Et forsvar for

Vandrer mod Lyset og Gud.

Foto: Sverre Avnskog

En analyse og vurdering av "Et forsvar for Bispebrevet og Johanne Agerskov", skrevet av Christian Nicolas Eversbusch, bestyrelsesmedlem i Vandrer mod Lyset fond og forlag.

Sverre Avnskog

Oslo, 2011.

Innhold:

Side 3: Et forsvar for Vandrer mod Lyset og Gud.
Side 6: Forsvars- eller angrepsskrift?
Side 13: Forordet - fullt frontalangrep på motstanderne av Bispebrevet!
Side 21 : Kapittel 1: ”*Undsigelsen af Bispebrevet vil aldrig kunne stå alene”*
Side 80: Kapittel 2: *”Sygdom, svækkelse og glemsomhed”*
Side 89: Kapittel 3: ”*De tre gyldne frugter”*
Side 96: Kapittel 4: *”På vegne af Gud”*
Side 98: Kapittel 5: *”Hårde ord i dyster tone”*
Side 127: Kapittel 6: *”Lysets skjulte udviklingsvej”*
Side 148: Kapittel 7: *”Kulminationspunktet”*
Side 161: Kapittel 8: *”Det tyvende århundredes katastrofer”*
Side 163: Kapittel 9: *”Atomkrig”*
Side 167: Kapittel 10: *”Mørke fremtidssyner”*
Side 179: Kapittel 11: ”*Den tiltagende ateisme”*
Side 186: Kapittel 12: *”Memoria damnata”*
Side 190: Kapittel 13: *”Mulige veje at vælge”*
Side 207: Kapittel 14: *”En menneskehed uten Guds direkte ledelse”*
Side 214: Litteraturliste
Side 218: Vedlegg 1: *Christian Everbusch om BB i 2005.*
Side 221: Vedlegg 2: *Sitater fra Esneda Olsens webside «Sverre Avnskog versus VmL»*
Side 223: Vedlegg 3: *Birgitte Blad (tidligere Brønnum) om BB i 2000.*

Johanne og Michael Agerskov. Foto: Privat

Et forsvar for Vandrer mod Lyset og Gud.

Johanne Agerskov, født Malling-Hansen, 1873-1946. Foto: Privat.

Michael Agerskov, 1870-1933. Foto: Privat.

Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890. Foto: Heiberg-museet i Sogndal

I 1920 ble Vandrer mod Lyset! utgitt i København av forfatter og lektor Michael Agerskov. Verket var mottatt via tankeinspirasjon fra den oversanselige verden av hans kone, mediet Johanne Agerskov, født Malling-Hansen. Lederen av arbeidet i den oversanselige verden, var hennes fars ånd, Rasmus Malling-Hansen. Gjennom menneskenes historie har mange utsendinger fra Gud forsøkt å bringe menneskeheten svaret på de store gåtene i livet, men har bare delvis lykkes i å bringe sannheten til menneskenes kjennskap, og alltid har mørkekreftene klart å innsnike forfalskninger i budskapet.

I Vandrer mod Lyset! har det for første gang lykkes for den oversanselige verden å bringe en sammenhengende og omfattende fortelling om den sanne Gud, for ånds far, hvis kjærlighet og tålmodighet er uten grenser, om opprinnelsen til striden mellom lyset og mørket og om hvorfor jordkloden er blitt åstedet for denne striden.

Mange elsker Vandrer mod Lyset! for bokens enestående innhold, dens vakre språk, og for at den avslører de eldgamle løgnene om at Gud kunne tenkes å la noen av sine høyt elskede skapninger gå evig fortapt, eller lide evige pinsler i helvete! De som kan tro noe slikt, kjenner slett ikke den sanne Gud!

Men den enestående gaven Vandrer mod Lyset! er, kunne selvsagt ikke gis til menneskeheten uten at mørket gikk til motangrep og forsøkte å forfalske budskapet, slik det har lykkes så mange ganger før i historien!

I 1938 utkom Bispebrevet, som med ett slag rev selve grunnlaget vekk fra Vandrer mod Lyset! I et formørket og ukjærlig skrift fortelles det at dersom de danske biskopene ikke innen en frist på to år ville reformere den danske kirken på grunnlag av Vandrer mod Lyset! så måtte muligens Gud avbryte all forbindelse med menneskeheten for å la dem synke så dypt

ned i mørke, synd og ugjerninger, at Guds utsendinger kunne starte helt på nytt å lede menneskene fremover igjen.

På denne måten forringer og sverter Bispebrevet Guds vesen og gjør ham til en simpel sviker, som kunne tenkes å svikte sine egne skapninger i den stunden da de hadde aller mest bruk for hans hjelp, da verden sto på randen av en verdenskrig som ville forårsake millioner av menneskers lidelse og død. De som kjenner Guds grenseløse kjærlighet og hans uendelige tålmodighet med sine skapninger, skjønner selvfølgelig straks at Bispebrevet ikke kan være annet enn en ondsinnet løgn, utgitt med det formålet å forurense og forfalske det enestående budskapet som det lyktes Guds utsendinger å bringe til verden med Vandrer mod Lyset!

Bispebrevets løgner er tydeligvis ikke åpenbare for alle, for de er godt kamuflert, fortalt med VmLs terminologi og tilsynelatende logisk begrunnet, slik at mange mennesker ikke makter å gjennomskue at skriftet er gjennomsyret av falske, gudsbespottelige tanker, og mange av dem man skulle forvente tok avstand fra dette blasfemiske skriftet, er i stedet blitt dets fremste forsvarere. Fem medlemmer av bestyrelsen i det forlaget som utgir Vandrer mod Lyset! har nå forfattet og utgitt en bok på nærmere 300 sider, der de gjør seg til talsmenn for at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år, for å la oss synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger at de yngste kan begynne helt forfra igjen med å lede menneskene frem mot lyset. På denne tragiske måten undergraver de det budskapet de selv står som utgivere av og bidrar til å forhindre at Vandrer mod Lyset! kan nå ut til et bredere lag av befolkningen! Hvem i all verden kan tenkes å slutte seg til en tro, hvis Gud vil svikte oss? Svært få, vil jeg tro! Og det med god grunn! Men heldigvis er vi fler og fler som har forstått at Bispebrevet kun er en ondsinnet løgn, og før eller siden vil dette skriftet falle til jorden og kastes på avfallshaugen der det hører hjemme!

Med utgivelsen av sitt forsvarsskrift for Bispebrevet, har flertallet i VmL Fond og Forlag frivillig satt seg i den samme posisjonen som så mange religiøse maktmennesker før dem i historien, som har kjempet med nebb og klør mot at nye tanker og ny forståelse skal vinne innpass i deres religion - og for å forhindre Guds utsendinger i sitt arbeide for å avsløre løgnene i deres tro.

I så måte står forlaget i en eldgammel - men ikke særlig ærerik tradisjon. Og mitt spørsmål er om det ikke er forlaget som står på kanten av stupet, med sitt innbitte forsvar for Bispebrevets ondsinnede forfalskning av det vakre budskapet i Vandrer mod Lyset! og for den løgnens Gud som tegnes i brevet - og ikke menneskeheten, for Gud vil selvsagt aldri oppgi oss, ikke for en eneste dag, en time, et minutt eller et sekund! Er det noen vi kan stole på i denne verden, så er det definitivt Gud! Om så alt raser sammen rundt oss så kan vi føle oss helt og holdent sikre på at han verner og beskytter oss med sin trygge hånd, og overøser oss med sin faderlige kjærlighet! Og han og hans utsendinger vil alltid arbeide årvåkent for å beskytte oss mot de onde farene som truer, og søke å avverge dem!

I den foreliggende kommentaren vil jeg gå gjennom hele Forsvarsskriftet for Bispebrevet, og analysere og kommentere alle de argumentene som fremsettes for å forsvare angrepene på Vandre mod Lyset! og på Gud!

Kjærligheten er Guds og lysets essens! Lyset er evig bestående mens mørket er forgjengelig. Vandre mod Lyset! er Guds sannhet og Bispebrevet er mørkets grimme forvrengning av sannheten!

I mine analyser og kommentarer til forlagets forsvarsskrift, vil det tydelig fremgå i hvor stor grad Bispebrevet strider mot de sanne ordene i Vandrer mod Lyset!

At Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med oss for flere millioner år er heldigvis en ondsinnet løgn! Frykt ikke - Guds kjærlighet er uendelig!

"Derfor skal ingen, hverken i Tanke eller Ord, misbruge Guds ophøjede Væsen, ikke trække Hans Kærlighed, Mildhed, Barmhjertighed og Retfærdighed ned i Støvet." Supplement II, spm 69.

Fotomontasje: Sverre Avnskog

Forsvars- eller angrepsskrift?

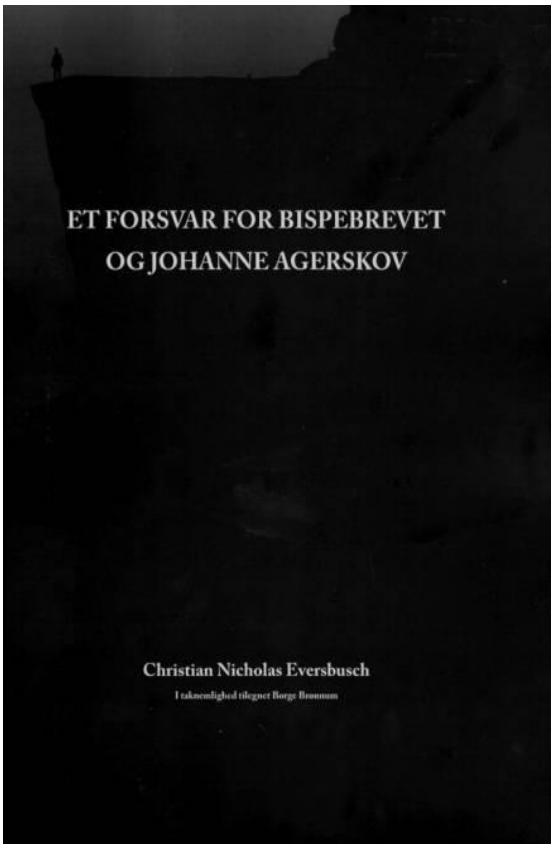

Slik ser den ut, Christian Eversbusch' "svarte bok", der han forsvarer at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med menneskeheten, muligens for flere millioner år.

Christian Eversbusch, retoriker, lever av å skrive og å undervise folk i retorikk. Han er i slekt med både Knud og Børge Brønnum, som sto nær Johanne Agerskov. Foto: Vagn Ranfelt

Så sitter jeg da her med denne kullsorte boken i hendene; Vandrer mod Lyset Fond og Forlags forsvarsskrift for Bispebrevets ekthet. I innledningen hevdes det at boken ikke skal betraktes som forlagets utgivelse, men at den kun står for noen privatpersoners egen regning. Men her taler man kun om en liten teknisk og meget ubetydelig detalj; alle som har besøkt forlagets webside, kjenner straks igjen navnet på mannen som står som forfatter av skriftet, Christian Nicolas Eversbusch, som et av medlemmene i bestyrelsen. I tillegg er boken trykket for Ole Enghaves regning, og både han og Jørgen Degn, Jens-Ole Larsen og Konny Falck Jensen står som "medafsendere" av arbeidet. Samtlige fem personer er medlemmer av bestyrelsen for Vandrer mod Lyset Fond og Forlag, og det er ingen som helst tvil om at det som fremsettes i dette skriftet for all fremtid vil bli stående som forlagets offisielle synspunkter. Det er kun to av medlemmene i bestyrelsen som ikke er involvert i utgivelsen; Georg Jørgensen (nå avdød) og hans sønn, Thomas Jørgensen. Innad i bestyrelsen hersker det altså full splid om Bispebrevets ekthet, selv om et klart flertall går inn for det.

Selv var jeg blant dem som på det sterkeste frarådde utgivelsen av dette skriftet – ikke fordi jeg ønsker å forhindre andre fra å fremsette sine synspunkter, slik Ole Enghave har beskyldt meg for i en offentlig mail, men fordi jeg mener at forlaget har et meget spesielt ansvar som forvaltere av Johanne Agerskovs arv, til å begrense sin virksomhet til å stå som utgivere av

hennes skrifter, og ikke fremsette personlig kritikk av de menneskene som vurderer innholdet av hennes ulike skrifter annerledes enn dem selv. De bør kort sagt forholde seg nøytrale og la skriftene tale for seg selv, og ellers stille sitt store arkiv til rådighet for forskning. Er det noen som kjenner til andre forlag som utgir bøker, der de går til frontalangrep på alle dem som har omtalt deres utgivelser på en kritisk måte? De som leser forsvarsskriftet, vil allerede i innledningen oppdage at dette skriftet ikke så mye er forfattet med det målet å føre en akademisk renhårig og nobel drøftelse av innholdet av Bispebrevet sammenholdt med de øvrige skriftene, nei det er i stedet for å være et forsvarsskrift for BB, blitt et *angrepsskrift* på de menneskene som har tillatt seg, på et selvstendig og fritt grunnlag, å komme til den konklusjonen at Bispebrevet på viktige punkter ikke er i overensstemmelse med de øvrige verkene, som om det skulle være forbudt å tenke selv, og vurdere kvaliteten av de ulike skriftene opp mot hverandre. Jeg skal komme med flere eksempler på dette etter hvert, men vil allerede nå fastslå at gjennom disse forsøkene på å mistenkeliggjøre og nedgjøre dem som kommer til en annen konklusjon enn ham selv, går Christian Nicolas Eversbusch helt på tvers hva Michael Agerskov skriver som utgiver av Vandrer mod Lyset, nemlig at man skal sette det for sin samvittighets domstol. Forlaget burde i stedet for å utgi et skrift der de ønsker å henge ut enkeltpersoner fordi de har kommet til andre konklusjoner enn dem selv, heller forsøke å gå i den noble menneskevennen Michael Agerskovs fotspor, og innse og akseptere at andre mennesker godt kan følge sin samvittighet, og likevel komme til en annen konklusjon enn dem selv.

Etter min vurdering har Vandrer mod Lyset Fond og Forlag med dette forsvarsskriftet for at *Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med menneskene for å la dem synke så dypt ned i mørke synd og ugjerninger at de yngste kan begynne helt forfra igjen*, som det står i Bispebrevet, satt seg selv i nøyaktig samme posisjon som den kirken de ønsker så sterkt å ramme; de forsvarer en "Gud" som flere og flere opplever ikke er i samklang med det bildet av vår kjærlige far som hver av oss bærer med oss i vårt indre. Kirken forsvarer (foreløpig fremdeles) at "Gud" kan tenkes å la noen av sine egne skapninger gå evig fortapt, eller at han vil la dem lide i evighet; Vandrer mod Lyset Fond og Forlag forsvarer at Gud vil avbryte alle forbindelse med oss, for i millioner av år å la oss lide et liv i mørke, synd og ugjerninger uten kontakt med Ham. Det er kun snakk om ørsmå nyanseforskjeller mellom den "Gud" som fremstår i Bispebrevet og den "løgnens Gud" som fremstår i kirkens offisielle lære. Det paradoksale er altså at disse medlemmene av bestyrelsen av Vandrer mod Lyset Fond og Forlag, som hovmodig påstår at Gud ikke besvarer bønner fra kristne, men bare fra dem selv, inntar nøyaktige det samme lave åndelige standpunkt som dem de kritiserer; De har dessverre lite forstått av Guds vesen, hans kjærlighetsdybde, og hans uutslokkelige omsorg for de lidende menneskene. Ja mange vil, med rette, hevde at kirkens "Gud" er mer kjærlig, for han vil i hvert fall aldri svikte dem som tror på ham og har tillit til ham, mens BBs "Gud" vil handle fullstendig vilkårlig, og avbryte all forbindelse med både dem som ikke tror på ham, og med alle dem som i kjærlighet allerede har hengitt seg til ham i trofast tillit til hans beskyttelse – *alle skal synke dypt ned i det mørkeste mørke – muligens i flere millioner år.*

Med det lenge bebudede forsvarsskriftet fra Christian Nicolas Eversbusch, hadde mange forventet et skrift på et noe høyere etisk nivå enn det som hittil er presentert fra tilhengere av Bispebrevet. Personlig har jeg gjennom årene fått et rimelig godt inntrykk av Eversbusch, og det har blitt meg fortalt at han er akademisk utdannet, og at retorikk er et av hans hovedområder. Jeg håpet i det lengste at de holdningene som har preget Eversbuschs tidligere synspunkter på Bispebrevet, der han har sett i øynene at det virkelig finnes punkter i Bispebrevet som for det samvittighetsfulle menneske fremstår som problematiske, skulle komme til uttrykk også i hans nye skrift. For Eversbusch har jo vitterlig selv i diskusjonsfora på nettet fremstått som en tviler, en som har følt at enkelte passasjer i brevet virker mørke og

truende, og som har vært åpent i tvil om disse virkelig kunne stamme fra lyset. Jeg hadde håpet denne tidligere åpenheten ville gjenspeiles i Eversbusch's nye skrift, og at han ville være så ærlig å innrømme at enkelte formuleringer også har voldt ham selv hodebry, og så drøfte ulike skriftsteder opp mot hverandre, for eventuelt å kunne fastslå hva som taler mot og hva som taler for - kort sagt forfatte en rederlig og ærlig analyse av det som har fått tilhengere av Vandrer mod Lyset til å stille seg spørrende helt fra Bispebrevet ble utgitt i 1938. Men der ble jeg og mange med meg sørgelig skuffet. Eversbusch har valgt å gjøre det meget enkelt for seg selv; i stedet for å presentere sine egne ærlige tanker, presenterer han i sitt forsvarsskrift (anklageskrift) riktig nok mange, mange ord, men i innhold har han gjort seg til en lydig talsmann for de synspunktene som er blitt hevdet fra tilhengere av Bispebrevet like fra første stund. Akademikeren Eversbusch, den fritt tenkende, analytiske forskeren ser vi lite til i hans skriv; han har gjort seg selv til en etterplaprer, et lydig redskap for tanker som ikke er hans, og som ikke er nye – ja, dessverre må jeg si at Eversbusch ikke evner å tilføre debatten omkring Bispebrevet noe som helst nytt, og hans skrift er fullt av overforenklinger, udokumenterte påstander, postulater og dogmatikk, og i tillegg er hans holdning til dem som er uenig med ham både hovmodig, nedlatende og bedrevitersk.

Eversbusch omtaler til tider tilhengerne av BB som om vi har krenket ham dypt personlig ved å hevde det synspunktet at BB ikke kan stamme fra samme kilde som VmL. I den sammenhengen er det jo ganske forunderlig å tenke på hva han og hans likesinnede forventer av kirkens menn - BB kan ikke oppfattes som noe annet enn et dypt krenkende angrep på bispene og deres tro, men de skulle altså tåle det uten å reagere, Ja, de skulle ikke bare tåle at deres tro ble tråkket på, de skulle under trusselen av at Gud ville avbryte all forbindelse med menneskene om de ikke reagerte som ønsket, avsverge seg sin tro, og slutte seg til den tro som deres angripere forsøkte å påtvinge dem. Men biskopene reagerte som man kunne forvente overfor slike trusler, og det ble intet av den reformasjonen som BB forsøkte å fremtvinge, hva man selvsagt heller ikke kunne forvente. Og selv om tilhengerne av BB aldri tidligere har fremført et lignende angrep på Eversbusch' tro, reagerer han i sitt forsvarsskrift med å trekke i tvil våre evner fordi vi ikke ukritisk kan tilslutte oss hans meninger, for i hans nåværende verdensbilde finnes det tydeligvis ikke *en eneste* vel begrunnet innvending mot Bispebrevet, og ikke *ett eneste* intelligent menneske som har ytret seg på en rimelig begavet måte; Vi er alle tvilere, formørkede, vi *vil* ikke forstå og vi har lite forstått av Vandrer mod Lyset! Nå synes jeg det mest av dette passer mye bedre på CE selv og hans medarbeidere, for deres argumentasjon bærer sitt tydelige preg av å være selvmotsigende, og dessuten passer de fleste av deres karakteristikker mye bedre på dem selv enn på meningsmotstanderne. Man burde kanskje forvente at et medlem av bestyrelsen av det forlaget som utgir VmL vil ha en så helhetlig og omfattende oversikt over innholdet i VmL at han ikke kom til å bruke ett sett argumenter i en sammenheng, for så å påstå det stikk motsatte i en annen sammenheng. F eks ironiserer CE temmelig hånlig over at jeg bygger min argumentasjon i en av mine artikler på at Gud lovet de yngste at det ville gå mot lysere og renere tider for alle dersom de ville gå inn for den snarveien han viste dem, og kaller mine konklusjoner for *"uhyrlige påstander"* fordi jeg etter hans mening har glemt at Gud har begrenset sin forutviten om hvert enkelt menneskes fremtidige valg, og derfor ikke kan love menneskene fremskritt! Men nå står det faktisk i VmL at *Gud lovet at lysere og renere tider ville opprinne,* så jeg gjør ikke annet enn å referere til VmL og Guds løfte til de yngste! Det får så være at CE mener at Gud lovet noe han ikke kunne holde - det tror ikke jeg, men den samme CE argumenterer i sitt forsvarsskrift samtidig for at JA ikke noensinne kunne begå feil som medium, fordi hun var beskyttet av en eller annen lovmessighet i lyset, som CE lanserer uten å henvise til noe i VmL som eventuelt kan støtte opp om eksistensen av en slik lovmessighet. Men det CE selv ser helt bort fra når han påstår at JA var upåvirkelig for mørket, er at også JA var utstyrt med en fri vilje til å velge riktig eller galt - men i denne sammenhengen anvender CE den motsatte argumentasjon

- hun *kunne ikke lenger velge feil!* Man kan da ikke trekke noen annen konklusjon enn at hennes frie vilje må ha vært satt ut av funksjon. La meg forresten tilstå at jeg selv finner det ganske rimelig at Gud kunne love at lysere og renere tider ville opprinne for alle. Virker det ikke ganske logisk at når alle de millioner jordbundne åndene som skapte store forstyrrelser for menneskene var vendt hjem til sfærene, når mørkets hersker, djevelen, selve den fremste av mørkets representanter, var vendt om, når helvetessfæren var bortslettet, når de fleste av de gjenværende inkarnerte eldste frivillig hadde begrenset sin evne til å bevege seg over lange avstander i søvnfrigjort tilstand, virker det ikke logisk at dette gigantiske tilbakeslaget for mørket, ganske automatisk ville medføre en tilsvarende styrking av lyset? Og vil ikke en styrking av lyset i den enorme størrelsesorden vi her taler om, medføre at de yngstes arbeid for menneskene ville bli tilsvarende mye enklere? For meg virker det ganske opplagt! CE avviser tydeligvis Guds løfte - men ham om det!

Men den aller mest åpenbare selvmotsigelsen i CEs skrift må vel sies å være at samtidig som CE avviser at hjemvendelsen av alle de jordbundle åndene, deriblant horder av de eldste, bortslettelsen av helvetessfæren, Ardors omvendelse, og flesteparten av de gjenværende inkarnerte eldstes frivillige begrensing av sin mørkeomhylning og dermed nedsettelse av deres aksjonsradius som søvnfrigjorte kunne være tilstrekkelig til at Gud kunne love at lysere tider ville opprinne for alle - jeg gjentar; alle de jordbundne åndene(inkludert de eldste) vendte hjem til sfærene, helvetessfæren ble slettet, Ardor vendte om og de fleste inkarnerte eldste begrenset frivillig sin mørkeutstråling, men samtidig som han altså avviser Guds løfte om lysere tider og kaller min argumentasjon som bygger på dette løftet for "uhyrlige påstander", så mener CE på fullt alvor at dersom 9 danske biskoper innen 1940 hadde godtatt VmL som sannheten, så ville dette ha kunnet avverge annen verdenskrig, avverget et eventuelt forestående atomragnarokk, avverget millioner på millioner av menneskers lidelse og død, ja det er nesten ikke grenser for hva de 9 danske bispenes omvendelse kunne ha ført til. Mens altså de gigantiske skrittene fremover som ble resultatet av at Guds snarvei lyktes bl a takket være JA og MAs bønn for Ardor, det kunne ikke engang føre til at Guds løfte om lysere tider for alle kunne bli virkelighet. Av alle inkonsekvenser og selvmotsigelser inntil det komplett meningsløse, må vel dette være selve høydepunktet i CEs manglende evne til å se ting i sammenheng.

Jeg må tilstå at jeg synes litt synd på Christian Eversbusch, for den ensidige svart-hvitt fremstillingen uten nyanser som hans skrift er preget av - påståeligheten og alle selvmotsigelser og inkonsekvens er så uakademiske som det kan få blitt, og når jeg ser hvem det er han oppgir som sine medhjelpere, så må jeg tilstå at jeg ikke er forundret over at det har gått så galt av sted med Eversbusch; Jørgen Degn, Irene Christensen, Enid Pattyn, Birgitte Blad osv, er alle personer jeg har vært i kontakt med i ulike sammenhenger, og som alle har forundret og sjokkert meg med sin uvennlighet og sine fiendtlige holdninger, fordi jeg ikke har samme synspunkter som dem selv. Jeg vet ikke om alle ved det, men Enid Pattyn er Elsa og Sigurd Folmer-Hansens datter, og da hun i sin tid skrev meget uvennlig til meg for å påpeke en feil jeg hadde gjort i forbindelse med min biografi over Knud Brønnum, skrev hun ikke en gang under mailen med sitt navn, og forsøkte også å skjule sin identitet overfor meg – men jeg fant selvfølgelig ut hvem hun var. Til Birgitte Blad skrev jeg en gang meget vennlig i samme ærend, for å høre om hun kunne gi meg fødsels- og dødsdagen til Knud Brønnum (hun var i sin tid gift med Børge Brønnum). Jeg fikk et meget uvennlig svar tilbake, hvor hun nektet å gi meg disse opplysningene, fordi jeg hadde offentliggjort bilder av Johanne Agerskov. Jeg må selvsagt bare akseptere at Brønnum-slekten konsekvent forsøker å stikke kjepper i hjulene for min forskning, men går det ikke an å svare med vennlighet og respekt, selv om man er uenig om noe? Og så virker det jo noe barnslig å nekte å utlevere fødsels- og

dødsdatoen til en person som har vært død i nesten 60 år! Birgitte Blad måtte vel vite at jeg uansett ville finne det ut før eller senere?

Birgitte Blad skrev forøvrig sitt eget forsvarsskrift for Bispebrevet i 2000, og mange av hennes argumenter fra den gangen er lett gjenkjennelige i CEs forsvarsskrift anno 2010. I hennes skrift kan man tydelig se hvilken utrolig evne tilhengerne av BB har til å snu saken fullstendig på hodet, og Fru Blad mener at ingen mennesker lengre ville be til Gud om hjelp, dersom Hitler hadde vunnet krigen, og fordi ingen mennesker lengre ville be til Gud, kunne heller ikke Gud hjelpe, fordi han ikke ville kunnet trenge gjennom mørket. Birgitte Blad skriver:

"Hvis det var lykkedes for Hitler at underlægge sig hele Europa (måske også ved hjælp af atombomben), og alt åndsliv var blevet udryddet, så var det måske blevet så forfærdelig en mørkeverden, så ingen af de tilbagelevende mennesker tænkte på Gud endsige bad om hjælp, og når ingen mennesker havde brug for Gud, så var de jo så omsluttede af mørket, at Han intet kunne stille op, fordi Han tvinger jo ikke nogen til at gøre det rette. Man kan sige, at det i virkeligheden så havde været de inkarnerede mennesker selv, der afbrød al forbindelse med Gud."

Dette er jo noe *helt annet* enn det som står i BB, der det tydelig fremgår at det er *Gud selv* som muligens ville måtte avbryte all forbindelse med menneskene, fordi han ikke lenger evnet å hjelpe dem sålenge ikke VmL var knesatt som sannheten. Men det er ganske betegnenende at tilhengerne har problemer med å forholde seg til hva som faktisk står i BB, og føler at de må pynte på det eller omformuelere det, for å få det til å passe med VmL. Birgitte Blad fortsetter sin logikk slik:

"Hvis der ikke ville være nogen, der bad Ham om hjælp, så kunne Han jo ikke tvinge dem til det. Og skytsånden ville ikke kunne trænge igennem Mørket. Så ville forbindelsen være afbrudt."

Igjen; dette er å snu det som står i BB fullstendig på hodet. Der står det intet om at Gud ikke evner å hjelpe menneskene fordi de har sluttet å be til ham, eller eventuelt vil slutte å be til ham en gang i fremtiden, det står da vitterlig at Gud ikke lengre kan utholde å være passivt vitne til menneskenes lidelser, og ikke evner å hjelpe dem før VmL er knesatt som sannheten, og det er noe helt annet! Er det forøvrig noe som skulle tyde på at menneskene ville slutte å be dersom Hitler vant krigen? Vel, såvidt jeg kan bedømme, har menneskelig nød den helt motsatte effekt; den fører gjerne til at selv mennesker som ellers ikke regner seg som særlig religiøse, begynner å be til Gud om hjelp - som en siste utvei! Og hvordan er det egentlig mulig å tenke seg at blant *hele* menneskeheten, som i 1940 talte mer enn 2 milliarder, skulle det ikke være *ett eneste menneske* som skulle være i stand til å be til Gud på den rette måten? Glemmer man ikke da å ta i betraktning hva som står i VmL om at Gud faktisk opplever selv en sorgfull tanke som en bønn om hjelp? Glemmer man ikke å ta i betraktning at Gud vil bønnhøre selv en bønn til et primitivt gudebilde laget i tre, dersom bønnen kommer fra hjertet? Ja, selv en bønn til et annet menneske, en helgen, vil Gud bønnhøre, dersom den blir bedt med inderlighet fra hjertet, i tillit til at det finnes en Far i himmelen som har lovet å hjelpe oss. Og til slutt; glemmer man ikke helt å ta i betraktning at vi også har en kjærlig broder i sfærene som har lovet Gud å aldri svikte oss før han har bragt oss alle trygt hjem til vår Faders rike, og at *han* har lovet å be for alle de lidende mennesker som ikke selv er i stand til å be? Vil Gud slutte å bønnhøre også Kristus?

Jørgen Degn, som bestyrer et forum der alle dem han er uenig med nedgjøres og svertes på det groveste og disse nektes å forsvare seg, og hvor den etiske standarden er lavere enn på et

gjennomsnittlig diskusjonsforum for gymnasiaster, har tidligere skrevet en artikkel om Bispebrevet som nærmest er pinlig i all sin hjelpeløshet. Men han bekrefter i sin artikkel hvordan mange tilhengere av BB totalt mangler overblikk over hva som egentlig står i VmL. Jørgen Degn er tydeligvis av den oppfatningen at Gud ikke en gang følger menneskene i alle deres lidelser, fordi det ville være en form for selvpineri for ham, og han spør om hva slags hensikt dette skulle tjene, i et retorisk spørsmål, som han ikke besvarer:

"Sorg og smerte tjener intet formål hos Gud, er altså helt overflødige, men at de har deres effekt er tydeligt ("sorg og smerte hviler i Hans blik"). Her er altså tale om helt unødig selvpineri. Hvilket formål skulle det tjene at Gud fulgte ALLE vore lidelser?"

Det er ganske utrolig at en som faktisk sitter i bestyrelsen av det forlaget som utgir VmL, offentlig kan stille spørsmålstegn ved om Gud følger oss i alle våre lidelser og ikke kan se at det skulle ha noen hensikt. Men jeg skal besvare hans spørsmål, for det er svært enkelt å gi et svar på: Hensikten med at Gud følger oss i alle våre lidelser, er ganske enkelt den, at Gud har lovet oss mennesker å følge oss i all vår ferd enten vi vandrer i lyset eller i det dypeste mørke, og han har lovet å alltid besvare våre bønner om hjelp, dersom de bes av et oppriktig hjerte! Og det Gud lover sine barn, det bryter han selvsagt ikke! Det står også i VmL at dersom skytsånden ikke evner å hjelpe på den rette måten, så griper Gud inn og gir *selv* den nødvendige hjelp! Hvordan kan Gud gjøre det, dersom han ikke følger oss i alle våre lidelser? Guds aldri sviktende oppmerksomhet og hans ønske om og vilje til å hjelpe dem som lider, er selve kongstanken i VmL; for Gud ser alt og vet alt! Det er simpelthen sjokkerende at et medlem av bestyrelsen i Forlaget faktisk *går mot* hva som står i VmL om selve *grunnlaget* i forholdet mellom Gud og menneskene! Å mene at det for Gud er ensbetydende med selvplaging å følge menneskene i deres lidelser er jo hinsides alt som står om dette i VmL! Gud er lysets allmektige hersker og mørkets bekjemper! Fra ham utstråler et uuttømmelig lyshav, som aldri noensinne vil svekkes! Skulle ikke Gud kunne utholde å følge menneskenes lidelser? I Jørgen Degns øyne ville det være det samme som *selvpineri*, og merk at han her setter BB og JAs troverdighet *over* VmLs og *over* Guds løfter, og på den måten forringer han Guds allmakt og hans medfølelse med sine skapninger! Han gjør altså akkurat det mot Gud, som CE beskylder oss motstandere av BB for å gjøre mot JA! Og for å slå det fast en gang for alle: Gud er så visst ikke et «passivt vitne» til menneskenes lidelser, slik det står i BB. Han følger både oss og de yngste i all vår ferd, og griper aktivt inn der det behøves.

En annen forsvarer av BB er Irene Christensen, som offentlig oppgir at hun ikke er religiøs og kun ber til Gud en meget sjelden gang når hun selv trenger hjelp, har gjennom sine tre artikler om undertegnede på Jørgen Degns forum, brakt debatten vedrørende Bispebrevet til nye høyder av ondsinnet personsjikane, og ved å anvende noen av hennes argumenter i sin bok, har Christian Nicolas Eversbusch mistet absolutt all troverdighet i mine øyne. Fra henne har han blant annet hentet den kritikken han fremfører mot meg fordi jeg både roser og kritiserer Johanne Agerskov. Han har riktig nok ikke fulgt Irene Christensens argumentasjon helt til enden, for hun påstår i en av sine artikler at hun håper jeg ikke har med barn å gjøre på grunn av min falskhet (hun vet at jeg er barneskolelærer og småbarnsfar), en falskhet hun leser ut av det faktum at jeg ser både gode og dårlige sider hos mennesket Johanne Agerskov. At en akademiker som Eversbusch, som vitterlig må være klar over at alle vitenskapelige arbeider også skal inneholde en vurdering av kritiske innvendinger mot forskningsprosjektets funn kan synke ned på et så lavt nivå, at han villig vekk låner så simple og sjofle angrep som dem Irene Christensen har diktet opp i sine angrep på undertegnede på grunn av mine holdninger til Bispebrevet, er meg en gåte. Eier mannen ingen intellektuell stolthet? Det er kanskje deilig for en stakket stund å kunne sole seg i rosen fra disse dogmatiske og intolerante gamle Vandrer mod Lyset-veteranene, men jeg undrer meg stort over at Eversbusch, som ser ut til å

være en relativt ung mann, på denne måten velger den lukkede, gamle dogmatikken, i stedet for å forsøke å åpne sitt sinn for alle de nye og friske tankene som er presentert fra flere vel begavede mennesker i løpet de siste årene.

Til sist enda et punkt der Christian Nicolas Eversbusch og forlaget er kritiske overfor mange av oss som åpent diskuterer Bispebrevet i ulike fora. I deres øyne svekker det troverdigheten til det mennesket de har opphøyet til et ufeilbarlig medium, at man i det hele tatt våger å ytre en kritisk innvending mot noe som helst som har med henne å gjøre. Støtter de kanskje også at all diskusjon i kirken vedrørende forsoningslæren, helvetes pinsler osv heller ikke skal kunne foregå i det offentlige rom? Da bør vel helst ikke Vandrer mod Lyset i det hele tatt omtales offentlig? For her blir det jo med all tydelighet beskrevet hvordan Jesus ble nedkjempet av mørket? Men Johanne Agerskov skal altså heves selv over hva vi kan tillate oss å skrive om Jesus? Av denne grunn har forlaget valgt å gjøre et snodig lite grep som i deres øyne skiller deres skriv fra alle andre: Deres forsvars/angrepsskriv skal bare kunne bestilles fra Ole Enghave i bestyrelsen, og er i deres øyne derfor ikke et offentlig skrift. Dermed har de sine ord i behold når de kritiserer andre for å diskutere emnet offentlig, selv om alle gjennomskuer denne oppkonstruerte tilsnikelsen; deres skrift er selvfølgelig likeså offentlig som alle andre artikler om emnet, enten de er offentliggjort i bokform eller på internett! Og forlagets skrift sirkuler da også allerede blant stort sett alle dem som interesserer seg for Vandrer mod Lyset! og alle kan se med egne øyne at dette er Vandrer mod Lyset Fond og Forlag sitt offisielle angrep på hver den som ikke lydig bøyer seg inn under deres dogmatiske synspunkter og således, ifølge dem, undergraver sin egen tro!

Dette bildet fant jeg i en av Inger Agerskovs bøker. Jeg var så heldig å få hennes samling av VmL-relaterte bøker i gave fra etterkommere i Agerskov-familien. Den hvithårede kvinnen til venstre ved bordet, bærer Johanne Agerskovs umiskjennelige ansiktstrekk. Jeg antar at Inger Agerskov gjemte dette bildet unna da Johanne ville destruere alle bilder av henne. Man kan ikke annet enn å forstå en datter at hun ønsker å beholde noen bilder av sin mor. Bildet er åpenbart tatt på en eller annen institusjon. Hvilken, vet vi ikke. Copyright: Sverre Avnskog.

Forordet - fullt frontalangrep på motstanderne av BB!

Så la oss da begynne med begynnelsen av forlagets forsvars-/angrepsskrift og starte opp med å undersøke hva forlagets talerør, Christian Nicolas Eversbusch (CE), har å fremføre. Man skulle kanskje tro at han ville velge ut noen smukke ord fra Vandre mod Lyset! (VmL) som passer med tilsvarende ord i Bispebrevet (BB) for å vise at der er en tydelig sammenheng mellom de to verkene, altså ved å anslå en streng i VmL som finner gjenklang i BB, som en vakker bekreftelse på at de to verkene har det samme opphavet; vår allkjærlige Gud Fader! Men nei, CE, velger i stedet for å begynne sin redegjørelse ved å ta for seg selve emnet for sin bok, å gå rett i strupen på de *menneskene* han er uenig med, og han forsøker straks å påvise at vi skader VmLs sak ved i det hele tatt å beskjeftige oss med å diskutere BB både privat og offentlig.

Skal da dette forstås som at CB er motstander av en offentlig dialog om emner i tilknytning til det verket han utgir, eller er det slik at han mener at de emnene han og forlaget misliker, ikke skal kunne tas opp i det offentlige ordskiftet, men bare de emnene som forlaget dikterer oss? CE avslører allerede her et stort problem innen den etablerte VmL-kretsen i Danmark; De har alt for lenge vært en bitteliten, lukket krets, som har fått lov til å sette dagsordenen for VmL, og de menneskene som ikke har kunnet innordne seg, har blitt frosset stille ut. Og denne lille, lukkede og dogmatiske gruppen har tydeligvis ikke den fjerneste idé om hvordan det offentlige ordskiftet foregår i vår del av verden. Det som kjennetegner vår medieverden i dag, er at ethvert kontroversielt emne kan settes på dagsordenen og snus og vendes på og diskuteres fra alle slags synsvinkler, og dette er et enormt gode i vår velferdsstat, for det bidrar i høy grad til å forhindre at ukultur for lov til å bre seg i små, lukkede kretser som ikke tåler dagens lys. Før eller siden blir det satt lys på dem, og da må de forholde seg til offentlighetens søkelys enten de liker det eller ikke. Som VmL-forsker gjennom de siste årene, har jeg støtt på denne ukulturen i den lukkede VmL-kretsen opptil flere ganger, og jeg har også fått mange rapporter fra andre, som har følt seg utstøtt, fordi de ikke har kunnet tilslutte seg forlagets offisielle synspunkter. Enkelte ting er så tabubelagt, at det helst skal ties i hjel i mørke kroker, og det skal i hvert fall ikke komme offentligheten for øre. Gjennom årene har jeg truffet på enkelte som har sittet på dokumenter, bilder og annen informasjon fra VmL-historien, og har erfart hvordan alt har vært lukket for meg blant dem som misbilliger at jeg graver i historien, og det burde være et tankekors at blant de av etterkommerne til de gamle historiske personene som *er ganske nøytrale til* VmL, har jeg blitt møtt med meget stor åpenhet, sjenerøsitet og vennlighet, mens f eks blant etterkommerne etter Knud Brønnum, der det er mange VmL-tilhengere, er lukketheten og avvisningen total. En venn av meg ville ta et foto for meg av det huset der Knud Brønnum bodde i mange år til en biografi om Brønnum, men ble nektet av beboerne, som er etterkommere i Brønnum-slekten, og som jeg skrev i min innledning, så var det lenge komplett umulig å få vite en så liten detalj som når Knud Brønnum ble født! For en forsker i vår tid, virker dette nærmest paranoid og lattervekkende, når stort sett alt er tilgjengelig og hvem som helst kan gå inn på nettet og hente frem bilder av huset til Brønnum. Forlagets arkiv har selvsagt vært lukket område for meg, ja, de vil ikke engang fortelle meg hva som skjedde da Johanne Agerskov fikk sine fotos ødelagt av bl a Børge Brønnum, selv om de altså har forsøkt å kreve at jeg skal etterleve foto-forbudet. I lang tid nektet de også for at de hadde noe vedrørende Rasmus Malling-Hansen i sitt arkiv, men da jeg til slutt kunne *bevise* overfor dem ved hjelp av eldre avisutklipp, der Børge Brønnum fortalte at de hadde store mengder brev og gammel dokumentasjon i sitt arkiv, tok de til fornuft og innrømmet forholdet, og lot Malling-Hansen Selskabet få tilgang til materialet. Det er altså mange eksempler på at den lukkede kretsen rundt forlaget forsøker å forhindre fri forskning i deres materiale, og de ønsker selv å sette dagsordenen for hva som skal være tillatt

å omtale og vise frem. Slikt holder selvsagt ikke i vårt frie samfunn, og det er bare et tidsspørsmål før denne "stasi-holdningen" vil være et tilbakelagt stadium.

Når den dagen kommer, når journalistene *virkelig* begynner å interessere seg for VmL og kretsen rundt forlaget, så skal de nok oppdage at det de har opplevd i løpet av de siste årene, der tross alt meget velvillig innstilte mennesker har diskutert BB, bare er en ørliten forsmak på hva som *kan* komme, og da nytter det ikke å sitte og sutre og bli fornærmet på grunn av medienes omtale, dersom den ikke faller i forlagets smak. Hva når man begynner å publisere hva VmL skriver om Muhammed, om hans umettelige trang til sex, hans krigshissing, hans mange feiltagelser, hans formørkelse osv, og den muslimske verden begynner å reagere? Hva når kvinnebevegelsen begynner å ta for seg VmLs syn på abort og på kvinnens ansvar som mødre? Hva når menneskene i den fattige delen av verden får vite at de fleste av dem sannsynligvis er mindre utviklet åndelig sett? Hva når de handikappede og deres pårørende får greie på at de muligens er blant de inkarnerte eldste, som må sone for sine gamle synder? Det kan sikkert være nok å nevne den engelske landslagstreneren i fotball for noen år siden, Glenn Hoddle, som tror på reinkarnasjon, og som offentlig uttalte at det å bli født med et handikap kunne skyldes karma fra tidligere liv. Det førte til talløse avskyerklæringer og en mediestorm uten like, og han måtte til slutt trekke seg fra stillingen som landslagssjef. Hva når mediene får snusen i at det ved siden av muslimene finnes enda en religiøs "sekt" i Danmark der det heller ikke er lov å vise portretter av deres "profet"? Når forlaget i dag ikke er i stand til å hanskes med en diskusjon vedrørende BB i forhold til VmL, så har jeg store vansker med å se hvordan det skal være mulig for dem å fremstå i offentligheten som annet enn paranoide, virkelighetsfjerne og dogmatiske dommedagsprofeter den dagen trykket fra media virkelig begynner å melde seg. Hva skal man gjøre da? Skrive fornærmede bøker og fortelle mediene hva de kan skrive om og hva de ikke får skrive? Nei, Herr Eversbusch! Dette holder ikke! Det er rett og slett for dårlig! Forsøk å venne deg til at du lever i 2010 og ikke i forrige århundre! Forsøk å akseptere at ingen i lengden kan forhindre den frie tanken og det frie ord fra å beskjeftige seg med et hvilket som helst emne fra VmL i full offentlighet. Slik er verden – heldigvis!

Til tross for at flere og flere tar avstand fra BB, har jeg ennå til gode å se at noen av dem har fremført noen kritikk av Johanne Agerskov for hennes eventuelle feiltagelse. Tvert imot er forståelsen for og kjærligheten til henne enorm, og den takknemligheten som strømmer mot henne for hennes innsats som medium er til å ta og føle på, for å bruke et gammelt uttrykk. Det er derfor svært vanskelig å følge CE når han beskriver oss som har tillatt oss å diskutere BB offentlig:

"Skønt de, der bærer sig således ad, bedyrer at gå ud fra de bedste hensikter, er det svært at se, hvordan det skulle kunne gavne Vandrer mod Lysets sag offentlig at udstille Johanne Agerskov enten som en bedrager eller som et forvirret medium. Ja, som et medium, der sank så dybt som til at blive talerør for Mørkets intelligentser."

Meg bekjent er det absolutt ingen motstandere som har uttalt seg på denne måten om Johanne Agerskov, så her har nok CE tatt seg den frihet å dikte opp en holdning, som han så kan angripe. Jeg har aldri sett slike uttrykk som "bedrager" eller "forvirret" anvendt om henne i løpet av de siste årenes diskusjoner - av andre enn CE. Tvert imot! Alle jeg har sett uttale seg, har vist den største forståelse for at Johanne Agerskov også kunne gjøre en feil mot slutten av sitt liv. Vi gjør alle feil når vi lever som mennesker, og det er ingen grunn til å dømme noen. Men CE velger her en ganske normal taktikk i offentlige ordskifter; å dikte opp og svartmale "motstanderens" meninger for å skaffe seg selv bedre skyts til å angripe dem! Såkalt stråmannsargumentasjon, som vi kaller det i Norge. Johanne Agerskov var et usedvanlig

sannhetskjært og ærlig menneske, og det ville ikke falle meg inn et sekund å så mye som å antyde at hun var en bedrager. Jeg er sikker på at hun selv var overbevist om å være talerør for de yngste like til enden, hun forsvarte med full kraft det hun mente var sannheten, og hun fremsto heller aldri som forvirret – så langt derifra! Men det er et meget velkjent og omtalt fenomen fra VmL, at en sterk vilje i den jordiske verden lett kan utvikle seg til selvrettferdighet, og svekke evnen til å be om Guds hjelp i det små, så vel som i det store, og heller stole på seg selv. Johanne Agerskov var, i følge sin ektemann i "Nogle Psykiske Oplevelser" en usedvanlig viljesterk kvinne, og jeg er blant dem som heller til at hun mot slutten av sitt liv, på grunn av motløshet over all motstand, sykdom, latterliggjøring og kritikk utviklet en viss grad av selvrettferdighet, som ble hennes svakhet. Se bare det åpne brevet hun skrev til årsmøtet i " Selskabet til VmLs Udbredelse" i 1936, der hun forsvarer seg nærmest innbitt mot en ganske ubetydelig og fremfor alt uforstandig kritikk fra enkelte medlemmer i Selskabet. Slike ubetydeligheter burde ha prellet av på Fru Agerskov, om han hadde vært vel tilfreds med sin tilværelse og følt seg trygg og sikker på verdien av sin egen innsats. Men hun hadde tydeligvis et stort behov for å rettferdiggjøre seg selv. Og selvrettferdighet er et farlig utgangspunkt når mørke krefter truer. Og dette har jeg ikke funnet opp selv – enhver kan lese om det i VmL.

Nei, disse grove overdrivelsene i beskrivelsen av Johanne Agerskovs eventuelle feiltagelse og svartmalingen av eventuelle følger, er det helt og holdent *tilhengerne* av BB som står for. Det er helt ukjent for meg at andre ser så svart på det! Tvert imot så er altså forståelsen og takknemligheten overfor Johanne Agerskov enorm! Det er ganske åpenlyst hva som ligger bak disse overdrivelsene; For forlaget er det av så enorm viktighet å bevare et bilde av Johanne Agerskov som et ufeilbarlig medium, fordi de er redd for at noe annet vil ramme selve hovedbudskapet i VmL. Derfor kommer deres reaksjoner mot oss som mener at BB må stamme fra en annen kilde enn VmL helt ut av proporsjoner. Jeg mener deres frykt, og derved deres overreaksjon, er fullstendig ubegrunnet, men at den er et uttrykk for at de har problemer med å stole på at budskapet i VmL skal tale for seg selv, og at det i seg selv har så stor verdi at det ikke er avhengig av Johanne Agerskovs eventuelle ufeilbarlighet for å vinne utbredelse. I mine øyne har forlaget knyttet VmL alt for tett sammen med Johanne Agerskovs eventuelle "renhet" som medium. Det har neppe vært meningen fra den oversanselige side – det er jeg overbevist om! Og det paradoksale midt oppe i det hele, er at samtidig som forlaget har den meningen at utbredelsen av VmL står og faller med tilliten til Johanne Agerskov, så beskylder de andre for å medvirke til persondyrkelse av henne ved å vise frem bilder av henne og skrive biografier om henne. Forlaget kjemper med nebb og klør for at intet skal hefte ved mediet Johanne Agerskov, samtidig som de ønsker de at alt som vedrører mennesket Johanne Agerskov skal forbli skjult. Dermed er det de selv som er i ferd med å skape og opprettholde bildet av en nærmest mytisk religiøs figur, det rene, lytefrie mediet (jeg hadde nær sagt jomfruelige) Johanne Agerskov, som det ikke skal finnes bilder av, og hvis personlige data skal forbli ukjente, og hun skal så stå som garantisten for at VmL er sannheten, mens det hennes ektemann skrev i forordet til førsteutgaven, var at man skal gjennomlese verket og deretter sette det for sin samvittighets domstol. Intet sted i VmL står det at man skal godta VmL fordi Johanne Agerskov aldri kunne gjøre feil. Min oppfordring til forlaget er derfor følgende: Ikke legg så enorm vekt på mennesket Johanne Agerskov. La henne forbli den hun var med sine store evner som medium, men også med sine menneskelige svakheter, som blant annet kunne medvirke til at også hun kunne gjøre feil. Stol litt mer på at budskapet i VmL på eget grunnlag vil vinne frem – på grunn av sitt innhold, og ikke på grunn av det ufeilbarlige mediet Johanne Agerskov!

I sitt forord har CE noen formuleringer angående Johanne Agerskov, som viser med all tydelighet at han i realiteten er fullstendig inhabil til å vurdere hvor avgjørende en eventuell feil fra Johanne Agerskovs side kan være for utbredelsen av VmL:

"Udtalelserne om, at Fru Agerskov med Bispebrevet lod sig bedrage af de Ældste, indebærer desuden en grov krænkelse af ægteparret Agerskovs ære, af dets integritet, af dets værdighed som sekretærer for Lysets intlligentser."

For det første så forstår jeg ikke hvorfor CE blander inn ektemannen Michael Agerskov i diskusjonen om BB – han hadde da intet med det å gjøre? Det kan da ikke være en krenkelse av Herr Agerskov å mene at hans hustru gjorde en feil flere år etter at han døde? Men denne uttalelsen viser med all tydelighet hvor enorm vekt CE legger på de menneskene som var lysets medhjelpere på jorden – ja, jeg vil si at han virker så bundet til dem og har så stort behov for å forsvare dem, at han diskvalifiserer seg fullstendig fra å kunne foreta en uhildet vurdering av konsekvensene av en eventuell feil fra Fru Agerskovs side. Han setter tydeligvis hensynet til Agerskovs ære og deres ettermæle langt over bekymringen for at de eldste eventuelt skal ha klart å lure inn noen forfalskninger av noen av VmL-skriftene. Noe slikt ser overhode ikke ut til å ha streifet CE, fordi han er så bundet til forestillingen om at Johanne Agerskov ikke *kunne* gjøre feil. Personlig er jeg langt mer bekymret for selve VmL, enn jeg er for to menneskers ettermæle – for meg står verdien av selve budskapet i VmL uendelig langt over viktigheten av å bevare noens ære. Og dersom jeg finner at BB må være falskt, så er det av underordnet betydning, ja, nærmest betydningsløst om det medfører at mediet Johanne Agerskov får en ripe lakken. Hun var bare et menneske – VmL skal være med menneskeheten i årmillioner fremover - helt til jordens ende!

Etter denne bekymringen for ekteparet Agerskovs ettermæle, som altså synes langt større og viktigere for CE enn hans bekymring for at VmL-verkene kan inneholde et "villskudd" bruker CE mesteparten av den gjenværende delen av forordet til å forsøke å påvise at motstanderne av BBs ekthet ikke har forstått hva saken dreier seg om, at våre synspunkter er lettvinte og ubegrunnede, at vi har forutinntatte meninger, at vi ikke *vil* forstå osv. Det er jo også en metode for å påvise at BB må være ekte; å gå løs på dem som ikke er enig med ham. Men at CE velger å gå til personlige angrep på dem som er uenig med ham, virker svært lite opplysende på undertegnede i hvert fall, og jeg vil tro på de fleste andre. Jeg kan godt svare tilbake til ham at jeg personlig har vært i kontakt med de fleste av dem han anfører som medhjelpere i sitt forord, og har ikke akkurat lært dem å kjenne som innsiktsfulle, kloke, tolerante og åpne. Snarer tvert imot – så snart de har fått kjennskap til hva jeg står for, er jeg straks blitt å betrakte som en persona non grata, og alle dører har lukket seg. Så om det skulle være kvaliteten til menneskene i de ulike "leirene" som skulle være avgjørende for hvilke synspunkter som er mest sannsynlig, så ville jeg personlig holde en knapp på motstanderne. Av argumenter som er anvendt som tilsvar på mine artikler fra tilhengere av BB, kan jeg jo nevne et lite knippe fra Irene Christensens artikler, offentliggjort på Jørgen Degns VmL-forum med Ole Enghave, nestoren i bestyrelsens fulle støtte. Irene Christensen har vært en av CEs medhjelpere under utarbeidelsen av hans forsvarsskrift.

"Igen har S.A. ikke forstået noget som helst. "

"S.A. stadig ikke har fattet noget af det hele,…"

"Er det mon citatfusk?"

"…får mig til at tro, at han kun har hørt om Værket fra tredje eller fjerde hånd."

"Dette viser at han intet har forstået om mørket og lyset…"

"Hvis ikke S.A. havde haft så meget imod J.A.,,,,"

"Sidst, men ikke mindst, er S.A. evindelige angreb på Fru Johanne Agerskov og hendes datter. Hvorfor hader S.A. dem så meget? Hvorfor er det så vigtig for ham, at gøre disse to kvinder så utroværdige som muligt? At kaste så meget smuds på dem, som han overhovedet kan."

*"Her ser vi hvor S.A. klapper med den ene hånd, mens han slår med den anden. Forhåbentlig har S.A. ikke med **børn** at gøre i sit daglige arbejde. De må da blive forvirret over en sådan falsk person."*

*"Er han blevet **I. P. Müllers** arvtager????"*

"Det, der fylder mig allermest med sorg, er ikke at S.A. sværter anderledes tænkende til, men at Fru Johanne Agerskovs nulevende slægtninge (Rasmus Malling-Hansens oldebarn Lars Mathiesen, hans søster Elsebet Erlangsen, fætter/svoger Jacob Erlangsen. (Deres bedstemor var Emma Mathiesen,) Jette Sckerl, (som hadde Michael Agerskov som grandonkel)) kaster smuds på hende og hendes datter."

"De to kvinder er døde og kan ikke forsvare sig over for de utiltalende angreb. Og så hyrer disse nulevende slægtninger oven i købet en udlænding til at offentliggøre det."

"Det er en usandhed af dimensioner, S.A. her kommer med."

"Det må være en bevidst usandhed fra S.A.' side. Jeg kan ikke tro, at han ikke har læst brevene fra Damerne Agerskov til Chr. Jørgensen."

"Endnu en usandhed."

"Det S.A. her nok mener er, at vi alle skal få samme mening som han. Det vil sige, at når jeg mener at B.B. er ægte, så skal jeg gå mod min samvittighed og rette ind efter hvad S.A. mener. "

"Jeg vil ikke gå så vidt, som til at sige at Sverre Avnskog lyver, men jeg vil hævde, at hans sandhedstærskel ikke er så høj, at man risikerer at falde over den."

Noen år senere meldte også den danske VmL-tilhengeren Esneda Olsen seg på i kritikken av undertegnede, og har på sin webside med grove personangrep slått fast intet mindre enn at jeg er sinnssyk og at jeg bedriver grove overgrep mot VmL. Det er ikke småtterier BB-tilhengerne har å komme med av lavere, astrale angrep, åpenbart inspirert av tonen og logikken i BB. Jeg har i en tidligere artikkel påvist hvordan BB-tilhengerne er sterkt infisert av en eteropptegnelse, som gir næring til dem som tilslutter seg BB, og den mest åpenbare effekten er at «Gud» blir ond og anvender trusler, alt snus på hodet og de gode blir de onde og BB-tilhengerne anvender argumenter som passer langt bedre på dem selv enn på motstanderne. Dette ser vi også bekreftet i CEs bok igjen og igjen.

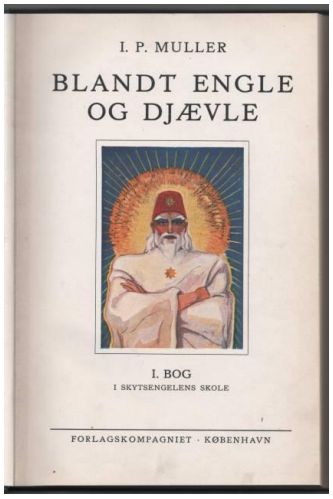

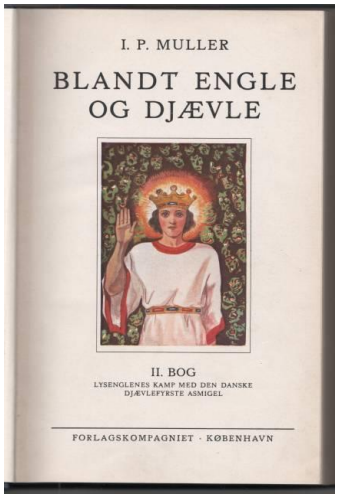

Den verdenskjente idrettsmannen I. P. Muller kom med et infamt og ondsinnet angrep på ekteparet Agerskov og VmL i 1932. Irene Christensen mener jeg er hans arvtager fordi jeg er motstander av BB.

Nok en dansk kvinne dukket altså opp på arenaen med nye, meget grove angrep på undertegnede etter at denne boken ble publisert, og der jeg trodde vi hadde nådd et klimaks i ufine personangrep i og med Irene Christensen , har Esneda Olsen, eller Esneda Eugenia Sierra, som hun også kaller seg, tatt ufine, grove, nedrige og sjofle angrep til helt nye høyder. Hun har opprettet en egen webside som utelukkende er viet til noe av det styggeste jeg har opplevd av personangrep fra en VmL-tilhenger mot en annen. Tittelen på hennes webside er...

«JEG ANLAGER OFFENTLIGT DEN NORSKE SELVBESTALTEDE "JOURNALIST" OG "VmLs FORSKER" – SVERRE AVNSKOG – FOR OVERGREB OG UNDERGRAVENDE VIRKSOMHED MOD VANDRER MOD LYSET!»

Esneda Olsen har gjort seg et enormt umake med å gå gjennom flere av mine artikler på min webside og konkluderer ganske enkelt med at jeg lyver, forfalsker, begår overgrep og dikter opp en helt ny versjon av VmL med det ene siktemålet å bevisst skade VmL. Ord som «overgrep» sitter løst i hennes vokabular, og meg personlig levner hun ikke mye ære. Hun påstår at jeg er en mentalt forstyrret person - en som har gått ut av sin forstand, som hun kaller det! Esneda Olsen er åpenbart en person som har latt sine aller laveste mørkeimpulser ta helt overhånden over sin fornuft, og evner ikke å se at jeg faktisk er et menneske som følger min samvittighet og som har brukt en stor del av mitt liv til å fremme kjennskapet til VmL! De aller fleste mennesker evner å gjenkjenne ærlighet og ekte engasjement når de ser det, men de aller mest formørkede menneskene er så forblindet av det mørket de er angrepet av, at de ikke evner å se annet enn mørke hos sine medmennesker, og så skjønner de ikke at det er sitt eget mørke de ser, og ikke det ekte engasjementet andre mennesker har, selv om de er uenige. Jeg trenger vel ikke legge til at Esneda Olsen er en innbitt tilhenger av Bispebrevet! Og legg merke til at det typiske ved angrepene fra disse to damene ikke egentlig er at de uttrykker uenighet, men faktisk hevder på fullt alvor at mitt egentlige, bevisste og overlagte motiv, er å skade VmL og/eller Johanne Agerskov. De mener altså at jeg har brukt store deler av mitt voksne liv til å lese, studere, diskutere, innhente informasjon om, skrive om VmL - i timesvis, dagevis, ukevis, månedsvis, årevis osv. innstendig søkende etter innsikt og viten om et verk *som jeg egentlig ønsker å skade!* Hvor lavt ned i mørket kan man som VmL-tilhenger egentlig synke? Meget, meget dypt, åpenbart!

Så i stedet for å bekymre seg for motstanderne av BBs «lave» standard, synes jeg ærlig talt CE heller burde bekymre seg for hva som kommer fra hans egne medarbeidere. Selv har jeg vært blant dem som har gått i bresjen for å påvise at BB ikke kan stamme fra samme kilde som VmL, og i de ovenstående sitatene kan jo den interesserte leseren se hva som eventuelt venter ham/henne dersom han/hun skulle ønske å ytre seg i en debatt med tilhengerne av BB.

Men CE påstår altså at vi som ikke kan godta BB ikke vet hva vi taler om, ikke forstår særlig mye og at vi ikke en gang har satt oss inn i saken før vi "uten videre" avviser BB som falskt. CE er veldig opptett av at det finnes passasjer i BB som intet menneske på jorden vil kunne forstå, og han mener det er helt ulogisk å påstå at det må være falskt med tanke på all den informasjon vi som mennesker på jorden er avskåret fra. Men om det er ulogisk å mene at BB må være falsk, er det ikke like ulogisk å mene at det må være ekte? Eller antar CE at han og hans feller er hevet høyt over oss andre i forståelse? Dersom CE virkelig mener det han her sier, burde han da ikke selv vise den ydmykheten han savner hos oss andre? Burde han ikke da være så ærlig å si at han ikke vet, at han ikke kan forklare og at han ikke kan være sikker, fordi det er så mye han ikke kan forstå som menneske? Men ydmykhet er definitivt ikke noe som kjennetegner CEs forsvarsskrift, selv om vi vet at han tidligere var en tviler, og at han godt var klar over at flere passasjer i BB er tilsynelatende motsetningsfylte og problematiske, og at Guds allmakt i BB er betydelig redusert i forhold til VmL.

Nå synes jeg personlig at intet tyder på at tilhengerne av BB har satt seg særlig godt inn i saken, og de skriftene som hittil har blitt offentliggjort i nyere tid til forsvar for BB, er nærmest kjennetegnet av sin særdeles lave kvalitet, og da tenker jeg f. eks. på de tre artiklene til Irene Christensen og Birgitte Blads og Jørgen Degns artikkel. Det er absolutt intet som tyder på at disse to personene kan betegnes som særlig store kjennere av VmL. Irene Christensens artikler er først og fremst kjennetegnet ved sine simple og ondskapsfulle personangrep, og Jørgen Degns for sin "hjemmelagede" språkforståelse som går på tvers av all vanlig måte å tolke språket på. Og han forsøker f eks å sannsynliggjøre Gud avbrytelse av all forbindelse ved å sammenligne Guds univers med en computer, og henviser til at Guds avbrytelse av all forbindelse med menneskene for at de skal synke dypt ned i mørke, synd og ugjerninger, kan sammenlignes med at man skrur av og restarter sin computer når problemer har oppstått, og så ordner det seg. Og så ser han helt bort fra at universet er befolket av levende mennesker med følelser, mens en computer er en fullkomment død gjenstand. De fryktelige lidelsene som menneskene må gjennomleve i den perioden Gud avbryter all forbindelse synes ikke å affisere ham det minste. Det er for øvrig noe som kjennetegner de fleste tilhengerne av BB, inkludert CE. Det har ofte slått meg med hvilken kynisme og følelseskulde disse menneskene omtaler de grufulle påstandene som fremsettes i BB om at menneskene skal gjennom millioner av år med lidelser. Har de rent glemt at hvert individ er et kjærlighetsbarn av Gud, og at han lider med hvert eneste når de lider? Hvordan skal Gud kunne utstå at hans elskede barn må unnvære ham i årmillioner for å synke dypt ned i mørke, synd og ugjerninger ? Dette synes ikke å ha nådd inn til de tilhengerne av BB som har ytret seg offentlig; Jeg har i hvert fall ikke ennå sett synderlig mye bekymring for dette faktum. Og det ser heller ikke ut til å bety særlig mye for CE, som skriver videre:

"Det er tydeligt, hvor lite liden umage kritikerne har gjort sig med i V.m.L. og tilknyttede skrifter at undersøge, om det, der advares om i Bispebrevet, kunde være sandt. Hurtigt har man forskanset sig bag nogle yndlingsargumenter – uden grundig at afprøve disses lødighed. Kritikernes indlæg bærer således ofte præg af en apriorisk afvisning: man antager på forhånd, at brevet til bisperne må være uægte, og giver sig dernæst til at søge efter skyts mod det. Det er sandelig ikke denne måde at granske skrifterne på, de Yngste sigter sigter til, når

de i V.m.L. siger: "Søger og I skulle finde!" Nej, for når man på forhånd mener at kende resultatet af sin søgen, så søger man ikke længere rigtigt; det eneste man søger, er da at få ret."

Man må jo nesten trekke litt på smilebåndet når man leser slike argumenter brukt av en tilhenger av BB, for er det noe som kjennetegner CE, så er det jo nettopp det han beskylder tilhengerne for; Etter å ha lest CEs skrift, er det jo helt opplagt at han har bestemt seg på forhånd for at BB må være ekte, og så lett etter argumenter som kan bevise hans standpunkt! Dette er meget typisk for CE og er noe som går igjen i debatten om BB; det de beskylder motstanderne for, passer mye, mye bedre på dem selv! Kan noen fortelle meg når de har truffet på en ydmyk og søkende tilhenger av BB? Jeg har i hvert fall aldri støtt på noen. Er det noe som kjennetegner dem jeg har møtt, så er det at det er komplett utenkelig bare å tenke tanken at BB skulle være falskt. Nei, kjære, CE, du kjenner sikkert det gamle bibelske ord om at det er lettere å se flisen i sin brors øye enn bjelken i sitt eget! Her har du snudd saken fullstendig på hodet, og det er så åpenbart at det blir nærmest komisk at du ikke kan se det selv! Er det noen som er skråsikre og urokkelige og ikke vil se at BB er problematisk så må det jo være du, CE!

Og det fortsetter i samme gate:

"Mangel på ydmyghed i kritikernes bedømmelse af De åbne breve synes hos nogle at være ledsaget af manglende forsøg på å sætte sig du over egne priviligerede livsvilkår. Kort sagt: det er nemt at sidde i et trygt og rolig skandinavisk velfærdssamfund anno 2010 og forkaste Bispebrevets dystre fremtidsbilleder."

Igjen er det ganske umulig å forstå at dette er noe som skulle være typisk for en motstander av BB. Er det slik at fordi vi i dag har det godt, så har vi større tiltro til Gud enn det er grunn til? For i mine øyne dreier striden om BB seg først og fremst om hvor stor tiltro man har til Guds og de yngstes evner til å føre menneskeheten fremover, slik at vi en dag alle vil kunne samles i Guds rike. CE og hans like tror at situasjonen i 1938 så så svart ut, at Gud og de yngste ikke ville makte å hjelpe oss mer, slik det står i BB. Mens jeg har så stor tillit til det Gud lover oss i VmL, om at han alltid vil følge oss i sorg og i glede, enten vi velger å vandre i lyset eller i det dypeste mørket, og dessuten at Gud gjennom sin egen kamp gjennom mørket har skaffet seg så stort kjennskap til mørkets utslag, at han alltid vil kunne hjelpe menneskene uansett hva vi skulle komme ut for. Dette forteller VmL- skriftene oss, og når det påstås i BB at Gud likevel ikke evner å hjelpe oss før VmL slår gjennom, så anser jeg det som en grov fornærmelse og en sverting av Gud og hans barmhjertighet og hans kjærlighet til sine skapninger. BB er i virkeligheten et alvorlig forsøk på å nedgjøre og redusere Guds allmakt og hans kjærlighet, og jeg er mye, mye mer bekymret for disse angrepene på Gud enn på JAs ære og ettermæle. Hva med Guds ære og hans ettermæle? Skal vi gå ut og fortelle verden at Gud kan tenkes å svikte oss? At han ikke lengre er allmektig? At han er beseiret av mørket? Min dype tillit til Guds allmakt og kjærlighet har selvsagt intet å gjøre med at jeg lever i et godt land. Jeg er bombesikker på at man finner millioner av mennesker med like stor tillit til Gud, men som lever i den ytterste nød og fattigdom. Tillit til Gud er ikke nødvendigvis avhengig av hvor godt man har det materielt!

Og CE fortsetter med sitt skyts mot motstanderne:

"Ja, når man leser flere af teksterne vendt mod Bispebrevet, tvivler man endda på, om deres forfattere tør se i øjnene, at Gud ikke kun er kærlig, men også "streng og myndig i sine Krav"

(Andet Supplement s 110). Det løber som en understrøm gennem manges kritikk af Bispebrevet, at alt hvad der minder om krav, urokkelige forbud og streng myndighed fra Guds side, ikke rigtig er behagelig nok til at kunne være i samklang med ånden i V.m.L."

Igjen må jeg oppfordre Herr Eversbusch til i stedet for å bekymre seg så mye for motstanderne av BB og at de ikke legger stor nok vekt på Guds strenghet, heller å bekymre seg for at han selv og hans medarbeidere ikke ser ut til å ha fattet Guds storhet, hans umålelige kjærlighet, og hans uendelige tålmodighet. Ja visst kan Gud også være streng og myndig, men det er jo ikke disse kvalitetene som er de fremherskende hos Gud, og det heter f eks i VmL at over gjengjeldelsesloven står Guds barmhjertighet. De aller strengeste bestemmelsene i gjengjeldelsesloven kommer bare til anvendelse mot de harde og kalde, de som nekter å se sine feil i øynene og de som steilt nekter å angre og be om tilgivelse. Men alle får en ny sjanse, og når man angrer det onde man har forårsaket, får man alltid sone sine synder ved en kjærlighetsgjerning. Dette er den Gud vi kjenner fra VmL, det er kun i BB at Gud fremstår som hard og hevngjerrig, som krever millioner av års soning i triste og tunge inkarnasjoner, før han ennå vet noe som helst om hvordan bispene vil reagere, og hvordan de vil forholde seg når de vender hjem til sfærene. CE burde heller bekymre seg for den følelseskulde og kynisme som preger hans eget og andre forsvarsskriv for BB, der man synes helt uten innlevelse i de lidelsene "Gud" vil påføre menneskene, ved å avbryte all forbindelse med dem, for å la dem lide i millioner av år i mørke, synd og ugjerninger! Hvordan *kan* noen tro at Gud vil gjøre dette mot oss? De kjenner ikke vår kjærlige fars altomfattende kjærlighet og omsorg for sine skapninger! Uansett hvor dypt vi faller, og uansett hvor lidelsesfull vår tilværelse er, så følger Gud oss, og viser oss en vei fremover! Selv om vi velger de mest krokete og tornete omveier på vår vei til hans rike, så vil vi nå dit en dag, og Gud vil følge oss hele veien! Bispebrevet er heldigvis kun en grov og ondsinnet løgn! Dessverre har enkelte mennesker latt seg lure, og gjort seg selv til talsmenn for at Gud er en sviker!

To av de virkelig store innen VmL-miljøet i Danmark: Knud Brønnum, 1878-1953, (til venstre) og nevøen Børge Brønnum, f. 1917. De gjorde begge en stor innsats for VmL, men dessverre lot de seg lure av Bispebrevet og var overbevist om at det var en ekte meddelelse fra lysets ånder. Foto: Eric og Harry Prior.

Kapittel 1 - Undsigelsen af Bispebrevet vil aldrig kunne stå alene.

Omtale av side 11 til 14.

Etter å konstatert at Christian Nicolas Eversbusch bruker størstedelen av innledningen av sitt forsvars-/angrepsskrift til å angripe de menneskene som er uenig med ham, går vi så over til kapittel 1, som heter *"Undsigelsen af Bispebrevet vil aldrig kunne stå alene".* Og nå kommer heldigvis også noen avsnitt som gjelder det saken faktisk dreier seg om, og ikke bare omtale av de menneskene som CE er uenig med. Forhåpentligvis vil det vise seg at argumentasjonen holder et høyere nivå enn omtalen av "motstanderne".

CE starter frisk med å gjøre en visitt til undertegnedes webside, og dokumenterer meget kort at jeg i flere artikler har omtalt Bispebrevet, og at jeg mener at Johanne Agerskov var svekket i de siste årene hun levde, på grunn av på sykdom og dessuten all motstand, uforstand, kritikk og latterliggjøring hun og hennes mann ble utsatt for gjennom et langt liv. Men CE konkluderer de korte sitatene med å denne meget ironiske formuleringen:

"I sandhed en sølle medarbeider for lysets intelligenser!"

-som om dette skulle være en korrekt oppsummering av mine synspunkter. Men det er en meget fordreid fremstilling av hva jeg egentlig mener; alle mine artikler om Bispebrevet og Johanne Agerskov er preget av den dypeste respekt for Johanne Agerskov og hennes selvoppofrende og aldri sviktende innsats for lyset! Hennes og hennes manns tillit til Gud og til lysets ånder og deres bønn for Ardor, var i realiteten det som førte til at lyset kunne seire i den åndelige verden.

Det synes meget, meget tungt og vanskelig å få det til å gå inn hos CE og andre tilhengere av BB, at det ikke er noen motsetning mellom å ha den dypeste beundring og respekt, ja endatil kjærlighet for Johanne Agerskov, og samtidig måtte innse at også hun, i likhet med alle andre både historiske og nålevende mennesker kunne gjøre feil. Det å elske og respektere et menneske, betyr jo ikke at man nødvendigvis må være så nesegruse i sin beundring at man føler man må hylle eller godta absolutt alt det mennesket gjorde og sa i sitt liv! Det er meget forunderlig å måtte høre dette angrepet fremført gang på gang, at det skal være så falskt å både se gode og dårlige sider hos et menneske. Har CE noen gang lest en historisk biografi som ensidig hyller historiske personer? Men CE og de andre i den nære kretsen rundt forlaget er tydeligvis så forblindet av Johanne Agerskov som menneske, at for dem er det å betrakte henne på samme måten som man betrakter enhver historisk person det samme som å undergrave hennes troverdighet. Deres respekt for JA er så stor, at det i mine og mange andres øyne ikke kan betegnes som annet enn den reneste persondyrkelse! Fordi jeg ikke kan delta i denne persondyrkelsen er jeg blitt beskyldt for de mest hårreisende ting fra tilhengerne, som at jeg er så falsk at jeg ikke burde ha med barn å gjøre, at jeg hater Johanne Agerskov, at jeg bedriver en svertekampanje mot henne, at jeg er innleid av hennes etterkommere for å sverte henne osv. Den fremste eksponenten for denne måten å omtale motstanderne mot BB er "sluggeren" Irene Christensen, som tydeligvis er den som gjør forlagets "dirty work", med full oppbakning og støtte fra bestyrelsen. Jeg trodde lenge at hun opererte på egen hånd og ikke var representativ for forlagets synspunkter, men som man kan se i forlengelsen av en av hennes artikler, så har hun full støtte fra hele bestyrelsen ved formann Ole Enghave. Forlaget holder seg som regel klokelig i bakgrunnen, men anvender bestyrelsesmedlemmet Jørgen Degns VmL forum når de trenger å gå til personangrep på enkeltmennesker som de ønsker å diskreditere, og jeg er ikke den eneste som har vært utsatt for grov personsjikane på Jørgen Degns VmL-forum; musikk- og bevissthetsforskeren Peter Kjærulff ble i sin tid også utsatt for

den groveste personsjikane på dette forumet, og da han forsøkte å forsvare seg, nektet Jørgen Degn ganske enkelt å ta inn hans innlegg. Jørgen Degn har to sett av regler; Ett som gjelder for dem som er enige med ham, og ett for dem som har andre synspunkter. Hans venner kan skrive nøyaktig hva de vil, og komme med den groveste sjikane av annerledes tenkende, mens vi andre blir kraftig sensurert og tvangsutmeldt om vi bare har litt "temperatur" i våre innlegg. Mange er de som i frustrasjon har meldt seg ut av Jørgen Degns VmL-forum gjennom årene, og i kjølvannet av hans virksomhet finner vi utallige uoverkommelige personkonflikter, som en følge av den lave etiske standarden på hans forum.

CE påstår videre:

"For at være blevet bedraget med Bispebrevet skulle JA, nemlig – det nævner kritikerne imidlertid intet om – være blevet narret adskillige gange i træk: først da hun indledningsvis blev gjort bekendt med indholdet af det brev, hun ville få dikteret, dernæst under selve diktaten og renskrivningen af brevet, så under det tilsvarende arbejde med brevet til de litteraturkyndige – som jo refererer til og blåstempler brevet til bisperne – hernæst under hele korrespondancen med Chr. Jørgensen om De to åbne breve, hvor jo JA forsvarer Bispebrevets oplysninger."

Ja, hvorfor nevner ikke kritikerne at hun ble narret flere ganger, mon tro? Jo, av den enkle grunn at vi (i hvert fall jeg) bygger på det som JA forklarer i brevene fra 1934 om hvordan de eldste var i stand til å imitere selv enhver av de yngste ned til aller minste detalj, og at de var i stand til å lure hvem som helst! Og i det øyeblikket mediet akseptert forbindelsen, kunne de eldste trekke så mye mørke omkring vedkommende at de yngste som var til stede ikke hadde noen mulighet til å nærme seg mediet og aller minst å advare det, fordi de ikke var i stand til å gjennomtrenge det mørket som omsluttet mediet. Dermed kunne den av de eldste som spilte mediets åndelige leder beherske arenaen alene; og JA var selvfølgelig hele tiden overbevist om å ha kontakt med en av lysets ånder. Derfor er det ikke særlig merkverdig at narreånden kunne lure henne flere ganger – hun handlet jo i god tro, og var overbevist om å ha kontakt med Leo – og vi kan vanskelig bebreide henne at hun ikke var i stand til å gjennomskue bedrageriet. Les mer detaljert om dette i artiklene *"Johanne Agerskov, Bispebevet og de eldstes geniale forvandlingskunster"* og *"Johanne Agerskov og de eldste".*

CE fortsetter så med å med å undre seg over hvordan det kan ha seg at BB og "Litteraturbrevet" kan stamme fra en av mørkets ånder når de er *"...kendetegnet af en ligeså stringent og myndig klarhed i argumentationen, som de breve fra Copibøgene, vi véd skyldes Leos tankepåvirkning?"* Som jeg har skrevet tidligere, så gjør CE det utrolig lettvint for seg selv i sin avhandling. Fra hans brev om BB fra 2005 vet vi at ham meget godt er klar over at BB inneholder mange kontroversielle passasjer, og tilsynelatende selvmotsigelser. Men i stedet for åpent å innrømme at BB er omstridt både når det gjelder språklig kvalitet, innholdet i argumentasjonen og den logiske oppbygningen, velger CE ganske enkelt å påstå at brevet holder den samme standarden som de andre brevene fra Leo, *uten et eneste eksempel, og uten et eneste argument!* Andre mennesker som har beskjeftiget seg med BBs innhold har gjennom grundige undersøkelser kommet frem til helt andre konklusjoner, nemlig at det er en logisk brist mellom brevets første del, der det hevdes at intet kan hindre VmL i å bli utbredt, for Gud vil ikke mangle veier å gå, mens i andre halvdel er tydelig at utbredelsen av VmL står og faller med at de danske bispene knesetter VmL som sannheten, ellers vil ikke Gud kunne hjelpe de lidende menneskene og må muligens avbryte all kontakt med menneskene. Brødrene Iver og Karsten Hagel-Sørensen har gitt meget viktige bidrag i sine tre meget begavede og intelligente avhandlinger om BB, og i den tredje av dem påviser de blant annet at språket i BB holder en gjennomgående lav kvalitet og også inneholder klare språklige selvmotsigelser som

selvsagt aldri ville ha forekommet i et brev forfattet av en av de yngste. Jeg har selv også bidratt til å vurdere språket i BB bl a i artikkelen "Bispebrevet – et falsum? og min konklusjon er at det skiller seg meget klart ut fra alle de andre VmL-skriftene! Og la meg også bringe noen sitater fra det brevet CE skrev om BB i 2005:

"...den modsigelse, der tilsyneladende ligger mellem hhv. første og anden del: først får vi at vide, at Gud – uanset, hvad bisperne gør eller ikke gør - nok skal vide at få sit budskab igennem. Dernæst får vi - henimod slutningen - at vide, at Gud (alligevel) ikke kan hjælpe alle de nødlidende, Han længes efter at hjælpe - før bisperne har knæsat Hans budskab. Nej, ikke engang den rolige udviklingslinje, hvor de Yngste inkarneres nogle få grader over menneskene, kan han videreføre, hvis ikke bisperne 'kender deres Besøgelsestid', som det hedder. Altså nogle meget voldsomme modificeringer af Guds almagt, synes det. Og jeg har været oprigtigt i tvivl om ægtheden af netop disse passager, må jeg indrømme." Christian Nicolas Eversbusch i 2005.

I dette sitatet går det med all tydelighet frem at CE er fullt klar over både at det kan virke som det er en motsetning mellom første og andre del av BB, og at brevet også inneholder ***"...nogle meget voldsomme modificeringer af Guds almagt…"*** Men fem år senere, i sitt forsvarsskrift for BBs ekthet hopper CE elegant bukk over disse problematiske passasjene i BB, og påstår ganske enkelt uten videre at BB holder samme standard som alle andre brev diktert av Leo! Og jeg spør igjen; Eier ikke mannen intellektuell stolthet? Tror han at hans troverdighet som talsmann for VmL blir større ved at han later som om det ikke finnes problematiske sider ved BBs innhold, når han vitterlig er fullt klar over dem? Nei, Herr Eversbusch, her skyter du faktisk deg selv i foten, og undergraver din egen troverdighet. Hvordan skal man kunne tro på dine synspunkter, når du så opplagt unnlater å nevne hva vi alle kan se at du er fullt klar over? Er det ikke bedre å innrømme åpent det alle kan se; at du i mange år selv tvilte på om alt i BB kunne være ekte?

CE går så over til å argumentere for at den naturlige konsekvens av å så tvil om BBs ekthet, må være at man begynner å så tvil om alt hun har mottatt som medium. Han skriver:

"Som enhver vil kunne se, er man her godt på vej til at gøre de gennem JA modtagne skrifter til en blanding af skidt og kanel på linje med så mange andre religiøse lærebygninger i verdenshistorien. Den eneste logiske følge heraf vil være, at Agerskovs arbejde i dets helhed må tages ned fra sin høje piedestal."

Igjen kommer det noen voldsomme overdrivelser fra CEs side, med hensyn til hva som foregår blant motstanderne av BB. Og selvsagt er det om å gjøre for ham å fremstille motstanden mot BB ekthet som så grell som mulig, for dermed å styrke sine argumenter om hvor "farlig" den er. Men er det virkelig slik at det er i ferd med å bre seg en tvil omkring VmL-verkene i stort omfang, slik man kan få inntrykk av gjennom CEs skrift? Da har den i så fall gått meg hus forbi. Jeg har riktig nok sett noen enkeltpersoner som setter grensen ved de tre gylne fruktene, og mener at alt som utkom senere inneholder enkelte feil, men dette gjelder noen ytterst få enkeltpersoner, og har ingen oppslutning blant det store flertallet av VmL-tilhengere. Men hvorfor skulle det være så farlig, da, herr Eversbusch, at folk tillater seg å gjøre innholdet i samtlige av de skriftene JA mottok til gjenstand for undersøkelser med det formålet å etterprøve sannhetsgehalten i dem? Er ikke innholdet godt nok til å tåle en slik etterprøving? Tviler du på at verkene i seg selv er så logisk oppbygd, og henger så godt sammen at man vil finne flere feil? Er det blind lydighet du vil ha? Skal folk bøye seg for verkene kun fordi JA var ufeilbarlig, eller skal de slutte seg til innholdet fordi de har satt innholdet for sin samvittighets domstol, og funnet at det er sannheten? CE viser her etter min mening at han har meget liten tiltro til det enkelte menneskes evne til å finne sin egen sannhet

– og til dets rett til å forholde seg til VmL-verkene på sin egen individuelle måte. Du har jo selv vært gjennom perioder av tvil om BB, Eversbusch, og endt opp som en meget påståelig forsvarer av brevet. Kan ikke også andre få lov til å gå gjennom lignende perioder? Personlig har jeg ingen forståelse for denne frykten blant tilhengerne av BB for at folk skal komme til å stille spørsmålstegn også ved andre deler av VmL – er det ikke nettopp på den måten man gjør en tro til sin egen – ved å gjennomtenke, undersøke, tvile og søke? Gjør ikke vi som elsker VmL oss selv en bjørnetjeneste dersom vi blir så fundamentalistiske at vi går ut og krever av folk at de enten må godta alt eller ingenting? I mine øyne er dette holdninger som hører historiske tider til. Det moderne mennesket godtar rett og slett ikke å få slike absolutter tredd ned over sitt hode. Og i mine øyne bunner slike fundamentalistiske holdninger i en tvil på at budskapet i VmL er godt nok i seg selv til å vinne forståelse.

CE hyller JA for hennes innsats som sekretær for lyset i et langt avsnitt, og dette kan man jo ikke annet enn å tilslutte seg 100 %. Jeg har den aller dypeste respekt for hennes og hennes manns innsats som lysets tjenere på jorden, og som jeg har skrevet tidligere, så vil deres navn stå skrevet med gullskrift på himmelen for all fremtid! Det som blir litt merkelig, er når CE i forlengelsen av sin hyllest til JA spør om det er tenkelig at både Gud og de yngste som takk for denne uvurderlige innsatsen kunne tenkes å svikte dem og vende dem ryggen, ja, han spør sågar om Gud ville ha *tillatt* at JA ble bedratt av en mørkets ånd? Og han svarer selv at *"Noget sådant er fuldkomment utænkeligt."* Igjen må jeg arrestere CE for å omtale motstanderne mot BB sine synspunkter på en fullkomment gal måte. Aldri har jeg noensinne sett at motstandere har uttalt seg på denne måten og anvendt slike uttrykk som CE, og meg bekjent er det ingen som verken mener eller tror at Gud eller de yngste sviktet JA. Det er jo nettopp dette som er vår hovedinnvending mot BB; vi tror nettopp *ikke* at Gud noensinne kan tenkes å svikte sine skapninger og avbryte forbindelsen med dem verken for en eneste dag eller for flere millioner år, slik det står i BB. Det er jo ganske frekt av CE å fremstille saken så til de grader snudd på hodet, for det er jo *han* og hans meningsfeller som påstår at Gud kan komme til å avbryte all forbindelse, og ikke bare med JA, men med hele menneskeheten! Her argumenterer jo faktisk CE i virkeligheten *mot* sine egne synspunkter, når han hevder at Gud aldri kunne tenkes å svikte JA. Dersom BB er sant, slik CE påstår, så er jo nettopp hovedbudskapet der at dersom ikke de danske bispene ville knesette VmL som sannheten i 1940, så ville Gud muligens måtte avbryte all forbindelse med menneskene, og man må vel da tro at Gud også ville avbryte all forbindelse med Johanne Agerskov, eller skulle hun være unntaket, som en belønning for godt utført arbeid? Dette er bare ett eksempel på at CE overhode ikke makter å se rekkevidden av hva han egentlig forsvarer, og snur saken fullstendig på hodet. Men det skal vise seg mange ganger etter hvert, at de mange ubegrunnede påstandene og beskyldningene han kommer med gjennom sin avhandling, passer mye, mye bedre på ham selv og hans meningsfeller enn de gjør på oss som mener BB er en forfalskning. Hele hans avhandling har jo som mål å bevise at BB stammer fra Gud, og i BB står det at Gud kan komme til å avbryte all forbindelse med menneskene etter at biskopene hadde fått en frist på to år, altså i 1940, og da var jo vitterlig JA fremdeles et menneske som levde på jorden. Og så påstår han at vi motstandere av BB må mene at Gud og de yngste har sviktet Johanne Agerskov, men det er jo *han* og hans likesinnede som går inn for den ideen!

Johanne Agerskov ble *selvfølgelig* ikke narret til å utgi et forfalsket skrift, ved at Gud og de yngste vendte henne ryggen!!! Gud og de yngste vender *ingen* ryggen, de svikter ingen, men Gud besvarer selvsagt ikke våre bønner når vi ber om hjelp til å begå ugjerninger, eller når vi ber ham velsigne våre våpen i krig – *da* snur han seg vekk i sorg. Men dette er selvsagt noe helt annet, og har intet med JAs situasjon å gjøre. At hun kunne komme til å godta å ha kontakt med en av de eldste uten å forstå det, må selvsagt forklares på en helt annen måte enn at Gud eller Leo sviktet henne. I VmL fortelles det at de av Guds utsendinger som har vært

utstyrt med en sterk vilje, dessverre lett kan komme til å bli selvrettferdige, og deres stolthet og egenrådighet kan medføre at de i sin store selvsikkerhet kan komme til å glemme å lytte til samvittighetens innvending mot sine handlinger og sine meninger. Og Johanne Agerskov var selvsagt ikke unntatt fra å måtte forholde seg til mørket, og til de lovene som gjelder for oss mennesker. Hun fikk selvsagt ikke noen ekstra beskyttelse fordi hun hadde utrettet et så fantastisk flott arbeide. Om man påstår at Gud ikke ville tillate at hun ble narret av mørket på slutten av sitt liv, hvorfor tillot Gud at Jesus ble korsfestet, hvorfor tillot Gud at mange av hans utsendinger ble torturert og drept som takk for alle de gavene de hadde brakt til menneskeheten? Nei, kjære Christian Nicolas Eversbusch, slik fungerer ikke livet på jorden for de yngste. Du erindrer kanskje hva Fru Agerskov skrev i sitt forsvarsskrift, som ble opplest ved årsmøtet i "Selskabet til VmLs Udbredelse" i 1936, som et svar på spørsmålet fra noen av medlemmene om hvorfor hun var så mye syk?

"Ingensinde burde et saadant Spørgsmaal stilles fra dem, der kender "Vandrer mod Lyset". Der staar tydelig: at alle Mennesker er underkastet de samme Love for deres Jordelivs Vandring, hva enten der er knyttet en af de Ældste (under Gengældelsesloven), en af de Yngste eller en Menneskeaand til det jordiske Legeme. Og da disse Love er givet af Gud, maa de naturnødvendigt være ens for alle. Den, der har fullført sin Mission, og den, der ikke har fullført sin staar saaledes lige overfor disse Love. Ikke en av oss kan med nogen som helst Ret kreve at bli sat udenfor eller over Lovene. Alle maa vi bøje oss for dem."

Her fremgår det ganske tydelig at ingen unntagelser gjelder for Johanne Agerskov eller noen av de andre yngste som har utført en stor gjerning på jorden; de vil selvsagt ikke få noen spesialbeskyttelse av Gud som belønning. Og dersom mørket klarer å narre dem, enten kortvarig eller på lang sikt, så vil de selvsagt bli advart av sin samvittighet eller av Gud på samme måte som alle andre, men om de ikke hører advarselen, overhører eller misforstår den, så kan selvsagt ikke Gud gjøre noe mer, for han respekterer fullt ut den enkeltes frie vilje, og tvinger ingen - heller ikke Johanne Agerskov. Denne språkbruken, om at Gud ikke ville *tillate* at JA ble narret av mørket, stammer for øvrig fra BB, og er helt misvisende når det gjelder jordelivet. Gud tillater faktisk alle mulige utslag av mørket, nettopp fordi han respekterer vår frie vilje. Dersom det finnes noe Gud ikke tillater, så kunne han jo bare ha stanset de eldste da de første gang falt for mørket, for Gud forsto selvsagt allerede da at de eldste gjennom sitt fall var i ferd med å utsette seg for de grusomste lidelser. Men han tillot også det, på samme måte som han tillater mørket å påvirke oss på jorden. Men han sørger alltid for at vi på en eller annen måte blir advart, dersom vi da ikke på grunn av tidligere karma er kommet inn under gjengjeldelsesloven, og mangler beskyttelse i en spesiell situasjon.

CE har altså tydeligvis fullstendig misforstått hvordan det eventuelt kunne skje at JA kunne narres av en av de eldste. Hun ble definitivt ikke narret fordi Gud eller Leo sviktet henne. JA skriver faktisk selv meget inngående om hvordan de eldste kunne narre hvem det skulle være, gjennom sine geniale imitasjonskunster, i flere brev fra 1934. De eldste kunne imitere selv de yngste ned til den aller minste detalj; deres stemmeføring, ordvalg og måte å uttrykke seg på. Det kunne også godt være slik i begynnelsen at forbindelsen kunne være ekte, men så kunne en av de eldste ganske umerkelig overta plassen, og dersom mediet for et kort øyeblikk ikke var årvåkent, men først hadde akseptert kontakten med den eldste, så kunne mørkets ånder trekke så mye mørke omkring vedkommende, at de yngste var helt ute av stand til å trenge gjennom, og deres advarsler ble derfor uhørlige for mediet. Hun var derved selv prisgitt å avsløre forfalskneren eventuelt gjennom å finne budskapet usannsynlig. Det handler altså overhode ikke om at Gud eller Leo vendte JA ryggen, eller sviktet henne, men at de eldstes evne til å lage en mur av mørke rundt mediet slik at lysets ånder ikke makter å trenge gjennom og ikke når frem med sine advarsler. Akkurat på samme måten som Ardor klarte å

tildekke seg selv med mørke, slik at Jesus ikke kunne se ham den gangen han forsøkte å innsnike hovmodige tanker i Jesus sinn, til tross for at Jesus kunne se med sin ånds øyne. Her var det selvsagt heller ikke snakk om at Gud sviktet Jesus!

Etter meget kategorisk å ha avvist enhver mulighet for at JA kunne ha blitt narret av en av Mørkets ånder, og etter å påstått at de som hevder noe slikt gjør seg skyldig i *"en grov krænkelse af ægteparret Agerskovs ære, af dets integritet, af dets værdighed som sekretærer for Lysets intelligenser"* hevder CE nå følgende:

"Betydligt mer tænkelig er, at det var Chr. Jørgensen, og senere brdr. Hagel-Sørensen, der af en Mørkets ånd fik indpodet tvivlen om brevets ekthæd i deres sind for at give den mund og mæle, ja for at skabe splid mellem kendere af V.m.L."

Det forekommer meg ganske forunderlig at det som overfor ekteparet Agerskovs tilfelle er å krenke deres ettermele, ære, integritet og verdighet, det synes for CE å være helt i orden å gjøre overfor Chr. Jørgensen og brødrene Hagel-Sørensen. Han påstår sågar at de har vært redskaper for mørkets ånder *helt uten å påvise om det finnes argumenter som taler for dette!* Han tar påstanden helt ut av luften og gjør seg ikke en gang den uleilighet å påvise i deres skrifter om det finnes noe der som kan sannsynliggjøre en slik påstand! Chr. Jørgensen var forfatter, skolelærer og bibliotekar, og utga mange bøker hvor han omtalte VmL, og den som leser hans brev og hans bøker vil med selvsyn kunne fastslå at han var en tvers gjennom ærlig og sympatisk person, og til tross for at han ble utsatt for dårlig behandling ved et flertall tilfeller både fra Johanne og Inger Agerskov og av bestyrelsen i "Selskabet til VmLs Udbredelse", fortsatte han å være en trofast VmL-tilhenger frem til sin dødsdag. Hvorfor er det ikke en krenkelse av *hans* ettermæle, ære, integritet og verdighet å beskylde *ham* for å være et redskap for mørkets ånder? Og brødrene Hagel-Sørensen er jo sågar nålevende personer, og Karsten har en meget høy stilling som kammeradvokat for den danske regjering! Er det ikke krenkende overfor dem å påstå at de var redskaper for mørkets ånder? Jeg håper noen gjør brødrene oppmerksom på hva slags påstander som fremsettes om dem i full offentlighet! Men dette er et meget tydelig eksempel på CE og hans likesinnedes dobbeltmoral! De føler seg dypt krenket av at noen kan tro at et av VmL-skriftene ikke er ekte, men selv tillater de å slenge ut påstander i øst og vest om at den og den var et redskap for mørkets ånder uten å kunne påvise eller sannsynliggjøre det! Med en slik inkonsekvens og dobbelt bokholderi er det vanskelig å ta dem helt på alvor, må jeg innrømme. De kjenner visst ingen grenser for hva de selv kan tillate seg! Bør det ikke være en viss konsekvens i ens handlinger?

Christian Jørgensen, 1887-1968, fotografert på sine eldre dager sammen med sin søster i hennes hjem. Jørgensen forble en varm forsvarer av både VmL og Johanne Agerskov inntil sin død, til tross for at han ble dårlig behandlet ved flere anledninger av både mor og datter Agerskov og Selskabet til VmLs Udbredelse. Inger og Johanne Agerskov brøt all forbindelse med ham. Foto: Privat.

Kapittel 1, side 14-15.

Jeg fortsetter å gjennomgå Christian Eversbusch' (CE) argumenter i Kapittel 1, fra side 14 og utover. Til nå har jeg kunnet konstatere at størstedelen av Forordet, i stedet for å handle om selve emnet, nemlig om BB kan stamme fra samme kilde som VmL, er et angrep på de personene som CE er uenig med, og han påstår at de er lite ydmyke, de er forutinntatte, de forstår lite av VmL, deres synspunkter er lite gjennomtenkte osv. Jeg påviste videre at størstedelen av disse argumentene passer mye bedre på CE selv og mange av hans medarbeidere, og selv om et innlegg CE skrev i 2005 meget tydelig viser at han den gangen var fullt klar over at BB inneholder problematiske passasjer og en logisk oppbygning som det er meget god grunn til å stille spørsmålstegne ved, er CEs synspunkter nå preget av en skråsikkerhet som man nesten kunne mistenke at han har utviklet for å dekke over sin egen tvil – for i 2005 sto han frem som en tviler på om alt i BB kunne stamme dra de yngste! Han skrev da:

"Og jeg har været oprigtigt i tvivl om ægtheden af netop disse passager, må jeg indrømme."

Ja, ikke bare fremstår CE som bemerkelsesverdig skråsikker nå i 2010 - det er tydeligvis om å gjøre for ham å sverte sine meningsmotstandere mest mulig, og mange vil nok oppfatte hans gjentagne personangrep som både hovmodige og nedlatende. Er motstanderne av BBs ekthet virkelig *så* ubegavede og direkte dumme som CE skal ha det til? Er vi kun drevet av tvil og av ønsket om å sverte JA, og er våre meninger kun preget av lettvintheter og forutinntatthet? Jeg kan ikke helt tro at CE virkelig mener dette, i så fall kjenner han sine meningsmotstandere dårlig!

Straks etter at han mottok BB, skrev Christian Jørgensen et brev til Johanne Agerskov. Foto: Privat.

Inger Agerskov, 1900-1968, den fremste forsvareren av Bispebrevets ekthet. Foto: Privat.

Johanne Agerskov var overbevist om at BB ble diktert henne av hennes far, Rasmus Malling-Hansen. Privat foto fra 1920.

Men her opptrer CE i en tradisjon som startet allerede i 1938 i med Frøkens og Fru Agerskovs brevveksling med en av deres aller nærmeste venner gjennom nesten 20 år, forfatteren Chr. Jørgensen. De påsto at han ikke kunne forstå deres argumenter fordi han ikke *ville* forstå, og påsto også at han var *rammet av tvil*, en av menneskenes verste fiender. Og så *brøt de all forbindelse med ham*, til tross for at han var en av deres varmeste støttespillere, og det fortsatte han å være inntil sin dødsdag. Og da Jørgensen i 1939 foreslo overfor bestyrelsen i

Selskabet til VmLs Udbredelse at de fjernet en setning med påstand om at Gud ikke bønnhører kirkens prester fordi de ber til en løgnens Gud fra et brev de planla å sende ut som en påminnelse til biskopene, presterte bestyrelsen i selskapet å skrive:

"Deres og andres Medlemmers Protest mod Formen kan vi altså ikke tage ad notam – mon ikke denne Protest snarere dækker over en Tvivl eller en manglende Forstaaelse af Værket og dets verdensomspænnende Betydning."

I stedet for å ta Jørgensens og mange andre medlemmers innvendinger på alvor, valgte altså bestyrelsen å svare med en grov fornærmelse av dem med beskyldninger om at de var *rammet av tvil* og for å ikke forstå VmLs verdensomspennende betydning. Å beskylde motstanderne for å være rammet av *tvil* synes å være selve kronargumentet til tilhengerne av BB, og når de en gang har fastslått at det kun er tvilen som rir motstanderne, kan de avvise absolutt alle argumenter uten å måtte forholde seg til dem, med at det er *tvilen* som har formørket deres sinn, og hadde de bare vært litt mer åpne, så ville de straks ha forstått at alt de påstår er galt. Men Jørgensen beviste senere at han var en trofast tilhenger av VmL, og da JA etter sin død ble utsatt for offentlige beskyldninger fra psykiateren Ib Ostenfeld om at hun hadde vært sinnslidende, og at hun led av en form for schizofreni - hvem var det som rykket ut til hennes forsvar? Jo, nettopp, den trofaste støttespilleren, Chr. Jørgensen, som skrev i samme tidsskrift som beskyldningene var fremsatt i, nemlig "Våbenhuset", et kristent tidsskrift, i 1950:

"Jeg har kendt Fru Agerskov gennem mange Aar og ikke bemærket mindste Tegn til Sindssygdom hos hende. Hun var tværtimod ualmindelig logisk, sanddru, viljestærk og karakterfast. Hendes Sjæleliv var mindst af alt i Opløsning eller spaltet. Naar man nu ud fra hendes Værk vil bevise, at hun var sindssyg, er der Grund til med Holbergs Bondedreng at spørge, hvorfor hun saa ikke blev sindssvag, hvorfor en saadan Sindssygdom gennem de tyve Aar, hun levede efter Værkernes Fremkomst, aldrig gav sig kendelige Udslag."

JAs datter, Inger Agerskov, som for øvrig var medlem av bestyrelsen i de årene da BB ble utgitt og diskutert, ble få år etter morens død pasient ved Frederiksberg Hospital, Psykiatrisk avdeling, og hennes behandlende lege var nettopp Ib Ostenfeld, som til Dr. theol. F. L. Østrup, fortalte at IA måtte regnes som uhelbredelig sinnssyk. Hun var pasient ved hospitalet i tre år, og forble arbeidsufør resten av sitt liv. Jeg har forgjeves søkt om å få lese hennes journal, som fremdeles oppbevares i hospitalets arkiv, for å forsøke å finne ut hva som egentlig feilte henne, men søknaden ble avvist. Så vidt jeg vet, vil journalen frigis 75 år etter hennes innleggelse ved sykehuset - noe som skulle bli rundt 2025. Men er det ikke verdt å merke seg, at den personen som mest iherdig forsvarte BBs ekthet etter utgivelsen, Inger Agerskov, ble uhelbredelig sinnssyk bare ca 10 år senere? Jeg forstår godt at CE velger å ikke nevne dette i sitt forsvarsskrift, men personlig mener jeg at formørkelsen av IAs sinn kan spores tydelig allerede i de brevene hun forfattet i 1938, og når JA ikke var i stand til å se dette, men mente at IA var så begavet at hun ville bli morens arvtager til å besvare spørsmål som angikk VmL, så sier dette også ganske mye om at datterens formørkede sinn hadde påvirket moren i høy grad. IA fremstår i disse brevene som både selvhøytidelig, påståelig og uforsonlig, samtidig som hennes logikk hviler på helt gale forutsetninger. Hun var den som først lanserte troen på at JA var ufeilbarlig, og i et av brevene klarer hun å føre en form for "bevis" for at det å stille spørsmål ved noe av det som fremkom gjennom morens mediumitet, var det samme som å beskylde henne for bevisst å lyve – persondyrkelsen var allerede i gang. Intet var mer fjernt fra Chr Jørgensen enn å beskylde JA for bevisst å lyve - det går meget tydelig frem av hans brev fra 1938.

Utgiveren av 1939-utgaven av VmL, Sigurd Folmer-Hansen, som lenge innehadde rettighetene til VmL, fulgte opp personangrepene på dem som stilte seg avvisende til BBs ekthet på 1970-tallet ved å påstå i sitt protestskriv overfor brødrene Hagel-Sørensens artikler, at *"disse mennesker prøver at undergrave tilliden til værkets ægthed."* og her er det tydelig at Folmer-Hansen med "værket" mener Vandrer mod Lyset! Å påstå at brødrene Hagel-Sørensens artikler er et forsøk på å undergrave tilliten til VmL, er grovt urettferdig og uetterrettelig. Tvert imot så er artiklene preget av meget stor bekymring for hva BB kan påføre VmL av skade, på grunn av de passasjene i BB som brødrene påviser er tydelig i strid med VmL. Men i stedet for å forholde seg til hva brødrene faktisk skrev, valgte Folmer-Hansen den samme taktikken som så mange tilhengere av BB har gjort, og som også CE gjør i sin bok: Han forsøkte å mistenkeliggjøre brødrene Hagel-Sørensens motiver og trekke i tvil deres evner, men personlig føler jeg meg 100 % overbevist om at ettertidens dom vil være at brødrene Hagel-Sørensens artikler om BB ligger skyhøyt over Folmer-Hansens brev og protestskriv hva angår innsikt og forståelse.

Det samme gjelder i forhold til Folmer-Hansens hustrus, Elsas brev og forsvarsskrift. Hun er preget av den samme indignasjonen over at noen kan mene at den *ufeilbarlige* Johanne Agerskov kunne la seg lure av en av de eldste, og hennes brevveksling med brødrene Hagel-Sørensen er meget emosjonell. Hun kjente tydeligvis ikke til JAs brev fra 1934 der hun meget detaljert fikk diktert av Leo hvordan de eldste kunne imitere hvem som helst av de yngste og lure hvem som helst, for Fru Folmer-Hansen var særdeles opptatt av at brødrene Hagel-Sørensen ikke kunne redegjøre for hvordan selve forfalskningen helt konkret skulle ha foregått. Med det var ikke brødrenes ærend å først og fremst utrede hvordan en slik forfalskning kunne skje – deres forehavende var å vise gjennom teksteksempler, at BB på viktige områder stred mot VmL, hvilket de gjorde på en meget dyktig og intelligent måte – men Elsa og Sigurd Folmer-Hansen fremstår så emosjonelle og følelsesmessig bundet til JA, at de ikke maktet å ta til seg hva brødrene faktisk skrev. Elsa Folmer-Hansen skrev da også i et brev 6/10 1972 til brødrene:

"For De vil vel ikke have, at jeg og andre voksne, intelligente mennesker skal godtage det vås, De tillader Dem at skrive, som bevis for at de Ældste er ophavsmanden til Bispebrevet?"

Og i et brev til sin bror, Børge Brønnum og hans hustru Birgitte Blad fra 17/5 1972, et brev som også ble sendt til brødrene Hagel-Sørensen, skrev hun:

"Jeg forstår kun ikke den mærkelige intolerante nærmest hadske Tone, der gaar gennem deres Redegørelse."

Denne uttalelsen viser ganske tydelig at hun leste brødrene Hagel-Sørensens redegjørelser med alt annet enn nøytrale briller. Der finnes absolutt intet hatefullt eller intolerant i det brødrene skriver – deres argumenter er fremført i et ganske nøytralt og nøkternt språk – og når Elsa Folmer-Hansen oppfatter dette som hatefullt og intolerant, så passer de betegnelsene faktisk bedre på hennes og hennes manns svar til brødrene – deres svar var i høy grad preget av intoleranse og uvennlighet, om ikke hat. Mon det kanskje er herfra både Christian Eversbusch og Irene Christensen har funnet sin inspirasjon når de omtaler sine meningsmotstandere? Etter hva jeg har fått fortalt fra mennesker som fremdeles er medlemmer av Jørgen Degns VmL-forum, fortsetter Irene Christensen sitt "dirty work" for bestyrelsen på forumet, med Jørgen Degns godkjennelse selvfølgelig, og stempler motstandere av BB både som løgnere og hatefulle mennesker, fordi de ikke kan godta at JA var ufeilbarlig. Elsa Folmer-Hansen tok seg også den ganske frekke frihet å råde brødrene Hagel-Sørensen til å ikke stole så mye på sin samvittighet i et brev fra 29/2 1976 og senere i sitt protestskriv:

"Er det ikke at tillægge sin samvittighet en noget for stor autoritet, især når den tilsiger én, at man derved beskylder et andet menneske, som falskner, uden at have uomstøtelige beviser"?

For det første hadde Elsa Folmer-Hansen tydeligvis stadig ikke, mer enn fire år etter at deres korrespondanse startet, maktet å ta til seg at brødrene Hagel-Sørensen *aldri noensinne* beskyldte JA for å være en falskner – tvert imot hevdet de at de var sikre på at JA hadde handlet i god tro. For det andre er det ganske frekt, og overhodet ikke i samsvar med hva som står i VmL, når Fru Folmer-Hansen både her og i sitt protestsvar ber brødrene om å ikke å stole så mye på sin egen samvittighet, for i følge VmL, er det den eneste sikre rettesnoren vi mennesker har her i livet, og VmL oppfordrer oss til å alltid følge vår samvittighets innskytelser. Når Elsa Folmer-Hansen fraråder brødrene Hagel-Sørensen å stole på sin samvittighet, begår hun etter min mening en stor synd mot dem, og handler stikk i strid med VmL!

Elsa, født Brønnum, og Sigurd Folmer-Hansen, født 1902, fotografert på tennisbanen. Sigurd Folmer-Hansen var mangeårig medlem av bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse og innehadde rettighetene til VmL i en årrekke, inntil han overdro dem til Vandrer mod Lyset fond og forlag. Foto: Privat.

Ettertiden har for øvrig vist at Folmer-Hansens personangrep og beskyldning om at brødrene bevisst søkte å undergrave tilliten til VmL, var fullstendig feilslåtte, for jeg vet med sikkerhet gjennom personlig korrespondanse at Iver Hagel-Sørensen er en meget dedikert og varm tilhenger av VmL den dag i dag, og å forsøke å undergrave tilliten til VmL er fullstendig fjernt fra hva han kunne tenkes å gjøre – tvert imot så var det hans meget store kjærlighet til verket som var hans motivasjon for å advare mot BB i sin tid! Å beskylde ham for bevisst å undergrave tilliten til VmL, er et meget grovt personangrep – og dessverre har CE latt seg inspirerer av Folmer-Hansens og følger ganske blindt i de samme fotsporene som sine forgjengere, ved bevisst å forsøke å undergrave motstandernes troverdighet, og når han øverst på side 14 i sin redegjørelse hevder at Chr Jørgensen og brødrene Hagel-Sørensen fikk plantet tvilen på BB i sitt sinn av en av mørkets ånder for å skape uenighet, så virker dette totalt

malplassert i forhold til hva de angjeldende faktisk skrev om saken – deres skrifter er preget av ekte bekymring og av stor kjennskap til VmL og intet ved det de skriver vitner om at det er tvilen som driver dem – tvert imot. Når CE fremsetter såpass grove beskyldninger mot nålevende mennesker, synes jeg i hvert fall han skylder å begrunne og påvise hva det er i deres skrifter som synes motivert av tvil, og hvordan han kan spore dette tilbake til en av de eldste. Men Chr Jørgensen og brødrene Hagel-Sørensen har kanskje ikke krav på det samme personvernet som CE ønsker å gi JA?

Vi kommer så til et av de mest sentrale avsnittene i CEs forsvars-/angrepsskrift, for nå forsøker han over flere sider, gjennom diverse sitater å føre bevis for at JA på grunn av lovmessigheter i lyset ikke *kunne* la seg lure av mørket, og at de eldste ikke var i stand til å frembringe et skrift av så høy kvalitet som BB. Bevisførselen hviler altså på tre forutsetninger:

1. BB har samme høye kvalitet som alle de andre brevene Leo dikterte til JA.
2. De eldste var ikke i stand til å frembringe skrifter av så høy kvalitet som BB.
3. JA kunne ikke lures av mørkets ånder.

Og igjen gjør CE det meget lettvint for seg selv. Han velger helt å se bort fra de stedene i VmL og i de øvrige skriftene som nyanserer og endog motsier hans synspunkter, og velger kun ut enkelte skriftsteder som han mener kan støtte hans sak. Det er jo kanskje en vanlig strategi for å overbevise andre om sine synspunkter, men det dumme er at det er så lett å tilbakevise slike ensidige utvalg av "skriftsteder".

Tidligere har jeg vist at CE overhodet ikke fører noen argumenter for eller kommer med noen eksempler for å sannsynliggjøre at BB holder den samme høye kvaliteten som Leos øvrige brevdikteringer. Han påstår det kun i en enkelt setning, uten å gjøre forsøk på å underbygge det. Jeg har også vist at han selv, for kun fem år siden, var fullt klar over at BB tilsynelatende bygger på en bristende logikk ved at det i første del av brevet påstås at Gud alltid vil finne veier for å utbre VmL uansett hva bispene foretar seg, mens det i andre halvdel påstås at Gud er helt og holdent avhengig av de danske bispene for å få ut sitt budskap. Og om de ikke knesetter BB som sannheten innen en frist på to år, så må han muligens avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år, for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger at de yngste kan begynne forfra med å lede menneskene fremover. Han var også fullt klar over at BB svekker Guds allmakt betydelig, idet Gud ifølge BB ikke er i stand til å hjelpe de nødlidende menneskene før VmL er knesatt som sannheten. Her er hva CE selv skrev i 2005:

"Det om den modsigelse, der tilsyneladende ligger mellem hhv. første og anden del: først får vi at vide, at Gud – uanset, hvad bisperne gør eller ikke gør - nok skal vide at få sit budskab igennem. Dernæst får vi - henimod slutningen - at vide, at Gud (alligevel) ikke kan hjælpe alle de nødlidende, Han længes efter at hjælpe - før bisperne har knæsat Hans budskab. Nej, ikke engang den rolige udviklingslinje, hvor de Yngste inkarneres nogle få grader over menneskene, kan han videreføre, hvis ikke bisperne 'kender deres Besøgelsestid', som det hedder. Altså nogle meget voldsomme modificeringer af Guds almagt, synes det. ***Og jeg har været oprigtigt i tvivl om ægtheden af netop disse passager, må jeg indrømme."*** (Min uthevelse).

Disse innvendingene som en gang var CEs egne, velger han altså nå ganske enkelt å se bort fra, og påstår uten videre at brevet holder samme høye kvalitet som Leos andre brevdikteringer. Men når et medlem av bestyrelsen, en slektning av Børge Brønnum, som garantert har vært under meget sterk innflytelse hele sitt liv av tilhengerne av BB lenge har

vært i tvil om brevets ekthet og særlig om flere passasjer i brevet som han finner selvmotsigende og i strid med Guds allmakt – når selv han var i stand til å se de problematiske sidene ved BB, hvor meget mer bør man ikke da lytte til dem som sannsynligvis ikke er like forutinntatt som det han nødvendigvis må være? Og at det er langt flere kontroversielle passasjer i BB enn dem som er omtalt i sitatet fra CE, er det flere som har påvist. Brevet er gjennomgående preget av omtrentligheter, unøyaktigheter og selvmotsigelser, som både brødrene Hagel-Sørensen, Søren Østergaard, Georg Jørgensen og jeg selv har påvist.

Faktum er altså at BB inneholder flere avsnitt som er meget problematiske og som er vel verdt å drøfte i forhold til de andre VmL-skriftene, for det synes ganske åpenbart at de ikke uten videre er i samsvar med hverandre. Om man etter nøye vurderinger likevel kommer til at de kan forenes, så får det så være, men sikkert er det i hvert fall at CE velger en ganske feig taktikk, ved helt å underslå at problemene i det hele tatt eksisterer!

Som eksempel på hva de eldste var i stand til å frembringe av meddelelser anvender CE den gamle hygienikeren og idrettsmannen I. P. Müller som eksempel. Han var i kontakt med åndelige vesener, som opplagt må ha vært av de eldste, og i følge CE var de angrepene som fremsettes av disse åndene på VmL *"såre ringe gjennomtenkt"* og så gjennomskuelige *"...at ethvert tænkende menneske menneske efter blot kursorisk gennemlæsning af V.m.L. ville kunne tilbagevise dem".*

Her synes jeg CE alt for lettvint avviser Müllers bøker, og også tar meget lett på deres eventuelle skadevirkninger. CE makter tydeligvis ikke å betrakte hans bøker ut fra annen synsvinkel enn som VmL-tilhenger, og finner meddelelsene lite gjennomtenkte, fordi de er så lette for ham å avsløre. Men så er det da intet som tyder på at de eldste som meddelte seg til I P Müller hadde i sinne å overbevise tilhengerne av VmL om verkets eventuelle feiltagelser. Og her er vi inne på et poeng som ikke synes å ha streifet CE og hans medarbeidere: De eldste er faktisk blant universets mest geniale vesener, og de er i stand til å etterligne hvem som helst, og de er i stand til å skape meddelelser som er egnet til å overbevise hvem de måtte ønske. De eldste som henvendte seg til I P Müller valgte selvfølgelig derfor en stil og et innhold som var *egnet til å overbevise I P Müller om at det var sannheten de meddelte!* Det sier seg jo egentlig selv! Og jeg vil gjerne understreke at til tross for at "engleherrenes" meddelelser i bøkene til Müller er lette å avsløre for en som kjenner VmL, så er disse meddelelsene på ingen måte forvirrede, meningsløse eller usammenhengende. De er fullstendig logiske og meningsfulle på sine premisser, og bøkene inneholder til og med dikt som skal være frembrakt av åndene – og selv om diktene ikke holder noen stor litterær kvalitet, så er det ikke noe å si verken på deres innhold eller form – jeg har sett dikt av langt dårligere kvalitet utgitt på norske forlag!

Det er for øvrig viktig å huske på at I P Müller var en meget berømt mann, og ikke bare i Danmark; han ble ofte omtalt som mannen som fikk hele verden til å mosjonere. Han startet opp som idrettsmann, og med sin imponerende fysikk gjorde han stor suksess i mange forskjellige grener. Han flyttet etter hvert til England, hvor han utviklet sine egne treningsprogram som fikk stor utbredelse, og hans treningsinstitutt var viden kjent. Han var en personlig venn av den danske kongen, og ble hedret med kongens fortjenestemedalje! Senere utga han også en diktsamling, som ble bredt omtalt, og han fikk meget, meget gode kritikker. Når så denne verdensberømte og høyt respekterte mannen gikk til offentlig angrep på VmL, og påsto at ekteparet Agerskov sto i ledtog med djevelen, så mener jeg det må være hevet over enhver tvil at han var i stand til å gjøre ubotelig skade – selv om meddelelsene for en innvidd VmL'er synes av lav kvalitet. Men det er ikke poenget her – poenget er at

meddelelsene var designet for å overbevise *Müller selv*, slik at han tok dem på alvor og utga bøker på grunnlag av dem. Müller hadde en gjennomslagskraft i mediene som langt overgikk VmL-tilhengernes – disse ble jo for det meste tiet i hjel eller latterliggjort. Å avfeie de eldstes frembringelser på grunnlag av kvaliteten på meddelelsene i I P Müllers bøker, vil jeg påstå er å grovt undervurdere hva de eldste var i stand til. I P Müller gjorde helt sikkert meget stor skade med sine angrep på VmL, angrep som ble lest av mange, og som sikkert overbeviste mange mennesker! Når først et budskap når ut i offentligheten, selv bare i brokker, så er det ganske merkverdig hvordan det har en tendens til å feste seg i folks bevissthet. *"Var det ikke noe med at ekteparet Agerskov sto i ledtog med djevelen? Jo, det var det visst! Forferdelig hva enkelte kan innlate seg på….."* De eldste som anvendte I P Müller i sitt spill, måtte selvsagt fremstå overfor ham på en måte som for *ham* var troverdig. Og i og med at Müller var en ganske røff og frittalende mann, fremsto også åndene som røffe i sin fremtoning og i sine uttalelser – og dette skyldtes selvsagt ikke at de ikke hadde evner til annet, slik CE synes å tro!

Byfogd i Fredrikstad, Ludvig Dahl, 1864-1934 skrev flere bøker om sin datter Ingeborg Købers mediumistiske kontakt med den oversanselige verden.. Foto fra en av Dahls bøker.

Etter at Ludvig Dahl døde i en dramatisk drukningsulykke med datteren som eneste vitne, ble hun tiltalt for å ha myrdet faren. Foto fra en av Dahls bøker.

Jeg undres også over hvorfor ikke CE tar opp saken vedrørende den norske forfatteren, byfogd Ludvig Dahl i sin bok? Det vil si, jeg kan godt forstå at han ikke ønsker å gå inn på denne saken, for det synes jo å være CEs varemerke at han behendig unngår alle problematiske områder. Ludvig Dahl hadde gjennom sin mediumistiske datter, Ingeborg gift Køber, en årelang kontakt med noen oversanselige vesener, som han var overbevist om var sin avdøde far og to avdøde sønner. Han utga flere bøker på grunnlag av sine opplevelser og mente selv han kom med viktige bidrag for å bevise at livet fortsatte etter døden. Ludvig Dahl var godt kjent med VmL, og så vidt jeg har funnet ut, så kom verket i hans hjem allerede kort tid etter utgivelsen i 1920. Men JA fikk gjennom sin nære venn, Chr Jørgensen kjennskap til byfogdens virksomhet, og hun kunne fort registrere at meddelelsene som hans "sønner" ga ham, var i sterk strid med opplysningene fra VmL. JA fikk vite av sin åndelige leder at det

ganske riktig hadde vært en ekte forbindelse til sønnene en kort stund i begynnelsen, men ganske umerkelig hadde noen av de eldste tatt sønnenes plass, og deres imitasjonskunster var så geniale, at verken byfogden eller noen andre ble mistenksomme. Både stemmeføring, ordvalg og alt annet stemte så godt overens med sønnene at alt virket meget overbevisende. Og Ludvig Dahl var heller ingen hvem som helst, men var meget godt orientert om tidens spirituelle litteratur, og hans bøker er meget velskrevne og preget av byfogdens kloke og varme vesen. Å forsøke å påstå at han ble lurt av de eldste fordi han var mindre begavet, faller på sin egen urimelighet. JA fikk vite av Leo at datteren, Ingeborg Køber, var en av de eldste, og det meget interessante her, er at ingen noensinne oppfattet henne som noe annet enn en helt vanlig, hyggelig og humoristisk kvinne. Hun passer overhodet ikke til de stereotypene vi vanligvis forbinder med de eldste, som maktsyke, onde og lette å avsløre. JA forklarte dette med at Ingeborg var en av de eldste som hadde vært inkarnert mange ganger, og at de gjentagne inkarnasjonene hadde brakt henne såpass meget fremad i sin utvikling takket være det hun hadde mottatt gjennom slektsarven i de familiene hun hadde vært inkarnert i, at hun fremsto som et ganske vanlig menneske, til tross for at hun altså var en av de eldste inkarnert av Ardor.

Hva forteller så disse to historiene oss – I. P. Müllers og Ludvig Dahls? Jo de forteller at de eldste var i stand til å fremstå som ånder som var spesialdesignet til å overbevise mottakeren om meddelelsenes ekthet. De eldste var i stand til å etterligne og imitere et hvilket som helst menneske og fremstå på så vidt forskjellige måter som åndene i I P Müllers tilfelle versus Ludvig Dahls. Og når de fremsto så forskjellig, så skyldtes det ikke tilfeldigheter eller udyktighet, men rett og slett deres geniale evner til å opptre på de mest utspekulerte og velkalkulerte måter! Det er ikke alle som virkelig forstår hvor beregnende vesener man hadde å gjøre med i de eldste, men som, ganske naivt vil jeg påstå, innbiller seg at alt de eldste kunne frembringe var så åpenbart forvirret og talentløst at alle og enhver kunne avsløre det. Slik var det definitivt ikke! Og CE og andre tilhengere av BB kan jo for så vidt vise til så mange forvirrede og tåpelige uttalelser som stammer fra åndene de bare vil – det beviser jo på ingen måte at dette var det eneste de eldste var i stand til å frembringe. Jeg husker Jørgen Degn la ut en side fra en bok med åndelige meddelelser av meget lav kvalitet på sitt VmL-forum en gang, og dette skulle tjene som et bevis på at de eldstes meddelelser var bare vrøvl. Og innholdet i boksiden var også åpenbart det reneste vrøvl – men det at dette var blitt utgitt som bok, var jo det beste beviset for at *denne eldste hadde klart å lure noen*, kanskje mange tusen boklesere – og dermed var hensikten oppnådd; å skape forvirring med hensyn til de oversanselige ting hos mange interesserte!

Kapittel 1, side 15-19.

Jeg går videre i min omtale av Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift for Bispebrevets ekthet, og det er veldig mye å si om hans argumenter; For det første så synes jeg han gjennomgående fremstiller motstandernes synspunkter på en fordreid måte, og for det andre, så er hans egen argumentasjon for sine synspunkter meget svak, i mine øyne. CE maner oss til å være meget sikre i vår sak med tanke på at vi kan påføre Johanne Agerskovs ære og ettermæle stor skade – men jeg vil hevde at det vil være uendelig mye mer alvorlig å underminere menneskenes tillit til Guds allmakt, og forsvare Bispebrevets (BB) påstander om at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med oss mennesker – muligens for flere millioner år, fordi han ikke makter å hjelpe oss før VmL er knesatt som sannheten!

Jeg vil aller først dvele ved noe som CE skriver på side 15:

"I V.m.L. står, at langt de fleste Ældste efter Ardors tilbakevenden tillod Gud at bergrænse deres mørkeomhylningså meget, at de "i Lighed med Menneskeaanderne kun kan fjerne sig i korte Afstande fra Legemet." Denne store majoriteten af Ældste, som endnu befandt sig på Jorden i 1938, kan altså ikke komme i betraktning som mulige falske meddelere. Nogle få nægtede dog at underkaste sig denne begrænsning, så de fortsat kunne fjerne sig så langt, de ville, fra deres legemer. "Men for saa vidt mulig at hindre disse væsener i at skade Menneskene, bliver de paa alle deres natlige Udflugter ledsagede af en af de Yngste" (s. 274).

Hvis vi følger kritikernes tankegang om, at det var en av disse Ældste, der genialt imiterede Leo og dikterede De to åbne brevene til JA, så skal den af de Yngste, der fulgte den søvnfrigjorte Ældste, altså have valgt at se den anden vej. Ikke så meget som en advarende tankeindskytelse har JA fået. Er dét sandsynlig? Næppe!"

La meg ta det siste først: Her gjengir CE motstandernes synspunkter helt galt; Det vil si, han dikter opp en falsk stråmann som han så avviser. Men jeg har aldri sett noen av motstanderne hevde at ikke JA fikk advarsler mot en eventuell forfalskning, så dette står helt og holdent for CEs egen regning. Jeg har sagt det før, men må bare gjenta det, fordi CE stadig vender tilbake til denne falske fremstillingen av motstandernes synspunkter; det er ikke *motstanderne* av BB som hevder at Johanne Agerskov (JA) ble sviktet av de yngste eller av Gud, som han hevder et annet sted – det er CE og hans meningsfeller som mener at Gud kanskje vil svikte *hele menneskeheten*, og vi må vel gå ut fra at i det øyeblikket Gud avbrøt all forbindelse med menneskene, så måtte han også avbryte all forbindelse med JA, eller hva? Det uhyggelige skremselsscenarioet i BB er jo at dersom ikke de danske bispene innen to år reformerte den danske kirken på grunnlag av VmL, så ville Gud muligens avbryte all forbindelse både med Johanne Agerskov og resten av menneskeheten, muligens i flere millioner år! Så om de verste spådommene i BB ble til virkelighet, så ville altså ikke JA ha forbindelse verken med Gud eller de yngste etter 1940! *Det* er det som er realitetene i denne saken, og når CE forsøker å pådytte oss at våre synspunkter medfører at vi tror at JA ble sviktet av de yngste da hun ble lurt til å motta BB, så er dette en meget grov og frekk uetterrettelighet! Han forsøker i realiteten å velte sine egne ideer over på oss, idéer som vi altså tar skarp avstand fra!

Så la det da være sagt meget «høyt og tydelig», slik at det kan være fastslått en gang for alle: Jeg tror *ikke* at den eller de yngste som ledsaget den eller de eldste som narret JA vendte seg bort uten å advare JA. *Jeg tror derimot at de yngste og Gud gjorde alt som sto i deres makt for å advare JA og forhindre at hun ble narret!* Er dette tydelig nok slik at det går inn også hos CE og hans samarbeidspartnere?

Lureriet foregikk selvsagt på en *helt annen måte* enn at de yngste og Gud vendte seg bort fra JA! Legg for øvrig merke til at det i setningen fra VmL står at en av de yngste alltid ledsaget de eldste når de i søvnfrigjort tilstand beveget seg over store avstander fra sitt legeme, for *"saavidt mulig"* å forhindre disse eldste fra å skade menneskene. Av denne setningen alene fremgår det jo tydelig at de ikke kunne forhindre at de gjorde skade i *alle tilfeller*, men at de *"saavidt mulig"* ville forhindre det. Mens CE selv mener at både de yngste og Gud vil vende seg bort fra og bryte all kontakt med menneskene dersom ikke VmL blir knesatt som sannheten. Det CE beskylder oss for, går ikke vi, men derimot han selv inn for.

CE siterer i sin avhandling fra noen av de brevene JA skrev til henholdsvis byfogd i Fredrikstad, Ludvig Dahl og forfatteren Chr Jørgensen i forbindelse med at den førstnevnte hadde mediumistisk forbindelse med sin avdøde far og sine to avdøde sønner gjennom sin datter Ingeborg Køber, som var trance-medium. Her forteller Johanne Agerskov om hvordan forbindelsene hadde vært ekte i begynnelsen, men at på et visst tidspunkt noen av de eldste umerkelig hadde tatt slektningenes plass, og gjennom geniale imitasjoner klart å overbevise

Ludvig Dahl og alle andre om at de fremdeles hadde forbindelse med faren og sønnene. Men det som også går tydelig frem av disse brevene, er at de *ekte* sønnene og den *ekte* faren forsøkte på mange vis å få slutt på den forfalskningen som de så foregikk uten byfogdens viten. Og det står at de flere ganger oppsøkte hjemmet der seansene foregikk og forsøkte å gi seg til kjenne, men *de tilstedeværende eldste hindret dem i å gi seg til kjenne*. Og her er vi ved sakens kjernepunkt, som for øvrig ser ut til å ha gått både CE og alle medhjelperne med hans skrift hus forbi: Det fortelles om mange tilfeller i VmL, der Gud og de diskarnerte yngste har søkt å få kontakt med de inkarnerte yngste, for å advare dem, minne dem på et løfte eller lignende, og så har disse inkarnerte yngste enten misforstått påminnelsen, de har overhørt den, eller det har slett ikke vært mulig å få forbindelse med dem fordi de har vært omgitt av mørke. Det beste eksempelet må vel være Jesus, som da han sto overfor Ardors forsøk på å villede ham, ble påminnet av Gud om at han skulle be for ham som har falt for mørket. Men Ardor maktet å forvirre Jesus i så høy grad, og trakk så mye mørke omkring seg selv og Jesus, at Jesus misforsto Guds manende røst, og ba om hjelp for seg selv i stedet for å be for Ardor. Bønnen for Ardor mislyktes altså, og dette tillot Gud å skje, fordi mørket var for sterkt til at Jesus evnet å oppfatte situasjonen riktig! Luther er et annet godt eksempel, han endte opp med å forbanne djevelen i stedet for å be for ham. Og VmL forteller flere steder hvordan lysets ånder ikke formår å sette seg i forbindelse med sine inkarnerte brødre og søstre fordi de er omgitt av for tett mørke. Tanken på at de eldste skulle kunne klare å forhindre JA fra å høre de yngste og Guds advarsler, er altså ikke spesielt enestående eller usannsynlig ut fra VmL for øvrig. Tvert imot så har det samme skjedd med så mange av de yngste tidligere i historien!

Jeg er altså overbevist om at de yngste og Gud forsøkte å advare JA, men at hun enten ikke kunne høre advarselen fordi de eldste hadde trukket mørket så tett rundt henne, eller at hun eventuelt misforsto eller i verste fall overhørte den, fordi hun selv mente at forbindelsen hun hadde var ekte, og at det var advarselen som var falsk!

Dernest vil jeg gjerne knytte noen kommentarer til antallet av de eldste som ikke frivillig lot Gud begrense deres mørkeomhylning, slik at de ble beskåret fra å bevege seg vekk fra sine legemer over lange avstander. CE henviser til sitater i VmL, som viser at bare noen få av de eldste nektet dette, og at den store majoriteten godtok begrensningen. Det er ganske betegnende for CE at han velger akkurat disse sitatene fra VmL, uten å komme inn på *hvor mange* av de eldste som egentlig var inkarnert i utgangspunktet. Slik han fremstiller saken, kunne man nesten forledes til å tro at det bare var noen få titalls av de eldste som kunne utføre slike forfalskninger som JA eventuelt ble utsatt for. Nå er jo for så vidt antallet ikke avgjørende i seg selv, for så lenge det fantes kun *en* av de eldste tilbake med sine fulle evner intakt, så kunne jo forfalskningen gjennomføres. Men i realiteten fortelles det i VmL, at det var inkarnert *mange tusen* av de eldste da Ardor vendte om, og i et av sine brev fra hennes Copibøker, hevder JA selv at det var inkarnert *flere millioner* av dem da Ardor vendte om.

I Oversikten står f eks dette:

*"Naar **de mange Tusinde Ældste, som - inkarnerede af den Ældste - endnu lever paa Jorden**, ved Døden løses fra de fysiske Legemer, vil de, efterhaanden som de "dør", blive bragt til fjerne astrale Boliger i et af de tre andre Mælkevejssystemer, hvor de maa forblive, til Erindringen om deres Fald og deres mange Synder er vaagnet, hvorpaa de vil blive inkarneret under Guds Ledelse for at sone, og for at genopbygge deres Personlighed."* (Min uthevning).

Og Michael Agerskov omtaler i "Nogle Psykiske Oplevelser" antallet av de eldste som hadde sine fulle evnet intakt, som *mange:*

"Og een Ting maa Spiritisterne ikke glemme: ***mange af de Ældste (de faldne Aander), der inkarnerede lever iblandt os Mennesker, kan under natlig Søvnfrigørelse møde ved Séancer og give sig ud for den og den, noget som Medierne meget vanskeligt kan kontrollere, da Lysets Aander ikke længer giver sig til Kende ved Séancer for at advare mod Mørkets Aander****. Medierne har nu kun deres Samvittighed at rette sig efter, og er et Medium først begyndt paa at holde Séancer under svag Belysning (rødt Lys) eller uden Lys, eller giver sig af med Trance- og Materialisationsséancer, har det allerede draget saa meget aandeligt Mørke sammen om sig, at Skytsaanden - Samvittigheden - har usigelig vanskeligt ved at gøre sig gældende. – "* NPO, kap 14. (Min uthevning)

I et av spørsmålene i Supplementene står det også at det dreide seg om *mange* inkarnerte eldste som fremdeles var i stand til å fremtre ved seanser:

"Foruden de her omtalte Menneskeaander kan ogsaa ***mange af de Ældste - de inkarnerede - under natlig Søvnfrigørelse gæste Spiritisternes Séancer.*** *Disse Ældste kan paa mange Maader virke forstyrrende og nedbrydende i aandelig Retning dér, hvor de optræder, idet de giver løgnagtige Meddelelser - f. Eks. religiøse - samt søger at indgive de tilstedeværende slette, onde eller syndige Tanker.* ***Dette kan de Yngste ikke altid hindre, selv om de søger at beskytte Menneskene ved at ledsage de Ældste paa deres ulovlige Ekskursioner.*** *(Se "Vandrer mod Lyset" pag. 274, Afsnit 4.) Menneskene maa selv søge at unddrage sig de Ældstes Paavirkning: 1) ved ikke at søge til Séancer, 2) ved altid at følge deres Samvittighed, 3) ved at bede Gud om Hjælp og Beskyttelse. Thi kun Gud kan sætte en beskyttende Lysmur mellem Mennesket og de Ældste, der endnu kan paavirke det i ond og syndig Retning."* Supplement II, Spm 6. (Mine uthevninger).

Legg merke til at det her står klart og tydelig at de yngste ikke alltid kunne forhindre de eldste i å inngi mediene f eks løgnaktige religiøse meddelelser – nøyaktig som i tilfelle med Bisprebevet – dersom man da slutter seg til tanken om at BB er falskt.

Det var altså *mange* gjenværende eldste på jorden som kunne løses fra sitt legeme, både i følge Michael Agerskov og Leo. Og når det står i VmL at det i utgangspunktet var inkarnert mange tusen eldste, så kan dette neppe dreie seg kun om 2-3 tusen, men snarer mange hundre tusen, ja i følge JA så mange som flere millioner. I et brev til Chr Jørgensen fra 1934 gjør hun ham oppmerksom på at det som står i VmL, om at kun et fåtall av de eldste beholdt sin mørkeomhylning, må ses på bakgrunn av det totale antallet av inkarnerte eldste. Hun skriver:

"De citerer fra "Vandrer mod Lyset", Side 274,4 en Sætning angaaende "de faa Ældste, der nægtede Lydighed". "Faa Ældste" maa her ses paa Baggrund af de mange Millioner endnu levende Ældste, som Ardor har inkarneret."

På bakgrunn av hennes anslag over det totale antall inkarnerte eldste, virker det ikke urimelig å anslå at antallet som beholdt sin mørkeomhylning sannsynligvis oversteg flere tusen, kanskje så mange som flere titalls tusen. I Norge bor det f eks mellom 4 og 5 millioner mennesker. Hva ville man anslå var rimelig å betrakte som en liten minoritet av dette antallet? Kan man si at 1 % kan sies å utgjøre et fåtall av det totale antallet? I så fall vil det dreie seg om 45000 nordmenn. Det synes meg å være et ganske realistisk anslag over hvor mange eldste som beholdt sine fulle evner, ut fra hva som står i VmL, NPO og i JAs brev til Chr Jørgensen. Jeg synes CE i sitt utvalg av sitater forsøker å få dette antallet til å virke langt lavere enn det som faktisk var tilfelle. Det er også en måte å føre leserne bake lyset, ved å presentere deler av sannheten og ikke hele! Det burde også være interessant å huske på hva som står i BB om antallet av de eldste som ikke ville gi opp kampen mot lyset:

"Under deres natlige Søvnfrigørelser meddelte vor Fader de inkarnerede Ældste: at deres ældste Broder var vundet tilbage. Og Han anmodede dem indtrængende om at lade sig løse fra deres jordiske Legemer, for at Menneskene kunde blive frigjort for deres Nærværelse iblandt dem. Kun faa fulgte vor Faders Opfordring. ***De mange Tusinder, der nægtede at opfylde Hans Ønske, besluttede i Fællig at føre den aandelige Kamp videre imod Ham og imod de inkarnerede Yngste for at drage Menneskene dybere ned i Mørket, ja saa dybt ned, at Gud - efter deres Mening - i Vrede vilde vende sig fra den hele Menneskehed og ingen Sinde oftere forsøge paa at drage den fremad mod Lyset, fremad mod Hans Rige****."* (Min uthevning).

Det merkverdige her er at det intet står om at det store flertallet av de eldste som ikke gikk med på å frivillig forkorte sitt liv, likevel gikk med på å få sin mørkeutstråling så sterkt begrenset at de ikke lengre ville være i stand til å forlate sitt fysiske legeme under søvn. Disse eldste ville derfor ikke ha noen som helst mulighet til å oppsøke andre eldste for å komme til enighet med dem om å videreføre deres åndelige kamp mot Gud. Det vil si, de av de eldste som fremdeles kunne forlate sitt legeme under søvn, kunne jo oppsøke alle de andre sovende eldste, for å oppfordre dem til å fortsette kampen, men disse eldste som hadde fått sin mørkeutstråling begrenset, hadde jo ikke særlig mye å bidra med i en slik kamp! De var ute av stand til å påvirke så mye som et eneste menneske under nattlige utflukter! Og når de våknet opp, hadde de absolutt ingen erindring om hva de hadde opplevd, det husket de kun som en art heslige og ubehagelige drømmer! Som våkne ville de derfor ikke ha noen som helst erindring av at de var blitt oppfordret til å delta i et gedigent angrep mot lyset! Det mangler altså en meget viktig opplysning i BB, og det antallet som oppgis, som ikke ville bøye seg for Guds ønsker, må derfor regnes som dem som heller ikke ville la sin mørkeomhylning begrenses. Det burde være verdt å merke seg for CE at de omtales som "mange tusener".

Legg for øvrig merke til, i sitatet fra Michael Agerskov, hvor lite som egentlig skulle til for at et medium trakk så mye mørke til seg at skytsånden hadde problemer med å nå gjennom til mediet: Det var tilstrekkelig at vedkommende hadde begynt å avholde seanser i mørke eller i svak eller ingen belysning *eller* at vedkommende forsøkte seg på transe- eller materialisasjonsseanser! Nå vil jeg selvfølgelig ikke påstå at JA hadde gjort noe av det som nevnes av MA, til det var hun selvsagt alt for godt klar over at det stred mot lysets lover – men sitatet viser ganske tydelig *hvor lite som skulle til* for at mørket fikk overtaket på mediet, og kunne holde lysets ånder borte.

Og vi må i denne sammenhengen ikke glemme hva som står i VmL om den eldstes anstrengelser for å forhindre lysets sannheter å komme gjennom til jorden:

"Det siger sig selv, at den Ældste i de Tilfælde, hvor det for de Yngste gjaldt om at bringe Menneskene den absolute Sandhed, har gjort sig særlige Anstrengelser for at hindre Samarbejdet mellem de Yngste under deres Jordeliv." Ardors beretning, XXIII.

Og dette gjaldt selvfølgelig ikke kun i den eldstes tilfelle, men for alle de eldstes vedkommende; og det sier seg selv at det ville være meget om å gjøre for de inkarnerte eldste å klare å finne en anledning, et svakt øyeblikk, til å lure også Johanne Agerskov. Det ville ikke forundre meg om noen av de eldste nærmest konstant fulgte JA overalt hvor hun befant seg, for om mulig å trekke mørket omkring henne, slik at hun ble mer og mer svekket både fysisk og åndelig sett, og mer og mer utsatt for at de eldste til sist kunne finne det rette øyeblikket for å sette inn et angrep. Selvfølgelig er det slik at man blir mer og mer erfaren i løpet av de årene man beskjeftiger seg med en bestemt virksomhet, slik tilfelle var med JA, og her er jeg helt enig med CE, at det absolutt taler til JAs fordel, at hun var et meget erfarent medium i 1938 – hun hadde tross alt ca 30 års virksomhet bak seg som medium for den

oversanslige verden. Men på den annen side kan man ikke uten videre se bort fra at det å være medium krevde at man hadde en viss aktpågivenhet og årvåkenhet, en viss evne til å holde fokus, og en viss evne til å kunne skjelne mellom lysets og mørkets utstrålinger, og fremfor alt, man måtte være meget, meget hengiven og engasjert i sine bønner, for det er helt klart ut fra VmL at bønnene måtte være dyptfølte og ekte, og en overfladisk eller vanemessig bønn, ville ikke være tilstrekkelig til å oppnå Guds beskyttelse mot mørket.

Og uansett hvor høyt man setter JA, så står det ikke til å nekte for at livet hadde utsatt henne for meget store prøvelser i form av motstand mot hennes og hennes manns store livsverk, i form av kritikk og latterliggjøring, ikke bare kritikk fra motstanderne av VmL, men også fra dem man burde forvente noe annet fra, nemlig medlemmene av "Selskabet til VmLs Udbredelse". Dessuten var både JA og hennes mann meget hardt rammet av sykdom, og JA opplevde den meget store påkjenningen det måtte være å se sin mann langsomt svinne hen av en stadig tiltagende muskellammelse, som pågikk over hele fem år, og langsomt men sikkert gjorde hennes mann til pleiepasient, og til slutt tok livet av ham, da muskellammelsen også angrep hjertemuskelen. Og JA og datteren beholdt ham i hjemmet og pleiet ham selv, foruten at de fikk en viss hjelp av en sykepleier. De som hevder at JA var upåvirkelig av alle disse påkjenningene synes jeg gjør seg skyldig i å nærmest overse at JA, bortsett fra å være et gudbenådet medium, bare var et helt vanlig menneske som alle oss andre, og at hun selvfølgelig kunne bli utslitt, skuffet, trist og ikke minst sint og opprørt over andres uforstand. Dessuten var hun utstyrt med en meget sterk vilje, og i følge VmL kan en slik sterk vilje meget lett i den jordiske verden utvikle seg til selvrettferdighet, og JA var en meget stolt og sterk kvinne, som ikke lett tok imot innsigelser. I følge VmL kan dette lett medføre at man kan komme til å stole *for mye* på seg selv, og glemme å be Gud om hjelp i kritiske stunder. Hun led dessuten av kronisk bronkitt og jevnlige gallestenanfall, som visstnok skal være meget smertefullt, og i 1938 skrev hennes søster Emma Mathiesen, i et kort til forfatteren Chr Jørgensen, at familien var forundret over at søsteren fremdeles var i live, tatt i betraktning hennes enorme lidelser.

Basert på ovenstående fakta, finner jeg det noe underlig at CE og hans medarbeidere så kategorisk og sikkert kan avvise enhver liten hentydning til at Johanne Agerskov kunne være bare det minste redusert eller svekket som medium i 1938, da hun nærmet seg 65 år. I mine øyne skulle det ikke mye til for at en av de eldste kunne finne et *svakt øyeblikk*, da hun var ekstra trett, plaget av sykdom, av savn og lengsel etter sin mann, eller nedtrykt av skuffelsen over at det verket hun hadde viet sitt liv til å motta og arbeide for utbredelsen av ikke fant gehør hos menneskene. Og om henvendelsen kom i et slikt svakt øyeblikk, da en eller flere av de eldste hadde klart å trekke mørket omkring henne, slik at deres egne mørkeutstrålinger ikke var så markante eller merkbare, så var det tilstrekkelig at JA for et kort øyeblikk enten glemte å be Gud om hans beskyttelse, eller at hun ikke maktet å be bønnen med tilstrekkelig innlevelse eller engasjement på grunn av sin egen svekkelse, og så var forbindelsen etablert, og de tilstedeværende eldste kunne sørge for å trekke så mye mørke omkring henne, at hennes skytsånd, Leo, eller Gud for den saks skyld ikke kunne nå henne – de eldste kunne fortrenge alle andre fra å manifestere seg, slik at en advarsel ikke nådde frem til JA. Vel, Gud kunne vel saktens, med sin gigantiske lysutstråling ha gjennomtrengt et vilket som helst mørke, men Gud bruker aldri tvang, han bryter ingen av sine egne lover, og de yngste må selv løse de utfordringene de møter, for om Gud alltid hjelper dem i avgjørende øyeblikk, så vil det hemme deres evne til å lære og å utvikle sin styrke. Vi vet jo at Gud heller ikke grep inn og trengte bort det mørket som «blindet» Jesu klarsyn slik at han ikke kunne se Ardor, selv om han sto rett ved siden av ham. Slik arbeider ikke Gud! Først *etter* at Jesus hadde bedt for seg selv og ikke for Ardor, trakk Gud mørket vekk fra Ardor, slik at Jesus skulle vite hvem han sto overfor. Men da var øyeblikket forspilt. Og, som JA skrev flere steder, så var de eldstes

evner til å imitere hvem det skal være så genial at de kan lure hvem som helst. Tydeligst fortelles det om dette i hennes brev til Chr Jørgensen fra 28. mai, 1934, der hun gjør oppmerksom på at det meddelte stammer fra Leo:

"En hvilken som helst, både av de dis- og inkarnerede Ældste har den Evne – i kraft af Tanken og Viljen at kunne Ændre deres Legemes ytre Former efter et hvilket som helst Forbillede. Men ikke nok med dette, de kan til de mindste Enkeltheder imitere enhver af de Yngste og enhver Menneskeaand eller ethvert Menneske med hensyn til Stemmeføring, Sprogbrug og Udtryksmaader. Men selvfølgelig maa de en Tid indgaaende have studeret deres "Ofre", for at Imitationen fuldtud kan lykkes. Derfor var og er i mange Tilfeælde de spiritistiske Seanceforbindelser med Afdøde Slægtninge og Venner ægte nok i Begyndelsen, indtil en eller flere af de dis- eller inkarnerede Ældste var i Stand til at agere som stedfortræder eller stedfortrædere, hvorefter den paagældende Slægtning eller Ven, som optraadte ved Seancerne, og som de Ældste vilde efterligne, ubarmhjertigt blev fortrængt fra seancelokalerne, saaledes at de ikke længer formaadde at sætte sig i Forbindelse med de efterlevende, der ønskede deres Manifestationer. I tidligere Tider kunde – som ovennevnt meddelt – baade dis- og inkarnerede Ældste give Møde i Seancerne, nu derimod gælder ovenstaaende kun de inkarnerede Ældste, der nægtede at adlyde Guds Bud med Hensyn til de natlige Søvnfrigørelser. Selv om vi altid har sammenlignet de Ældstes bedrageriske Optræden ved spiritistiske Seancer med dygtige, ja, med geniale jordiske Skuespilleres Maskeringskunst og Efterligningskunst, saa er der dog den Forskel: at de Ældste selvfølgelig ikke anvender Sminke, Parykker, falsk Skæg o. s.v. til deres Imitationer, nej, deres Forvandlingskunst sker ved hjelp af Tanken og Viljen. Atter og atter tager baade clairvoyante og clairaudiente Medier Fejl, naar de staar over for de Ældste, der imiterer Menneskeaander eller Mennesker. Ærlig talt, der er ikke noget at berejde dem, det er usigelig vanskeligt for et Gennemsnittsmedium at skære igennem den Art Falsknerier. Selv mange af de inkarnerede Yngste, der burde føle sig tilbakestødt af de Mørkestraaler der strømmer fra enhver af de Ældste, er Gang på Gang blevet bedraget af disse Mørkevesener."

Legg spesielt merke til hva som står her, om at de eldste er i stand til å fortrenge de andre åndene, f eks mediets slektninger, fra seanselokalene, slik at de ikke makter å manifestere seg overfor mediet, akkurat hva jeg mener må ha skjedd overfor JA i 1938. Og jeg legger også merke til at det står at det er usigelig vanskelig for et gjennomsnittmedium å skjære gjennom den art falsknerier, men det står også, at selv mange av de yngste gang på gang har latt seg bedra av disse mørkevesener. Denne siste setningen i sitatet lar CE være å sitere, sikkert fordi den ikke støtter opp under hans argumentasjon for at JA umulig kunne la seg lure. Jeg tror altså ikke at JA kun var et gjennomsnittsmedium, men er fullt ut enig med CE i at JA må kunne karakteriseres som verdenshistoriens dyktigste medium. Men det står da vitterlig i den delen av sitatet som CE utelater, at selv mange av de inkarnerte yngste gang etter gang er blitt bedratt av disse mørkevesenene! Og i 1938 ble JA 65 år, hun var alvorlig syk og svekket, og dessuten mentalt sliten etter store påkjenninger gjennom hele sitt voksne liv. At hun i et svakt øyeblikk kunne komme til å akseptere forbindelsen med en av de eldstes geniale imitasjoner av hennes fars ånd, i den tro at det var ham, synes jeg vanskelig man kan bebreide henne for. Det kunne ha skjedd med hvem som helst av Guds utsendinger, også det beste medium verden har sett til nå, for hun var også bare et menneske og var svekket av sykdom, sorg, motgang og harde påkjenninger. Og når forbindelsen til JA en gang var etablert, kunne de eldste fortrenge lysets ånder fra seanselokalene og hindre dem i å komme i kontakt med henne! Ingen ting kunne deretter stanse denne eller disse eldste fra å fullføre forfalskningen. Men, som vi vet fra VmL, ville et krav fremført med full viljestyrke om å få den endelige bekreftelsen i Guds navn, ha avslørt om meddelelsen stammet fra lysets eller mørkets ånder. Men ba JA om en slik bekreftelse i Guds navn - med full viljestyrke? Det er det intet som tyder på, basert på de

brevene JA og datteren IA skrev til forsvar for BBs ektehet i 1938. Ingen steder i disse brevene nevnes det med et eneste ord at BB ble bekreftet i Guds navn. Tvert imot bruker datteren flerfoldige brevsider på å forsøke å bevise at JA var blitt ufeilbarlig, og at hun kunne gjenkjenne sin fars ånd med så stor sikkerhet at hun *ikke kunne ta feil!* og dette var i deres øyne garantien for at BB var ekte! Men dette er jo en begrunnelse som er *helt annerledes* enn hva som står i VmL om hvordan man kan sikre seg at mediumistiske meddelelser er i overensstemmelse med sannheten: Nemlig ved å kreve de enkelte passasjene bekreftet i Guds navn! Men intet tyder på at JA fikk de enkelte passasjer i BB bekreftet i Guds navn. I så fall, hvorfor skrev hun ikke bare det i sine brev til Chr Jørgensen, som altså antydet at en av de eldste muligens kunne ha klart å innskyte noen løgnaktige setninger inn i teksten uten at hun oppdaget det?

La meg også bringe noen sitater som bekrefter hva jeg har skrevet om at bønnen om beskyttelse mot disse mørkeåndene måtte komme fra hjertets dyp, og ikke være overfladiske eller halvhjertede. I Supplement I står f eks følgende:

"Men ogsaa ovenfor omtalte spontane Foreteelser - oplevet af Spiritister eller Ikkespiritister - kan skyldes de inkarnerede Ældste; derfor maa enhver, der oplever okkulte Fænomener, nøje prøve deres Art og ud fra sit Indre gennemtænke det skete, for saaledes at naa til den rette Forstaaelse af Ophavsmandens Identitet som værende en Mørkets eller en Lysets Aand. Hæslige Syner, stærke Slag, Eksplosionsbrag, spottende Tilraab, ondskabsfulde eller obscøne Tankeindskydelser og lignende spontane Fænomener skyldes altid de Ældste, som, under deres natlige Søvnfrigørelser, ulovligt søger at paavirke ubefæstede Sjæle. En Bøn til Gud om Hjælp mod den Art uhyggelige Oplevelser vil altid blive besvaret, saa at Gentagelser umuliggøres. ***Men Bønnen maa komme fra Hjertets Dyb, ellers gavner den ikke.*** *"* SOS I, spm 5. (Min uthevning).

Legg merke til at det står at *hæslige syner, sterke slag, eksplosjonsbrag, spottende Tilraab, ondskabsfulde eller obscøne Tankeindskydelser og lignende spontane Fænomener* alltid stammer fra de eldste, men det står ikke at dette var det eneste de eldste kunne frembringe, så ovenstående sitat kan ikke tas til inntekt for det synet CE forfekter, at de eldste ikke var i stand til å frembringe meddelelser av samme kvalitet som BB! Og hva som er helt tydelig, er at en bønn om hjelp til Gud, måtte komme fra hjertets dyp for å være virkningsfull. Er det helt urimelig å anta at et menneske i temmelig høy aldrer, svekket av store påkjenninger og alvorlig sykdom, muligens kan ha manglet den inderlighet i sin bønn som var nødvendig for å få Guds beskyttelse?

Noe lignende kan leses i Kommentaren:

"Mange Séancedeltagere vil sige, at de, til Trods for en Bøn om Hjælp imod Mørkets Indflydelse, under Afholdelsen af deres Séancer, dog meget ofte er blevet bedraget af onde og slette Aander. Hertil er kun eet Svar: ***de Bønner, der ikke bedes med fuld Tro og dyb Inderlighed, men bedes tankeløst eller som en nødvendig og tilvant Forholdsregel, gavner ikke det allerringeste.*** *"* Kommentaren XXXVI. (Min uthevning).

Til dette sitatet kan man tilføye at Johanne Agerskov hadde arbeidet som medium i nesten 30 år da en ånd henvendte seg til henne for å få hennes hjelp til å motta et budskap i 1938. Virker det komplett umulig å forestille seg, at en eventuell bønn til Gud om beskyttelse fra hennes side, kan ha vært bedt som en nødvendig eller tilvant forholdsregel, og at hun muligens kan ha manglet den dype inderligheten som var nødvendig for å oppnå Guds hjelp mot forfalskere?

CE henviser så i sitt forsvars-/angrepsskrift til en velkjent hendelse fra meget tidlig i JAs karriere som medium. I en periode hørte hun «sin fars ånd» stadig komme med forvirrende og selvmotsigende opplysninger og utrop, og dette medførte at hun ble mer og mer frustrert, og til slutt krevde en opplysning gjentatt i Guds navn. Hennes mann, Michael Agerskov opplyser i sin bok *"Nogle psykiske Oplevelser",* at de senere fikk vite av hennes åndelige leder, Leo, at…

"…en Mørkets Aand i lange Tider havde søgt at efterligne hans Stemme og hans Maade at tale paa, og at hun havde følt Bedraget uden dog at kunne gøre sig klart, hva det var der skete. Men i det Øjeblik, da hendes Sandhedskærlighed rejste sig imod den Løgn, der blev sagt, og hun med fuld Villiestyrke krævede den gentaget i Guds Navn, var denne onde Aands Magt brudt overfor hende, og hun vilde i Fremtiden være fri for hans Indblanding.-"

Dette eksempelet viser riktig nok at JA på et tidlig stadium som medium klarte å avsløre en mørkeånd, men hva som er verdt å merke seg, etter min oppfatning, er at det ikke var på stemmen eller på ordvalget til denne lureånden at JA avslørte ham, men det var fordi hun reagerte på det meningsløse og opplagt løgnaktige i det han fremførte! Hvordan hun hadde reagert dersom hun hadde støtt på en av de mer erfarne og dyktige imitatorene blant de eldste er ikke lett å si. Hva om denne eldste hadde fremført et budskap som ikke var så åpenbart løgnaktig, men som lå meget tett opptil hva Leo ellers fremførte, ville hun da ha avslørt forfalskeren? Det vet vi ikke, men hva som synes helt sikkert, er at det da ville bli mye, mye vanskeligere for henne å avsløre falskneriet! Legg også merke til at MA skriver at JA krevde en løgn gjentatt i Guds navn "*med fuld Viljestyrke!"* Jamfør så dette med de sitatene ovenfor fra VmL, som forteller at en bønn til Gud om beskyttelse, må komme fra hjertets dyp, og må bes med dyp inderlighet, ellers hjelper den ikke det minste. Om vi tenker oss at det budskapet JA ble presentert for i 1938 *ikke* fremsto som åpenbart løgnaktig for henne, men tvert imot samsvarte i store trekk med hennes egne synspunkter, vil det da være trolig at hun ville kreve det bekreftet i Guds navn, *med full viljestyrke,* og med *full tro og dyp inderlighet*?

Jeg ser at CE betrakter det åpenbart meningsløse i meddelelsene til denne første løgnaktige ånden som JA avslørte, som nok en bekreftelse på at slike usammenhengende og forvirrede uttalelser var det eneste slik narreånder var i stand til å prestere! Her mener jeg at han grovt undervurderer hva de eldste var i stand til. Og mye tyder på at også JA selv etter hvert kom til å bli kanskje *litt* for skråsikker på at de kun ville klare å lure et *"gjennomsnittsmedium"*, og at man ville *"..uhyre let og meget hurtig blive klar over: at man har nogle eller flere af de inkarnerede Ældste for sig",* som CE siterer fra hennes brev til byfogd Ludvig Dahl.

Jeg synes CE avslører det selv ganske tydelig uten å være klar over det i sin omtale av JAs uttalelser i 1934:
"Altså "uhyre let og meget hurtig" – den dame, der taler her, har prøvet lidt af hvert siden 1911. Som medium var hun i særklasse. Det er således med énerens selvsikkerhed, at hun – i Copibog for 1933-1934 (s. 61) – overbærende skildrer sine mindre kvalificerede kollegers fejltagelser:"

Det er helt sikkert ikke CEs mening, men jeg mener han her skildrer meget presist at JA begynner å komme farlig nær å overvurdere seg selv, ja, grenser til å være hovmodig, når hun uttaler seg *med enerens selvsikkerhed,* og *overbærende skildrer sine mindre kvalificerede kollegers feiltagelser.*

Det er nettopp slike holdninger som eventuelt kunne gjøre JA meget sårbar overfor de eldste angrep, dersom hun altså hadde begynt å tro at de var så lette å avsløre, at det var umulig for henne å bli narret, og at hun nærmest ikke hadde noen grunn til å være på vakt. Disse uttalelsene avslører for meg at JA for alvor begynte å komme i faresonen for å bli et offer for de eldstes geniale forvandlings- og imitasjonskunster!! Overdreven selvsikkerhet og hovmodige holdninger var neppe det beste utgangspunktet for å være trygg mot de eldstes angrep.

CE bruker en del plass til å vise hvor dyktig JA var som medium, og som så mange ganger før når han har skrytt av henne og påpekt hennes enestående dyktighet, så kan jeg ikke annet enn å si meg enig i alt dette – hun var i sannhet et gudbenådet medium. Men nettopp fordi hun var det mediet hun var, og fordi lysets ånder gjennom hennes mediumitet endelig kunne bringe så mange av de åndelige sannheter til menneskenes kjennskap, var det så om å gjøre for de eldste å forsøke å finne en anledning til å slå en mørkets kile inn i lysets sannheter, og å forfalske budskapet, slik de har lykkes med så ofte før, til og med i tilfelle med Jesu enkle kjærlighetsbudskap! Og det at hun var usedvanlig dyktig, var selvsagt ikke noen *garanti* mot at også hun kunne bli narret av de eldste. Og dessverre tyder altså mye på at hun med årene var blitt mindre årvåken, mindre på vakt, og mer og mer overbevist om at de eldste umulig kunne klare å lure *henne!*

CE skriver videre:
"Kritikerne forsmår da også fuldstændig betydningen af den åndelige modenhed og enestående indsigt, JA har haft."

Det gjør vi da slett ikke! Jeg er fullstendig klar over både at JA var et enestående medium, og at hun gjennom sin rolle som medium for lysets ånder hadde tilegnet seg kunnskaper om de oversanselige forhold som intet menneske verken før eller etter henne (sammen med sin mann). Det er det så vidt meg bekjent ingen som bestrider. Men igjen – dette var jo ingen garanti for at hun ikke også kunne narres på et eller annet stadium? CE påstår også at dersom JA kunne narres av en mørkets ånd, så kan hennes pålitelighet som medium ikke kunne sies å være *vedvarende*, og hun ville således ikke kunne anvendes konstant fra lysets side. Nå synes jeg at han er noe hard i sin bedømmelse av henne; dersom hun ikke gjorde en eneste feil av betydning som medium i løpet av **30 år,** så synes jeg da absolutt at hennes kvalitet må kunne betegnes som vedvarende! Å være et nærmest feilfritt medium for lysets ånder i nesten 30 år, tror jeg må kunne sies å være helt enestående i verdenshistorien, og jeg tror neppe noen andre kommer bare i nærheten av å ha prestert noe lignende. Nei, CEs strategi med å dømme JA meget strengt dersom hun etter 30 år gjorde en feil, er åpenbart noe han tyr til, for å overdrive betydningen av hennes feil, slik at han kan bruke det som skyts mot sine meningsmotstandere! Som jeg har sagt tidligere, så er det ingen motstandere av BBs ekthet som bare tilnærmelsesvis dømmer JA på den måten CE gjør, dersom hun ble lurt av de eldste helt mot slutten av sin karriere. Det er ingen grunn til å dømme henne av den grunn! **Hun hadde gjennomført nærmere 30 år som medium for lysets ånder til Guds fulle tilfredshet!**

Kapittel 1, side 19-20.

Jeg er "oppholder" meg fremdeles i første kapittel i mine kommentarer til og analyser av Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift for at Bispebrevet (BB) stammer fra samme kilde som Vandrer mod Lyset! (VmL). I det forrige kapittelet, som omhandlet sidene 15-19 i CEs skrift, avsluttet jeg med å tilbakevise CEs påstand, om at

***"…såfremt JA pludselig kunne blive narret af en Mørkets ånd, ville hendes pålidelighed ikke være vedvarende; da ville hun ikke længere være éneren blant de mindst 10.000 medier. Hun havde da ikke kunnet "anvendes konstant" i Lysets tjeneste."* CE på side 18.**

Denne argumentasjonen vil jeg meget gjerne kommentere ytterligere, da det avslører ganske presist hvordan CE i mange sammenhenger bygger opp sin argumentasjon ved å bevisst svartmale og overdrive følgene av at JA eventuelt begikk en feil meget sent i sitt liv – i sitt 65. år, på et tidspunkt da hun for lengst hadde avsluttet arbeidet med å motta de "tre gylne fruktene", som var lover henne!

CEs argumentasjon bygger gjennomgående på den påstanden, som også finnes i tittelen på det første kapittelet i hans avhandling, ("*Avvisningen av BB vil aldri kunne stå alene"*) at dersom JA virkelig begikk en feil i 1938, så må det føre til at man stiller spørsmål ved *alt* som fremkom gjennom hennes mediumitet, og det vil åpne for at alle og enhver vil begynne å sette spørsmålstegn ved både det ene og det andre i verkene. Han mener sågar at det vil kunne skape et nytt presteskap, av dem som mener å kunne tolke "skriftene" bedre enn andre. I forlengelsen av dette, mener CE altså at JA ville være ubrukelig som medium for de oversanselige åndene dersom hun kunne bli narret *"når som helst"*.

Her må jeg igjen få arrestere CE for hans fremstilling av synspunktene til motstanderne av BBs ekthet. I *prinsippet* kan jo et hvert medium bli utsatt for forfalskere *når som helst*, men jeg tror ikke det finnes særlig mange som virkelig tror at sannsynligheten for at JA skulle bli narret i de første mange årene som medium var særlig stor. Hun hadde fått nøye instruksjoner om hva slags aktiviteter hun ikke måtte innlate seg på, og hun lærte tidlig at alle mediumistiske meddelelser måtte bekreftes i Guds navn avsnitt for avsnitt, og så lenge JA var fast bestemt på å holde seg til disse forholdsreglene, var i realiteten faren for at hun skulle bli narret svært liten, vil jeg påstå. Men dette skyldtes altså *ikke* at hun stolte alene på sin sikre evne til å gjenkjenne sin fars ånd, for hun erfarte jo ganske tidlig at dette *ikke* var tilstrekkelig for å sikre seg mot å bli svindlet! Og det er jo tydelig at man fra oversanselig side hadde full tillit til JA gjennom årene fra hun innledet sin virksomhet i 1908 og i årene fremover, og hun beviste da også gjennom nærmere 30 år at hun var tilliten verdig. Ingen av de verkene hun mottok i denne perioden, bærer noe preg av å være forfalsket av de eldste. Tvert imot, alt tyder på at hun gjennom en periode på 30 år ikke begikk annet enn små unøyaktigheter, som straks ble rettet fordi hun alltid ba om å få bekreftet det mottatte i Guds navn! Det er altså CE som påstår at dersom hun kunne bli lurt i 1938, så kunne hun bli lurt når som helst. Slik er det definitivt ikke, slik jeg ser det, og jeg synes det er temmelig drøyt å hevde, at et medium som ikke begikk annet enn mindre unøyaktigheter gjennom 30 år, ikke kan sies å ha en *"vedvarende pålitelighet"!* Men det synes tydeligvis ikke CE. Man må i denne sammenhengen ikke glemme at JA og Michal Agerskov (MA) ikke var de eneste som var inkarnert i det øyemed å hjelpe Kristus – i følge VmL var det inkarnert flere andre som kunne påta seg den samme oppgaven. I VmL hevdes det at det var fordi Danmark så ut til ikke å ville bli trukket inn i den første verdenskrigen at JA ble inkarnert akkurat i dette landet, men Kristus og hans medhjelpere gjestet små seansekretser over hele verden før kretsen rundt JA ble valgt. Blant andre land som ikke ble trukket inn i krigen, var jo både USA, Sverige, Norge, og flere andre, så det er ikke usannsynlig at det også i disse landene var inkarnert meget begavede medier! Men da JA og kretsen rundt henne fattet full tillit til Kristus og hans medhjelpere, og viste seg å kunne fullføre oppgaven til Guds fulle tilfredshet, så var det intet behov for Kristus å gå videre til noen av de andre som var inkarnert med det samme formålet for øyet! Men ut fra disse opplysningene, må vi vel kunne trekke den slutningen at JAs evner ikke var *så* enestående som CE og andre vil ha det til – sannsynligvis var det inkarnert opp til

flere kvinner rundt omkring i verden med evner på omtrent det samme nivået. Men dem ble det altså ikke bruk for i denne sammenhengen, fordi JA viste seg så kapabel og så tillitsfull!

For JA besto alle de prøvelsene hun ble stilt overfor, helt fra det ble kalt på henne tre ganger i hennes hjem, og hun til slutt fattet lit til at det *var* en kallelse, til hun forsto ved seansebordet for første gang, at det var *henne* åndene ønsket kontakt med, til hun gikk med på å danne en seansekrets i hennes og hennes manns hjem, og frem til hun på egen hånd maktet å avsløre en av mørkets ånder som forsøkte å forvirre henne, ved å be med full viljestyrke om at budskapet ble gjentatt i Guds navn! JA kunne meget godt ha feilet lenge før det kom så langt som til at Kristus henvendte seg til henne, og MA forteller da også i NPO, at dersom ikke JA hadde svart på den siste av de tre kallelsene, så hadde det ikke blitt kalt på henne flere ganger, og hun ville ikke kunnet bli den som mottok de "tre gylne fruktene"! Men Fru Agerskov fulgte sin samvittighets anvisninger hele veien, og det resulterte i at hun, etter min mening, nådde sitt kulminasjonspunkt i det øyeblikket en av de formørkede åndene forsøkte å skape forvirring og forstyrrelser, for muligens å få henne til å oppgi hele foretagendet. Johanne Agerskov var da på det absolutte høydepunktet i sin misjon som medium for lysets ånder, og hadde hengitt seg i full tillit til deres ledelse, men hun hadde ennå ikke opplevd å bli stilt overfor en av mørkets ånder. Jeg ser av CEs bok, at han mener at JA nådde sitt kulminasjonspunkt under bønnen for Ardor, men etter min mening virker ikke dette sannsynlig, da hun på det tidspunktet for lengst hadde blitt stilt overfor mørket, og beseiret det. Bønnen for Ardor hadde ikke noen karakter av å være en prøvelse på hennes evner, men mer en følge av at hun allerede i dypet av sitt hjerte hadde avgjort at hun ville oppfylle sitt løfte fra før sin inkarnasjon om å være Kristi medhjelper på jorden, slik at snarveien kunne bli en realitet. I den avgjørende stunden beseiret hun mørket, og Gud kunne sette en lysmur mellom henne og mørkets ånder, slik det står i VmL, fordi hun krevde *med full viljestyrke* å få høre sannheten i Guds navn, og derved mistet den formørkede ånden makt til å lure henne igjen. Hadde hun i det øyeblikket vaklet, hadde hun blitt oppgitt og forvirret, og ikke evnet å kreve sannheten fra sitt hjertes dyp og med full tillit til Gud hjelp, ville øyeblikket være forspilt, og hun ville ha tapt for mørket, akkurat slik som de eldste gjorde, og som Jesus gjorde – dessverre. For en vaklende bønn uten tillit ville ikke ha noen virkning – slik det står flere steder i VmL! Men den lysmuren Gud kan beskytte et medium med mot mørkets ånder, er selvsagt ikke evigvarende. Den dyptfølte bønnen om beskyttelse må selvsagt bes igjen og igjen hver gang mediet er i kontakt med åndene! Så Johanne Agerskov vandret selvsagt ikke rundt med en konstant beskyttende lysmur omkring seg! *Så* enkelt er det ikke å være medium!

Men den situasjonen som utspant seg da JA ble stilt overfor en formørket ånd, er verdt et nøyere studium! Hva som synes helt klart, var at denne prøvelsen var helt nødvendig for at hun skulle oppnå den skjelneevnen og myndigheten som var nødvendig for å bli et selvstendig og sterkt medium. Og det synes også helt klart at hennes fars ånd og de andre yngste, tillot dette å skje, selv om de hadde muligheten til å avverge det – ja, man kan kanskje gå så langt som til å si at de var med på å *arrangere* JAs møte med en formørket ånd. Situasjonen kan altså godt lignes med det øyeblikket da de yngste og de eldste ble stilt overfor mørket av Gud, eller da Jesus sto overfor Ardors forsøk på å forvirre ham, og Gud minnet ham på hans løfte om å be for den dypest falne. I alle disse situasjonene så kunne Gud ha "reddet" situasjonen, med myndlingene ville da ikke gjennom sitt eget valg, gjennom en selvstendig avgjørelse, ha avvist mørket, og beseiret det! Men som i tilfelle med de yngste og de eldste, så ble JA etter min mening ikke stilt overfor mørket i dets fulle kraft, for det hadde kunnet bli fullstendig overveldende. Hadde hun f eks blitt latt alene og ubeskyttet overfor den eldste før hans omvendelse, er jeg redd hun hadde vært sjanseløs! Men de yngste hadde på det tidspunktet full kontroll over situasjonen, de var mange som kunne omgi henne, og jeg er ganske sikker på at de kunne velge nøyaktig *hvem* av de tilstedeværende formørkede åndene de tillot å

henvende seg til henne, og ut fra hva MA skriver om situasjonen i NPO, så virker ikke denne ånden av de mest geniale, men mer som forvirret og noe desorientert, men i alle tilfelle dyktig nok til å kunne imitere JAs far, for hun var jo en stund overbevist om at det var faren som talte til henne. Så det var definitivt ikke fordi imitasjonen ikke var god nok, at JA forsto at det var en svindler som forsøkte å narre henne! Men JA besto prøvelsen fullt ut, og dette beredte veien for at hun sto så sterkt rustet til sin gjerning som medium for lysets ånder som hun overhode kunne, og det synes ganske tydelig fra VmL at hennes tillit til Guds hjelp, og til den store betydningen av at hun holdt sitt løfte om å bistå de yngste i deres arbeid, gjorde at hun i årene fremover var et meget, meget pålitelig medium for lysets ånder, og i disse årene er jeg sikker på at det var helt utenkelig at en av mørkets ånder skulle klare å narre henne! Jeg er altså helt og holdent uenig med CE i at JA kunne bli narret av en av mørkets ånder *når som helst*. Hun kunne nok ha sviktet ved flere tilfeller meget tidlig etter at det ble kalt på henne, men etter at hun besto prøven stilt overfor en formørkets ånd, ble hennes gjerning som medium konsolidert i så høy grad at hun ikke kunne vakle så lenge tilliten til Gud forble den samme.

Og at dette kulminasjonspunktet også var det øyeblikket da hennes tanke og vilje smeltet sammen, slik det fortelles om i VmL, er også meget godt mulig, slik også CE hevder i sit forsvarsskrift, selv om han mener at bønner for Ardor var kulminasjonspunktet. Dette under forutsetning av at JA ikke hadde fått sin tanke og vilje sammensmeltet fra tidligere inkarnasjoner – noe jeg vil holde for minst like sannsynlig – ja faktisk så heller jeg personlig til at både JA og MA allerede i tidligere inkarnasjoner hadde fått sammensmeltet sin tanke og vilje! Det står i VmL at JA og MA tilhørte en gruppe av de yngste som tidlig hadde lovet å forsøke å erindre bønnen for Ardor, og de hadde også vist i tidligere inkarnasjoner at de hadde en meget velutviklet evne til å følge sin samvittighet! Men jeg har altså en helt annen oppfatning om denne sammensmeltningen av tanken og viljen enn det CE tydeligvis har! Han mener at de yngste som mennesker ble uangripelige for mørket når deres tanke og vilje var sammensmeltet, men det var selvsagt ikke som *mennesker* de var uangripelige for mørket, det var deres åndelige hjerne som ikke lengre kunne forurenses av mørket, ved at det kunne dannes mørkekomplekser i deres åndelige hjerne, som bare kunne renses ut igjen gjennom nye inkarnasjoner. En slik sammensmelting av tanken og viljen hos de yngste betydde at de kunne fremstå som mye mer helstøpte og viljesterke personer enn dem som ikke hadde oppnådd en slik sammensmelting, og mørket kunne altså ikke lengre danne varige mørkekomplekser i deres hjerne, som de ville bringe med seg til nye inkarnasjoner – men som *mennesker* var de selvsagt ikke uangripelige for mørket! Som mennesker på jorden er vi alle omgitt av mørke på alle kanter, og hele vår personlighet er en blanding av mørke (den astrale hjerne) og lys (den åndelige hjerne). Kristus har selvsagt, som de yngstes leder, sammensmeltet tanke og vilje. Hadde han ikke det, ville han jo for lengst være forbigått i modenhet av alle de andre yngste som har oppnådd en slik sammensmelting. Og i og med at sammensmeltingen bare kan skje under et jordeliv, og Kristus aldri mer vil inkarneres, ville han jo aldri oppleve å få sammensmeltet tanke og vilje, om han ikke allerede hadde det. Sannsynligvis oppnådde han dette allerede i en av sine aller tidligste inkarnasjoner! Og *Jesus var jo helt opplagt ikke upåvirkelig for mørket!!* Ardor fyrte opp under hans sinne, og inspirerte ham til å bruke grove ord mot sine motstandere, og mørket brøt ham sakte men sikkert ned slik at han ble en sliten og nedbrutt mann. Å påstå at han som menneske var upåvirkelig for mørket virker jo ikke særlig logisk, når det står rett ut i VmL at han ble nedkjempet av mørket – og like meningsløst er det å tro at JA var upåvirkelig for mørket som menneske. I så fall må hun i ett og alt hun sa og foretok seg kun ha handlet på impuls fra sin ånd og aldri på impuls fra sin astrale hjerne, og hun kan da ikke noensinne ha vært irritert, nedtrykt eller sint, da alle slike følelser hører til i den astrale gjenpart. Et slikt overmenneske

var selvsagt ikke JA, selv om det er meget tydelig gjennom hele CEs utredning at han setter JA så høyt at han nærmest betrakter henne som et overmenneske!

Men jeg er altså personlig overbevist om at det var meget små sjanser for at en av mørkets ånder skulle klare å narre JA gjennom de første tiårene, når hun arbeidet som medium for de oversanselige åndene! Ikke fordi hun var et overmenneske, for det tror jeg ikke hun var, men fordi hun hadde så stor tillit til Guds beskyttelse, så stor tillit til sine evner som medium, samt at hun alltid ba meddelelsene bli bekreftet i Guds navn, at lyset beskyttet henne mot alle mørkets angrep på hennes mediumitet. Og gjennom nærstudier av VmL og tilhørende skrifter gjennom to tiår, har jeg blitt overbevist om at alt som står i de "tre gylne frukter" og i de av brevene som ble diktert av Leo frem til 1938 (som er kjent inntil nå) er i full overensstemmelse med lysets sannheter!! I mine øyne var altså JA et tilnærmet uangripelig medium i alle disse årene, og de feilene hun gjorde, var å regne som små bagateller – ved at hun oppfattet noen få ord feil, som straks ble rettet, fordi hun alltid krevde det meddelte bekreftet i Guds navn!

MEN – samtidig som JA utførte sin gjerning som medium nærmest til det fullkomne gjennom nesten 30 år, er jeg sikker på at de eldste ventet tålmodig på en sjanse til å finne et svakt punkt hos JA, et svakt punkt som de kunne benytte til å ramme henne. Hva som synes klart, er at mens de yngste som dikterte JA frem til og med FOG i 1920 alltid oppholdt seg i nærheten av JA, så ble det opprettet en helt annen forbindelse til Leo da supplementene ble diktert, d v s det kaltes en radiofonisk forbindelse, slik at Leo kunne diktere JA svarene på de fremkomne spørsmålene uten å være til stede i samme rom som henne, men kunne oppholde seg hvor som helst i universet. Jeg tolker dette dit hen at det kun var JAs skytsånd(av de yngste) som fulgte henne kontinuerlig i årene etter at verkene var fullført. I tillegg til skytsånden, mener jeg også helt klart at hun må ha vært omgitt av de eldste, for det går klart frem av VmL at i de tilfellene der det handlet om å bringe den absolutte sannheten til menneskene har det vært meget maktpåliggende for de eldste å forhindre samarbeidet mellom de yngste, og å forsøke å forvanske og forurense budskapet!

Jeg kan ikke helt forstå det, dersom noen virkelig tror at de eldste ville forholde seg helt likegyldige og ikke gjøre et eneste forsøk på å forfalske VmL etter at den første av de formørkede åndene som forsøkte å narre henne mislyktes. Så lett tror jeg ikke de eldste ga opp! Nei, jeg er overbevist om at de benyttet enhver tenkelig mulighet til å trekke mørket omkring JA og også omkring hennes mann og hennes datter, for ved å langsomt svekke dem både fysisk og psykisk ved hjelp av mørkets ødeleggende kraft, må de eldste ha vært klar over at det muligens ville by seg en anledning mot slutten av JAs liv, til at hun kunne bli mer sårbar overfor mørkets anslag! Vi vet fra VmL at mange sykdomsbakterier er uttenkt og skapt av Ardor, og det synes klart at de eldste hadde makt til å fremkalle sykdom hos mennesker, og det ville ikke forundre meg om de eldste hadde en finger med i spillet da JAs ektemann, Michael Agerskov ble rammet av et kraftig tilfelle av influensa (Spanskesyken) i 1928, som hadde som ettervirkning at han langsomt svant hen på grunn av muskellammelser, som til slutt rammet hjertemuskelen og tok hans liv, etter 5 år i lidelser! JAs nærmest kroniske bronkitt har jo også sannsynligvis skyldtes bakterier eller virus, og kan også ha vært et resultat av de eldstes medvirkning. Gallestenanfall vet jeg for lite om til å kunne si noe om hvorvidt det kan skyldes inngripen fra de eldste. Men hva som er helt klart, er at de yngste på ingen måte får noen særbeskyttelse mot lidelser fra Gud, fordi de har utført sin misjon til Hans tilfredsstillelse! (Som JA skrev i et åpent brev opplest ved årsmøtet i «Selskabet til VmLs Udbredelse» i 1936). Og de eldste kunne definitivt oppildne motstanden mot JA og hennes manns virksomhet i andre menneskers sinn, og vi må regne med at alle de prestene og andre som hadde lovet å stå frem som talsmenn for VmL, var særdeles hardt rammet av angrep fra

de eldste, for å forhindre at de erindret sitt løfte. Og etter at de "tre gylne frukter" var fullført i 1920, må vi regne med at JA var utsatt for mørkets krefter på akkurat samme måte som ethvert annet menneske på jorden, og hun måtte selv gjøre sine valg i alle spørsmål som verdrørte hennes liv. Hun var likeså mottakelig for mørkets angrep på alle livets områder som enhver annen. Og jeg mener altså at det må være i disse årene, etter at VmL-verkene var fullført, at de eldste først og fremst begynte å forfølge JA! Som tidligere nevnt var JA en meget viljesterk kvinne, og dette kan mørket lett utnytte til å skape selvrettferdighet, og svekke evnen til å lytte til andre og til å ta innvendinger ad notam, og til gradvis å utvikle overmot og overdreven selvsikkerhet! Og om mørket sakte men sikkert klarte å innsnike tanker i JAs sinn om at hun var upåvirkelig og uangripelig for mørket, så var det et meget farlig utgangspunkt da hun ble kontaktet av en oversanselig ånd i 1938 – flere år etter at hun hadde mottatt noen meddelelser, etter hva vi kjenner til. De siste kjente dikteringer fra Leo før BB, stammer fra 1934, altså fire år tidligere.

Jeg ser for meg dette scenarioet i 1938: JA begynte å bli en ganske gammel kvinne, og befant seg i sitt 65. år. Hun hadde vært hardt rammet av sykdom og store smerter gjennom hele sitt voksne liv. Hun hadde også måttet pleie sin mann, som langsomt visnet hen og ble pleiepasient gjennom flere år. Hun hadde viet hele sitt liv til det store prosjektet å være lysets medhjelper og medium på jorden, et meget trettende og krevende arbeide, og for å kunne utføre arbeidet tilfredsstillende, hadde hun gjennom alle år ofret alle selskapeligheter og sosiale aktiviteter, og hun holdt seg helst ganske isolert i hjemmet, med fortrukne gardiner, da sollyset svekket hennes mediumistiske evner. VmL hadde møtt liten forståelse hos kirken og hos menigmann, og følelsen av å bli tiet i hjel, har selvsagt merket JA og gjort henne skuffet, og kanskje litt bitter? I hvert fall vitner det åpne brevet fra 1936 om en kvinne som føler sterkt behov for å forsvare seg og rettferdiggjøre seg overfor angrep fra dem som burde ha vist den aller største forståelsen for henne: Medlemmer i det selskapet som var dannet for å virke for utbredelsen av VmL! Søsteren Emma, skriver i en hilsen til forfatteren Chr Jørgensen fra 1938, at familien er overrasket over at JA i det hele tatt fremdeles er i live!!

Virker det ikke ganske naivt å påstå at JA ikke fremstår som en svekket kvinne i 1938? Svekket både fysisk og psykisk? I brevene til Chr Jørgensen der hun forsvarer BB, skriver hun jo også at det har trettet henne usedvanlig mye å måtte skrive brevene, delvis om natten! Det virker derfor ganske virkelighetsfjernt når CE påstår på side 19:

"Og en således beriget person, en person, der på alle måder har sejret over Mørket, skulle altså, enda så sent som i 1938, lade seg narre af nogle "forvirrede, vrøvlagtige, løgnagtige" Ældste? Påstanden savner ethvert tænkeligt grundlag.

Jeg kan godt respektere at CE er uenig i at JA eventuelt ble narret av en av de eldste, men at det savner ethvert tenkelig grunnlag, er vel en ganske drøy påstand? Det håper jeg i hvert fall at jeg har klart å sannsynliggjøre. Og jeg ber leseren om å huske på at når jeg skriver om JAs sykdom, hennes skuffelser, hennes motganger og påkjenninger gjennom et langt liv, så er ikke det fordi jeg har et ønske om å fremstille henne som et dårlig menneske. Men gjennom alle de årene jeg har forsket i VmL og i fremkomsten av verket, har jeg fått høre den påstanden om JA, at det var totalt umulig at hun en gang kunne bli narret av mørkets ånder fordi hun forble et ufeilbarlig medium helt frem til sin død. Og jeg kan godt huske at jeg på et tidspunkt tok den bestemmelsen at jeg på egen hånd ville undersøke alt jeg kunne finne ut om JAs liv, for selv å kunne avgjøre sannsynligheten av om også hun kunne bli narret og gjøre en feil, slik alle mennesker på jorden av og til gjør! Og av det jeg har funnet ut om hennes liv, er det ganske tydelig at hun var en sliten, isolert og syk kvinne i 1938. At tilhengerne av BB ikke kan se dette, mener jeg må skyldes deres glorifisering av mennesket JA, slik at de kun kan se

henne gjennom glansen av hennes bragder, og de makter simpelthen ikke å se at hun var svekket både mentalt og fysisk.

Jeg kan heller ikke si meg enig med CE når han påstå at JA *"på alle måder har sejret over Mørket"*. Hun hadde seiret over mørkets ånder i sin gjerning som medium, det er riktig, men på alle andre områder i livet var hun en ganske vanlig kvinne, som var utsatt for mørkets påvirkninger nøyaktig som alle andre mennesker. Og det er heller ikke slik at om man en gang har seiret over mørket på et område, så er man for all fremtid blitt immun mot mørkets angrep. Som jeg har vist, er det ikke en gang tilstrekkelig med en bønn om beskyttelse til Gud, dersom ikke bønnen kommer fra hjertets dyp, med full tillit til Guds beskyttelse. Dersom bønnen av en eller annen grunn er vanemessig, vaklende, overfladisk eller ikke bes uten tilstrekkelig tillit, så hjelper ikke bønnen det minste. Om vi tenker oss at en av de eldste overrumplet JA i et svakt øyeblikk, i et øyeblikk av nedtrykthet eller tristhet, kan man vanskelig bebreide henne om hun ikke maktet å be om beskyttelse med den tilstrekkelige overbevisning eller sjelestyrke. Og dermed var det fritt frem for den eller de av de yngste som omga henne, og de kunne, ved å trekke mørket tett sammen omkring henne, forhindre de yngste fra å manisfestere seg og nå frem til henne med en advarsel. Jeg har vanskelig for å se at man med grunnlag i virkeligheten, så kategorisk kan avvise en slik mulighet, som at den mangler ethvert tenkelig grunnlag.

Jeg mener også, som tidligere nevnt, at CE og mange andre tilhengere av BBs ekthet, sterkt undervurderer de eldstes evner til å fremkomme med meningsfulle meddelelser.

CE forsøker flere steder i sin redegjørelse å føre beviser for at de eldste ikke var i stand til å frembringe meddelelser av så "høy" kvalitet som BB, og når han i sitatet ovenfor betegner dem som *"forvirrede, vrøvlagtige, løgnagtige"* så har han hentet det fra et sitat fra en kommentar JA skrev i ettertid til et brev til byfogd i Fredrikstad, Ludvig Dahl i 1934. Hele sitatet lyder slik:

"Men kender man noget til Lovene i de astrale Verdener, og véd man: 1) at en Menneskeaand, hvis den kommer med Guds Tilladelse, ret hurtig vilde fremvise en betydelig Ændring i Væsen, Udtryksmaade o.s.v. i en aandelig god Retning; samt véd man 2) at ***de Aander, der kommer uden Guds Tilladelse, er forvirrede, vrøvlagtige, løgnagtige o.s.v.,*** *ja, saa kan man uhyre let og meget hurtigt blive klar over: at man har nogle eller flere af de inkarnerede Ældste for sig. Og saa véd man, at man bliver bedraget, selv om det, der sker, synes at være i Overensstemmelse med Sandheden. Ogsaa dette burde vise mine Medmennesker, hvor fejlagtige Spiritisternes Paastande er, naar de angaar Forbindelser, der siges at være opretholdte igennem mange Aar med de "afdøde". –"* (Min uthevning).

Her står det jo ikke strengt tatt at det er de eldste som er *"forvirrede, vrøvlagtige, løgnagtige"*, men det står at dette gjelder *"de Aander der kommer uden Guds Tilladelse"* – og de ånder som kommer uten Guds tillatelse kan meget vel være både en menneskeånd eller en av de eldste. Jeg mener dessuten det må være ganske opplagt at JA ikke mener at *alle* ånder som kan oppsøke seanser uten Guds tillatelse *både* er forvirrede, vrøvlagtige *og* løgnagtige, men at setningen skal forstås som at de kan være *enten* forvirrede, vrøvlagtige *eller* løgnagtige, for sammenholder vi det ovenstående sitatet med hva JA skriver om saken i et brev til Ludvig Dahl fra 1929, så skriver hun der:

"Her maa vi tage de inkarnerede "Ældste" med i Betragtning. Disse Mennesker kan under Nattesøvnen frigøre deres aandelige Jeg og møde ved de jordiske Séancer, og som de højtudviklede Intelligenser de er, kan de meget let imitere baade afdøde og levende Mennesker paa en saadan Maade, at selv det skarpest dømmende Menneske kan tage Fejl.

Tænk blot paa, hvad en jordisk Skuespiller med Efterligningstalent kan faa ud af sine Skuespilroller; hvor meget mere kan saa ikke de "Ældste" faa ud af deres Evner til Efterligning?"

Her står de eldste omtalt som *"højtudviklede Intelligenser*", og de kan imitere både avdøde og levende Mennesker på en slik måte at *"selv det skarpest dømmende Menneske kan tage fejl".*

Og i et brev til Chr. Jørgensen fra 1927 skriver hun følgende om de eldstes evner:

"Derfor mener jeg, at en eller flere af de diskarnerede Ældste, der jo ogsaa maa henregnes til de "jordbundne" Aander er optraadt ved hendes Séancer under kendte Menneskers Navne. At disse Aander havde let ved at imitere forskellige Personligheder, er en Kendsgerning. Tænk blot paa, hvad en dygtig Skuespiller kan faa ud af sine mange Roller! Hvor meget lettere er det da ikke for de Ældste at optræde som "Skuespillere i forskellige Roller", og hvor vanskeligt er det ikke at gribe disse overlegne Intelligenser i deres Bedragerier!"

Her skriver hun altså: *"hvor vanskelig er det ikke at gribe disse overlegne Intelligenser i deres Bedragerier!"* Disse sitatene stemmer meget dårlig overens med CEs forsøk på å vise at de eldste kun var i stand til å frembring forvirrede og vrøvlagtige meddelelser som var meget enkle å avsløre. Men det er ganske typisk for CE, at han kun velger ut de sitatene som han synes støtter hans bevisførsel, mens de sitatene om samme emne som ikke støtter, eller endog står i direkte motsetning til det synet han forfekter hopper han elegant over!

Det er jo helt opplagt, særlig om man kjenner til Ludvig Dahls opplevelser, at de eldste var meget geniale både i sin måte å imitere andres måte å tale på, deres ordvalg og stemmeføring, men også til å lage meget troverdige meddelelser hva angikk *innholdet* i det de meddelte. Det virker også ganske usannsynlig at de eldste skulle være geniale til å imitere både utseendet og stemmen til den de imiterte, mens innholdet i meddelelsene var så idiotisk at alle og enhver måtte forstå at de var falske! Nei, de eldstes genialitet gjaldt selvfølgelig *alle* sider ved imitasjonen – de var, som JA skriver – overlegne, høytutviklede Intelligenser!

Nederst på side 19 og øverst på side 20 i sitt skrift skriver CE følgende om dem som tillater seg å gå mot BBs ekthet:

"De, der forkaster De to åbne Breve som bedragerier, mener ikke desto mindre sig selv i stand til at dømme klarere end JA, om hvornår det var en Lysets og hvornår det var en mørkets ånd, der sto for hende. Det ligger implicit i avvisningen av De to åbne breve, at man mener sig kompetent til at overtrumfe JA'judicium i åndelige spørgsmål, og hermed viser man – hvilket vi må sige med alt annet end glæde – at man slet ikke har begrepet, hvor enestående Agerskovs arbejde var."

Som så mange ganger i sitt skrift, hevder CE at man blindt skal godta alt som fremkom gjennom JAs mediumitet, uten selv å etterprøve det for sin samvittighet eller sin forstand, for gjør man det, har man ikke begrepet hvor enestående JAs arbeid var. Dette går helt imot hva MA skriver i forordet til VmL, der det står at man skal nøye gjennomtenke innholdet og sette det for sin samvittighets domstol – det står intet om at man blindt skal godta alt selv om det går helt på tvers av ens egen samvittighet, hva jeg synes er et ganske hårreisende krav til et moderne menneske i år 2010! Med en slik holdning til selvstendig tenkende mennesker, er jeg redd det vil bli svært vanskelig å vinne tilhengere for VmL! Selvfølgelig er ethvert menneske i sin fulle rett til på helt selvstendig grunnlag å vurdere hver eneste side, ja hvert eneste ord i VmL og alle de tilhørende skrifter! Og ingen bør selvfølgelig godta noe som helst før det er gjennomtenkt og gjort til personens eget eie, integrert med hans egne tanker og forestillinger!

Det er slik man gjør en tro til sin egen – ved å gjennomtenke, tvile, undersøke og resonnere – og ikke på den måten som CE krever, ved at man blindt skal godta ethvert ord kun fordi det stammer fra et opphøyet, ufeilbarlig mediums munn, eller penn!

Kapittel 1, side 20.

Jeg fortsetter mine vurderinger av Christian Eversbusch' (CE) forsøk på å "bevise" at Johanne Agerskov (JA) ikke *kunne* bli narret av en av mørkets ånder, og er kommet frem til side 20 i hans avhandling. Til slutt i forrige avsnitt så vi at CE mente at intet menneske burde stille spørsmål ved noe av det som ble mottatt gjennom JAs mediumitet, og at de som tillater seg å selv vurdere sannheten i disse skriftene, overhodet ikke har begrepet hvor enestående hennes arbeide var. Til dette er mitt svar at hvert eneste menneske selvfølgelig er i sin fulle rett til å nøye gjennomtenke hvert eneste ord som står skrevet i Vandrer mod Lyset (VmL) og de tilhørende skrifter, og så sette dem for sin samvittighets domstol. Om man så finner at noen av skriftene skiller seg ut fra de andre i innhold, krever selvsagt ikke Gud at man skal godta noe som strider mot ens innerste oppfatning av Guds sannheter. Gud er ikke urimelig, og han verken krever eller ønsker at vi skal underlegge oss andre menneskers vilje eller tanke – men at vi skal tenke selv! Den tiden da religiøse ledere kunne kreve blind lydighet av oss, er heldigvis forbi her i de nordiske landene - men dessverre har visst ikke CE og hans medarbeidere helt forstått det ennå. På dette området fremstår de faktisk som mer dogmatiske enn mange av de kristne som de kritiserer!

CE henviser deretter til noe som står i VmL, om utvelgelsen av JA som medarbeider, og viktigheten av å gi henne forståelsen *"af den uhyggelige Paavirkning, som Mennesker udsætter sig for fra Mørkets Aander ved at hengive sig til Trance og til fysiske Manifestationer – Materialisationsfænomener. Først da dette var opnaaet og der saaledes ikke længer kunde være Tale om, at deres jordiske Midler kunde komme ind under Mørkets direkte Paavirkning, kunne det egentlige Arbejde begynde."*

Ut fra dette sitatet trekker så CE den konklusjonen at *«Den fuldstændige» og "fremtidssikrede" integritet som medium for Lysets ånder var altså en forutsetning for, at JA overhovedet blev valgt til arbejdet med V.m.L. Havde denne integritet ikke være fasttømret, var hun aldrig blevet anvendt af de Yngste til noget som helst."*

Og han fortsetter litt lengre ned: *"Meget tyder altså på, at det er en Lysets lov, der har gjort JA upåvirkelig af Mørkets løgne. Det, man må udlede af ovenstående fra Første Supplement, er givetvis, at JA ved sin bøn for Ardor, sin bestandige og inderlige tillid til Gud og sin "afdøde" fars ledelse for stedse har bragt sig selv uden for Mørkets rækkevidde, i al fald som medium."*

Som en kommentar til denne troen, jeg hadde nær sagt overtroen, hos CE om at det finnes en lov i lyset som medfører at et menneske kan gjøre seg selv uangripelig for mørket *for all fremtid,* er det nærliggende for meg å sitere hva han skriver litt lengre ut i boken, når han ironiserer over at jeg henviser til at de yngste, da de var samlet etter at den snarveien Gud hadde bedt dem om å følge for å nå hurtigere til målet (å bryte mørkets makt, å vinne Ardor tilbake) hadde lykkes, alle jublet *"thi de vidste, at fra denne Stund vilde lysere og bedre Tider oprinde for dem alle…"*

Til dette skriver CE ganske ironisk: *At Avnskog her fuldkomment forsømmer at tage menneskenes fri vilje og dermed også Guds begrænsning af sin egen forudviden med i*

betragtning, er indlysende. På slig måde kan man altså nå fram til de uhyrlige påstande om, at Gud kan love eller garantere fremskridt for oss mennesker."

La meg bare kort si at CE retter sin kritikk mot helt feil person, når han ironiserer over at Gud lovet de yngste at om de ville følge snarveien, *"...da ville renere og lysere Tider snart oprinde for eder alle"*(VmL, side 88), og at de yngste, etter at snarveien hadde lykkes, og alle de jordbundne åndene var vendt tilbake til sine boliger, helvetessfæren var slettet og Ardor var vunnet tilbake til lyset, jublet og var overbevist om at lysere tider ville opprinne for dem alle, slik Gud hadde lovet!! Det er jo ikke *jeg* som har diktet opp dette, *det står i VmL!!!* Og dersom CE virkelig mener at både Gud og de yngste tok grundig feil, og at de talte helt imot bedre vitende, så burde det kanskje føre til at han revurderer hele sin oppfatning av VmL?

Men CE har tydeligvis behov for å anvende meget store ord når han ganske hånlig ironiserer over at jeg faktisk tror på Guds ord da han lovet de yngste at lysere og renere tider ville opprinne dersom de ville følge den snarveien han viste dem. Og jeg tror også at når de yngste hadde tillit til Guds løfte og deres viten om den lysere fremtiden er gjengitt i VmL, så er det faktisk fordi det var sant – de *kunne* vite at lysere tider ville opprinne – fordi helvetessfæren var slettet, mørkets tjener var vunnet tilbake til lyset og de fleste av de inkarnerte eldste frivillig hadde akseptert å gi fra seg evnen til å bevege seg fritt rundt på jorden i søvnfrigjort tilstand for å skape uorden og inngi menneskene onde og slette tanker! Sier det seg ikke egentlig selv, at når mørkets makt blir redusert så formidabelt som da snarveien lyktes, at lysets makt ble tilsvarende sterkere, og at de yngstes arbeid med å lede menneskene på lysets vei ville bli lettere? Men dette mener altså CE kvalifiserer til betegnelsen *"uhyrlige påstande",* selv om de bekreftes både av Gud og av de yngste. Man kan da ikke tolke det på annen måte enn at CE ikke tror på Guds ord, og ikke tror at det som står i VmL om denne saken kan være sant. Og her skiller mine veier seg meget tydelig fra hans; Jeg setter VmL og Gud øverst – mens CE setter Bispebrevet og mennesket Johanne Agerskov over VmL og Gud! Når Gud i VmL lover at lysere og renere tider ville opprinne for alle, så er dette selvsagt uforenlig med hva som hevdes i BB, om at bare ca 18 år senere er ikke Gud lenger i stand til å utholde menneskenes lidelser fordi den håpede reformasjonen av den danske kirken ikke var blitt noe av, selv om det står i VmL, at Gud visste at det var bare små sjanser for at en slik reformasjon ville kunne lykkes på et så tidlig tidspunkt.

Men selv om Gud, ifølge CE, ikke kunne forutse at lysere tider ville opprinne fordi han ikke kunne kjenne til menneskenes valg, kunne han likevel forutse JAs fremtidige valg, fordi hun for alltid var blitt upåvirkelig for mørkets krefter og aldri kunne komme til å feile. Er ikke dette ganske selvmotsigende? Som så ofte i hans skrift passer det CE beskylder motstanderne av BB for mye, bedre på ham selv, for CE gjør her nøyaktig det han beskylder meg for å gjøre; Han ser i tilfellet JA helt bort fra hennes frie vilje!

Som jeg skrev i forrige avsnitt, så er jeg helt enig med CE i at sjansene for at JA skulle svikte i løpet av de første tiårene må anses som svært liten. Men ikke fordi hun var blitt uangripelig for mørket, men fordi hun hadde bevist gjennom flere prøvelser, at hennes tillit til Gud og de yngstes hjelp var så grunnfestet i hennes bevissthet, at hun aldri i verden ville ha valgt, på frivillig grunnlag, å innlate seg på noen av de aktivitetene som hun visste kunne medført at de eldste ville få makt over henne. Hun hadde altså utviklet en sikker forståelse og en sterk myndighet som medium, og hun hadde i sitt hjertes dyp bestemt seg for å oppfylle det løftet hun hadde avgitt før sin inkarnasjon, om å være de yngstes medhjelper, og hun hadde altså vist i mange tidligere inkarnasjoner, at hun var ualminnelig dyktig til å følge sin samvittighets anvisninger. Alt dette kunne selvfølgelig Gud se, for Gud ser alt og vet alt, og Gud trengte

selvfølgelig ikke noen andre garantier for å vite at JA var meget velegnet til den oppgaven hun hadde lovet å gjennomføre som menneske.

Om det i jordelivet finnes en lov som gjør at mennesker ikke *kan* velge å følge mørket, så må jo denne loven oppheve menneskets frie vilje, og om den frie vilje er opphevet, da har jo det arbeidet man utfører ikke særlig stor verdi, fordi man ikke utfører den ut fra sin egen viljes og tankes ønsker, men fordi en lov "tvinger" en til å handle på en bestemt måte. I realiteten hadde selvsagt JA hele tiden muligheten til å velge, men Gud kunne *se* at hennes tanke og vilje var så sterkt innrettet på å følge sin samvittighet, at arbeidet kunne begynne. Men noen *garanti* for at intet kunne gå galt med mennesket JA, fantes selvsagt ikke – det finnes det aldri i jordelivet! Livet på jorden er fullt av tilfeldigheter som er umulig å forutse, selv for Gud og de yngste, i hvert fall når det gjelder det enkelte menneske, og selv ikke Gud kan vite med sikkerhet hvordan et menneskes valg vil bli i fremtiden. Men dette gjelder kanskje ikke i Johanne Agerskovs tilfelle, for hun *kunne* ikke gjøre feil som medium? Ganske pussig at et argument som gjelder for hele menneskeheten ikke gjelder for JA? Men som så ofte i CEs skrift viser han meget tydelig at han mangler den helhetlige oversikten over hva som står i VmL som er nødvendig for å føre en argumentasjon som ikke er selvmotsigende eller i strid med viktige punkter i VmL. Det er et fenomen som går igjen i alle de forsvarsskriftene jeg hittil har lest om BB. Forfatterne plukker ganske lettvint ut sitater som synes å passe i deres argumentasjon, men overser at det finnes andre utsagn i VmL som klart og tydelig viser at de må ha misforstått de sitatene de anvender. Derfor blir også deres argumentasjon så selvmotsigende – og i mange tilfeller passer deres argumentasjon langt bedre på dem selv. Jamfør CE som påstår at motstanderne av BB må mene at både Gud og de yngste sviktet JA, mens det altså er han og hans meningsfeller som faktisk mener at Gud og de yngste kan tenkes å svikte hele menneskeheten. Men hvor meningsløst dette er, ser dessverre ikke CE, og det preger da også hans forsvarsskrift, som gjennomgående er skremmende svakt og inkonsekvent. Jeg hadde ærlig talt ventet meg mer av CE…

Men JA var altså meget godt rustet til å påta seg det videre arbeidet som medium etter å ha blitt veiledet og "testet", og etter å ha bevist sin forståelse for faren ved å innlate seg på mørkets premisser, og bevist sin myndighet, og det er selvsagt det som menes når det står i VmL, at når "*der saaledes ikke længer kunde være Tale om, at deres jordiske Midler kunde komme ind under Mørkets direkte Paavirkning, kunne det egentlige Arbejde begynde.*"

Men det står jo ikke her at hun *for all fremtid* var beskyttet mot mørket som medium – det er å trekke sitatet alt for langt, etter min mening! Og dette med at det må finnes en lovmessighet i lyset som gjorde at hun var blitt uangripelig for mørkets påvirkning, er jo kun noe som CE dikter opp uten å klare å sannsynliggjøre. Men slike lettvintheter kan man selvsagt ikke bygge sin forståelse av VmL på!

Man kan jo forsøke å lage lignende setninger for å kunne se tydelig om denne setningskonstruksjonen og dette ordvalget er rimelig å tolke som at det dreier seg om at hun var beskyttet for all fremtid. Om man tenker seg at en person er forfulgt av noen som vil skade ham/henne, og vedkommende kommer seg i sikkerhet ved å ta seg inn i et trygt skjulested der forfølgerne ikke kan få tak i ham/henne, og lager en analog setning som i tilfellet med JA, ville det kunne lyde omtrent som dette: *"Det kunne således ikke lenger være tale om at offeret kunne bli skadet av forfølgerne".* I denne sammenhengen er det ganske lett å se, etter min mening, at slik formuleringen *"ikke lenger"* anvendes, ikke sier noe om *"all fremtid"* men om den aktuelle, begrensede situasjonen. På samme måte som at det står om oppstarten av JAs karriere at hun ikke lengre kunne komme inn under mørkets direkte

påvirkning, gjaldt den aktuelle situasjonen, og ikke for all fremtid. Det ville i så fall ha vært formulert på en helt annen måte.

Og la meg for sikkerhets skyld i denne sammenhengen påpeke at det som står i VmL om tankens og viljens sammensmelting i den *åndelige hjerne* og at den åndelige personlighet ikke lengre kan forurenses ved at mørket kan danne mørkekomplekser i den åndelige hjerne, selvsagt ikke medfører at man *som menneske* blir upåvirkelig for mørkets påvirkning. De av de yngste som har sammensmeltet tanke og vilje, kan, når de inkarnerer, godt begå synd etter synd, dersom de feiler meget grovt, men det mørket som påvirker dem til å begå mørkets gjerninger, evner altså ikke å trenge inn i deres åndelige personlighet og danne varige områder i deres åndelige hjerne som kan påvirkes direkte av mørket. Selv Gud kunne, om han skulle inkarnere på jorden, kun medta en mikroskopisk liten del av sin åndelige kapasitet, og selv han ville selvfølgelig ikke kunnet være uangripelig for mørkets påvirkning - som menneske. Om man som menneske ikke står overfor muligheten til å velge ut fra den frie vilje mellom godt og vondt, mellom lys og mørke, så er jo hele inkarnasjonen en eneste stor meningsløshet, for det er jo nettopp for å herde vår vilje og styrke vår tanke, slik at vi lærer å velge lyset i enhver situasjon, at vi er her på jorden. Og dette frie valget mellom godt og ondt fritas heller ikke de yngste fra – så lettvint gjør ikke Gud det for dem, de må tåle å utsettes for de samme fristelser og muligheter for å feile som menneskeåndene!

At dette også i høyeste grad gjaldt JA, kommer da også meget tydelig frem i et av supplementene, der Gud ga henne denne formaningen:

"Tænk ingen sinde på menneskers mening, tænk ingen sinde på menneskers modstand, på deres mulige tavshed, latterliggørelse eller tåbelige fordømmelse af din gerning, men søg bestandig at holde fast ved den ene tanke: at din hjælp er nødvendig for dine åndsfrænder, thi svigter du, da må dine åndsfrænder, gennem mange og besværlige inkarnationer, stykkevis bringe menneskeheden det, som de nu ved din hjælp kan bringe som en samlet helhed. Lad mine ord bestandig lyse for dig, lad dem være den ledestjerne, som du vandrer efter i dit menneskelige liv. Thi slukkes den ledestjerne - da er du ubrugelig i den gerning, som jeg her giver dig. Og glem ingen sinde: at jeg, din Fader, står bag det givne, glem ingen sinde: at du arbejder for mig og for dine åndsfrænder!" Supplement II, side 125.

Dersom Gud på dette tidspunktet, ved innledningen til JAs gjerning som medium for de oversanselige åndene, visste med sikkerhet at hun aldri ville kunne gjør feil for all fremtid, virker det jo temmelig meningsløst at han formaner henne til aldri å glemme at Hans ord skal være hennes ledestjerne, for om hun glemmer det, "… *da er du ubrugelig i den gerning, som jeg her giver dig."* I dette avsnittet finner man det aller beste beviset man kan be om, som tydelig viser at Gud på dette tidspunktet *ikke* hadde den *ringeste anelse* om hvorvidt JA for alltid ville følge Hans lysende ledestjerne, eller om hun en gang i en fjern fortid kunne komme til å glemme Hans ord! JA var underlagt nøyaktig de samme lovmessigheter som alle andre mennesker, og at det skulle finnes en spesiell lysets lov som gjorde at hun ble uangripelig for mørkets påvirkning som medium, slik CE har diktet opp, er ganske meningsløst i mine øyne, og det finnes intet i VmL som støtter en slik antagelse!

Kapittel 1, side 20-22.

Vi må fortsatt dvele litt ved Christian Eversbuschs' (CE) "bevisførsel" for at Johanne Agerskov (JA) *"…for stedse har bragt sig selv uden for Mørkets rækkevidde, i alt fald som medium."* (s. 20) I forrige kapittel viste jeg hvordan CE har overtolket en setning i SOS I, side 14, der det står at da *"…der saaledes ikke længer kunde være tale om, at deres jordiske Midler kunde komme ind under Mørkets direkte Paavirkning, kunde det egentlige*

Arbejde begynde." **I realiteten handler dette om at JA ble gitt en del instruksjoner, og hun ble også utsatt for en temmelig forvirret "narreånd", som etterlignet hennes far. Denne "narreånden" maktet hun å avsløre og avvise, ikke fordi hans imitasjon av faren avslørte ham, men fordi innholdet i hans meddelelser var så åpenbart meningsløst og tåpelig. Denne "opplæringen" og prøvelsen fra oversanselig side var nødvendig for at det egentlige arbeidet kunne begynne, fordi JA måtte lære hva hun ikke måtte inngi seg på, og fordi hun måtte få erfaring med å avsløre mørkets ånder og erfare hvordan et myndig krav om sannheten i Guds navn, ville avsløre enhver falsk og løgnaktig ånd. Men når CE tar dette som et bevis for at JA aldri noensinne senere i sitt liv kunne komme til å bli narret av en forfalsker, så drar han setningens betydning langt ut over hva det er dekning for. Så enkelt er det dessverre ikke å være medium, at om du en gang har lykkes i å avvise en forfalsker, så kan du aldri senere bli lurt.**

CE fortsetter med å hevde at JA selvfølgelig har vært bevisst at hun måtte søke Guds hjelp, fordi det er hun selv som har fått diktert setningen fra SOS I, side 22, der det står at "*Kun Gud kan sette en beskyttende lysmur mellem Mennesket og de Ældste".* Igjen må man innvende at denne lysmuren som Gud ganske riktig kunne sette mellom et medium og de eldste selvfølgelig ikke var en konstant lysmur som mediet bar med seg rundt hele resten av sitt liv, slik CE synes å tro. Michael Agerskov (MA) skriver f eks i NOP at da JA med full viljestyrke krevde sannheten gjentatt i Guds navn, så hadde hun *brutt denne narreånden* sin makt! Med andre ord hadde hun ikke for all fremtid gjort seg uangripelig for alle de eldstes eventuelle forsøk på å narre henne. Som jeg tidligere har vist, så måtte selvfølgelig bønnen om Guds beskyttelse bes *hver gang* JA sto overfor en av åndene som henvendte seg til henne, og det står endatil i VmL, at dersom ikke denne bønnen ble bedt med hjertets hengivenhet og med dyp inderlighet, så hadde den slett ingen virkning. JA måtte altså, i likhet med ethvert medium, ikke bare be om Guds beskyttelse under hver eneste seanse, hun måtte be om dette på en oppriktig og dyptfølt måte – og en bønn som hadde karakter av å være en overfladisk sikkerhetsforanstaltning eller vanemessig ville *ikke* medføre at Gud ville sette opp en beskyttende lysmur. Det at JA i sin tid hadde fått opplæring i dette, gjorde selvfølgelig ikke at hun for alltid var garantert å være i stand til å be med den nødvendige innlevelse. Jeg har spurt tidligere, og spør igjen; Hva om en ånd overrumplet henne i et øyeblikk da hun var trist og nedtrykt, da sykdommen, smertene og savnet etter sin mann trykket hennes sinn ned? Kan man bebreidet henne, om hun i en alder av nesten 65 år – syk, skuffet og ensom, ikke lengre maktet å be med den innlevelsen som var nødvendig for å kunne avverge et angrep fra en av de eldste? Jeg kan vanskelig se at hennes tidligere meritter som medium gjennom nesten 30 år, kunne være noen *garanti* for at hun ikke kunne komme til å feile som ganske gammel kvinne.

En annen mulighet har jeg også nevnt før, og det var at hun muligens kan ha vært *så* sikker på å gjenkjenne sin far, at hun ble overmodig og stolte for mye på seg selv, i stedet for ydmykt å be til Gud om hans beskyttelse. I et av sine brev der hun forsvarer BB i 1938, skriver datteren, Inger Agerskov(IA) at moren kunne gjenkjenne sin fars ånd med så stor sikkerhet at hun ikke *kunne* ta feil av ham. Om dette også var JAs holdning, må det sies å være et ytterst risikabelt utgangspunkt, tatt i betraktning de eldstes geniale evner til å imitere hvem som helst, og det overmodige og overdrevent selvsikre mediet vil selvsagt være ekstra utsatt for forfalskere. Vi vet også fra VmL at en sterk vilje, slik JA var utstyrt med, lett kan utvikle seg til selvrettferdighet, slik som i tilfellet med Paulus, og vi vet hvordan han ble narret av Ardor – mens Paulus selv var overbevist om at tankene ble inngitt ham av Gud. Paulus var også en av de yngste og i og med at han lovet å be for Ardor i sin inkarnasjon som Luther, må vi vel regne med at han tilhørte den samme gruppen av de yngste som JA og MA

Det er også meget interessant å sammenligne JAs situasjon med Jesus'! Etter hva vi får vite i VmL, ba alltid Jesus til Gud med stor inderlighet, og det er intet som tyder på at han gjorde noen feil i forhold til sin misjon før han sto overfor Ardor og Gud minnet ham på bønnen for den eldste. Tvert i mot får vi høre at Jesus gjennom sin inderlige bønn om hjelp fra Gud, alltid følte seg styrket og rede til å hjelpe den lidende menneskeheten. Likevel klarte altså Ardor å lure ham da han sto på det absolutte høydepunktet i sin kjærlighetsevne og i sin medlidenhet med de lidende! Om man mener at JA hadde gjort seg selv uangripelig for mørkets inngripen – hvorfor var i så fall ikke Jesus det samme?

CE fortsetter videre, fremdeles på side 20:

"Faktisk kan alene JA's afvisning af de spiritistiske arbejdsformer have været overordentlig betydningsfuld for ***hendes uangribelighed****. En passus i V.m.L. på s. 236 oplyser nemlig følgende:"* (Min uthevning).

CE siterer så et avsnitt i VmL der det står at enhver som mottar budskaper fra den oversanselige verden uten selv å ha stilt noe krav om det, alltid vil motta så klare beviser, enten direkte eller indirekte, at vedkommende ikke vil være i tvil om budbringerens identitet eller om at meddelelsen blir gitt med Guds tillatelse.

Til dette kommenterer CE:

"Alene denne Lysets lov vil således have garderet JA mod bedrag, også i 1938; vi ved jo, at De to åbne breve helt og fuldt blev givet på oversanselig foranledning; JA tog ikke selv initiativet til frembringelsen af disse dokumenter."

Deretter siterer CE innledningen til BB der JA skriver at hun ble kontaktet av sin åndelige leder med forespørsel om hun kunne hjelpe igjen.

Men det at JA skriver i sin innledning at hun ble kontaktet av Leo, og ikke omvendt, blir et alt for spinkelt grunnlag til å vite noe om hva som gikk forut for at det ble kalt på henne. Denne innledningen forteller intet om slags tanker hun hadde *før* henvendelsen kom og den sier heller intet om JAs sinnstilstand da hun ble kontaktet. For alt vi vet, kan hun godt ha hatt et inderlig ønske om å få flere meddelelser, og selv om hun ikke direkte fremsatte noe *krav* om å bli kontaktet, kan hennes eventuelle inderlige ønske om å få flere meddelelser godt ha gjort henne sårbar for et svindelforsøk. Det er et ganske velkjent fenomen at mennesker som har viet sitt liv til en bestemt aktivitet, lett kan føle tomhet og savn når det ikke lengre er bruk for deres tjenester, og vi vet også at hun ble utsatt for sterk kritikk fra medlemmer av "Selskabet til VmLs Udbredelse" bl a fordi enkelte mente hun gjorde for lite for VmLs utbredelse. Det ville ikke være til å undres over, om dette kunne avføde et ønske hos henne om å bli kontaktet, og et slikt *ønske om å motta flere meddelelser*, kunne meget vel føre til at hun ikke hadde den nødvendige aktpågivenhet mot et eventuelt svindelforsøk, fordi hun så gjerne *ville* bidra med mer gjennom sine mediumistiske evner. Men dette vet vi altså ikke noe om.

Jeg synes også det må kunne sies at det hefter en del uklarheter til de opplysningene som ble gitt fra JA og fra oversanselig side ved flere tilfeller, om at JAs arbeid som medium var avsluttet. Første gang det nevnes at de yngstes arbeid med de tre gylne fruktene med JA som medium var avsluttet, var allerede i FOG i 1920, i Ignatius Loyolas tale. Men her sies det også at de yngste har fått tillatelse til å opprettholde den mediumistiske forbindelsen med JA, fordi hun kan komme til å trenge deres hjelp til brevbesvarelser, avisartikler osv, dersom VmL ble utsatt for angrep. Neste gang det hevdes at arbeidet var slutt, er i siste kapittel i Supplement II som ble utgitt i 1930. Der heter det:

"I Tilslutning til min aandelige Leders ovenstaaende Ord vil jeg sige:

Da min Gerning som Midler, Oversætter, Tolk og Sekretær for de aandelige Intelligenser nu er til Ende, takker jeg her alle de forstaaende Venner, som jeg har vundet mig gennem mit Arbejde. Hver især takker jeg for den Støtte, som paa mange Maader er ydet baade min Mand og mig. -"

Her opplyser altså JA *selv* at hennes gjerning som midler, oversetter, tolk og sekretær for de åndelige intelligenser er til ende. Og hun skriver også i det åpne brevet til Jørgen Peter Muller fra desember 1932, og i et tillegg til brevet i tre forskjellige sitater:

"Dernæst maa jeg henvise Dem til Supplement 2. I min Efterskrift staar: at mit Arbejde er endt! Det vil sige, at eventuelle fremtidige Spørgsmaal ikke bliver besvarede af Menneskehedens aandelige Ledere ved min Medvirken. Saafremt De endnu ønsker at sende mig en Liste over forskellige Spørgsmaal, skal jeg gøre, hvad jeg kan, for at besvare dem ud fra mit indgaaende Kendskab til de forskellige Værker (noget lignende har jeg tidligere svaret Dem) - men Spørgsmaalene bliver ikke forelagt de aandelige Ledere. "Vandrer mod Lyset" og tilhørende Supplementer danner nu et afsluttet Hele, der bliver ikke tilføjet mere af nogen som helst Art."

"Da det ikke er min Mands eller mit Arbejde at vinde de førende og ledende for de omstridte Bøger - dette tilkommer de Mænd, der førend Inkarnationen har lovet Gud at være Talsmænd, hvis det lykkedes at faa Budskaberne frem i vor jordiske Verden - siger vi herved til alle vore Læsere: I Fremtiden tier vi til alle eventuelle Angreb, ligegyldigt hvad disse end indeholder. Hvad enten vore Modstandere anvender "Stænkevand", "Stinkbomber" eller "Skarn og Dynd" = ondartede, blasfemiske Beskyldninger, forbliver vi tavse. Men vor Tavshed betyder absolut ikke vor Tilslutning, den betyder kun, at vi ikke oftere vil svare. Det her foreliggende Skrift maa gælde som Svar paa alle fremtidige Angreb. - Min Mand er syg - han kan ikke svare, og jeg føler mig for svag, for træt til vedblivende at træde i Skranken som Forsvarer. Vi vil altsaa have Fred!"

"Altsaa: I Fremtiden svarer vi ikke! Vi har intet mere at sige!"

Men så i et brev til kommunelege Aage Marner fra mars 1933 virker det som JA er i ferd med å ombestemme seg:

"Som jeg sagde til Dem i vor Telefonsamtale, saa kan jeg ikke skaffe Dem et direkte Svar fra min aandelige Leder, men jeg har bedt om: at han maa faa Tilladelse til at lede min Tanke ind i det rette Spor, saa at jeg muligvis kan udrede det Vildnis af Spørgsmaal, som De har sendt mig. Det nemmeste for mig vilde jo være at afvise alle fremtidige Spørgsmaal med den Motivering: at mit Arbejde forlængst er endt, at jeg føler mig træt, syg o.s.v. Men da jeg paa den anden Side maa tænke mig den Mulighed, at jeg ved min aandelige Leders Hjælp kan blive i Stand til at vejlede et Medmenneske til en bedre Forstaaelse af "Vandrer mod Lyset", ja, saa bøjer jeg mig og forsøger paa at finde de Forklaringer, som De ikke selv kan finde - ud fra det i Værket givne Grundlag. -"

Hun ba altså her i mars 1933 om at hennes åndelige leder skulle få tillatelse til å lede hennes tanker på rett spor når hun skulle besvare Marners mange spørsmål. Og ikke lenge etter, i september 1933, kan vi se at hun også mottar direkte tankemeddelelser fra Leo igjen:

"Da jeg imidlertid var klar over, at Ordet "Kim", saaledes som det anvendes i Kommentaren til "Vandrer mod Lyset", ikke dækker over det, vi i daglig Tale kalder Kim, som f.Eks.: Kimen i Frø, Ærter, Bønner o.s.v. eller f.Eks. Kimspirer, Kimblade o.s.v.; og da jeg ærlig talt ikke

havde det fjerneste Begreb om, hvorledes dette famøse Ord fra Kommentaren skulde defineres, bad jeg: om min aandelige Leder kunde faa Tilladelse til at definere Ordets Betydning, da det jo er ham, der fra Begyndelsen har anvendt det. Der blev svaret: "Da det drejer sig om et i Kommentaren benyttet Ord, hvortil der fra oversanselig Side ikke er knyttet nogen vejledende Definition, skal du faa opgivet, hvad dette Ord dækker over." - Min aandelige Leder dikterede mig derefter nedenstaaende:..."

JA fikk også tankemeddelelser fra Leo i forbindelse med brevvekslingen med Chr Jørgensen og byfogd i Fredrikstad, Ludvig Dahl, i 1933/34. Men dette synes å være de siste meddelelsene hun mottok, før Bispebrevet ble diktert i slutten av 1937 eller begynnelsen av 1938. Det ble utsendt i februar 1938. Det kan forresten synes som en skjebnens ironi, at den aller beste dokumentasjonen i VmL-verkene for hvordan de eldste er i stand til å svindle et medium, den finner vi i noen av de aller siste brevbesvarelsene som ble diktert av Leo, da JA omtalte den mediumistiske forbindelsen mellom Ingeborg Køber og hennes avdøde farfar og avdøde brødre. JA fikk da oppgitt fra Leo at Ingeborg Køber var en av de eldste, og at det var noen av de søvnfrigjorte som hadde inntatt de avdøde slektningenes plass. JA beskrev i noen av disse brevene ganske inngående hvordan svindelen kunne foregå uten at noen av de involverte ande uråd. Eller var det virkelig en tilfeldighet at JA kom i kontakt med denne saken - eller kan det ha vært de yngste som ledet hennes oppmerksomhet til denne saken, som en indirekte advarsel til henne, om at også hun kunne komme til å bli utsatt for svindelforsøk? Det er det umulig å vite noe sikkert om, men jeg må innrømme at jeg selv heller til den siste teorien...

Som de ovenstående sitater tydelig viser, synes det som om JA avsluttet sitt arbeid som medium opptil flere ganger, og den forbindelsen som i følge Ignatius Loyola ville bli opprettholdt inntil JAs død, den var avbrutt av flere lange pauser på inntil 3-4 år. Både i 1920, 1930, 1932 og 1933 heter det seg at hennes oppdrag var avsluttet. Opplysningen fra 1920 lar seg forklare med at den arbeidsformen som ble anvendt og den gruppen av de yngste som bidro til å meddele VmL og FOG hadde avsluttet sitt arbeid, og at den forbindelsen som ble opprettholdt, var av en helt annen karakter enn tidligere - nemlig gjennom en radiofonisk forbindelse med Leo, som nå kunne oppholde seg hvor som helst i universet, mens de yngste som deltok tidligere, alltid hadde oppholdt seg i JAs nærhet. Men i 1930 virker det som også den konstante radiofoniske forbindelsen med Leo ble avsluttet, og det forblir den frem til september 1933 da JA på eget initiativ igjen opptok forbindelsen, for det synes tydelig at det var hun selv, som først ba om at Leo skulle få tillatelse til å lede hennes tanker, og deretter ba hun om å få en direkte tankemeddelelse. Hun *krevde* altså ikke å få flere besvarelser fra Leo, men ba om det på eget initiativ. Dette er altså et eksempel på at JA selv ytret et ønske om å få kontakt. Og når JA skriver i BB i 1938 at det var hennes åndelige leder som igjen kontaktet henne, kan ikke denne formuleringen utelukke at det forut for at han kontaktet henne ble fremsatt et ønske fra hennes side om å få en ny meddelelse. Og alt i alt synes jeg alltid det har vært noe uklart og mystisk omkring disse avslutningene av hennes arbeid - og det at hun tydeligvis gjenopptok forbindelsen på eget initiativ. Så ærlig må vel vi VmL-tilhengere kunne være, at vi kan innrømme at det hefter en del uklarheter til de siste årene av JAs virksomhet som medium? Og etter 1938 besvarte overhode ikke Leo flere spørsmål! Ganske merkelig med hensyn til at det oppsto mange ubesvarte spørsmål i forbindelse med BB. Hvorfor kunne han ikke besvare noen av dem? Høyst merkelig...

CE forteller videre i sitt skrift om hva slags beviser den som ikke selv har stilt noe krav om å få en mediumistisk meddelelse kan motta som et bevis på meddelelsens ekthet, og refererer til SOS I, side 18, hvor det står nevnt at det kan være...

"...f .Eks. gennem Modtagerens intuitive Forstaaelse, gennem Visioner, gennem Budsabernes logiske, klare og koncise Fremstilling".

Og CE kommenterer:

"Det har altså været JA's intuitive fornemmelse – uadskillelig fra det "inderste Jeg" – der har sat hende i stand til at mærke meddelerens enten onde eller gode hensigter."

Her beveger CE seg igjen på meget tynn is, etter min mening. Det at JA selv var overbevist om at hun var i forbindelse med sin åndelige leder, fordi hennes intuisjon fortalte henne det, kan selvsagt ikke tjene som et bevis for at det virkelig *var* ham hun var i forbindelse med. Det ligger i sakens natur, at en person som blir svindlet uten å oppdage det, ikke selv vet at han/hun er blitt svindlet – for hadde personen intuitivt forstått at han/hun var utsatt for en svindel, ville ikke svindelen ha kunnet bli gjennomført. Dersom CEs argument om at JAs sikre intuisjon ville ha avslørt en eventuell narreånd skal ha gyldighet som et bevis for at JA ikke ble narret, må man sette som en forutsetning at hun ikke *kunne* bli narret. Og en slik forutsetning kan man selvsagt ikke bygge et gyldig bevis på. Det blir som å si: JA visste selv at hun ikke ble lurt, ergo kan hun ikke ha blitt lurt! Dette er kun en påstand, som bare den som allerede har gjort seg opp en mening om at JA ikke kunne lures, kan godta. For den som leter etter konkrete beviser for at hun ikke ble svindlet eller narret, har dette således ingen verdi eller gyldighet.

CE fortsetter så med å hevde at begge de to åpne brevene er *"simpelthen for velkomponerede og for logisk sammenhængende, hvorudover de bærer preg af et indgående kendskab til V.m.L. og tilhørende værker, et kendskab, som det er lidet sandsynlig, at inkarnerede Ældste kan have opnået under deres formørkede ånders natlige udflugter. Sammenlign f eks med de forvrøvlede påstande om V.m.L., som I. P. Muller modtog fra en av de søvnfrigjorte Ældste."*

Det er veldig mye å kommentere til dette lille avsnittet fra side 22 i CEs forsvars-/angrepsskrift. Det han her skriver vitner om at han har *meget liten innsikt* i hvordan de eldste var i stand til å arbeide. Og hvor har han det fra at de eldste bare kunne skaffe seg kjennskap til VmL mens de var søvnfrigjorte? De eldste som var inkarnert som mennesker i 1938 var da vel også våkne, slik de aller fleste mennesker er om dagen? Og alt som et menneske opplever i våken tilstand blir selvsagt overført til den åndelige hjerne! Så disse eldste kunne altså ganske enkelt gå i en bokhandel og kjøpe VmL, ta den med seg hjem, og lese den, som alle andre mennesker i Danmark. Ja vedkommende kunne sågar lese den både to og tre og mange ganger, og skaffe seg meget, meget god innsikt i alt som står der. Og de hadde vel neppe selv den fjerneste anelse om at de selv var en av de eldste, og at deres ånd under søvn kunne frigjøre seg fra legemet og opptre som ånder ved seanser!

Jeg har selv i flere av mine artikler påpekt minst tre ganske sannsynlige forfattere av BB, og en av dem er I. P. Müller. I mine øyne var han åpenbart en av de eldste – hadde geniets talent på mange områder. Han var dessuten en verdensberømt idrettsmann og hygieniker, som det het den gangen, en personlig venn av den danske kongen og ble populært kalt mannen som fikk hele verden til å mosjonere. I tillegg hadde han åpenbart store psykiske evner som f eks klarhørsel. Og I. P. Müller kjente definitivt VmL godt, og han besøkte personlig Knud Brønnum og dessuten flere av de biskopene som hadde fått VmL tilsendt. Han var dessuten en meget skriveför mann, og da han utga en diktsamling, ble den geniforklart og fikk særdeles gode anmeldelser over alt hvor den ble omtalt. I. P. Müllers åndelige jeg ville definitivt ha kunnet klare å forfatte både Litteraturbrevet og Bispebrevet, for hans åndelige jeg kunne selvsagt ikke være noe *mindre* talentfull enn hans fysiske eller astrale hjerne? Menneskets bevissthet har jo sitt sete i den åndelige hjerne, mens den fysiske bare er å regne som en

mottakerstasjon for den åndelige- og astrale hjernes "signaler". Den åndelige hjerne med sin fulle kapasitet, er selvsagt *langt* mer genial enn den tilhørende menneskelige bevissthet, som kun har tilgang til en mikroskopisk del av den åndelige hjernes fulle kapasitet, alt etter som hvilke deler av den åndelige hjerne sølvtråden er innvevd i. Det er vanskelig å forstå at CE velger å bygge sin oppfatning av de søvnfrigjorte eldstes evner til å fremsende mediumistiske meddelelser på kun ett eneste sitat i VmL, som meget lett kan misforstås – det står jo så utvetydig flere steder i VmL at de eldste var geniale i sine imitasjonskunster, og kunne imitere hvem som helst så overbevisende at selv den skarpeste iakttaker kunne la seg lure!

Hele CEs bevisførsel på dette området hviler på en antagelse om at de søvnfrigjorte eldste nærmest var å ligne med imbesile idioter, mens det i virkeligheten dreide seg om noen av de mest geniale åndelige personlighetene i hele universet! De eldste hadde altså evner til å styre menneskenes liv på jorden i så stor grad, at selv de yngste var ved å oppgi kampen mot dem, og bare ved Kristi aldri sviktende tillit til Guds hjelp maktet de yngste å fortsette å ta opp kampen mot de geniale eldste!! Og så skulle de altså bare være i stand til å frembringe vrøvl? Nei, her er CE fullstendig på villspor! Og når han påstår at de eldste som var i kontakt med I P Müller bare var i stand til å frembringe forvrøvlede påstander, så har det tydeligvis glippet helt for ham at disse "forvrøvlede påstandene" altså var gode nok til å narre I P Müller og en hel rekke andre mennesker, ja, noen fant dem endog så sannsynlige at de var villige til å utgi dem i bokform, og I P Müller var altså en person med meget stor gjennomslagskraft, og med mange lesere!! De forvrøvlede påstandene var selvsagt ikke fremsatt for å lure svorne VmL-tilhengere, nei, de var spesialdesignet for å lure I. P. Müller og hans lesere, og til det var de opplagt gode nok!

Den neste potensielle forfatteren av BB som jeg har påpekt, er mediet Ingeborg Køber, datter av byfogden i Fredrikstad, som også var en av de eldste – det fikk JA bekreftet av sin åndelige leder. Ingeborg Køber viste ved minst ett tilfelle at hun i søvnfrigjort tilstand kunne bevege seg over store avstander og opptre gjennom medier mange mil unna, og i farens hjem hadde de både VmL og mange av de tilhørende verkene – det vet vi fra hans brevveksling med JA og forfatteren Chr Jørgensen. Hun kan altså ha tilegnet seg en grundig viten om VmL, og at hun var et meget dyktig medium hersker det ingen tvil om. Og det interessante med Ingeborg Køber var at hun på ingen måte passet til de stereotype forstillingene mange har av de eldste. Hun var et vennlig menneske, godmodig og med humoristisk sans. Ingen oppfattet henne noensinne som ondsinnet, og hun virket også oppriktig bekymret for om det var riktig å bedrive den mediumistiske virksomheten som faren oppmuntret henne til. JA forklarer hennes karakter med at hun var en av de eldste som hadde vært inkarnert så mange ganger at hennes ånd hadde vokst i åndelig modenhet gjennom påvirkning av den positive slektsarven fra de slektene hun hadde inkarnert i. Familien Dahls deltagelse i de eldstes velregisserte spill, endte forøvrig i stor tragedie for de involverte. Ulike personer ble på et tidspunkt bedt av åndene om å motta meddelelser alene, og i disse ene-seansene ble det fremlagt opplysninger om byfogdens snarlig forestående død, men alle fikk beskjed om at opplysningene ikke måtte avsløres før *etter* Ludvig Dahls død, for de skulle tjene som et bevis for åndenes eksistens og for sannheten om livet etter døden. Og byfogd Ludvig Dahl døde ganske riktig som forutsagt av åndene, i en drukningsulykke med datteren, Ingeborg Køber som eneste vitne. Og i tiden etter dødsfallet sto noen av dem frem, som hadde mottatt varsler om hans forestående død, med sin informasjon om at hans død var forutsagt av åndene, og det vakte enorm oppsikt i det spiritisktiske miljøet i hele Norden. Men etter hvert tilfløt opplysningene også offentligheten, og det ble klart at byfogdens død hadde skjedd under ganske mystiske omstendigheter, og enkelte begynte å stille spørsmålstegn ved datterens rolle i dødsfallet. Hun satt nemlig etter sigende på land og observerte farens svømmetur, men kunne ikke redegjøre for hvordan det kunne ha seg at han druknet. Liket av byfogden hadde også noen mystiske skader som

vanskelig lot seg forklare ut fra at han hadde druknet - bl a en skade i nakken. Det endte med at Ingeborg Køber ble arrestert og siktet for å ha forvoldt farens død, og hun satt fengslet i over et halvt år, og måtte gjennomgå meget ydmykende forhør. I løpet av denne tiden ble det også kjent at byfogdens kone hadde underslått penger i byfogdkassen, og selv om hun forlengst hadde tilbakebetalt de ca 60 000 kr det dreide seg om, tok hun livet av seg da underslaget ble kjent. Ingeborg Køber ble etter hvert frikjent for mordet på faren på grunn av mangel på bevis, og flyttet senere til Danmark hvor hun levde ganske anonymt frem til sin død på 1970-tallet. Hele dette skremmende scenarioet var altså regissert av de eldste - og saken vakte voldsom interesse i avisene, som skrev om den nærmest daglig i en lengre periode. Og spiritualismen og den psykiske forskningen ble diskreditert og bragt i vanry for mange tiår fremover. Selv den dag i dag nevnes av og til Ingeborg Køber-saken som et skremmende eksempel på hvor livsfarlig det kan være å inngi seg på kontakt med åndene! Nei, de eldste var definitivt ikke noen imbesile idioter - de var geniale imitasjonskunstnere, og deres utspekulerte renkespill kunne forårsake ubotelig skade for dem som innlot seg med dem!

Dette bringer meg frem til den siste, og etter min mening aller mest sannsynlige kandidaten i rollen som BBs forfatter: nemlig JAs datter, Inger Agerskov(IA). Jeg ser henne som et menneske av samme kategori som Ingeborg Køber; en av de eldste som var blitt "kultivert" gjennom mange inkarnasjoner. Ardor inkarnerer alltid de eldste i måneden *før* de yngste og menneskeåndene blir inkarnert, og Ardor har selvsagt gjerne villet ha en av «sine egne» plassert inn i Agerskov-familien. Ardor kjente garantert JA og MA fra mange tidligere inkarnasjon og visste at de var blant de yngste som inkarnerte med det formålet å be for ham, og det er også meget lett for de eldste å se hvem som er medier; Deres lysende omhylning er langt, langt større enn andre menneskers. Så vi kan med sikkerhet vite at Ardor kunne forutse at ekteparet Agerskov hadde store oppgaver å utføre i lysets tjeneste. Og Gud og de yngste sto selvsagt hjelpeløse dersom Ardor valgte å inkarnere en av de eldste som ekteparets Agerskovs datter – de kunne ikke gjøre noe som helst for å forhindre det! Mange vil sikkert si at det er en hårreisende og meget krenkende påstand å hevde at IA var en av de eldste. Vel, det får så være, men jeg mener at det finnes noen indisier, som lett kan tolkes i den retningen. Bl a var hun som barn i stand til å se åndelige vesener, og det kan bare de yngste og de eldste. Så da kan hun altså like gjerne ha vært en av de yngste? Ja, for så vidt, hadde det ikke vært for at IA ble uhelbredelig sinnssyk i 1949 - bare få år etter at moren døde! Hun var pasient ved Frederiksberg Hospital, Psykiatrisk avdeling fra 1949 til 1952, og kom aldri mer i arbeid. I følge familien var hun fullstendig krakilsk på sine eldre dager, og meget krevende og vanskelig!!

Johanne og Inger Agerskov fotografert av Michael i 1920. Personlig holder jeg Inger Agerskov som den mest sannsynlige forfatteren av BB. Foto: Privat.

Johanne Agerskov var overbevist om at det var hennes fars ånd, Leo, som dikterte henne Bispebrevet. Jeg er overbevist om at det var en forfalsker som imiterte faren. Foto: Privat.

Sett fra mørkets side må det ha vært perfekt å få inkarnert en av mørkets ånder inn i Agerskov-familien. Hun kunne følge JAs mediumistiske virksomhet både i våken tilstand og som søvnfrigjort, og hun kunne skaffe seg inngående og førstehånds kjennskap til de yngstes måte å arbeide på, og lære seg alle Leos særegenheter, slik at hun kunne lage en perfekt imitasjon av ham. Og verkene som fremkom gjennom morens mediumitet ville hun også ha muligheten til å sette seg inn i til det fullkomne! I debatten mellom Folmer-Hansens og brødrene Hagel Sørensen på 1970-tallet kjenner vi argumentet om at det må ha vært en fysisk umulighet for en av de søvnfrigjorte eldste å kunne lure JA, fordi de eldste jo må ha sovet på samme tid som henne! Til det er å si at f eks I P Müller var gammel og syk mesteparten av 1938, og som sykehuspasient har han sikkert sovet mye om dagen. Det har således helt sikkert ikke vært noe problem for ham å frigjøre sitt legeme og oppsøke JA på dagtid. Men hva ikke så mange er klar over, er at det faktisk ikke en gang var påkrevet for de eldste å befinne seg i søvn for å frigjøre sin ånd fra legemet og agere andre personligheter ved seanser. Se bare hva som står i Supplement II, spm 22:

"En yderligere Forklaring paa ovenstaaende Spørgsmaal er denne: blandt Medierne findes adskillige, hvis aandelige Jeg repræsenteres af de Ældste. De talrige "Frigørelser" ved disse Ældstes ulovlige Ekskursioner under Nattesøvnen har for manges Vedkommende bevirket, at Aandens Tilknytning til Legemet er bleven mer eller mindre slap i Aarenes Løb. Og da flere af disse Ældste under Jordelivet tillige virker som Medier (i spiritistisk Forstand) kan de samtidig optræde baade som Medium og som manifesterende "Aand" eller "Aander". Det er endda ikke nødvendigt, at disse Medier er i Hel- eller Halvtrance. De kan godt være fuldkommen vaagne, tilsyneladende normale, fordi der stadig - om end svagt - foregaar en Korrespondance mellem den paagældendes Aand og dens menneskelige Legeme. Den Art Medier kan saaledes, som det synes, have Forbindelse med "flere forskellige Aander". I Virkeligheden er det Mediets egen Aand, der løses fra Legemet og "frigjort" imiterer eller

agerer forskellige Aander. Selv om Mediet i det daglige Liv synes at være tillidvækkende i sit Væsen, er dette dog ingen Garanti for, at hans (hendes) Udsagn om de mange aandelige Manifestationers Oprindelse er korrekt. Thi talrige Mennesker har en vis Evne til overfor andre at skjule - maskere - deres sande Væsen og derfor synes at være af en anden Støbning, end de virkelig er. I nogle Tilfælde er Mediet selv i god Tro, men i andre er vedkommende vidende om Bedraget. Imidlertid siger det sig selv, at saadanne ulovlige Frigørelser af den Aand, der normalt skal være fast knyttet til det synlige Legeme, i Længden maa virke slappende paa Korrespondancen mellem Aandens psykiske og Legemets fysiske Hjerne. Fortsættes disse ulovlige Frigørelser i et længere Aaremaal, kan Resultatet blive: Sindssyge for en kortere eller længere Tid - muligvis for Resten af vedkommendes jordiske Liv."

Dette er et ytterst interessant avsnitt med tanke på de inkarnerte eldstes evner til å agere oversanselige ånder. Som man ser, trengte ikke de eldste en gang å sove for å kunne frigjøre sin ånd fra legemet; deres ånd kunne frigjøre seg fra legemet selv i våken tilstand og agere andre ånder!! De var dessuten i stand til å maskere sin personlighet, slik at ingen hadde noen anelse om deres sanne natur. Og de hadde i mange tilfeller ikke selv den minste anelse om hva deres ånd bedrev. Ovenstående opplysninger setter f eks Elsa Folmer-Hansen, som så påståelig kalte brødrene Hagel-Sørensens antydninger om hvordan svindelen av JA kan ha forgått for *vås*, i et ikke særlig flatterende lys! Det er ganske opplagt at hun rett og slett ikke hadde god nok kjennskap til innholdet i VmL til å kunne forstå at de eldste hadde rikelig med muligheter til å narre JA! Og i stedet for å innse sin egen begrensning, beskyldte hun brødrene for å fare med vås, som ingen intelligente mennesker ville tro på. Både Elsa og Sigurd Folmer-Hansen var, i likhet med CE, nesegruse i sin beundring for JA, og de manglet, i likhet med CE, den helhetlige oversikten over innholdet i VmL, som er nødvendig for å kunne kombinere ulike opplysninger til et korrekt helhetsbilde. CE har vist ved et flertall tilfeller at han har hengt seg opp i enkeltstående sitater og mistolket disse, uten å oppdage at hans oppfatning klart motsies andre steder i VmL. Dette gjelder i aller høyeste grad hans oppfatning av de søvnfrigjorte eldste som evneløse imbesiler.

I virkeligheten kunne altså den som svindlet JA godt være en av de eldste som ikke en gang sov, men som i våken tilstand frigjorde sin ånd fra legemet, og fremsto overfor JA som hennes avdøde fars ånd. Om f eks IA hadde denne evnen, kan man således godt tenke seg at hun kunne oppholde seg på sitt værelse i samme leilighet som moren og f eks leste i en bok eller rettet tyskbesvarelser, mens hennes ånd henvendte seg til moren i et annet rom i huset, og meddelte seg gjennom morens mediumitet! Faktisk kunne i realiteten IA sitte sammen med moren og fungere som sekretær og nedskrive meddelelsene etter hvert som JA leste dem opp, samtidig som hennes ånd dikterte meddelelsene til JA. En utrolig tanke, men absolutt realistisk! Legg også merke til hva som står til sist i sitatet fra Supplementet: Dersom slik virksomhet pågikk over lengre tid, ville det resultere i *" Sindssyge for en kortere eller længere Tid - muligvis for Resten af vedkommendes jordiske Liv."* Og det var altså nøyaktig det som skjedde med IA – *hun ble uhelbredelig sinnssyk* i en alder av 49 år! Nå er det i seg selv ikke noe bevis for at hun bedrev den aktiviteten som er beskrevet ovenfor, men det er vel verdt å merke seg, vil jeg si. Og jeg er fullt klar over at IA ikke var medium, så vidt man offentlig kjenner til, så om hun opptrådte som en forfalsker ved morens seanser i 1938, da hun mottok BB, så skilte det seg altså litt fra hva som er beskrevet i SOS II, hvor bedrageren både var medium og agerte ånder samtidig.

Og sitatet over sier jo ganske mye om hva de eldste var i stand til. De var definitivt ikke imbesile idioter, som bare kunne frembringe vrøvl – de var superintelligente, men formørkede genier, som kunne spille opptil flere avdøde personer samtidig som de opptrådte som medium, og deres skuespillerkunster og imitasjoner var så overbevisende at de tilstedeværende levende

slektningene ofte ikke ante ugler i mosen! Og så skal de altså ikke ha maktet å frembringe et skrift av BBs kvaliteter? Om de var så evneløse som det CE skal ha det til, er det vanskelig å forstå hvordan de både kunne skape menneskenes legemer, lede menneskeåndene på mørkets vei, og nesten nedkjempe de yngste i kampen mellom lyset og mørket! Og det er jo ganske merkelig at en ånd, som kunne omskape seg til en identisk kopi av hvem som helst, bare kunne frembringe meningsløst vrøvl når han begynte å "tale". De eldste hadde altså geniets evne til å omskape seg selv, og hadde evner til å overgå selv den ypperste jordiske skuespillerkunst - men så var det altså bare vrøvl som kom ut av dem? Det sier seg egentlig selv at noe virkelig må ha gått CE hus forbi...

Til slutt må jeg kommentere hva CE påstår om innholdet i Litteraturbrevet og Bispebrevet, at de er *"simpelthen for velkomponerede og for logisk sammenhængende,"* til at de kan stamme fra en av de eldste. Det er ganske forunderlig å se at CE gjentar denne påstanden om det velkomponerte og logisk sammenhengende i BB, for han selv er jo fullt klar over at dette ikke medfører riktighet. Det vet vi fra hans eget skrift fra 2005 der han påpeker at første og andre del av BB står i motsetning til hverandre, for i første del sies det at Gud ikke ville mangle måter å utbre VmL på uansett hva de danske bispene fortok seg, mens i andre del av brevet er det tydelig at alt avhenger av hva de danske bispene velger, og dersom de ikke velger riktig, vil Gud muligens måtte avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år. CE er også meget godt klar over det problematiske i at utsagnet om at Gud ikke evner å hjelpe menneskene før VmL er knesatt som sannheten, er en voldsom modifisering av Guds allmakt i forhold til VmL. Og han skrev videre i 2005:

*"Perspektivet : total tilintetgørelse af livet på jorden forklarer også den umådelig hårde medfart, bisperne får: over deres hoveder vil stå et "Mene tekel: vejet og fundet for let". Ved således at **skræmme bisperne**, kunne de Yngste bag bispebrevet måske bedre få dem til at forstå, HVOR alvorlige ting, der stod på spil i 1938. Den noget **ukærlige formulering** ville således være et såre lille onde sammenlignet med dét onde, der muligvis har været i vente. Og sammenlignet med det onde, det ville være (og givetvis HAR været) for de pågældende kirkens mænd at vågne op i lysets verden efter den endte inkarnation som "tavs bisp".*

*Dette ser jeg (med mit begrænsede menneskesyn) i skrivende stund som den eneste mulige forklaring på de **problematiske passager** - hvis hele bispebrevet altså skal være ægte. Hvis man derimod antager, at de **nævnte passager er falske**, kan jeg ikke se, hvorfor hele Bispebrevet skulle være falsk. Man ville kunne forestille sig, at nogle af de diskarnerede Ældste har formået at **snige nogle fejlopfattelser ind i Fru Agerskov under hendes arbejde med at nedskrive bispebrevet - uden at det lykkedes Leo at fange dem."*** (Mine uthevninger)

CE har altså en gang vært fullt klar over at BB er et meget problematisk skrift, som inneholder passasjer som er både inkonsekvente, dømmende, skremmende og ukjærlige, og dette står i meget sterk kontrast til hva han i 2010 påstår om BBs høye kvalitet, som gjør at det i hans øyne ikke kan være forfattet av en av de eldste. For bare fem år siden var han selv i tvil, på grunn av brevets selvmotsigelser og dets ukjærlige og skremmende karakter! Jeg tror jeg lar CEs egne ord om Bispebrevets problematiske passasjer stå som avslutning på dette avsnittet.

Kapittel 1, side 22-26.

Jeg er stadig ikke kommet lengre enn til første kapittel i mine vurderinger av Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift for Bispebrevets (BB) ekthet. Og grunnen til at jeg dveler så lenge ved disse sidene, er at det er her CE fremfører sine "beviser" for at Johanne Agerskov (JA) ikke *kunne* narres av en av mørkets ånder, fordi hun, i følge CE,

hadde gjort seg selv helt uavhengig av mørkets påvirkning. Dette har jeg bestridt under henvisning til bl. a. hennes frie vilje, som må ha vært satt ut av spill, dersom hun ikke lengre kunne velge på frivillig basis hvem hun ville følge og ha tillit til. Men jeg har samtidig sagt meg helt enig med CE i at JA i de første årene av sin virksomhet som medium for lysets ånder viste seg usedvanlig pålitelig og dyktig, slik at sjansene for at noe kunne gå galt i løpet av de første mange årene var uhyre små. Jeg mener da også at hun kun gjorde seg skyld i noen ørsmå unøyaktigheter som straks ble rettet fordi hun alltid ba om å få det meddelte bekreftet i Guds navn – gjennom nesten 30 års virksomhet – helt frem til 1938, da hun gikk i sitt 65. år. Men noen absolutte garantier for at intet kunne gå galt så lenge hun levde, fantes selvsagt ikke. JA hadde en fri vilje, og hun hadde, ifølge sitt åpne brev fra 1936, ingen ekstra beskyttelse verken fra Gud eller de yngste fordi hun hadde lykkes med sin misjon. Hun var underlagt de samme lovmessigheter som ethvert annet menneske som lever på jorden.

På side 32 siterer CE et avsnitt fra VmL, side 195, som forteller om hvordan den av de yngste som lykkes i å erindre et løfte som han har avlagt før sin inkarnasjon, gjennom denne første store seieren vil vokse i styrke og myndighet, og denne åndelige styrke vil kunne øke gjennom hele det videre inkarnasjonsforløp, og ikke stanse før vedkommende gjennom døden løses fra all videre forpliktelse. CE henviser også til hva som står som en fotnote til Ignatius Loyolas tale i Genveien og Forsoningslæren, side 46, om at JA, fordi hennes misjon var lyktes til fulle, var en av dem som dermed var løst fra all videre forpliktelse. Og sett i lys av henvisningene til VmL og GOF kommenterer CE JAs virksomhet som medium slik:

"Hun gav sig gradvis ind under Lysets ledelse, efter hendes "afdøde" far havde kaldt på hende den siste af tre gange, han af Gud havde fået lov til at kalde på hende. Og nøyaktig som beskrevet i stykket herover, var JA's arbeide én lang række af sejre over Mørket, hvilket udviklede hende stadig mer. På denne velkendte baggrund vil det være meningsløst at hævde, at JA så sent som i 1938 kunne falde tilbage til et længst tilbagelagt stadium og lade sig narre af en Mørkets ånd.

Når de Yngste allerede i Forsoningslæren & Genveien, altså i 1920, kunde fremsætte den oplysning, vi netop har hørt: at JA efter sin inkarnation ville blive løst fra al videre forpligtelse, så bekræfter det blot, hva vi allerede har slået fast: at JA, i overensstemmelse med en eller flere af Lysets love, for længst havde stillet sig aldeles afvisende over for Mørket. Havde Gud set, at der endnu var en lille risiko for, at JA ville kunne bedrages på et senere tidspunkt, da havde den omtalte sætning ikke stået i Forsoningslæren & Genvejen. Når værkernes oversanselige ophavsmænd altså kunne tale med en sådan sikkerhed om deres sekretær på Jorden, må der have ligget urokkelige lovmæssigheter til grund."

Som vanlig føler CE behov for å bruke meget store ord om alt som gjelder JA og hennes evner. Det er jo ikke noe i veien for å beundre og elske henne for hennes enorme innsats, det gjør jeg også selv – men i motsetning til CE og hans medarbeidere er jeg ikke fullstendig blind for hennes små svakheter, og jeg har ikke det samme behovet for å opphøye henne til en helgenaktig, ufeilbarlig person som for alltid var uangripelig for mørket. Når CE skriver at det er "meningsløst" på bakgrunn av det han har sitert, å tro at hun en gang kunne bli narret av en av de eldste, så fremstår det mer som en besvergelse enn som et veloverveid og velbegrunnet standpunkt. Det er jo strengt tatt ikke JA man skriver om i det avsnittet han siterer fra VmL, side 195, det er en mer generell beskrivelse av hva som *kan* skje i de yngstes liv når de lykkes i så høy grad at den lovede misjonen utføres nærmest til det fullkomne. Om beskrivelsen har gyldighet i JAs tilfelle, burde vel strengt tatt kreve en nærmere undersøkelse og begrunnelse.

Nå synes jeg ikke CEs beskrivelse av JAs virksomhet som medium som "*én lang række af sejre over Mørket, hvilket udviklede hende stadig mer"* er særlig dekkende. Det er vel langt mer korrekt å si at hun ganske raskt aksepterte sin "avdøde" far som sin åndelige leder, og at hun fattet full tillit til de yngstes og til Guds ledelse og beskyttelse, og da hun ble utsatt for en narreånd, så avviste hun ham ganske kontant, men derfra virker det som forbindelsen var så fast og sterk at arbeidet skred frem ganske jevnt og trutt uten at JA stadig ble utsatt for mørkets angrep. Hun beviste altså meget raskt, kanskje i løpet av noen måneder, at hun aktet å oppfylle sitt løfte fra før sin inkarnasjon, og satte seg således utenfor mørkets påvirkning, så lenge som forbindelsen besto på dette nivået og hun stadig vekk fulgte Leos anvisninger til punkt og prikke.

Men det er ett meget viktig punkt som skiller JAs misjon fra den som står beskrevet i VmL, og fordi CE overser denne viktige detaljen, så kommer han til å trekke helt feil konklusjoner, og hans slutning om at Gud kunne forutse at hun aldri noensinne kunne begå en feil, hviler således på sviktende grunnlag. Legg nemlig nøye merke til hva Ignatius Loyola skriver i sin tale der han omtaler JAs innsats:

"Dette vort Arbejde for eder, I Mennesker, er nu til Ende, vor tornefulde Vandring iblandt eder er afsluttet; thi vi har bragt eder de Gaver, vor Fader har paalagt os at bringe eder.

Da vi efter Hans Anvisning, for en Del Aar tilbage i Tiden, fik Forbindelse med det Menneske, der er bleven Midler mellem os og eder, lod Han en af sine Tjenere bringe et Budskab til denne vor jordiske Medhjælp. Nogle af de Ord, som Guds Tjener talte, lød saaledes: "Tre gyldne Frugter vil falde i dit Skød, del disse Frugter med dine Medmennesker; men behold selv Kernerne!"

Ved vor Faders Hjælp og under Hans Vejledning har vi bragt eder de lovede: tre gyldne Frugter, og vor Midler har gjort dem tilgængelige for eder; hver den, der ønsker det, kan faa sin Del af Gaverne; men den Rigdom, der ligger i det at eje Frugternes Kerner, den tilkommer med rette vor jordiske Medhjælp; thi Kernerne er den aandelige Berigelse, der er opnaaet gennem vort Samarbejde, og Kernerne er Visheden om: at ved vort fælles Arbejde er det Maal naaet, som vi alle i Aarmillioner har stridt os henimod!" FOG side 46

I følge Ignatius Loyola var altså disse yngstes arbeide med JA som medium **slutt i 1920!** *"Dette vort Arbejde for eder, I Mennesker, er nu til Ende, vor tornefulde Vandring iblandt eder er afsluttet; thi vi har bragt eder de Gaver, vor Fader har paalagt os at bringe eder."*

De er kommet til veis ende – de har oppfylt det løfte de hadde avlagt til Gud om å bringe menneskene de "tre gyldne Frygter" – og arbeidet er avsluttet - finito! **Og derfor kunne også Johanne Agerskov bli løst fra alle videre forpliktelser – ikke fordi Gud visste at hun aldri i fremtiden kunne feile, men fordi hun hadde fullført sin misjon som medium for de "tre gyldne frugter" til det fullkomne! Ja, skal vi tro hva JA selv skriver om sitt løfte fra før sin inkarnasjon i et av sine brev fra kopibøkene, så hadde hun utført langt mer enn det hun hadde lovet! Ikke merkelig at Gud og de yngste kunne la det bli kjent at hun var løst fra all videre forpliktelse!**

JA sier selv flere steder at hennes eneste misjon var å være medium ved mottagelsen av de tre gylne fruktene - hun hadde *ikke* lovet å arbeide for selve utbredelsen av VmL – den delen av arbeidet var det andre som hadde lovet å ta seg av – men de sviktet dessverre. Så i 1920 hadde hun allerede utført langt mer enn hva noen kunne forvente! Og det er nettopp her CEs logikk svikter så totalt, han glemmer helt å ta i betraktning at JAs misjon var *avsluttet* i og med

avslutningen av de tre gylne fruktene; "Hilsen til Danmark", "Vandrer mod Lyset!" og "Forsoningslæren og Genveien"!

Så disse ganske meningsløse og oppdiktede lovmessighetene som CE stadig vender tilbake til, som altså skulle gå ut på at JA for alltid hadde kommet utenfor mørkets påvirkning, de mangler stadig sin begrunnelse, og sin sannsynliggjøring gjennom henvisninger til VmL.

Men JA fortsatte som kjent å motta meddelelser fra sin åndelige leder, men nå på en helt annen måte enn det som var tilfellet under arbeidet med de tre gylne fruktene før 1920! Da hadde de yngste vært til stede i rommet der seansene foregikk og gitt JA sine tankemeddelelser i det danske språk. Men etter 1920, ble det opprettet en radiofonisk forbindelse direkte fra Leo til JA, slik at han kunne meddele seg til henne uansett hvor han befant seg hen i universet. Og meddelelsene ble ikke lengre gitt på dansk, men ved hjelp av det "åndelige" språk, som ble oversatt i mediets åndelige hjerne og så overført til hennes fysiske.

Det er altså et meget klart skille etter at arbeidet med de tre gylne fruktene var avsluttet med FOG i 1920. De yngste som var involvert i arbeidet med "snarveien", var ikke lengre til stede i JAs nærhet, og meddelelsene ble gitt radiofonisk. Alt som fremkom etter 1920, ble også regnet som supplementer til det egentlige arbeidet med de tre gylne fruktene! Og da de to supplementene var avsluttet i 1930, fremkom det bare ganske sporadiske brevbesvarelser i begynnelsen av 1930-årene, for de siste kjente brevene kom i 1934. Og så var det en lang pause frem til 1938, da BB ble utgitt. Men alt dette som utkom etter 1920 var ikke forhåndsannonsert og lovet JA – det var kun de tre gylne fruktene! For som Loyola skrev i sin tale i 1920:

"Dette vort Arbejde for eder, I Mennesker, er nu til Ende, vor tornefulde Vandring iblandt eder er afsluttet; thi vi har bragt eder de Gaver, vor Fader har paalagt os at bringe eder."

Og den fotnoten i Loyolas tale, som CE henviser til lyder slik:

"Selv om vi intet mere har at bringe Menneskene paa denne Maade, vil den Forbindelse, der forlængst er bleven oprettet mellem os og vor jordiske Midler, blive opretholdt, indtil den jordiske Død frier vor Midler fra al videre Forpligtelse. Vi kan saaledes i Fremtiden vedblivende støtte og vejlede hende overfor de Angreb, der rettes mod de Værker, som vi, gennem hende, har overgivet til Menneskeheden."

Når jeg leser i forsvars-/angrepsskriftet til CE, slår det meg svært ofte hvordan tilhengerne av BB faktisk tolker alt hva som står i VmL i lys av BB (og også omvendt) og dermed ender de ofte opp med å fullstendig misforstå hva som egentlig står i VmL. Jeg har tidligere beskrevet hva som lett kan skje dersom man tar innholdet i BB ukritisk til seg; over tid glemmer man hva som står hvor, og BBs forvrengninger av VmLs innhold erstatter sakte men sikkert de enkle sannhetene i VmL, og man ender opp med å bli en forkjemper for BB i stedet for en forkjemper for VmL. Og jeg er selv overbevist om at dette er et resultat av en meget subtil og beregnende strategi fra forfatterens side – men det er selvsagt umulig for tilhengerne å forstå, fordi de har gått fullstendig på limpinnen, og vet ikke selv hva som egentlig har foregått. Og dette kan bare skje fordi CE og hans medarbeidere på det groveste undervurderer de eldstes evner, og innbiller seg at de var noen helt ufarlige, nærmest retarderte idioter, som bare kunne fremstille forvrøvlet vås, som enhver VmL-tilhenger lett kan avsløre. Dermed overser de også at BB er fullt av både små og store avvik fra VmL, og når man først aksepterer de små avvikene, ender man gjerne også opp med å akseptere de store. Men jeg må si at det ofte har forbløffet meg hvordan tilsynelatende begavede mennesker er i stand til å svelge kameler, for

å få BB til å stemme overens med VmL. Men det skyldes selvsagt at forfatteren av BB i sin genialitet har klart å kamuflere kamelene såpass godt, at den som ikke leser BB med de mest finstilte briller, og med den mest fintfølende intuisjon, slett ikke merker at han/hun ganske langsomt blir lokket inn i en felle; et usynlig nett, som binder deres tanker og hindrer dem i å se løgnene som ligger gjemt i teksten. Og mange av dem som burde kjenne VmL så godt at de straks burde avvise de mange falske påstandene, blir når de først har blitt med inn i forfatterens falske verden, så forblindet at i stedet for å reagere på løgnene i BB, så endrer langsomt deres oppfatning av sannhetene i VmL seg i retning av BBs løgner. Og akkurat som JA ikke var klar over at hun ble svindlet, er selvfølgelig tilhengerne av BB heller ikke klar over at de er blitt tankemessig svindlet, og forvandlet til forkjempere for de eldstes lære i stedet for de yngstes, akkurat slik som mange kristne er blitt forkjempere for Ardors lære i stedet for Jesu'. Aller lengst har kanskje medlem av bestyrelsen i forlaget Jørgen Degn gått i å akseptere BBs løgn om at Gud kan tenkes å avbryte forbindelsen med menneskene for flere millioner år, når han i sitt forsvar for BB spør om hva hensikten skulle være med at Gud følger menneskene i alle våre lidelser, og mener at det må karakteriseres som en form for selvpineri for ham. Så langt har han beveget seg vekk fra den Gud som i VmL lover å følge oss i alt vi gjør og opplever uansett om vi befinner oss i det dypeste mørke eller i det klareste lys – at man kan ikke si annet enn at hele hans gudsbilde er blitt forvrengt av BB. Andre uttrykker ikke sine misforståelser like åpenlyst som Jørgen Degn, men forsøker på finurlig vis å vri og vende på ordene i BB, og finner opp nye tolkninger som skal pynte på den grusomme påstanden om at Gud muligens vil avbryte all forbindelse med oss – hva som er totalt uforenlig med hva som står i VmL, der Gud lover å *alltid* følge oss, selv i det dypeste mørke - uansett!

For å opprettholde sin lit til det brevet som er blitt selve hovedgrunnlaget for deres tro, er det selvfølgelig av den aller største viktighet for tilhengerne av BB å forsøke å føre bevis for at det ikke kan være falskt, og den strategien CE har valgt, er altså å forsøke å bevise at Johanne Agerskov ikke *kunne* feile fordi hun var kommet inn under noen lovmessigheter som hadde gjort henne uangripelig for mørkets påvirkning. Men som jeg har vist ovenfor, så kjemper CE ganske forgjeves for å finne noe i VmL som virkelig kan bekrefte disse "lovene" i lyset, og hans bestrebelser for å begrunne sitt standpunkt strander på at han "glemmer" å ta i betraktning meget viktige faktorer, noe som fører til at han grovt feiltolker hva som står i VmL.

På side 22 kommer ennå et forsøk på å begrunne JAs uangripelighet ut fra VmL, og han mener at dette er den mest avgjørende av de lovmessighetene som ligger til grunn for at JA var blitt det ufeilbarlige mediet hun var, etter hans mening. CE siterer et langt avsnitt fra Supplement II, side 99-101, der det meget utførlig beskrives hvordan de yngste som lykkes med å utføre den misjonen de har påtatt seg i sitt jordeliv, vil kunne oppleve å få sin tanke og vilje sammensmeltet til en fast og uangripelig enhet, der mørket ikke lengre er i stand til å trenge inn og danne mørkekomplekser.

La meg først si, at jeg er helt enig med CE i at JA må være en av de yngste som har fått sin tanke og vilje sammensmeltet, men som tidligere begrunnet, så finner jeg det mest sannsynlig at hun oppnådde det i en tidligere inkarnasjon, idet det oppgis at hun ble inkarnert for å hjelpe Kristus og de yngste med å gjennomføre "snarveien" fordi hun tidligere hadde bevist sin enestående evne til å følge sin samvittighet. Og hun og MA tilhørte altså en gruppe av de yngste som tidlig hadde påtatt seg å forsøke å erindre bønnen for Ardor i et jordeliv.

Men er det virkelig slik som CE tror, at de yngste som hadde fått sammensmeltet tanke og vilje ikke lengre kan synde eller feile når de inkarnerer som mennesker på jorden? Nei,

definitivt ikke – og igjen har vi et eksempel på at CE i sin forblindede iver etter å gjøre JA ufeilbarlig, feiltolker hva som står i VmL og de tilhørende skriftene. Det fremgår ganske tydelig i det kapittelet han siterer fra at det er tale om at de yngste med sammensmeltet tanke og vilje *som åndelige vesener* er blitt upåvirkelige for mørkets utstrålinger. Mørket kan ikke lengre danne mørkekomplekser i deres åndelige hjerne, som de vil måtte gjennomleve nye inkarnasjoner for å rense ut. Legg merke til at det står, som CE siterer, at den av de yngste som har fått sammensmeltet tanke og vilje vil fremstå:

"...som en i alle Henseender lyssterk Personlighed, der i al Evighed er og forbliver upaavirkelig af Mørkets Udstraalinger og mangeartede Kræfter-"

At det her ikke kan være tale om et menneske, men om et åndelig vesen, fremgår ganske tydelighet av at det står at vedkommende "i al Evighed" er og forblir upåvirkelig av mørkets utstrålninger; Et menneske lever jo ikke i all evighet, men kun en liten mannsalder. Men dette at de yngste med sammensmeltet tanke og vilje ikke lengre, som åndelige vesener, kan forurenses av mørket, betyr selvsagt ikke at deres menneskelige bevissthet er fri for mørkepåvirkning! De yngstes bevissthet når de er menneskeliggjort er jo bygget opp på nøyaktig samme måte som menneskeåndenes; Deres bevissthet er tredelt og består av den åndelige, den astrale og den fysiske hjerne. Både den astrale og den fysiske hjerne består jo av rent mørke, og intet menneske kan selvfølgelig bli fri for mørkepåvirkning. Det er i virkeligheten en helt absurd tanke, egentlig, for enhver impuls som tilflyter den åndelige hjerne fra den astrale, er jo i realiteten en mørkeimpuls. Ja, vår bevissthet "bombarderes" kontinuerlig med mørkeimpulser dagen lang, både fra vår egen astrale hjerne og fra det omliggende mørke i den jordiske mørkeverden. Det finnes selvfølgelig ikke noe sånt som et menneske som er upåvirkelig for mørket, da måtte i så fall de yngste inkarneres uten fysisk og astralt legeme, og det ville jo ikke være noen inkarnasjon overhodet… men en absurditet. Som jeg tidligere har skrevet, så måtte til og med Gud, om han skulle inkarnere seg selv som menneske, være mottagelig for mørkeimpulser, for også han ville måtte utstyres med fysisk og astralt legeme og en fri vilje til å velge godt eller ondt.

Nei, her beveger den godeste CE seg nok en gang på meget tynt grunnlag! Han feiltolker igjen hva som står i VmL-verkene, og trekker opplysningene langt ut over hva det er dekning for. Disse yngste som har fått sin tanke og vilje sammensmeltet inkarneres jo stadig vekk som mennesker, og i antall utgjør de "talrige skarer" – det må altså dreie seg om tusenvis av dem. Kan noen fortelle meg hvor vi finner alle disse rene, syndfrie og ufeilbarlige menneskene i historien? Så vidt jeg vet eksisterer ikke, og har aldri eksistert, noe sånt som et syndfritt menneske. Et av de kristne dogmene går riktignok ut på at Jesus var syndfri, men det vet vi fra VmL ikke medfører riktighet – og det medfører selvsagt heller ikke riktighet at Johanne Agerskov var et syndfritt menneske, eller et ufeilbarlig medium!

CE avslutter emnet om den sammensmeltede tanke og vilje slik:

"Opnåelsen af denne tilstand vil klart begrunde, at man fra oversanselig side udtaler sig så bestemt om den mediumistiske eners uangribelighed, som vi netop har hørt, for som det står, op. Cit. S. 99: "Naar alle Mørkekomplekser er eliminerede, saa at Tanke og Villie danner en fast Enhed, har Mørket intet at arbeide med." Det er utvivlsomt dette, der er sket i JA's tilfælde."

Men hvor i all verden sto det noe om at man fra oversanselig side uttalte seg så bestemt om den mediumistiske eners uangripelighet i de avsnittene CE siterte fra? Jeg antar at han med "den mediumistiske ener" mener Johanne Agerskov? I de avsnittene han har sitert fra, står det jo overhode intet om henne – det dreier seg kun om en generell beskrivelse av

sammensmeltingen av tanken og viljen hos de yngste! Det står jo intet om Johanne Agerskov som medium?! Det hele koker ned til at CE fullstendig har misforstått hva det vil si for de yngste å få sammensmeltet sin tanke og vilje, det er kun i hans fantasi det står at disse yngste ikke kunne påvirkes av mørket som mennesker. Det er i deres åndelige hjerne at mørket ikke lengre kan trenge inn og danne mørkekomplekser! Jeg må også arrestere CE når han trekker den slutningen at det var et motsetningsforhold mellom JAs og de andre yngste med sammensmeltet tanke og vilje sin forpliktelse til å inkarnere flere ganger. Det står ikke i SOS at de andre yngste som hadde fått sin tanke og vilje sammensmeltet var *forpliktet* til å inkarnere flere ganger, det står kun at "disse vil fortsætte deres Genfødsler saalænge, som deres Fader behøver deres Hjælp!" Ut fra denne formuleringen er det faktisk helt umulig å si om disse yngste fortsetter deres inkarnasjoner *frivillig* fordi de ønsker å fortsette å bidra på lik linje med de øvrige yngste, eller om de er *forpliktet* til det ut fra et avgitt løfte! Men det er ganske betegnende for CEs presisjonsnivå i sin måte å tolke hva som står i VmL; han har en skremmende tendens til å "se" betydninger som det ikke er grunnlag for i teksten, og bare gjennom denne meget frie og upresise måten å tolke VmL på, kan han komme frem til de konklusjonene han trekker. Jeg er for øvrig selv meget overbevist om at JA vil fortsette sine inkarnasjoner på nøyaktig samme grunnlag som jeg selv antar disse andre yngste fortsetter – fordi det sikkert vil føles utrolig utilfredsstillende for dem, som de eneste yngste, å ikke bidra til lysets fremgang gjennom å inkarnere som menneske! Dessuten er jeg også bombesikker på at hun vil ønske å bidra til å oppklare den store forvirringen som har oppstått som en følge av at mange VmL-tilhengere, deriblant flertallet av bestyrelsen i forlaget som utgir VmL, er blitt talsmenn for det formørkede BB i stedet for å kjempe for utbredelsen av VmL!

CE fortsetter sin "bevisførsel" for JAs ufeilbarlighet med å sitere et langt avsnitt fra et av de brevene som hennes datter, Inger Agerskov(IA) skrev til forsvar for BB til forfatteren Chr Jørgensen i 1938. Og han påpeker at brevene fra IA ganske riktig var godkjent av JA selv, så vi kan trygt regne med at disse brevene også gir uttrykk for hennes oppfatninger, ellers må vi vel regne med at hun ville ha grepet inn. Jeg er klar over at JA i et av sine brev til samme person skriver meget positivt om sin datters evner, og hevder at hun også mottok inspiratorisk hjelp. Selv tillater jeg meg å ha mine tvil om hvorvidt denne inspiratoriske hjelpen virkelig kom fra lysets ånder, jeg er mer tilbøyelig til å tro at inspirasjonen kom fra henne selv, eller fra en av de eldste, for i disse brevene er det opplagt ingen direkte tankemeddelelser fra Leo, men det er IA og JA som privatpersoner som "taler". Inger Agerskov brev er preget av stor påståelighet, og noen premisser jeg personlig finner ganske meningsløse, blant annet spør hun et sted om det overhode finnes menneskeånder i 1938 som evnet å be til Gud på den rette måten. Det er en ganske hårreisende spørsmålsstilling, i og med at vi vet at Gud oppfatter selv en sorgfull tanke som en bønn om hjelp, som han vil bønnhøre. Var det altså ikke en eneste menneskeånd blant de flere enn to tusen millioner menneskene som levde på jordkloden i 1938 som evnet å tenke en sorgfull tanke? Her beveger vi oss inn på det totalt meningsløse, som kun de eldste kan stå bak. Dette stammer definitivt ikke fra de yngste – det er jeg selv 100 % sikker på!

Det er også litt merkelig at CE virkelig velger å bygge sin argumentasjon på IAs brev, all den tid hun bare ca 11 år senere ble pasient ved Frederiksberg Hospital, psykiatrisk avdeling, hvor hun forble pasient i tre år. Hun ble betegnet som uhelbredelig sinnssyk av sin behandler, psykiatrisk overlege Ib Ostenfeld. IA kom aldri mer i arbeid, men ble hjulpet økonomisk bl a av noen av sine tanter. Mot slutten av sitt liv ble hun karakterisert som fullstendig krakilsk og forvirret. Kan dette virkelig være en av de yngste som mottok oversanselig inspirasjon? Jeg er forundret over at ikke CE opplyser leserne om disse forholdene, for de bør ha avgjørende innvirkning på i hvor stor grad man kan tillegge IAs brev noen særlig vekt. Selv finner jeg altså hennes brev både formørkede, kalde og påståelige, og hun og moren valgte å avbryte all

forbindelse med Chr Jørgensen, helt i tråd med BBs "Gud", som muligens vil avbryte all forbindelse med menneskene. Dette til tross for at Jørgensen var en av ekteparet Agerskovs aller beste venner og støttespillere gjennom nesten 20 år. Og jeg finner IAs bevisførsel for at JA ikke kunne feile, mer enn merkelig. Det vil si, hun har ingen andre beviser enn at hun påstår:

"Nei, hun vidste, at Meddelelserne kom fra Leo, hvem hun altid med lethed genkender, og hvem hun har den fulde Tillid til, og hun vidste, naar det var Ardor, Kristus eller andre, der meddelte sig, fordi Leo som den absolutte Garant over for hende i Forvejen gav hende Besked om det og tilmed altid selv var til Stede sammen med vedkommende. ... De maa efter dette kunne se, at der ikke paa nogen Maade kan være Tale om, at min Moder kommer med Oplysninger fra oversanselig Side i "god Tro", hun ved, at Leo er Meddeleren og Garanten, og den, der ved noget med usvigelig Sikkerhed, tager ikke feil eller handler i "god Tro". Altsaa: naar min Moder siger, at hun har faaet en Meddelelse fra Leo, saa er det Sandhed, ..."

Jeg finner det altså mer enn forunderlig at CE velger å benytte dette sitatet som et bevis på JAs ufeilbarlighet, for det som slår en i øynene her, er jo at det som fremsettes kun er påstander uten begrunnelse. Og som bevis på BBs ekthet har hun intet annet å fare med, enn at JA var ufeilbarlig, og ikke *kunne* ta feil av sin fars ånd. Men i VmL får vi vite at det bare er GUD som kan garantere for mediumistiske meddelelsers riktighet, og at JA *alltid* avsluttet seansene frem til 1920 med å be om at alt det dikterte ble bekreftet i Guds navn. Om hun gjorde det samme da hun mottok BB, hvorfor skriver så ikke hun eller IA dette direkte i noen av sine brev? Hvorfor skrev de ikke til Chr Jørgensen at hele innholdet i BB ble bekreftet som sannheten i Guds navn, hvert eneste utsagn ett og ett, slik det kreves for at Gud skal garantere for sannheten? Eller at hun hver gang Leo henvendte seg til henne for å diktere BB alltid ba om Guds beskyttelse? Dette er *mer* enn mistenksomt, og det gjør at jeg selv har min meget store tvil om innholdet virkelig ble bekreftet i Guds navn. For nå heter det ikke lengre at BB er sannheten fordi det er bekreftet i Guds navn, men fordi Johanne Agerskov kunne gjenkjenne sin far med *så* stor sikkerhet at hun ikke *kunne* ta feil av ham. Og nå er det altså denne gjenkjennelsen av Leo som er garantien for at BB må være sant! Det bekrefter mine mistanker om at JA var blitt *så* sikker på seg selv og sin evne til å avgjøre om hun sto overfor en lysets eller mørkets ånd, at hun ikke lengre mente at det var nødvendig å be om Guds beskyttelse, ikke en gang for sikkerhets skyld!

Når forfatteren Chr Jørgensen brakte på bane muligheten for at en "fremmed" ånd hadde klart å innsnike noen forfalskninger i meddelelsen, hvorfor svarte ikke JA bare ganske enkelt at det ikke kunne ha skjedd fordi hele innholdet ble bekreftet i Guds navn? På dette er det bare ett fullgodt svar; Fordi innholdet ikke *ble* bekreftet i Guds navn…

Kapittel 1, side 26-28.

Jeg er kommet til side 26 i mine vurderinger av Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift for Bispebrevets (BB) ekthet, og la meg før jeg går videre, foreta en liten oppsummering av hva jeg har funnet ut til nå. Vi har sett at CE anvender meget sterke ord både om dem som har tillatt seg å stille spørsmålstegn ved om BB kan stamme fra samme kilde som VmL, og om de eventuelle konsekvensene dette får for Johanne Agerskovs (JA) troverdighet som medium. Han hevder det er både meningsløst og at det mangler fullstendig grunnlag å hevde at BB kan være en forfalskning, på den ene siden fordi brevet er så logisk oppbygd og har så høy kvalitet, at det umulig kan være noen av

de eldste som står bak det. Og for det andre at JA var et ufeilbarlig medium, som i følge lysets lover var blitt uangripelig for mørkets påvirkning. Dette til tross for at CE selv for bare fem år siden forfattet et skriv, der han påpekte at første og andre del av BB ikke henger særlig godt sammen, at brevet inneholder problematiske passasjer som både er skremmende, ukjærlige og dømmende, og at dessuten Guds allmakt blir dramatisk modifisert i forhold til VmL. Men der mange hadde håpet at CE ville videreføre disse ærlige tankene om BBs kvalitet i forsvarsskriftet, og føre en intellektuell redelig drøfting av disse problematiske sidene ved BB, velger han nå å late som om disse ikke eksisterer, og anvender i stedet meget sterke uttrykk i sin konsekvente avvisning av at det finnes *noe som helst grunn* til å tvile *på noe som helst* i forbindelse med BB. Det virker som CE nå mener at dersom han bare bruker sterke nok ord, så vil alt det problematiske i BB forsvinne, men når man leser hans eget skriv fra 2005 vet man at han taler mot bedre vitende – for CE er fullstendig klar over at det er meget god grunn til å stille spørsmålstegn ved BBs ekthet; og som han selv skrev i 2005: *"…jeg har været oprigtigt i tvivl om ægtheden af netop disse passager, må jeg indrømme."*

Der CE hittil ikke har hatt annet å si om BB enn å komme med ubegrunnede påstander om dets høye kvalitet, bruker han adskillige sider på å forsøke å bevise at JA var ufeilbarlig som medium, og ikke *kunne* bli lurt av mørket. Som bevis henviser han til en del ganske generelle avsnitt fra VmL, som han uten videre overfører på JAs tilfelle, og som han samtidig strekker mye, mye lengre enn det er dekning for i teksten, for det står *ingen steder i VmL* at det finnes en eller flere lover i lyset som gjør at de yngste *aldri mer som mennesker* kan bli narret av mørket – altså at de blir fullstendig syndfrie og ufeilbarlige. Ikke en gang Jesus var syndfri, og vi vet at ingen av de yngste kommer opp mot ham i hans kjærlighetsfylde og evne til å følge lysets anvisninger. Å tro at JA skulle kunne overgå Jesus, virker ikke særlig sannsynlig – da burde hun jo straks overta hans plass som menneskehetens leder! CE hevder videre at JA sannsynligvis må ha oppnådd den sammensmeltingen av tanken og viljen i sin inkarnasjon som beskrives i SOS, og anvender også dette som et bevis på at hun må ha vært upåvirkelig for mørket. Men her misforstår han igjen og forstår ikke at det er som *åndelig individualitet* at de yngste med sammensmeltet tanke og vilje ikke lengre kan påvirkes av mørket, da deres tanke og vilje har dannet en så sterk enhet at mørket ikke evner å trenge inn og danne mørkekomplekser i deres åndelige hjerne. Men som mennesker er de selvsagt fremdeles sårbare for mørkepåvirkning! CE mener også at Ignatius Loyolas opplysning i FOG fra 1920, om at JA var fritatt for alle videre forpliktelser fordi hun hadde lykkes fullt ut å fullføre sin misjon som medium for lysets intelligenser, må bety at Gud og de yngste *visste* at hun ikke senere kunne feile. Men igjen strekker CE en opplysning i VmL-verkene mye lengre enn det er dekning for. Grunnen til at Loyola kunne si at JA var blitt fritatt fra videre forpliktelser, var fordi man da anså hennes misjon for *fullført!* Det går tydelig frem i hans tale at med FOG anså de yngstes arbeid med å bringe de tre fruktene til menneskene som *avsluttet!* Derfor kunne JA fritas for alle videre forpliktelser, og det hun mottok etter 1920 må være å anse som supplementer til hennes allerede sluttførte oppgave, og fra da av var kun Leo involvert i arbeidet, mens de andre yngste som hadde deltatt ikke hadde noen videre del i det som skjedde fra 1920 og frem til hennes død. Det Gud og de yngste altså visste i 1920, og som gjorde at JA kunne fritas for alle videre forpliktelser, var at hun hadde fullført sin misjon, *og uansett hva hun foretok seg etter 1920 så kunne det ikke endre ved det faktum at de tre gylne fruktene fra da av og i all fremtid eksisterer i den jordiske verden, takket være JAs innsats som medium!*

Man kan kanskje innvende at det fremstår som litt merkelig at det ikke ble meddelt allerede i VmL, eller i hvert fall i FOG at det kunne komme på tale å utgi ett eller to supplementer til VmL, dersom det lyktes for noen av de yngste å fremkalle de ønskede spørsmålene hos noen

av leserne av VmL. En legitim innvending, vil jeg påstå. Kan det ha å gjøre med at de yngste som var involvert i arbeidet med VmL og FOG, alle unntatt Leo ikke var delaktige i det videre arbeidet med å fremkalle spørsmålene som skulle danne grunnlaget for besvarelsene i Supplementene? De anså sitt arbeid som avsluttet fordi et nytt hold av de yngste nå kom på banen for å videreføre arbeidet? Også JA selv erklærer ved flere tilfeller at arbeidet er avsluttet, men så vender hun likevel tilbake med ytterlige brevbesvarelser. Jeg må innrømme at dette virker inkonsekvent. Jeg hadde satt langt større pris på om disse stadige erklæringene om at arbeidet var avsluttet ikke var blitt offentliggjort. Kan det ha å gjøre med at man ikke ønsket å love flere utgivelser, fordi man ikke visste med sikkerhet at det ville bli en realitet?

Man skulle kanskje tro at det arbeidet JA utførte som medium i seg selv var en så stor bragd, at det var tilstrekkelig til å elske og beundre JA, men CE og hans meningsfeller går her i den nøyaktig samme fellen som Paulus: I beste mening forsøker de å gjøre Johanne Agerskov *ennå større* enn hun faktisk var. Jeg både forstår og aksepterer at de gjør dette i den beste hensikt og i god tro, og de ser sannsynligvis ikke selv at de med dette gjør henne en kjempestor bjørnetjeneste, og at de er i ferd med å sette Johanne Agerskov *i stedet for Gud,* idet de velger å sette BB *over* VmL, som sammen med de andre "fruktene", i følge Ignatius Loyola, fullførte disse yngstes arbeid.

Dette forholdet kommer tydelig frem i datterens, Inger Agerskovs brev fra 1938, der hun forsvarer moren og BBs ekthet, for hennes forsvar går ikke ut på at hvert ord i BB må være sant fordi det er godkjent av Gud og bekreftet i Guds navn! Nei, dette som JA tidligere i sin karriere var så nøye med å understreke; at hun alltid ba om å få det meddelte bekreftet i Guds navn, *det nevnes ikke med ett ord* verken i hennes eller i datterens brev til forsvar for BB. Nå heter det seg i stedet at BB må være sant fordi *JA ikke kunne ta feil!* Hun kunne gjenkjenne sin fars ånd, Leo, med *så stor sikkerhet* at det ikke var mulig for henne å ta feil av ham, og dermed kunne hun ikke lures av de eldste. Begrunnelsen for BBs ekthet hviler altså på et helt annet grunnlag enn VmLs ekthet; VmL er sann fordi den er bekreftet i Guds navn, setning for setning – BB er sant fordi JA ikke kunne ta feil av Leo, og var blitt ufeilbarlig! En ikke uvesentlig forskjell! *Himmelvid,* må vel være den eneste passende betegnelsen!

CE siterer videre fra IAs brev til forsvar for BBs ekthet på side 26 og 27, og jeg ber leseren merke seg tydelig hva IA fremsetter som garantien på at BB er ekte; Er det at brevets innhold er bekreftet i Guds navn, eller er det JAs ufeilbarlighet?

"Hele min moders arbejde er basert paa tre(3)ting:

1/<u>Vished</u> – 2/<u>Tillid</u> – 3/<u>Sandruhed=Redelighed</u>

1/<u>Vished</u> om, at Leo er Meddeleren og Garanten =
2/<u>Tillid</u> til at det givne er rigtigt, (noget hun <u>ikke selv kan kontrollere</u>)
3/<u>Sanddruhed = Redelighed</u> ved den nøjagtige Gengivelse af det Meddelte.
Hvis ikke disse tre Faktorer havde været bestemmende for min moders Arbejde, hvordan tror De saa, at det havde set ud med "V.m.L." og tilhørende Skrifter? Hvis hun over for Verden havde maattet sige:

1/"<u>Jeg tror,</u> det er Ardor, Kristus o.s.v., men det kan jo saamænd lige saa godt være, det er nogle andre. Eller

2/Det er <u>efter al Sandsynlighed</u> rigtigt, hva der staar i "V.m.L.", men hvis det viser seg at være forkert, maa I ikke give <u>mig</u> Skylden – <u>jeg har skrevet det i "god Tro".</u> Eller:

3/Jeg har gengivet det meddelte <u>helt nøjagtig</u> – ja, det vil sige, der var enkelte Ting, <u>jeg</u> ikke syntes om, dem har jeg selvfølgelig <u>taget fra,</u> og <u>saa har jeg forandret noget,</u> saa det kom til at lyde mer sandsynligt.

Synes De, man kunde have Tillid til et Menneske, der ikke vidste bedre Besked om det, hun talte om, eller som ganske rolig lavede om paa det givne? Men havde min Moder været saadan, var "V.m.L." aldrig kommet frem gennem hende, hun havde da været aldeles ubugelig til dette meget ansvarsfulde Arbejde."

Alle disse ordene om JAs sanndruhet, og om hennes ufeilbarlige visshet om at det var Leo som sto bak det meddelte er jo ganske verdiløse som en bekreftelse på at BB må være ekte, for i følge VmL er det bare *en* eneste måte å sikre seg mot forfalskninger av mediumistiske budskap:

"Denne og andre falske Paastande kunde dog i Tide være bleven berigtiget, hvis Medierne eller Seanselederne altid havde gennemgaaet enhver Meddelelses forskellige Passus og forlangt Bekræftelse paa, at a l t var i nøje Overensstemmelse med Sandheden; Thi dér, h v o r S a n d h e d e n k r æ v e d e s i G u d s N a v n, m a a t t e d e n Æ l d s t e v i g e."

Det er derfor mer enn merkverdig at verken JA eller datteren kommer på å henvise til at hvert eneste ord i BB er bekreftet i Guds navn, når de i hvert fall en gang i tiden har vært klar over at dette er den eneste sikre måten å garantere seg mot forfalskninger fra de eldstes side. Jeg kan bare tolke det på *en* måte, og det er at BB *ikke* ble bekreftet i Guds navn, men at JA på dette stadiet i sitt liv var *så* sikker på sin egen evne til å gjenkjenne Leo, at hun ikke mente det var nødvendig å kreve innholdet bekreftet i alle enkeltheter i Guds navn, eller at hun glemte det, eller følte seg for sliten for å fullføre hele den vanlige prosedyren med å gå gjennom hvert eneste utsagn for å få det bekreftet i Guds navn. Jeg er enig med IA i en ting, og det er at moren var et meget sannhetskjært menneske – det tyder alt jeg har funnet ut om henne gjennom flere års undersøkelser på. For JA var det totalt uaktuelt å dikte opp en løgn – ja, jeg tror nesten ikke noe slikt kunne oppstå i hennes tanker, for hun var så tvers igjennom hederlig. Derfor er jeg enig med alle dem som hevder at hun videreformidlet alt hun mottok akkurat slik hun hadde oppfattet det – uten å legge til – og uten å trekke fra. Alt ble gjengitt nøyaktig slik som hun mottok det. Og hennes søster, Emma Mathiesen, som fortsatte å korrespondere med forfatteren Chr Jørgensen gjennom hele livet, fortalte ham senere i et brev at JA var fullkomment sikker på at alt hun mottok som medium stammet fra lysets ånder – i denne troen vaklet hun aldri! Men når hun i 1938 i stedet for å henvise til Guds bekreftelse som garantien for meddelelsens riktighet, mener at hennes ufeilbarlige evne til å gjenkjenne sin far var tilstrekkelig sikkerhet, så setter hun seg jo i realiteten i samme bås som f eks byfogd Ludvig Dahl, som i egne øyne mottok mediumistiske meddelelser fra sin avdøde far og to avdøde sønner i en årrekke, gjennom datteren, Ingeborg Købers mediumitet. Han baserte også sin sikre overbevisning om meddelelsenes ekthet på sin og datterens evne til å gjenkjenne faren og sønnene, og for alt vi vet kan han ha hatt like stor grunn til å være sikker på at det var dem, som JA hadde grunn til å være overbevist om at det var Leo som kontaktet henne i 1938, men som vi vet fra JAs brev ble Ludvig Dahl grundig lurt av de eldste! BB kommer i realiteten i samme kategori som enhver annen mediumistisk meddelelse som ikke i alle enkeltheter er bekreftet i Guds navn. JA hevder riktignok flere steder i sine to brev til forsvar for BB at Gud var den øverste lederen også for BBs vedkommende, men dette er jo tydeligvis en opplysning hun har fått gjennom meddelelsene, og den kan således ikke ha noen gyldighet som bevis. En opplysning som er fremkommet gjennom en ånd som muligens var en av de eldste, kan selvsagt ikke gjelde som bevis på at det han meddeler er riktig.

Det kan heller ikke gjelde som et bevis for at JA fikk BB bekreftet i Guds navn, at hun alltid tidligere hadde fått meddelelsene fra Leo bekreftet i Guds navn. Intet av det som skjedde i årene fra 1908 og frem til 1934, da JA fikk diktert enkelte avsnitt av Leo i brevene til kommunelege Marner, kan tjene som beviser på hva som skjedde under mottagelsen av BB i 1938. De tidligere hendelsene kan bidra til å gi et bilde av JAs karakter og kanskje tjene som

et mildt indisium for at det hun gjorde i 1920 ville hun også med en viss sannsynlighet gjøre i 1938, Men om hun gjorde det – *om* hun ba med full viljestyrke om å få alle de problematiske passasjene i BB bekreftet i Guds navn; Hvorfor i all verden fortalte hun ikke bare det i brevene til Chr Jørgensen? Hvorfor alle disse ordene for å bevise at hun var ufeilbarlig, når det hadde vært tilstrekkelig å henvise til at brevet avsnitt for avsnitt var bekreftet i Guds navn?

Det er overraskende at ikke CE oppdager at begrunnelsen i Agerskov-damenes brev fra 1938 for at BB må være ekte, er en *helt annen* enn den JA alltid tidligere har brukt. Som jeg tidligere har fortalt, synes jeg også det er forunderlig at han anvender IAs brev som et ledd i å bevise at JA ikke kan ha blitt narret *uten* å gjøre leseren oppmerksom på at IA bare ca 11 år senere ble uhelbredelig sinnssyk, og bl a var pasient ved Frederiksberg Hospital, psykiatrisk avdeling og ble behandlet av overlege Ib Ostenfeld fra 1949 til 1952. Det var for øvrig IA som lanserte dogmet om JAs ufeilbarlighet, og hennes brev er i det hele tatt preget av en argumentasjon som grenser til det totalt meningsløse. Bl a spør hun retorisk om menneskeåndene var i stand til å be på den rette måten, og hennes svar er at det er kun de yngste og muligens noen vidt fremskredne menneskeånder som er i stand til det, og av dette slutter hun at menneskene ikke lengre ønsker Guds hjelp, og at det i realiteten var menneskene selv som hadde avbrutt kontakten med Gud i 1938, selv om det klart og tydelig står i BB at det er Gud som muligens vil avbryte all kontakt med menneskene, og ikke omvendt. Hun så altså helt bort fra alle millioner muslimer, hinduer, jøder, buddhister, naturfolk, osv osv. Hun så også helt bort fra at Gud opplever selv en sorgfull tanke som en bønn om hjelp, som Han vil bønnhøre. Og hun så også helt bort fra at Kristus har lovet oss i VmL å be for alle dem som ikke selv er i stand til å be. IAs synspunkter på dette området er så hinsides all troverdighet, at det nesten må sies å være et under at noen kan godta disse løgnaktige fremstillingene av menneskenes manglende evne til å be, og deres manglende ønske om å få hjelp av Gud. I følge websiden http://www.worldometers.info/population/ levde det ca 2,3 milliarder mennesker på jorden i 1940. Og ingen av disse kunne be på en slik måte at Gud ville bønnhøre dem? Mildest talt svært usannsynlig, vil jeg hevde!

Men CE har tydeligvis stor tillit til IA, og han skriver etter å ha sitert hennes bevisførsel for at BB må være ekte fordi JA var ufeilbarlig:

"Hvordan kan det siges tydeligere, at JA som midler opnåede at blive uangribelig fra Mørkets side? Blot fordi man ikke kan forstå, hva der ligger i Bispebrevets sætning om, at Gud "muligvis for l a n g e, l a n g e Tider (maa) afbryde al Forbindelse med Menneskeheden" (s. 21), nytter det derfor ikke, at man giver sig til at anfægte hele det grundlag, V.m.L. og tilhørende skrifter hviler på: fru Agerskovs forbindelse til Leo. Har man ikke tillid til denne forbindelses pålidelighed, har man intet holdepunkt i sin bedømmelse af skrifterne frembragt gennem Agerskovs; alle de andre holdepunkter, man måtte mene at have, hviler jo på oplysninger fremkommet via Agerskovs forbindelse til Leo. Derfor kan det med rette siges. Når tvivl erstatter tillid, synker hele bygningen langsomt i grus."

Hermed burde al diskussion af De to åpne breves ægthed i virkeligheden ophøre."

CE lar seg altså overbevise av IA om at JA var blitt uangripelig fra Mørkets side, og at det er denne uangripeligheten som skal danne grunnlaget for vår tillit til VmL med tilhørende verker. Og denne uangripeligheten burde også føre til at all diskusjon om BBs ekthet opphører, ifølge CE. Han viser igjen en egen evne til å snu alt på hodet, og får det nesten til å lyde som om vi som betviler BBs ekthet er fiender av både VmL og JA. Man må ikke glemme at alle vi som deltar i diskusjonen om BBs ekthet er meget store beundrere av JA, og allerede gjennom å slutte helhjertet opp om VmL med tilhørende skrifter har vi vist i praksis at vi har den aller største tillit både til JAs evner som medium og hennes sannhetskjærlighet og

ektheten av hennes forbindelse til Leo – frem til 1934. Og det er jo på ingen måte slik at vi har noen *ønsker* om å angripe JA for noe som helst. Det er *innholdet* i BB vi ikke kan få til å stemme overens med de øvrige skriftene, fordi innholdet på vesentlige punkter står i fullstendig motsetning til hva som står i de andre verkene. Som CE selv mente for bare fem år siden, så er BB preget både av inkonsekvens og av passasjer som er dømmende, ukjærlige og skremmende, samtidig som Guds allmakt, slik vi kjenner den fra VmL blir dramatisk redusert. Det er *det* som er grunnen til at vi avviser BB, og det er *det* som er årsaken til at vi mener at JA dessverre må ha blitt narret i 1938 uten å oppdage det selv. Og det er jo ganske pussig å lese at mannen som selv tvilte på BBs ekthet for bare fem år siden nå skriver om oss som er overbevist om at BB er falskt: *"Når tvivl erstatter tillid, synker hele bygningen langsomt i grus."* Dette sitatet passer jo mye, mye bedre på CE selv, og hans forsvarsskrift for BBs ekthet viser med all tydelighet at hans tvil har brakt ham langt, langt vekk fra VmLs sannheter, og gjort ham til en meget påståelig og kompromissløs forsvarer for mørkets forvrengninger av VmLs enkle sannheter. Jeg synes det er både trist og leit for JA at hun ikke maktet å avsløre narreånden i 1938 – men hun var bare et menneske, og hennes innsats før hun ble narret var uendelig verdifull, og den førte til at Guds budskap til menneskene kom til virkelighet på jorden, og dette kan aldri endres!

VmL og de tilhørende verkene er en realitet, og det er intet som tyder på at bare en eneste setning i disse verkene er forfalsket av mørket – tvert imot vitner hvert eneste ord om at det er mottatt og formidlet nøyaktig slik det var tenkt av en av de yngste. Det er kun CE og enkelte andre tilhengere av BB som mener de må svartmale og overdrive konsekvensen av at BB eventuelt er falsk, og trekker den slutningen at man i såfall ikke kan stole på noe som helst som fremkom gjennom JA. Slik oppfatter definitivt ikke jeg det – som altså er en meget dedikert motstander av BB, ikke fordi jeg tviler på dets ekthet, men fordi det er min faste og sterke overbevisning at dette brevet må være mørkets forfalskning. Og det er vel og merke ikke fordi jeg ikke forstår hva som står der, eller hva som menes med det, men fordi BB på mange punkter skiller seg meget tydelig fra VmL. Alt dette pratet om tvil og om å ikke forstå passer mye bedre på CE selv, som tidligere offentlig har tilkjennegitt at han verken forstår alt i BB, eller at han stoler på at det stammer fra lysets ånder. For meg er det stikk motsatt – jeg både forstår hva som står der, og er fast og trygg i min overbevisning om at det ikke kan medføre riktighet!

Det er for øvrig ganske hårreisende at CE kan få seg til å skrive at dersom man ikke aksepterer at forbindelsen mellom JA og Leo var ufeilbarlig, så *"...har man intet holdepunkt i sin bedømmelse af skrifterne frembragt gennem Agerskovs;"*

CE avslører her en skremmende mangel på oversikt over hva som ellers står i VmL og de tilhørende verkene. Vi har da opptil flere meget sikre holdepunkter for vår bedømmelse av skriftene! For det første har vi det som står i forordet i VmL, om at vi nøye skal gjennomtenke innholdet i VmL og så stille det for vår *samvittighets domstol*! Dette skrev altså MA da VmL ble utgitt i 1919. Hvorfor skrev han ikke heller at dette verket er sannheten fordi min hustru er et ufeilbarlig medium som aldri kan ta feil av sin fars ånd? Men dette er ikke nevnt med et ord – hvorfor ikke? Man skulle kanskje da tro at samvittigheten er et brukbart redskap for å avgjøre troverdigheten av VmL?

CE synes også helt å ha glemt at mennesket har en direkte kontakt til Gud gjennom bønnen, og at Gud besvarer alle bønner som blir bedt av et oppriktig hjerte. Kunne ikke også det være et brukbart holdepunkt? Og så har vi jo hvert enkelt menneskes iboende evne til å bedømme selve innholdets troverdighet – er det logisk og overbevisende, eller er det selvmotsigende og motsetningsfylt? Virker verkets forklaringer på menneskets opprinnelse troverdig, og gir det en fullgod og sannsynlig forklaring på hvordan kampen mellom det gode og det onde oppsto? Stemmer bildet verkene formidler av Gud, vår ånds fader overens med det bildet jeg bærer

med meg i mitt indre? Nei, når CE påstår at troverdigheten av forbindelsen mellom JA og Leo er det eneste sikre holdepunktet vi har for å bedømme VmL, beviser han bare selv med all tydelighet hvor langt han har beveget seg vekk fra VmL, og hvordan BBs forvrengninger helt og holdent har tatt plassen i hans bevissthet i stedet for VmL! For ham er JA blitt den "nye guden", og hennes ufeilbarlighet bare bekrefter hennes overmenneskelige status. Og han mener tydeligvis at vi alle i blind lydighet skal bøye oss for hennes ufeilbarlighet, og ikke innbille oss at vi selv har noen som helst evner eller rett til selv å bedømme innholdet i hennes verker. Dette er skremmende synspunkter i 2010! Og jeg er sjeleglad for at ikke CE og hans likesinnede har makt å sette bak sine ord! Men med disse holdningene har han ingen som helst sjanser til å kunne finne noen forståelse hos menneskene anno 2010. Hans religiøse anfektelser er heldigvis totalt utdatert, og hans totalitære holdninger hører hjemme på samme sted som BB: På skrothaugen!

Og CE avslutter det første kapittelet i sitt forsvarsskrift for BBs ekthet slik:

"Da vi dog føler os overbeviste om, at der vil være mennesker, som drevne dertil af den én gang opståede tvil – fastholder deres afvisning af de to dokumenter, vil vi her imødegå nogle flere af deres argumenter. Denne sidste del af arbeidet er dog af sekundær betydning, hovedsagen er, at vi i det nu afsluttede kapitel én gang for alle har sammenstillet de uddrag af V.m.L. og tilknyttede skrifter, som i forening godtgjør, at bedragerier af den art kritikerne antager, JA blev utsat for, umulig har kunnet forekomme. For denne kendsgerning må man bøje sig. Vælger man ikke at gøre dette, vil det være ensbetydende med, at der er oplysninger i De tre gyldne frugter, man ikke vil bøje sig for; som vi har set er det jo herfra, de afgjørende beviser stammer. Spørgsmålet for kritikerne bliver altså, om de vil gå imod grundlaget for deres egen tro og fortsætte deres uværdige angreb på JA eller om de vil have mod til at erkende behovet for en radikal annerledes tilgang: "JA kunne ikke bedrages, Bispebrevet stammer altså fra Gud – hvilke implikationer har dét for de passager i brevet, vi kritikere ikke har kunnet forlige os med?"

Jeg vet virkelig ikke om jeg skal le eller gråte av disse ordene fra CE, og det er nesten så man undres på om han forsøker å lage en parodi på seg selv, eller om han virkelig mener det han skriver? Men alt tyder på at disse hovmodige påstandene er alvorlig ment, og man kan ikke si annet enn at CE tydeligvis er rikelig begavet med frekkhetens nådegaver! Tatt i betraktning de syltynne argumentene og de grove feiltolkningene han har fremført over 28 sider hittil, er det ganske oppsiktsvekkende når han påstår at motstanderne av BB går *mot* selve grunnlaget for sin tro. Snakk om å snu allting på hodet! Så det er vi, som heller forsvarer Gud enn å underlegge oss et annet menneskes ufeilbarlighet, og nekter å bøye oss i blind lydighet for tanker vi finner blasfemiske og gudsbespottelige som er i strid med VmL? Mens CE og hans like, som forsvarer et skrift som gjør Gud om til en simpel sviker, og som påstår at Gud bare kan hjelpe menneskene dersom de tilsutter seg *en* bestemt tro, er de eneste som er i overensstemmelse med VmL? Hva er det som gjør at CE føler så enormt behov for å forsvare dette skriftet som er fullt av skremmende, ukjærlige og dømmende passasjer (ifølge CE selv for fem år siden), og som ikke en gang er logisk oppbygd, men der den ene delen slår den andre i hjel? Det er vanskelig å tolke det på annen måte enn jeg også tidligere har gjort; At CE har falt i den samme fellen som Paulus i sin tid gjorde, og føler at han må gjøre JA *ennå* større enn det hun faktisk var. Og jeg aksepterer at dette sikkert er noe CE gjør i den beste hensikt, men ved å gjøre dette til sitt hovedanliggende, setter han den ufeilbarlige JA i stedet for selve innholdet i VmL, og gjør troen på hennes ufeilbarlighet viktigere enn hvordan man stiller seg til selve innholdet i VmL – og det kan i mine øyne kun skade VmLs sak! Når menneskene i vår tid har kastet av seg det tvangsåket som kristendommen i sin tid var, med dens krav til blind lydighet, så ønsker selvsagt ikke folk å erstatte det med en ny religion med like strenge krav til lydighet og underkastelse. Er det noe som kjennetegner menneskene i dagens vestlige

samfunn så må det vel være deres selvfølgelige krav på selv å avgjøre hva de ønsker å tro og ikke tro, og ingen kan lengre skremme noen til lydighet, slik BB var et forsøk på i forhold til biskopene i Danmark.

Enhver er selvfølgelig i sin fulle rett til å avgjøre hvordan han/hun ønsker å forholde seg til VmL med tilhørende skrifter, og om det finnes passasjer i verkene som man finner ulogiske eller selvmotsigende så krever selvsagt ikke Gud at man skal gjøre vold mot sine egne tanker og sin egen samvittighet! En slik tro har selvsagt ingen verdi i det lange løp, for kun det man frivillig kan gå inn for med hele sin bevissthet, kan bli en integrert del av ens personlighet. Alle forsøk på å pådytte noen en tro som de føler de ikke kan gå inn for, er selvsagt totalt bortkastet.

Og så håper jeg snart vi kan få slippe disse evinnelige gjentagelsene om at motstanderne er plaget av tvil. Det er jo forunderlig at man ikke skal kunne diskutere BB uten at dette ustanselig skal bringes frem. Så la meg da gjenta det ennå en gang: Jeg er *ikke* i tvil om BBs ekthet – jeg er *dypt overbevist om at det er en forfalskning*. Det er CE *selv* som har vært plaget av tvil – som han meget ærlig offentliggjorde i 2005. Men denne ærligheten har vi sett lite til i fortsettelsen. Der han tidligere tvilte, fremstår han nå med en så stor skråsikkerhet, at det ikke står i noen rimelig forhold til hva han er i stand til å fremføre av "beviser" for sine påstander. Hele hans skrift har hittil vært en eneste lang blottlegging av hans uvitenhet og manglende innsikt i VmL. Jeg har gjennom min rekke av artikler med kommentarer til det første kapittelet gått gjennom hvert eneste ett av hans argumenter, og tilbakevist dem og påvist at de enten bygger på misforståelser, feiltolkninger, eller et selektivt utvalg av sitater, som helt og holdent fordreier de faktiske forhold. Det er ganske forstemmende at en person som sitter i bestyrelsen for det forlaget som utgir VmL, og som forvalter arven etter ekteparet Agerskov har *så* liten innsikt i de verkene han er med på å utgi! At han nå har valgt å stille sin manglende forståelse til skue for all verden i sitt såkalte forsvarsskrift, kan man bare håpe at han kommer til å innse en vakker dag. Men har tvilen først fått satt seg fast i bevisstheten, slipper den vanskelig taket igjen! Og*"Når tvivl erstatter tillid, synker hele bygningen langsomt i grus."* som CE så treffende har uttrykt seg om sin egen tvil.

Forhenværende nestor i Vandrer mod Lyset fond og forlag, nå avdøde Ole Enghave. Som flertallet i bestyrelsen var han tilhenger av Bispebrevet, og det er han som har finansiert Christian Eversbuschs bokutgivelse. Foto: Vagn Ranfelt.

Kapittel 2: *"Sygdom, svækkelse og glemsomhed"* side 29-35

Jeg går over til det andre kapittelet i Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift for Bispebrevets (BB) ekthet. Vi har sett at i det første kapittelet forsøkte CE å bevise at Johanne Agerskov var et ufeilbarlig medium, som var blitt uangripelig for mørkets krefter, men at hans beviser for det meste bygger på rene misforståelser av Vandre mod Lyset! (VmL), og dessuten på et meget selektivt utvalg av sitater, uten å oppdage at han må ha feiltolket dem, fordi de klart motsies eller modifiseres betraktelig andre steder i VmL. CE får det for eksempel til å lyde som bare ett meget lite antall av de eldste fremdeles var i stand til å opptre ved seanser i søvnfrigjort tilstand, mens det i realiteten sannsynligvis dreide seg om mange tusen, kanskje så mange som flere titalls tusen. CE gjør det også meget lett for seg selv i kapittel to, og det fremstår som temmelig opplagt at han overhode ikke har til hensikt å undersøke i hvor stor grad JA virkelig var svekket av sykdom i 1938, for igjen velger han kun ut sitater som støtter hans bagatellisering av hennes svekkelse. Og han bruker kun *en eneste setning* på å avvise at JA kan ha blitt mer sårbar overfor angrep fra de eldste som en følge av svekkelse. Han skriver på side 31: *"At JA kunne blive sinket i sit arbejde pga. legemlig svaghed, betyder således ikke, at arbejdets endelige resultat kom til at lide herunder; ej heller betyder det på nogen måde, at JA skulle være blevet sårbar over for de bedrageriske Ældste."*

Og det er faktisk alt CE har å si om akkurat den saken. Kun en enkelt påstand har han å fare med - uten en eneste begrunnelse, eller et eneste forsøk på å sannsynliggjøre at hun ikke kan ha blitt mer sårbar. Kan man trekke den konklusjonen av dette at den godeste CE ikke har hatt noen intensjon om å virkelig undersøke dette, eller kan man tolke det som at han ikke har funnet noe som helst som sannsynliggjør hans påstand?

Hva som er helt sikkert, er at JA selv mange ganger gjennom årene hevdet at hun hadde blitt meget, meget trett av arbeidet som medium, og hun forsaket stort sett alt av sosiale sammenkomster, slektsbesøk og sedvanlige forlystesler som teaterbesøk o l for å ikke bruke opp sine dyrebare krefter på andre ting enn arbeidet som medium. Og jeg registrerer at CE har funnet frem til et sitat fra Michael Agerskovs (MA) bok, Nogle psykiske Oplevelser, der han forteller at ekteparet ofte følte at de fikk tilført energi gjennom sitt arbeide, slik at de ofte følte at de var mindre trette etter en seanse enn før de satte seg ned. Og JA skriver også selv i et brev til frøken Marcher i 1920:

"Jeg har selv saa ofte, naar jeg var legemlig eller aandelig træt eller maaske lidt trist til Mode, følt ligesom et svagt køligt Pust vifte hen over mig, og kort efter er Trætheden bleven mindre eller Sindet lysere."

Og at ekteparet fikk øket sin livsenergi av å arbeide for lysets ånder, ved at det lyset som utstrålte fra de yngstes åndelegemer også tilfløt ektefellenes legemer, er jeg personlig ikke i tvil om. Men det forhindrer selvsagt ikke at det likevel er trettende å arbeide gjennom alle dagens timer, og om natten med, slik JA ofte gjorde, etter hva hun skrev i et brev og en fotnote til brevet til forfatteren Chr Jørgensen 1929:

"Det vil nok gaa lidt langsomt med at faa Deres Spørgsmaal besvaret, mit Helbred er ikke saa godt for Tiden, derfor kan jeg kun arbejde et Par Timer om Formiddagen. Det er ikke som tidligere, hvor jeg kunde arbejde de fleste af Dagens Timer og undertiden en Del af Nattens med."

"Fotnote: Under Arbejdet med "Vandrer mod Lyset". Det, der var modtaget om Dagen, maatte jeg ofte renskrive ved Nattetid. - J. A."

Ovenstående sitat viser med all tydelighet at JA var betydelig svekket i 1929 i forhold til tidligere i sitt arbeid som medium. Der hvor hun i yngre dager kunne arbeide "de fleste av dagens timer og undertiden en del av nattens med", klarte hun i 1929, på grunn av svekket helbred, kun å arbeide et par timer om formiddagen.

Og det er nok av sitater fra JAs brev som bekrefter at hun opplevde sitt arbeid som svært trettende, og hun ble ikke bare trett, hun kunne også rammes av mismot over den dårlige mottagelsen av VmL:

I en fotnote til et brev til Pastor Wemmelund i 1919 skrev hun f eks :

"Skønt det var et overordentlig stort Arbejde at modtage "Vandrer mod Lyset", og jeg ofte var saa træt, at jeg syntes, jeg umuligt kunde klare det, var det aldrig mit Ønske eller min Tanke at opgive det, jeg havde paataget mig. - J. A."

Og i en fotnote til er brev til Knud Brønnum i 1927:

"Engang jeg var træt og mismodig over al den Modstand, som mødte "Vandrer mod Lyset" og os, sagde jeg i Tanken til vor Gud og Fader: "Hvad skal dette dog blive til? Kun faa forstaar "Vandrer mod Lyset", det er, som om vi var omgivet af uigennembrydelige Mure." Hertil svarede Gud: "Jeg er tilfreds." - J. A."

Og videre i en fotnote til et brev til Jørgensen 1927:

"Til yderligere Forklaring af min Glemsomhed tjener dette: at jeg, i den Tid Besvarelserne til Hr. Chr. Jørgensen blev givet af min aandelige Leder, meget ofte var plaget af Galdestensanfald og derfor var svag og meget ofte uhyre træt. Men Arbejdet blev dog gennemført. - J.A. –"

Og i desember 1932 virker det som JA har valgt å oppgi å besvare flere angrep eller henvendelser, da hun skriver følgende i etterskriftet til det åpne brevet til I. P. Müller, som svar på hans ondsinnede beskyldninger mot ekteparet Agerskov:

"Min Mand er syg - han kan ikke svare, og jeg føler mig for svag, for træt til vedblivende at træde i Skranken som Forsvarer. Vi vil altsaa have Fred!"

Men i 1933/34 er det som om JA er ved å gjenvinne noe av kreftene, en tid etter at hennes mann er gått bort, etter langsomt å ha visnet bort av muskellammelser gjennom en periode på fem år. For hun besvarer i denne perioden en del brev fra kommunelege Aage Marner, og i et av disse brevene kan man se at hun først ber om at hennes åndelige leder skal få tillatelse til å lede hennes tanker inn på de riktige baner, for deretter å be om å igjen å få direkte tankediktater. Og hun skriver flere brev i 1934 til byfogd i Fredrikstad, Ludvig Dahl, og til sin gode venn, forfatteren Chr Jørgensen. Men etter at hun gjør en feil i et av brevene til byfogden, som gjør at noe av innholdet blir misvisende, kommer hun med følgende hjertesukk til Jørgensen i 1934:

"Jeg maa sige, jeg blev lidt forbavset ved at se, at De havde faaet den Opfattelse: at Forbindelsen havde været ægte i flere Aar. Men da jeg havde gennemlæst min egen Copi, saa jeg straks, at jeg under min Renskrivning af Koncepten havde begaaet en eller anden Fejl. Da jeg havde talt med Leo derom og faaet den begaaede Fejl rettet, anmodede han mig om at give Hr. Byfoged Dahl en Undskyldning for den begaaede Fejl. Jeg sender Dem en Copi af Brevet til ham, det er nemmere end at gentage det samme til Dem. - Jeg kan saa godt forstaa, at De ikke kunde finde nogen virkelig Mening i den forkerte Sætning."

"Men det er kedeligt nok, at en saadan Fejl kan indløbe, jeg begynder vist at blive for gammel og træt til at blive ved med at skrive disse forskellige Breve. Jeg maa jo ogsaa regne med de Forstyrrelser fra mine Husfæller, der paa en eller anden Maade griber ind i mit Arbejde. Naa, jeg maa vel blive ved, saa længe som der er Brug for mig!"

Leo anmoder altså JA om å gi byfogden en unnskyldning for den begåtte feilen, og hun undrer seg over om hun begynner å bli for gammel og trett til å fortsette å skrive disse forskjellige brev…

Og som om dette ikke var nok – i 1936 skriver JA et åpent brev til årsmøtet i Selskabet til VmLs Udbredelse, der hun forsvarer seg mot anklager fra enkelte av medlemmene om at hun gjør for lite for utbredelsen av VmL, og motspørsmål om hvorfor hun er så meget syk, og hun ber om at man

"*…tager Hensyn til at baade min Mand og jeg var svagelige Mennesker….*"

Og hun begrunner videre hvorfor hun ikke alltid kunne nås pr telefon:

"Under min Mands langvarige og svære Sygdom ligesom i de sidste par Aar af min nuværende sygelige Tilstand, hændte det af og til, at vi fik Oprigninger pr. Telefon af en eller anden, der ønskede at tale med mig personlig. Naar jeg, eller min Datter paa mine Vegne, svarede, at det ugørligt paa Grund af Sykdom…"

"...det var simpelthen Sygdom, der hindrede og hindrer mig nu i at udrætte noget som helst for Værket."

JA beskriver altså sin mann og seg selv som *svagelige mennesker*, og hun forteller at det er sykdom som er grunnen til at hun ikke lengre kan utrette noe som helst for VmL. Og det bringer oss frem til 1938, selve det året da BB ble utgitt - i februar. Om selve dikteringen av brevet foregikk i 1937, og eventuelt noe tid inn i 1938, vet jeg ikke, men det er i hvert fall sikkert at JA var et meget sykt og svakt menneske på denne tiden. I desember 1938 skrev hennes søster, som også var en meget god venn av Chr Jørgensen følgende i et brevkort til forfatteren:

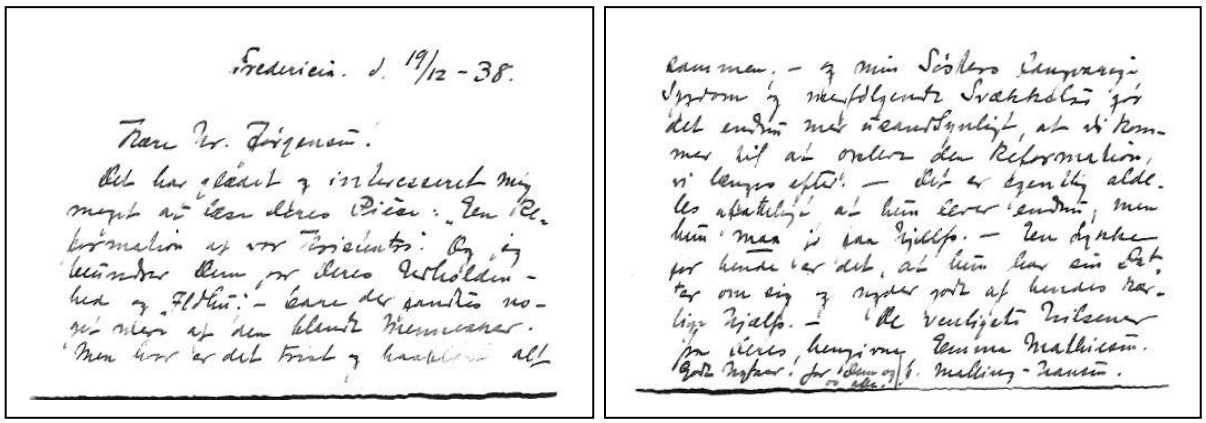

Johanne Agerskovs søster Emma Mathiesens brevkort til Christian Jørgensen i 1938, der hun skriver at det er ganske ufattelig at søsteren fremdeles lever.

"Men hvor er det trist og haabløst alt Sammen, - og min Søsters langvarige Sygdom og medfølgende Svækkelse gør det endnu mer usandsynligt, at vi kommer til at opleve den Reformation, vi længes efter! Det er egentlig aldeles ufateligt at hun lever endnu, men hun

maa jo faa Hjælp. - En Lykke for hende er det, at hun har sin Datter om sig og nyder godt af hendes kærlige Hjælp. -"

Når JAs søster, som sto henne meget nært, og som dessuten var en meget dedikert tilhenger av VmL, skriver at det egentlig var aldeles ufattelig at søsteren fremdeles var i live, så sier vel dette alt om JAs tilstand. Og i sine to brev til Jørgensen i 1938, går det også tydelig frem at JA var meget svak, for hun hadde tydeligvis bestemt seg for at intet skulle få henne til å engasjere seg i noen korrespondanse vedrørende BB, men fordi Jørgensen var en så god og forstående venn…

"…vil jeg dog i dette Tilfælde, trods Svaghed (manglende Kræfter) og trods stadige Lidelser, gøre en Undtagelse med Deres sidste Brev."

Men det er tydelig at det å forfatte to brev til Jørgensen har trettet henne uendelig mye og hun avsluttet det siste brevet med å bebreide Jørgensen for å forstyrre henne i hennes sykdom:

"…saa burde De ha undladt dette, om ikke af andre Grunde, saa af den: at De vidste, det var et <u>sygt</u> Menneske, som De paa denne Maade forsøgte at kalde frem, og <u>det</u> er alt annet end hensynsfuldt! Deres Kalden <u>mig</u> frem paa Arenaen, har skaffet mig adskillige vaagne Nattetimer, da jeg bedre kan arbejde i Nattens absolutte Stilhed og Ro. Og disse vaagne nattetimer har paany svækket mine Kræfter, men det betyder maaske ikke noget for Dem."

Etter å ha gjennomgått de ovenstående sitatene, der det fremgår med all mulig tydelighet, at JA gjennom årene ble mer og mer svekket av sykdom, av motgang og av anstrengelser, og at hun i perioder var plaget av mismot og nedtrykthet, synes det mer enn forunderlig for meg, at CE så lettvint kan avfeie at dette kan ha medført at JA ble mer sårbar overfor angrep fra de eldste. Har han helt glemt hva som kreves av et medium for å være sikker på å ha Guds beskyttelse? For sikkerhets skyld vil jeg gjerne gjengi nok en gang, hva som kreves:

"Mange Séancedeltagere vil sige, at de, til Trods for en Bøn om Hjælp imod Mørkets Indflydelse, under Afholdelsen af deres Séancer, dog meget ofte er blevet bedraget af onde og slette Aander. Hertil er kun eet Svar: ***de Bønner, der ikke bedes med fuld Tro og dyb Inderlighed, men bedes tankeløst eller som en nødvendig og tilvant Forholdsregel, gavner ikke det allerringeste.*** *"* Kommentaren XXXVI. (Min uthevning).

En Bøn til Gud om Hjælp mod den Art uhyggelige Oplevelser vil altid blive besvaret, saa at Gentagelser umuliggøres. ***Men Bønnen maa komme fra Hjertets Dyb, ellers gavner den ikke.*** *"* SOS I, spm 5. (Min uthevning).

Det er altså kun én ting som kan avverge et angrep fra de eldste, og det er en bønn om hjelp til Gud, som må bes *"med fuld Tro og dyb Inderlighed"* og den må komme *"fra Hjertets Dyb, ellers gavner den ikke."* Så kan man jo spørre seg selv, om et menneske som var så svekket og syk som det JA var i 1938, var i stand til å be en slik bønn med en slik intensitet? Virker det sannsynlig? Det får jo hver og en avgjøre overfor seg selv, men at det finnes et saklig grunnlag for å stille seg tvilende til om Johanne Agerskov i hennes skrøpelige tilstand var i stand til det, det tror jeg de fleste må vedgå. Man kan jo gjerne mene at hun likevel hadde krefter til å be med den nødvendige inderlighet, men at det er *absurd* å tro at hun kan ha blitt narret, slik CE hevder, på side 35, det synes jeg blir å overdrive utover enhver rimelig proporsjon. Man kan være uenig så mye man vil, men at det skulle være absurd å tro at hun kunne bli narret? Den eller de eldste som voktet over JA for å sette inn støtet i et for henne svakt øyeblikk, kunne jo velge med omhu en stund da hun var ekstra nedfor og mismodig, og hvor både hennes kropp og sinn var plaget av smerte og ubehag, og om hun ikke straks ba til

Gud om den nødvendige beskyttelse med den nødvendige innlevelse, så var hun solgt, for de eldste kunne da trekke mørket så tett omkring henne at ingen av de yngste var i stand til å gjennomtrenge det, og ingen advarsel kunne nå frem til den stakkars JA, som var sikker på å ha fått kontakt igjen med sin fars ånd. Hvilken deilig trøst det må ha vært for henne å høre fra ham på nytt - kan man bebreide henne at hun ble svak i et slikt øyeblikk, og ikke tvilte på hans identitet? Og om man til dette legger til at JA anså seg selv for å være ufeilbarlig, og ikke *kunne* ta feil av sin fars ånd, så mener jeg personlig det er sannsynliggjort i meget høy grad, at sjansene for at en forfalsker, en av de geniale imitasjonskunstnerne som de eldste var, kunne narre henne var meget stor.

På midten av 1920-tallet skjedde en spesiell hendelse, som gjorde meget sterkt inntrykk på JA, og som foranlediget at hun engasjerte seg meget sterkt over en periode på flere måneder. I 1924 fremsatte direktøren ved Polyteknisk Skole, professor Harald Immanuel Hannover (1861-1937) påstander i Berlingske Tidende, om at JAs far, Rasmus Malling-Hansen (1835-1890), som altså var hennes åndelige leders siste identitet, hadde stjålet ideen til sin mest kjente oppfinnelse av en annen dansk oppfinner, lærer og kancelliråd Jacob Ahrend Peters (1835-1924). Malling-Hansen var, mens han levde, en meget kjent person både i Danmark og i resten av Europa, både for sin oppfinnelse av verdens første kommersielt produserte skrivemaskin, skrivekuglen, og for sin store innsats som naturvitenskapelig forsker, da han over en årrekke undersøkte barns vekst- og vektutvikling, og kom til noen meget banebrytende resultater, som vakte oppsikt både i Europa og i USA. Han var dessuten forstander og prest ved Det Kongelige Døvstummeinstituttet i København, en personlig venn av kongen og hedret med høye utmerkelser både i Danmark, Sverige og Østerrike. JA og hennes søster engasjerte seg meget sterkt for å renvaske farens navn, og de forsto meget hurtig at professor Hannovers påstander bygde på misforståelser og direkte feilopplysninger, men professoren var en meget påståelig og stridbar person, som ikke uten videre ville innrømme at han hadde tatt feil. Men etter langvarig strid og avispolemikk, måtte han endelig, flere måneder senere, krype til korset og offentlig innrømme at han hadde blitt feilinformert, og trukket alt for forhastede slutninger, og i sin iver etter å gi en glemt oppfinner hans oppreisning, hadde kommet til urettmessig å krenke Rasmus Malling-Hansens minne. Det tragiske ved hele saken, var at oppslaget i Berlingske Tidende førte til at andre aviser ganske ukritisk gjentok påstandene, og selv i Norge havnet saken i spaltene til Norges den gang største avis, Aftenposten. Og hvorfor bruker jeg såpass mye plass på å informere om denne saken? Jo, fordi etterkommere i Agerskov-slekten har fortalt meg at den offentlige uthengningen av hennes far som en uredelig person gikk meget hardt inn på JA, og hun fikk en alvorlig psykisk knekk av hele denne affæren. Særlig skuffet ble hun over at ingen brydde seg om å ta til motmæle overfor professoren ved Polyteknisk Skole. Det kan virke som denne saken la seg på toppen av JAs allerede store skuffelse over at VmL ble så dårlig mottatt i Danmark, ja, nærmest tiet i hjel, og forsterket inntrykket av at Danmark ikke bare sviktet VmL, men at den danske offentligheten også tråkket på hennes fars minne, og jeg tror hun opplevde det som et enormt svik mot hennes far, som hadde vært en foregangsmann på mange områder, og som hadde tjent Danmark så trofast i alt sitt virke, og også bidratt til å få satt Danmarks navn på verdenskartet! Man kan heller ikke se bort i fra at JA fryktet at tilsmussingen av Malling-Hansens navn, også ville slå tilbake på VmL, og diskreditere hele verket, for hennes fars ånd var jo lederen for hele arbeidet med VmL, og ved å stå frem med sitt navn fra sin siste jordiske inkarnasjon og underskrive verket innestår han for sannheten av innholdet! Om det festet seg et falskt inntrykk i offentligheten av at han var uhederlig, kunne dette få katastrofale følger for tilliten til VmL, og det var nok en del av grunnen til at JA og hennes søster, Engelke Wiberg satte så enormt mye inn på å renvaske Malling-Hansens ettermæle. Men at hele saken gikk meget sterkt inn på JA, og ga henne en psykisk knekk, har

vi altså etterkommernes ord for. Den som vil lese mer om denne saken, kan lese i detalj om hendelsene i JAs bok "Hvem var skrivekuglens Opfinder" fra 1925, og også i en artikkel som ble skrevet av JA eller datteren, eller av dem begge i fellesskap. Vi vet det ikke med 100 % sikkerhet fordi manuskriptet ikke er signert.

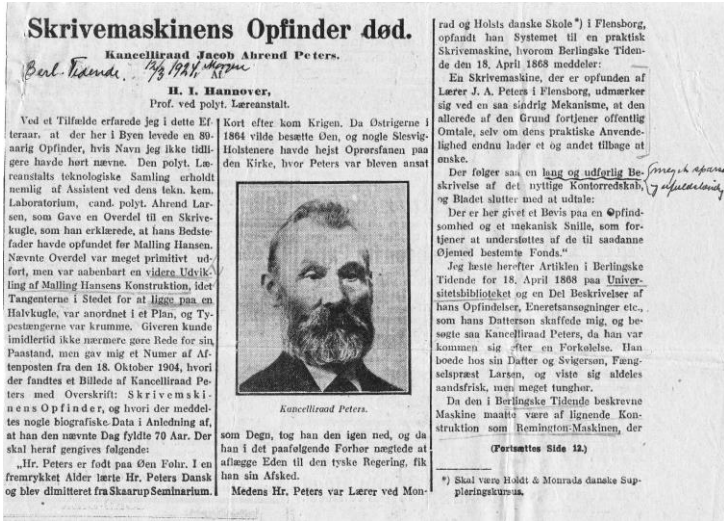

Skrivemaskinens Opfinder død.

Kancelliraad Jacob Ahrend Peters.

H. I. Hannover,
Prof. ved polyt. Læreanstalt.

Ved et Tilfælde erfarede jeg i dette Øjeblik, at der her i Byen levede en 80-aarig Opfinder, hvis Navn jeg ikke tidligere havde hørt nævne. Den polyt. Læreanstalts teknologiske Samling erholdt nemlig af Assistent ved dens tekn. kem. Laboratorium, cand. polyt. Ahrend Larsen, som Gave en Overdel til en Skrivekugle, som han erklærede, at hans Bedstefader havde opfundet for Malling Hansen. Nævnte Overdel var meget primitivt udført, men var aabenbart en videre Udvikling af Malling Hansens Konstruktion, idet Tangenterne i Stedet for at ligge paa en Halvkugle, var anordnet i et Plan, og Typestængerne var krumme. Giveren kunde imidlertid ikke nærmere gøre Rede for sin Paastand, men gav mig et Numer af Aftenposten fra den 18. Oktober 1904, hvori der fandtes et Billede af Kancelliraad Peters med Overskrift: Skrivemaskinens Opfinder, og hvori der meddeltes nogle biografiske Data i Anledning af, at han den nævnte Dag fyldte 70 Aar. Der skal heraf gengives følgende:

„Hr. Peters er født paa Øen Fohr. I en fremrykket Alder lærte Hr. Peters Dansk og blev dimitteret fra Skaarup Seminarium. Kort efter kom Krigen. Da Østrigerne i 1864 vilde besætte Øen, og nogle Slesvig-Holstenere havde hejst Oprørsfanen paa den Kirke, hvor Peters var bleven ansat

Kancelliraad Peters.

som Degn, tog han den igen ned, og da han i det paafølgende Forhør nægtede at aflægge Eden til den tyske Regering, fik han sin Afsked.

Medens Hr. Peters var Lærer ved Monrad og Holsts danske Skole*) i Flensborg, opfandt han Systemet til en praktisk Skrivemaskine, hvorom Berlingske Tidende den 18. April 1868 meddeler:

En Skrivemaskine, der er opfunden af Lærer J. A. Peters i Flensborg, udmærker sig ved en saa sindrig Mekanisme, at den allerede af den Grund fortjener offentlig Omtale, selv om dens praktiske Anvendelighed endnu lader et og andet tilbage at ønske.

Der følger saa en lang og udførlig Beskrivelse af det nyttige Kontorredskab, og Bladet slutter med at udtale:

Der er her givet et Bevis paa en Opfindsomhed og et mekanisk Snille, som fortjener at understøttes af de til saadanne Øjemed bestemte Fonds."

Jeg læste herefter Artiklen i Berlingske Tidende for 18. April 1868 paa Universitetsbiblioteket og en Del Beskrivelser af hans Opfindelser, Eneretsansøgninger etc., som hans Datterson skaffede mig, og besøgte saa Kancelliraad Peters, da han var kommen sig efter en Forkølelse. Han boede hos sin Datter og Svigerson, Fængselspræst Larsen, og viste sig aldeles aandsfrisk, men meget tunghør.

Da den i Berlingske Tidende beskrevne Maskine maatte være af lignende Konstruktion som Remington-Maskinen, der

(Fortsættes Side 12.)

*) Skal være Holdt & Monrads danske Suppleringskursus.

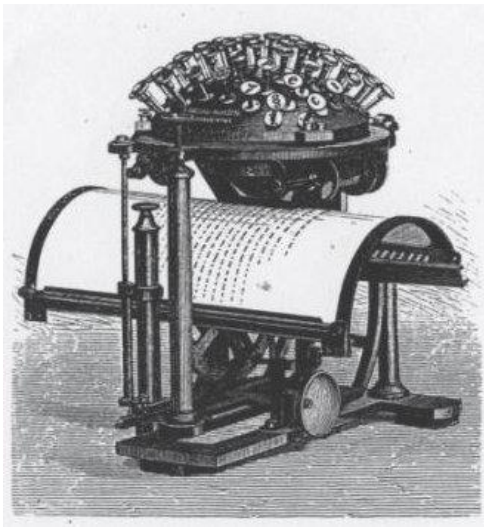

I følge etterkommere i Agerskov-slekten tok Johanne Agerskov det meget tungt da hennes far ble beskyldt offentlig i 1924 for å ha stjålet ideen til sin verdensberømte oppfinnelse, skrivekuglen, fra en annen danske. Hun brukte all sin kraft for å motbevise de usanne påstandene, og H. I. Hannover måtte til slutt innrømme at han hadde tatt feil.

CE forsøker seg igjen også i dette kapittelet med en bevisførsel som ikke kan sis å ha særlig stor verdi. Han henviser til flere sitater der JA forteller at hun aldri har besvart en henvendelse uten først å henvende seg til Gud for å be om hjelp og at hun heller aldri sender fra seg et svar uten først å spørre Gud om svaret er korrekt. Han henviser også til Leo som i en diktering hevder at de yngste fikk lov til å opprettholde forbindelsen med JA fordi hun alltid hadde fulgt deres råd og anvisninger. Problemet med alle disse sitatene er at de stammer fra *før 1938*. At JA f eks i 1934 ba til Gud om hjelp, kan jo selvsagt ikke gjelde som et bevis for at det samme skjedde i en situasjon som fant sted flere år etterpå! Det fremgår jo med all tydelighet i brevene fra frk og fru Agerskov til Chr Jørgensens at det *nettopp ikke var bønnen til Gud som var garantien for BBS ekthet, men JAs ufeilbarlighet!* Dersom JA fikk alle passasjene i BB bekreftet i Guds navn, hvorfor i all verden skriver hun ikke og forteller om det i brevene til Jørgensen? Da ville jo all diskusjon opphøre! Men det gjør hun altså ikke. Hvorfor? I mine øyne kan det ikke skyldes annet enn at hun *ikke fikk de enkelte passasjene i BB bekreftet i Guds navn.*

CE kan finne så mange sitater han bare vil som viser at JA ba om hjelp fra Gud – så lenge som ingen av disse sitatene er fra *1938 eller senere,* så kan de jo ikke bevise hva som skjedde det året. Om en person har vært utsatt for et innbrudd og blitt frastjålet store verdier, og erstatningen avhenger av om vedkommende kan bevise at han hadde aktivert innbruddsalarmen, er det selvsagt ikke holdbart som bevis at vedkommende hevder: "Jeg husket det helt sikkert, for jeg har aldri glemt det tidligere!" Når man glemmer en ting, eller utfører en ting tankeløst, så hjelper det selvsagt ikke at man eventuelt alltid har gjort det korrekt tidligere – det er alltid en første gang for å gjøre en feiltagelse, og da er det fullkomment betydningsløst om man har utført den samme gjerningen tusenvis av ganger før på helt korrekt måte – dessverre.

CE drøfter i sitt skrift et par eksempler som er nevnt om at JAs evner som medium ikke alltid var hundre prosent til å stole på. Hun utga f eks en meddelelse i 1911, der den avdøde biskop Martens bl a hevdet at dyrene har evig liv. Det er også kjent at hun ikke torde å stole hundre prosent på sine mediumistiske evner da hun i 1931 samarbeidet med Knud Brønnum og Leo om å finne de riktige målene til Brønnums tegninger av soltempelet i Atlantis. Personlig legger jeg ikke særlig vekt på disse små unøyaktighetene, av den enkle grunn at jeg mener at JA beholdt sine gudbenådede evner som medium like til det siste, uten at de i særlig grad ble svekket. I så måte er jeg helt enig med CE som sammenligner hennes evner som medium med andre yngste, f eks flere store komponister, som i meget svekket tilstand, faktisk døve, fremdeles har vært i stand til å komponere geniale musikkstykker.

Jeg er nemlig overbevist om at JA også i tilfellet med BB gjenga nøyaktig hva hun mottok, uten å legge til noe, uten å trekke fra noe – ja, uten å endre noe som helst, og uten å misforstå noe. Hva hun fikk diktert fra den oversanselige ånden, var det hun skrev ned og utga. Jeg mener altså at det ikke var *på dette området* hun var blitt svekket. Jeg mener det var hennes personlige styrke som var svekket – hun var sliten, syk, mismodig og trett, og jeg kan vanskelig tenke meg at hennes personlige styrke hadde den intensitet eller at hennes følelser hadde den inderlighet som krevdes for å be Gud om hjelp med den nødvendige innlevelse. Jeg er også ganske sikker på at hennes årvåkenhet og hennes skjelneevne var svekket – og i tillegg er det mye som tyder på at hun hadde kommet til å bli *for* sikker på at hun *ikke kunne feile*. Hun hadde gjenkjent sin fars ånd så mange ganger, uten å feile, at hun muligens var kommet til å tro at det var blitt *umulig* for noen å narre henne. Hennes og datterens brev fra 1938 kan tyde på dette, som jeg tidligere tydelig har vist. Det er også enkelte av hennes uttalelser som kan tyde på at hun undervurderte hva de eldste egentlig var i stand til, og det er meget, meget farlig å undervurdere de eldste. Som jeg har dokumentert flere ganger tidligere, så var de i virkeligheten meget overlegne intelligenser, som kunne lure selv den skarpeste iakttaker! Og man kan jo heller ikke se bort fra at JA ble så utmattet og trett av å motta de mange dikteringene av avsnittene i BB, at hun rett og slett ikke orket å fullføre hele prosessen med å be om å få de ulike avsnittene bekreftet i Guds navn, slik hun vanligvis hadde gjort tidligere. Det fremkommer jo tydelig at hennes krefter ble meget sterkt svekket bare av å forfatte to brev til Chr Jørgensen, hvor mye mer må det ikke ha svekket hennes fra før av meget reduserte krefter, å motta dikteringer, skrive dem ned, og så etterpå renskrive dem? Tidligere har JA fortalt at det er uhyre anstrengende og trettende å stenge ute sine egne tanker fullstendig, for å kunne "høre" meddelelsene hun skulle motta. Når hun ble så svekket av å skrive to brev, hvor mye mer må ikke da de gjentagne dikteringene med etterfølgende arbeid ha trettet henne? Kan man bebreide henne om hun ble så redusert og sliten til slutt at hun ikke maktet å stå hele distansen, men "glemte" eller bevisst utelot det sedvanlige siste leddet i den prosedyren hun vanligvis fulgte, eller at hun ikke maktet å be om bekreftelse med tilstrekkelig viljestyrke? Og så var hun jo ikke noen ung kvinne lengre - hun fylte 65 år i 1938 - og det er vel ikke helt urimelig å anta at også alderen kan ha bidratt til at hun var svekket - særlig med tanke på at hun selv mente at hun i utgangspunktet var et *"svagelig menneske"*, som hun skrev i det åpne brevet i 1936.

CE skriver følgende som konklusjon på sine meget overfladiske og lettvinte betraktninger omkring JAs sykdom og svekkelse:

"Til sammenligning må man huske på, at det er Gud selv, der angives at stå bak De to åbne breve. Skulle JA kunne "glemme" at få Guds godkennelse af to breve, der har Gud som afsender? Og selv hvis man rent hypotetisk antog noget sådant, og videre antog, at en

Mørkets tjener fik forvirret Guds henvendelser, hvordan kan man da tro, at Gud ville tillade dette? Ville Gud have affundet sig med, at Hans breve blev udsendt i forfalsket form – og dermed kunne forpurre Hans forsøg på at redde millioner af menneskeliv? Selvfølgelig ikke! Alene det forhold, at begge De åbne breve i deres indledning erklæres at være fra Gud og i deres afslutning bringer en hilsen "i vor Faders Navn", udgør indirekte beviser for deres ægthed. Sammenlign med den ovenfor citerede oplysning fra V.m.L.: "dér, hvor Sandheden krævedes i Guds Navn, maatte den Ældste vige"."

Dette avsnittet inneholder så mange merkverdigheter og misforståelser at jeg knapt kan tro at det kan være forfattet av et medlem av bestyrelsen i det forlaget som utgir VmL! Men det står helt i stil med de fleste av hans temmelig hjelpeløse forsøk på å bevise at JA aldri kunne ta feil. Når han skriver om "Guds henvendelser", høres det nesten ut som han forsøker å hevde at det var Gud selv som henvendte seg til JA og dikterte BB? Det oppgis da vitterlig at det var Leo som henvendte seg til JA, og av JA og hennes datter har vi fått vite at BB er skrevet av en annen av de yngste. Nå bør vi vel holde oss til disse fakta, og ikke forsøke å få det til å se ut som det var Gud selv som både forfattet BB og henvendte seg til JA? Og man kan jo selvsagt ikke regne det som et bevis på at Gud sto bak BB, når en potensiell svindler påstår det? Hvem som helst av de eldste kunne jo forfatte et brev og hevde at brevet var godkjent av Gud! Om en svindeltiltalt som er mistenkt for å operere under falsk identitet påstår at han har handlet på oppdrag av den norske statsministeren, må vi vel regne med at retten ikke vil feste særlig stor lit til hans påstand. Et slikt utsagn fra en potensiell svindler har jo ingen verdi som bevis, og det kommer helt i samme kategori som at CE mener at noe JA gjorde i 1934 beviser at hun må ha gjort det samme i 1938. Det at de eldste må vike der hvor det meddelte med full viljestyrke kreves gjentatt i Guds navn, betyr jo ikke at de eldste ikke selv kan påstå at Gud står bak et budskap, selv om det er en løgn. Her omgås CE med sitater i VmL på en så lettvint måte at det er vanskelig å tro at han virkelig mener at dette går ut på de samme? De eldste kan selvsagt hevde hva som helst - det som er avgjørende for sannhetsverdien, er om de kan *gjenta* løgnen når sannheten *med styrke kreves* i Guds navn!

Og så er det dette spørsmålet, som CE har gjentatt flere ganger, om hva Gud eventuelt ville *tillate*. Dette er for øvrig en formulering CE har hentet fra BB, og jeg kan ikke erindre noensinne å ha lest noe lignende i noen av VmL-verkene. Faktum er jo at Gud tillater alt mulig å inntreffe på jorden, fordi han fullt ut respekterer menneskenes frie vilje! Han tillot at de eldste falt for mørket, han tillot at Jesus ble forvirret av den eldste og glemte å be for ham, han tillot at Jesus ble korsfestet, han tillater både mord og voldtekter å finne sted uavlatelig, han tillater at millioner av menn, kvinner og barn blir drept i krig, han tillater at kvinner som er blitt voldtatt blir steinet til døde som straff for sin "utroskap", han tillot at 6 millioner ble gasset i hjel under andre verdenskrig, han tillot at Stalin utryddet 30 millioner i løpet av sitt terror regime - ja, er det i det hele tatt noe Gud ikke *tillater* i den jordiske verden? Og om Gud ikke tillot at BB skulle bli diktert til JA om det nå var en forfalskning – hva skulle han i så fall gjøre for å avverge det, dersom JA ikke selv fattet hva som skjedde men frivillig mottok meddelelsen og utga den i god tro, og det ikke var mulig å nå frem med en advarsel? Kan CE fortelle meg det? Skulle Gud *tvinge* JA til å ikke utgi brevet?

Til slutt et lite tankekors, og nok et eksempel på at de argumentene CE anvender om motstanderne av BB passer mye bedre på ham selv og hans meningsfeller. Han skriver på side 32:

"Enkelte modstandere af De to åbne breve er gået meget op i, om ordet "ufejlbarlig" kan bruges om JA som medium. Dette forekommer os at være en ufrugtbar strid om ord"

Kjære Christian Eversbusch! Kan du ikke ta en samtale med din medutgiver Jørgen Degn om akkurat dette forholdet? Da jeg i sin tid kommenterte hans artikkel "Bispebrevet – et historisk dokument" og konkluderte med at han tydeligvis mente at JA var ufeilbarlig, ble han rasende og forfattet en illsint protest som han offentliggjorde på internett, sammen med en protest mot andre forhold fra flere år tilbake i tiden, som han fremdeles går og ruger på og er meget forurettet og sint for. Dette er det eneste tilfellet meg bekjent der noen har *gått meget opp i* dette begrepet "ufeilbarlig". Om den langsinte og dypt indignerte Jørgen Degn er enig med deg i at det er en ufruktbar strid om ord å henge seg opp i begrepet "ufeilbarlig", så kanskje du kan klare å mildne hans raseri mot meg en liten smule, nå flere år etter at jeg anvendte begrepet om hans synspunkter? Du kan jo hilse Jørgen og si at jeg synes det er litt synd på ham for at han skal være så langsint! Det er ikke godt verken for blodtrykk eller magesyre… Og jeg ønsker ham jo alt godt, og fremfor alt en god helse!

Et meget interessant fotografi, tatt foran huset til familien Agerskovs hus i Nykøbing, som ble kalt Agrisilvana. Den unge Johanne Agerskov ses øverst i trappen til venstre, ved siden av to av tjenestejentene. Ellers ses Michaels foreldre og hans bror med kone og barn. Fotografen må sannsynligvis være Michael, og trolig er bildet tatt ca 1897, mens Johanne og Michael fremdeles bare var forlovet. Foto: Privat!

Kapittel 3: "*De tre gyldne frugter*", side 37-41

I min omtale av kapittel 2 i Christian Eversbusch' (CE) forsvar for Bispebrevets (BB) ekthet, viste jeg at CE meget lettvint og ubegrunnet avviser at JAs sykdom og svekkelse kan ha gjort henne mer sårbar overfor de eldstes angrep mot slutten av hennes liv. Ja, han har faktisk ikke et eneste argument som støtter en slik avvisning, det er kun en ubegrunnet påstand, og det er ganske opplagt at han overhodet ikke har satt seg fore å undersøke saken skikkelig før han har trukket sin overfladiske konklusjon. Jeg viste videre at JA til stadighet gjentok opp gjennom årene hvor trett og syk hun var, og at hun hadde lite krefter. Hun omtale dessuten seg selv og sin ektemann som *svakelige mennesker*. Intet av dette har CE funnet grunn til å nevne, og ei heller undersøke nærmere, men han har i stedet valgt ut et sitat som gir det inntrykket at ekteparet alltid fikk tilført energi gjennom arbeidet, og at de slett ikke ble slitne, men følte seg mer opplagt etter å ha avholdt seanser enn før de satte seg ned for å "tale med åndene". Det var sikkert riktig nok i enkelte tilfeller, og kanskje særlig i de første årene da de var formidlere for den oversanselige verden, men det kunne ikke hindre at begge to ble slitne og trette med årene, og var kronisk syke gjennom store deler av sine voksne liv. Michael Agerskov (MA) døde en sakte og pinefull død, ved at kroppens muskler langsomt ble lammet gjennom en periode på fem år – frem til hjertemuskelen også ble angrepet, og han døde, avmagret og avkreftet i 1933. Det må ha vært en enorm påkjenning for JA å se sin mann langsomt svinne hen på denne måten, og selv var hun plaget av kronisk bronkitt og meget smertefulle gallestenanfall. Jeg viste også gjennom sitater fra hennes egne brev at hun tidvis var plaget av mismot og skuffelse over at ekteparets livsverk ble så dårlig mottatt. Etterkommere i familien har også fortalt meg at JA fikk en alvorlig knekk da hennes far, presten og oppfinneren, Rasmus Malling-Hansen, i 1924 ble offentlig anklaget i en artikkel i Berlingske Tidende, for å ha stjålet ideen til sin oppfinnelse av verdens første kommersielt produserte skrivemaskin, og ingen sto opp og forsvarte ham. Hun gikk, sammen med sin søster, Engelke Wiberg, med full kraft opp i arbeidet med å renvaske ham, og oppnådde også at anklagene ble trukket tilbake, men først etter en langvarig kamp og avispolemikk. Denne striden kan man lese om i hennes bok, "Hvem var Skrivekuglens Opfinder?" fra 1925.

Og CE gjentar sine lettvintheter i begynnelsen av det tredje kapittelet, der han skriver:

"Altså: man kan rolig afvise spekulationer om, at hhv. glemsomhed, sygdom og svækkelse har gjort det mulig for søvnfrigjorte Ældste at narre JA i 1938. Og selv hvis en sådan utænkelighed var forekommed, ville Gud naturligvis have advaret JA."

Ja, hadde det bare vært så enkelt som CE tilsynelatende tror, at om bare Gud kom med en advarsel, så var saken løst. Jeg har vist flere ganger i mine kommentarer til CEs skrift, at de eldste har evnen til å trekke så mye mørke omkring det mediet de har fått kontakt med at det er umulig å trenge gjennom for de yngste, slik at de ikke kan manifestere seg, og ikke kan komme med en advarsel. Det samme gjelder selvsagt en advarsel fra Gud. Jeg er helt enig med CE i at lysets ånder garantert har gjort alt som sto i deres makt for å forhindre forfalskningen, men Gud krenker aldri den frie vilje, og dersom JA helt frivillig innga seg på kontakt med en av de eldste, så kunne selv ikke Gud forhindre det. En advarsel ville sannsynligvis ikke nå henne, eller hun kan ha misforstått den eller overhørt den. Dette fenomenet kjenner vi meget godt til fra f eks tilfellet med Jesus, der Jesus misforsto Guds stemme som oppfordret ham til å be for den falne – og Jesus ba for seg selv i stedet for Ardor. Men vi kan i hvert fall fastslå at CE fremdeles har meget lite å fare med, at hans beviser er svært mangelfulle, og at han stort sett velger å se bort fra de faktiske forhold, som er godt

dokumentert i JAs brev, når han skal forsøke å bevise at JA ikke kan ha bli narret. Det gjør hans fremstilling særdeles lite troverdig i mine øyne. Hadde han enda valgt å se realitetene i øynene, og drøftet dem med et åpent sinn, og likevel kommet til samme slutning, så skulle jeg ha respektert hans konklusjoner, men når han gjør det så lettvint for seg selv at han ganske enkelt velger å overse alt det som ikke passer inn i hans fremstilling, så blir den meget lite troverdig.

CE går så over til å behandle spørsmålet om hvorvidt den oversanselige verden kan sies å ha ansvaret for BB i og med at det sies i SOS at det kun er for de "tre gylne fruktene" at den oversanselige verden tar det fulle ansvaret. CE går friskt ut, og allerede før han har kommet med et eneste argument i saken, kaller han det for "uvesentlige forhold". Han fortsetter i samme lettvinte stil som tidligere, og vil ikke engang se i øynene at det faktisk er god grunn til å hefte seg ved dette forholdet, for det står da vitterlig svart på hvitt i SOS at det kun er de tre gylne fruktene som inngår i det samlede verket, som den oversanselige verden tar det fulle ansvaret for, og dette kan man vel ikke bare sånn uten videre se helt bort fra? Det må da stå der av en eller annen grunn? Er det ikke litt arrogant å bare avfeie uten videre, at det synes noe problematisk at det utkom ennå to budskaper flere år etter at verket ble erklært ferdigstilt? Det sier jeg vel vitende om at det ble opplyst flere ganger at de yngste hadde fått tillatelse til å opprettholde forbindelsen inntil JAs død, i tilfelle hun skulle komme til å trenge hjelp til å besvare spørsmål, forsvare VmL mot angrep osv. Men det er vanskelig å se at BB kommer inn under det som denne opprettholdte forbindelsen skulle brukes til, nemlig å forsvare verkene mot eventuelle fremtidige angrep, da BB er en helt ny henvendelse som inneholder en del helt nye opplysninger som ikke er kjent fra VmL. Selv om de fleste tilhengerne av BB nekter for at BB inneholder et nytt budskap, mener jeg det vanskelig kan kalles noe annet, i og med at en del av det som fremkommer i brevet, aldri tidligere har vært opplyst i noen av de andre verkene. Hva er et nytt budskap, om ikke en ny meddelelse med nye opplysninger? Man kan nekte for at BB var et nytt budskap i det uendelige, men det kan aldri forandre på det faktum, at det faktisk finnes noen opplysninger der som ikke står noen andre steder i verkene; altså et nytt budskap!

CE støtter seg innledningsvis på et sitat fra et av brevene som JA skrev til Chr Jørgensen til forsvar for BB i 1938, der hun argumenterer med at det ble opplyst opptil flere ganger at hennes oppdrag som medium for den oversanselige verden var avsluttet, men så kom det likevel flere besvarelser senere. Og det forklarer hun med at de yngste fikk tillatelse til å opprettholde forbindelsen inntil hennes død. Bla a ble det opplyst på slutten av FOG at de yngstes arbeid var avsluttet, men likevel kom det ut to supplementer nesten ti år senere. JA forklarer dette med at de oversanselige åndene ikke hadde mer å tilføye, men at det var Gud som *senere* bestemte at det skulle utgis ett eller to supplementer. Hun skrev, angående hva som står i FOG, stilet til Chr Jørgensen:

"Her staar: At de oversanselige Intelligenser ikke har mer at bringe Menneskene; men senere hen beslutter Gud, at der fra oversanselig Side skal gives et, muligvis to Supplementer til"V.m.L." Se Side 34 Supp. II. Hvorfor protesterede De ikke den gang? Thi omtalte Note, (i "Forsoningslæren & Genvejen) der skyldes Ignatius Loyola, siger ikke noget om eventuelle senere Tilføjelser, tværtimod, han siger: vi har intet mer at give o.s.v. Det havde de heller ikke, paa det Tidspunkt, men Gud tog senere den Bestemmelse: at der skulle gives mer! Skal vi ikke være enige om: at vi Mennesker ikke har nogen som helst Ret til at diktere Gud, hva Han maa og hva Han ikke maa gøre!

CE kommenterer følgende til JAs ord:

"Heraf fremgår altså klart, at Supplement I-II oprindelig ikke var tænkt med ind i De tre gyldne frugter fra Guds side, men først blev det senere. Dette understreges igjen i Andet Supplement på side 34-35: "Med dette Skrifts (dvs. "Forsoningslæren & Genvejen") Afslutning var Løftet til vor jordiske Medarbejder om en Gave bestaaende af "t r e g y l d n e F r u g t e r" opfyldt."

Først senere blev supplementene indføjet i frugterne. Nøjaktig ligesom Gud først paa et (endnu) senere tidspunkt bestemte sig for å supplere de allerede udsendte skrifter med to åbne breve."

Dette høres jo ganske tilforlatelig ut. Gud hadde altså, i følge JA og CE, først ikke tenkt å inkludere de to supplementene i det samlede verket, men bestemte det først senere, og akkurat det samme gjorde seg gjeldende med BB og litteraturbrevet – først langt senere bestemte Gud at Han ville supplere med ennå to budskaper. Men er dette riktig? Det er jeg meget sterkt i tvil om. De to supplementene står nemlig ganske inngående omtalt i Supplement II spm 14 og 15, og det som fremgår her, er avgjort ikke så entydig som det både JA og CE fremstiller det som. Les selv, og døm så om det er riktig at Gud først på et senere tidspunkt kom på ideen med de to supplementene:

"Ved det Tidspunkt, da vor jordiske Medarbejder udtalte: at nu havde hun og hendes Kreds intet mere at spørge om, blev ***Værket foreløbig afsluttet****. Men da Gud havde set, at der endnu var mangt og meget, som kunde være af Betydning for Menneskeheden, og som ikke var bleven belyst, fordi* ***intet Spørgsmaal var stillet i saa Henseende, besluttede Han at udvide det givne Værk med eet Supplement, eventuelt med to Supplementer. Gud gav derfor nogle af de Yngste den Opgave - i et nærmere fastsat Aaremaal - at lede de Mennesker, der sluttede sig til "Budskabet", eller som viste Interesse for det, ind paa at stille skriftlige eller mundtlige Spørgsmaal til vor jordiske Medhjælper, for derefter - gennem disse Yngstes Inspiration og hendes Intuition - at besvare dem.*** *Disse Yngste blev saaledes Medhjælpere for den aandelige Leder, der var givet vor jordiske Tolk eller Oversætter.*

Saaledes er Supplement I og II ligeledes byggede op over Spørgsmaal fra Mennesker. Kun Tillæget til Supplement I blev - efter Guds Ønske og Anvisning - udelukkende givet fra oversanselig Side, fordi det ikke lykkedes, inden Supplementets Afslutning, at lede nogen ind paa at stille Spørgsmaal, der direkte angik det seksuelle Liv. -

Saaledes er der arbejdet Haand i Haand af diskarnerede aandelige Intelligenser og af Mennesker. Og saaledes vil der blive arbejdet, indtil den Stund indtræder, der af Gud er sat som den yderste Grænse for det Aaremaal, der er givet til eventuelle Besvarelser af Spørgsmaal angaaende aandelige, sfæriske og jordiske Forhold. - Men kan vi fremskaffe de endnu manglende Spørgsmaal og besvare dem, inden den af Gud fastsatte Tid er naaet, da bliver Værket endelig afsluttet uden yderligere Tilføjelser. –" SOS II, spm 14. (Mine uthevninger).

For at kunne besvare dette Spørgsmaal maa vi gaa tilbage i Tiden til den Stund, da "Forsoningslæren og Genvejen" blev sluttet. Med dette Skrifts Afslutning var Løftet til vor jordiske Medarbejder om en Gave bestaaende af "tre gyldne Frugter" opfyldt. Men, som det er meddelt i Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal, fandtes der endnu en Del væsentlige Problemer, der burde klarlægges, for at Menneskene kunde faa et fyldigere Billede og en fyldigere Forstaaelse af de oversanselige Forhold samt af de Forhold, der ligger til Grund for Menneskeaandens individuelle Personlighed. Ligeledes fandtes i "Vandrer mod Lyset" Besvarelser, som, ud fra nye Spørgsmaal, eventuelt kunde uddybes og udvides og saaledes hidføre en klarere Forstaaelse af det alt givne. Vor Fader udvalgte da - som tidligere sagt -

nogle af de diskarnerede Yngste til at være Hjælpere for vor jordiske Medarbejders aandelige Leder. Og Han paalagde dem ved de Midler, der stod til deres Raadighed, at fremkalde de manglende Spørgsmaal hos de Mennesker, som sluttede sig til "Vandrer mod Lyset" og som forstod dette Værks Betydning. Fristen for Spørgsmaalenes Besvarelse blev, med vor jordiske Medarbejders Billigelse, sat til at vare saa længe, som hendes Jordeliv varede - længere kunde den jo ikke blive. Men saafremt det maatte lykkes i en kortere Tid at fremkalde og besvare de manglende Spørgsmaal, vilde Arbejdet blive endelig afsluttet, hvorved al fremtidig Besvaren af eventuelle andre Spørgsmaal vilde ophøre, selv om vor Medhjælpers Jordeliv endnu ikke var endt." SOS II, spm 15

Vel, når var det egentlig at Gud tok beslutningen om å supplere VmL med ett eller muligens to supplementer? Jeg mener at det som står i begynnelsen av sitatet fra spørsmål 14 vanskelig kan tolkes på annen måte enn at Gud allerede *før* arbeidet med VmL *foreløpig* ble avsluttet, visste at han ville gi en gruppe av de yngste i oppdrag å forsøke å fremkalle de spørsmålene som ennå ikke var besvart! Nå står det ingen nøyaktig tidsangivelse for når arbeidet med å fremkalle spørsmålene hos dem som fattet interesse for VmL startet, men vi må vel anta at leserne av VmL i hvert fall måtte gis noe tid til å sette seg inn i verket, og gjøre seg kjent med det, men det skulle vel ikke være noen grunn til at disse yngste ventet lengre enn nødvendig med å starte sitt arbeid, og faktisk så begynte de første spørsmålene å innløpe til JA *før* VmL utkom i 1920, fordi enkelte fikk lese deler av besvarelsene før VmL kom ut, og en av disse var pastor Wemmelund, og hans første spørsmål ble besvart allerede i 1919. Dette skulle altså tyde på at noen av spørsmålene ble fremkalt allerede *før* VmL kom ut, og det blir da helt misvisende å påstå at Gud først *etter* at VmL var utkommet, bestemte seg for å supplere verket med ett eller to supplementer. Den parallellen som CE trekker mellom utgivelsen av supplementene og utgivelsen av de to åpne brevene, viser seg derved likevel *å ikke eksistere*! Og vi må også trekke den konklusjonen at både JA og CE her påstår noe som ikke kan medføre riktighet. Supplementene var i Guds tanker allerede før VmL utkom, men det har vi intet holdepunkt for å si at de åpne brevene var. Sammenligningen holder altså ikke likevel, og igjen har CE vist for all verden at hans kjennskap til VmL med tilhørende verker er svært mangelfull. Han kjenner tydeligvis ikke til hva som står i besvarelsen av spørsmål 14 og 15 i SOS II, eller han har som sedvanlig valgt å se bort fra det, fordi det ikke støtter opp om hans argumentasjon. Det er jo en taktikk vi er blitt vant til fra CEs side. Han velger ut enkeltsitater som støtter hans syn, og later som om saken ikke omtales andre steder, selv om hans synspunkter blir direkte motsagt i andre deler av verkene. Men han har altså i dette spørsmålet valgt å bygge utelukkende på JAs brev fra 1938, og det er også tydelig at JA heller ikke erindrer noe om hva som står i SOS om at Gud allerede før VmL kom ut, var klar over at Han ønsket flere spørsmål besvart, og at Han ville gi noen av de yngste i oppdrag å forsøke å fremkalle disse spørsmålene hos leserne av VmL! Et godt eksempel på at selv JA kunne ta feil! Kanskje skyldtes det at hun var svekket av sykdom og mismot likevel? Og jeg synes ikke det var særlig pent av henne å skrive til sin gode venn Chr Jørgensen:

"Skal vi ikke være enige om: at vi <u>Mennesker</u> ikke har nogen som helst Ret til at diktere Gud, hva Han <u>maa</u> og hva Han <u>ikke maa gøre!</u>"

Jeg kan ikke forstå at det skulle være nødvendig å antyde at det var Chr Jørgensens mening å fortelle Gud hva Han kan og ikke kan gjøre, jeg vil heller si at hans innvendinger var meget relevante og at de fortjente et respektfullt svar. Det er tydeligvis ikke bare Chr Jørgensen som har funnet det vanskelig å forstå hvorfor det gang etter gang ble erklært at verket var avsluttet, eller at JA var for syk til å fortsette å forsvare det, og at intet mer ville utkomme fra henne, og så fortsatte det likevel å utkomme meddelelser gjennom hennes mediumitet, for mange andre

har påpekt det samme. Dette må det være lov å undres over, vil jeg hevde, og her synes jeg faktisk at VmL-verkene er preget av noe forvirring og uklarheter!

Men hva som synes helt klart, er at det kun var «Hilsen til Danmark», «Forsoningslæren og Genvejen», samt «VmL» som var planlagt på forhånd, og da det ble klart under arbeidet med VmL at det ikke lyktes å fremkalle alle de ønskede spørsmålene hos seansedeltagerne, bestemte Gud seg for å foreløpig avslutte arbeidet, samtidig som han ga noen av de yngste i oppdrag å forsøke å fremkalle de manglende spørsmålene hos noen av dem som fattet interesse for VmL, og de første spørsmålene innkom altså *før* VmL ble utgitt. Selv etter utgivelsen av Supplement II mente Gud og de yngste tydeligvis fremdeles at noen spørsmål gjensto, for de yngste fikk tillatelse til å fortsette å opprettholde forbindelsen med JA, men i 1934 var det tydeligvis slutt, for etter det kjenner vi ingen brevbesvarelser.

Det som var forhåndsplanlagt i forhold til VmL: At verket skulle bestå av besvarelser på spørsmål angående sentrale emner stilt av jordiske mennesker, det førte altså til at fullførelsen av verket drøyde ut i tid fordi det tok lengre tid enn forutsett for de yngste å klare å fremkalle alle de spørsmålene de ønsket skulle stilles til den oversanselige verden. Og så lenge JA fortsatte med å besvare spørsmål, må dette sies å være en forlengelse av selve arbeidet med VmL – det arbeidet som resulterte i meddelelser som den oversanselige verden tok det hele og fulle ansvaret for, for disse spørsmålene fremkom tydeligvis som et resultat av de yngstes arbeid på oppdrag fra Gud. Men i 1934 var dette arbeidet definitivt avsluttet. Ingen flere brevbesvarelser kjennes. Og spørsmålet er vel da om ikke den stunden var inntrådt, som beskrives i SOS, spm 15, at dersom det lyktes for de yngste å fremkalle de ønskede spørsmålene *før* mediets dødsdag, så ville arbeidet med VmL anses som fullt og helt avsluttet, til tross for at mediet JA fremdeles var i live.

Verken Litteraturbrevet eller Bispebrevet er besvarelser av menneskers spørsmål, så de kommer i en helt annen kategori enn VmL og Supplementene, og det er ikke nevnt noen steder at forbindelsen med JA skulle brukes til noe annet enn å besvare spørsmål, og eventuelt forsvare verket mot angrep i pressen o. l. Og ingen steder er det noe som tyder på at Gud hadde disse to åpne brevene i tankene på et tidligere tidspunkt. Jeg synes derfor det må være helt på sin plass å si at disse to meddelelsene *ikke* naturlig hører inn under de tre gylne fruktene, som er de eneste verkene den oversanselige verden tar det fulle ansvaret for. De står i en helt spesiell særstilling i forhold til de andre delene av verket. Når både JA og CE avviser dette, så mener jeg altså det skyldes at de mangler oversikt over hva som egentlig sies om dette i SOS, spm 14 og 15.

For å forsøke å sannsynliggjøre at JA hadde blitt varslet om at Gud ville trenge hennes hjelp til et spesielt oppdrag mot slutten av hennes liv, henviser CE til et sitat der det heter at Agerskovs ville få vite det dersom Gud skulle få ytterligere bruk for deres hjelp, men han vedgår samtidig at det ikke fremkommer av sammenhengen når dette ble oppgitt til JA. Dermed kan man vanskelig hevde at dette tyder på at JA hadde blitt varslet om at det kunne bli bruk for hennes hjelp også etter 1934. CE bringer også et sitat fra et av IAs brev til Chr Jørgensen fra 1938:

"Mor har, lige siden det siste Supp. til "V.m.L." ble afsluttet, vidst, at hun havde endnu en Opgave at udføre, men hvornaar det blev og af hva Art, det vidste hun ikke noget om."

Det er meget vanskelig å oppfatte dette som et sikkert forhåndsvarsel om at Gud hadde noen planer om brev a la BB og Litteraturbrevet. For det første kommer ikke dette utsagnet fra JA selv, men fra hennes datter, som jeg holder som et lite pålitelig vitne, og den omtalte oppgaven kan jo like godt dreie seg om noe av det andre som utkom fra JA gjennom 30-årene.

Hun skrev jo både det åpne brevet til I. P. Müller i 1932, og hun besvarte en lang rekke brev, blant annet fra kommunelege Aage Marner og Chr Jørgensen i 1933/34, og hun korresponderte også med byfogd i Fredrikstad, Ludvig Dahl. Men det viktigste argumentet mot dette utsagnet, må være at det er skrevet *etter* at BB ble utgitt, og det er jo ganske lett å mistolke tidligere utsagn i etterpåklokskapens lys! Jeg skjønner godt at CE ønsker å kunne dokumentere at også BB var forhåndsvarslet, men de sitatene han bringer, synes jeg kan tolkes i en hvilken som helst retning, og det er helt umulig å si med sikkerhet hva de egentlig dreier seg om, så når CE skriver på side 39:

"Heraf kan man udlede, at Gud muligvis allerede i 1930 har set, at det kunne blive nødvendig med en sidste henvendelse til (nogle af) Hans udsendinge inkarnert i Danmark."

…så fremstår dette som den reneste ønsketenkning. Så tynn dokumentasjon kan selv ikke han tro at man skal ta alvorlig. Nei, dette holder ikke som noen dokumentasjon om at BB var i Guds tanker på et tidligere tidspunkt. Det blir rene spekulasjoner uten hold!

Og mens det ikke er mulig å finne noen sikre forvarsler for at Gud hadde ytterligere meddelelser i tankene allerede i 1930, så er det uhyre lett å finne meget sikre beviser for det motsatte! I det åpne brevet til I. P. Müller fra 1932 skriver f eks JA følgende:

*"**Da mit Arbejde for de oversanselige Intelligenser paa dette Tidspunkt var afsluttet**, og da jeg ikke var Medium i spiritistisk Forstand, maatte jeg selvfølgelig meddele Dem, at vi ikke kunde skaffe Dem et "Møde" med vor aandelige Leder.*

*Dernæst maa jeg henvise Dem til Supplement 2. **I min Efterskrift staar: at mit Arbejde er endt! Det vil sige, at eventuelle fremtidige Spørgsmaal ikke bliver besvarede af Menneskehedens aandelige Ledere ved min Medvirken.** Saafremt De endnu ønsker at sende mig en Liste over forskellige Spørgsmaal, skal jeg gøre, hvad jeg kan, for at besvare dem ud fra mit indgaaende Kendskab til de forskellige Værker (noget lignende har jeg tidligere svaret Dem) **- men Spørgsmaalene bliver ikke forelagt de aandelige Ledere. "Vandrer mod Lyset" og tilhørende Supplementer danner nu et afsluttet Hele, der bliver ikke tilføjet mere af nogen som helst Art**."* (Mine uthevninger).

Og som ikke dette var nok: Og i et brev til Pastor Høgsted fra 13. januar 1933 skriver JA dette:

*"De skriver: at hvis jeg faar et Budskab til Dem, maa jeg meddele det til Dem, da De ikke er en Spotter. At De absolut ikke hører til de Mennesker, der spotter over det usædvanlige, var jeg allerede klar over ved Læsningen af Deres første Brev, saa hvis jeg fik et Budskab til Dem, vilde jeg aldrig tilbageholde det. **Men jeg véd, at jeg intet vil faa, hverken nu eller i Fremtiden, mit Arbejde er jo endt, jeg har ikke længer den Forbindelse med min aandelige Leder, som jeg tidligere har haft; Forbindelsen nu er af samme Art som den, der bliver alle Mennesker til Del, kun er den vel nok for mit Vedkommende mere bevidst, end den er for andre.*** (Min uthevning).

Det er åpenbart at JA var overbevist om at hennes oppgave som medium for den oversanselige verden var avsluttet i og med Supplement II, som ble utgitt i 1930, og at ingen flere hverken meddelelser eller svar på spørsmål vil bli gitt henne fra oversanselig verden. Det er ganske oppsiktsvekkende at CE, som jo setter innholdet i alle JAs brev på lik linje med meddelelsene i VmL ikke tar dette forholdet opp til drøftelse! Det kan jo ikke sies klarere enn dette at ingen ytterligere meddelelser ville fremkomme!! Men igjen kan man bare si at dette er

meget typisk for CEs argumentasjon. Han er så forblindet i sin iver etter å finne argumenter for sine synspunkter, at han helt overser de utsagnene som klart motbeviser hans meninger! Derfor kan vi ikke vite noe om hvordan CE eventuelt ville forklare JAs utsagn fra 1932 og 1933, sett i sammenheng med at det bare ca 5 år senere utkom ennå en meddelelse. Men kanskje han vil hevde at Gud og de yngste i 1933 fremdeles håpet å kunne avverge andre verdenskrig, og de såkalte truende katastrofene som CE taler om? Men om det fantes noen usikkerhet knyttet til de eteropptegnelsene som truet, hvorfor i all verden lot Gud JA uttale seg så kategorisk i 1933? Det ville jo svekke troverdigheten til en eventuell senere meddelelse, at hun så klart og tydelig uttalte at det *ikke* ville komme flere budskap? Nei, dette kan ikke være forklaringen, i mine øyne. Den eneste noenlunde troverdige forklaringen må være at BB skyldes en eller flere av de eldstes inngripen, i et forsøk på å inngi JA et forfalsket budskap, og dessverre lyktes de til fulle i å narre både JA, Selskabet til VmLs Udbredelse, og også nålevende tilhengere av VmL, som er blitt skråsikre forsvarere av mørkets forfalskning av VmL!

CE bruker videre en del plass på å dokumentere at Gud har begrenset sin forutviten om menneskenes valg, og derfor ikke på forhånd kan vite hvilken retning menneskene går, og om det lykkes for hans utsendinger å gjennomføre sine oppdrag i den jordiske verden. Derfor er det ikke et ukjent fenomen at Gud kan komme til å måtte endre planer, endre strategi osv, når det viser seg at forholdene utvikler seg annerledes enn han hadde tenkt. Alt dette er greit nok, og velkjent for alle dem som kjenner VmL. Og selvsagt kunne også Gud komme til å endre planer med hensyn til de verkene han ville gi menneskeheten. Men nå har altså ikke CE klart å finne et eneste troverdig eksempel som tyder på at så skjedde. Og han hevder at når de yngste så klart ga uttrykk for at det kun var for de tre gylne fruktene at den oversanselige verden tar fullt ansvar, så var det for å ekskludere de tekstene som fremkom gjennom JA *før* selve arbeidet med VmL startet. En slik skillelinje kunne jo de yngste ganske enkelt sette ved å erklære at ingen av meddelelsene fra tiden *før* de tre gylne fruktene ble til skal regnes med, men at alle senere arbeider skal inkluderes blant de skriftene de tar det fulle ansvaret for. Men det var ikke slik de uttrykte det: derimot ble det erklært at det kun var for de tre gylne fruktene deres ansvar gjelder. Og her regner jeg også med alle de brevbesvarelsene som ble gitt som *tankediktat* fra Leo etter 1930, da de yngste fortsatte å arbeide for å fremkalle spørsmål også etter Supplement II. Men de brevene som ikke er dikteringer mener jeg kommer i en helt annen kategori, som overhodet ikke kan regnes med blant de tre fruktene. Her har JAs tanker blitt ledet i riktig retning av Leo, eller det skrevne står fullt og helt for hennes egen regning, men innholdet er *ikke* bekreftet i Guds navn. Å medregne disse brevene blant det den oversanselige verden tar ansvaret for, blir som at Gud skulle påta seg ansvaret for menneskelegemet – det gjør han som kjent ikke, og den oversanselige verden tar selvsagt heller ikke ansvar for noe som et menneske selv har skrevet. Det betyr selvsagt ikke at jeg mener at disse brevene er dårlig skrevet, eller fulle av feil – de er bare ikke bekreftet i Guds navn, og *kan* derfor inneholde feil.

Og det er altså intet i de tidligere skriftene som tyder på at den oversanselige verden planla en ytterligere henvendelse til offentligheten eller prester eller bisper, eller at et eventuelt nytt skrift skulle inkluderes i de tre gylne fruktene. Bispene hadde fått sin sjanse i 1920, men ikke grepet den. Bispebrevet stiller således i en helt annen kategori enn verkene for øvrig, og passer ikke inn i det grunnlaget de yngste hadde for å få tillatelse til å opprettholde forbindelsen med mediet JA, nemlig for å forsvare verket mot eventuelle angrep, eller å besvare spørsmål fra interesserte lesere. Bispebrevet passer på ingen måte inn i de tre gylne fruktene!

Kapittel 4: *"På vegne af Gud"*, side 43-44.

Det fjerde kapittelet i Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift for Bispebrevets (BB) ekthet, er på bare drøyt en side, og omhandler et forhold som mange synes er ganske merkverdig; Forfatteren av BB opplyser at han er en av de yngste, men han oppgir ingen steder sitt navn fra noen av sine inkarnasjoner. Hva som forundrer meg minst like mye, er at CE enten bevisst, på grunn av en forglemmelse eller rett og slett uvitenhet unnlater å nevne hva som er kanskje den viktigste årsaken til at mange stiller seg noe uforstående til at forfatteren av BB ikke oppgir sin identitet. I et personlig brev til I. P. Müller fra 16.01.32, gjengitt i hennes Kopibøker, skrev nemlig Johanne Agerskov (JA):

"Enhver aandelig Intelligens, der ikke kan eller "ikke maa" give sit sande Navn, har intet med Gud, Lyset eller Sandheden at gøre."

Igjen må jeg si at det er ganske oppsiktsvekkende at et medlem i bestyrelsen av det forlaget som utgir VmL, i en bok til forsvar for BBs ekthet, unnlater å viderebringe de eksemplene som klart motsier hans argumentasjon, i dette tilfellet er det altså et ganske entydig sitat fra et av JAs brev som må sies å tale meget sterkt imot at forfatteren av BB er en representant for lysets ånder!

At JA skriver så direkte og rett frem at enhver ånd som ikke kan eller ikke får oppgi sitt navn, ikke kan ha med Gud, lyset og sannheten å gjøre, er jo ikke så lett å komme utenom vil jeg hevde, om man altså tar alle JAs brevbesvarelser på alvor – og det gjør jo i høyeste grad CE, som har understreket at han mener at alle JAs brevbesvarelser kommer i samme kategori som VmL og de andre skriftene. Det synes vanskelig å tolke hennes utsagn i 1932 på annen måte enn at alle lysets ånder alltid vil oppgi sin identitet når de vil komme med en meddelelse til menneskene. Men det gjør altså *ikke* forfatteren av BB! Selv har jeg den oppfatningen at forfatteren av BB var meget godt kjent med at JA en gang hadde uttalt seg slik, og at det har gitt vedkommende eldste som forfattet brevet en ekstra skadefryd å klare å få JA til å utgi et skrift som så opplagt går mot hva hun selv tidligere har uttalt, uten at hun merket det… Jeg kan vanskelig tolke det på annen måte at denne "kamelen" har sluppet gjennom i dikteringen av BB, enn at den bevisst er plantet med den hensikt å sette JA i forlegenhet. Men dette forholdet har altså ikke funnet veien til CEs bok, merkelig nok, selv om CE tydeligvis har hatt god hjelp av alle underskriverne av boken, til å finne argumenter i VmL-skriftene som kan imøtegå kritikernes innvendinger. En av dem CE takker, er Steen Ribers, som har gjort ham oppmerksom på at heller ikke forfatteren av "Guds tjeners tale" oppgir noe annet navn enn "Budbringeren", men han er altså en av Guds første skapninger, en av Guds tolv tjenere. I mine øyne er det ganske stor forskjell på å oppgi sin identitet til å være "Budbringeren" og det å ikke oppgi sin identitet overhode. For alt vi vet, kan jo godt "Budbringeren" være et navn som vedkommende av de tolv tjenerne anvender om seg selv, det kan eventuelt hende at hans navn betyr "Budbringeren" om det oversettes fra åndelig språk til jordisk. Vi vet forøvrig fra VmL at de åndelige intelligensers navn ikke en gang for alle er fastsatt, men de yngste kan f eks velge å ta et nytt navn, etter hvert som deres åndelige utvikling skrider fremad, og etter hvert som de gjennomlever sine ulike inkarnasjoner. Ofte kan de velge å anvende sitt navn fra en jordisk inkarnasjon der de har lyktes i særlig stor grad å sette sitt åndelige preg på den jordiske personligheten. Jeg har f eks ofte lurt på om JAs åndelige leder, den "avdøde" Rasmus Malling-Hansen, har valgt å anvende navnet Leo fordi han i et av sine jordiske liv kan ha vært pave Leo I, som var et ganske ekstraordinært stort menneske, og et meget begavet og høyt elsket overhode for den katolske kirke. Men dette er altså bare en antagelse fra min side, men altså med en viss basis i hva som står om de yngstes navnevalg i VmL.

Jeg vil også bestride sammenligningen av den anonyme forfatteren av BB med Guds tjener som oppgir sin identitet til å være "Budbringeren" av ytterligere en grunn, og det er at "Budbringeren" står i en særstilling i VmL-verkene i og med at han er den eneste av Guds tolv tjenere som ytrer seg, mens flere av de yngste altså står frem med sine meddelelser, som f eks; Jesus, Paulus, Ignatius Loyola og Leo, og felles for *disse yngste, utenom forfatterne av de åpne brevene fra 1938*, er at de alle navngir seg enten med sitt åndelige eller sitt jordiske navn fra en av sine inkarnasjoner, eller med begge deler! Forfatterne av brevene fra 1938 er altså de eneste av de yngste som ikke navngir seg, til tross for at JA i 1932 skrev til I P Müller at den av lysets ånder som ikke kan eller får navngi seg ikke har noe med sannheten, Gud eller lyset å gjøre! Er ikke det temmelig påfallende? Og som så mange ganger før i CEs forsvarsskrift holder ikke den analogien han mener å kunne påvise for å sannsynliggjøre sine standpunkter. Det er meget lite til felles mellom den av de yngste som forfattet BB uten å navngi seg, og den av Guds tjenere som bruker navnet "Budbringeren" om seg selv.

Men er det egentlig riktig at denne Guds Tjener ikke oppgir sitt navn? Nei, det tror jeg ikke, faktisk. En av Guds Tjenere henvendte seg til seansekretsen rundt JA og MA allerede 6. desember 1910 og han oppgir sitt navn til dem; Han kaller seg «Gabriel, Herrens Budbringer», og han ba den lille kretsen av mennesker holde sammen, fordi det fra deres midte ville utgå store ting. Og det var han som fortalte JA at hun ville motta «Tre Gylne Frukter»! Gabriels første meddelelse var altså ganske kort, men førte til at seansekretsen ble dypt beveget. Alt dette fortelle Michael Agerskov i sin bok «Nogle psykiske Oplevelser» på side 26-27. Og på side 28 omtaler Hr. Agerskov denne meget høye ånd for «Herrens Budbringer», og det synes ganske åpenbart for meg at dette er den samme ånd som senere dikterte den talen som er medtatt i VmL som «Guds Tjeners Tale», der han omtaler seg selv som «Budbringeren». Kan «Gabriel, Herrens Budbringer», og «Budbringeren» virkelig være to forskjellige inidivider? Jeg tror ikke det!

La meg også understreke igjen at når forfatteren av BB selv hevder å handle på Guds vegne, så kan dette selvsagt ikke regnes som et bevis for at utsagnet medfører riktighet. Hvem som helst av de eldste kan hevde noe slikt.

CE skriver nesten til sist i dette kapittelet:

"JA's belysning af forfatterforholdene i brevet herover forklarer selvfølgelig også de stilistiske forskelle, der findes mellem Bispebrevet på den ene side og de af Leo dikterede skriftene på den anden side."

Er det ikke litt merkelig å uttrykke seg slik, når han nettopp har fastslått at BB også er diktert av Leo, selv om det er forfattet av en av de andre yngste? CE mener kanskje å skrive at forfatterforholdene forklarer de stilistiske forskjellene på BB og på de skriftene som er *forfattet* av Leo? Men hans poeng er tydeligvis at det vil forefinnes stilistiske forskjeller mellom de ulike meddelelsene som er forfattet av ulike åndelige vesener, og de stilistiske forskjellene gjenspeiler de åndelige personlighetenes individuelle uttrykksmåte. Men at det er *langt mer* enn bare stilistiske forskjeller som skiller BB fra de andre VmL-skriftene håper jeg vil fremgå meget klart når jeg snart går i gang med å analysere og kommentere de neste kapitlene, for i neste kapittel går CE faktisk i gang med å omtale selve innholdet i BB.

Kapittel 5: *"Hårde ord i dyster tone"*, side 45-47.

Hittil i sitt forsvarsskrift for Bispebrevets (BB) ekthet, har Christian Eversbusch (CE) kun unntaksvis kommentert selve innholdet i det brevet han ønsker å forsvare som en ekte meddelelse fra lysets ånder på lik linje med de "tre gylne frukter". Som jeg har vist flere ganger, har CEs strategi hittil vært å forsøke å bevise at Johanne Agerskov (JA) ikke *kunne* bli narret av de eldste fordi hun var et *ufeilbarlig* medium som var *upåvirkelig* for mørkets angrep, og dessuten upåvirkelig av tretthet, sykdom og svekkelse. De få gangene han har omtalt selve innholdet i BB, har det kun vært for å påstå at brevet holder den samme høye kvaliteten som alle de andre meddelelsene JA mottok fra den oversanselige verden. Men i kapittel fem får vi altså endelig en sjanse til å se hvordan CE begrunner sin påstand om BBs "høye" kvalitet.

CE understreker meget kraftig at BB kun kan forstås på bakgrunn av den meget truende situasjonen som menneskeheten sto overfor i 1938, på grunn av Ardors eteropptegnelser, som ville kunne føre til en *"kæmpemessig katastrofe"*, som CE kaller det. Og i CEs øyne er det en selvfølge at Gud og de yngstes forsøk på å avverge en slik katastrofe nødvendigvis måtte gjøres på en måte som ville etterlate leseren i en tilstand av uro. En henvendelse til de danske bispene, som i årevis hadde "*skudt sin dårlige samvittighed til side"*, for å frelse dem og millioner av mennesker fra følgene av bispenes unnlatelsessynd måtte få form av et "*strengt advarende råb"!* Og han mener kritikernes reaksjoner på BB er helt *"ulogiske"*.

"Set på baggrund af alle de rædsler, der brød ud med Anden verdenskrig, forekommer det os således ubegribeligt, at nogle kan anke over ikke at finde "den samme ro" under læsningen af Bispebrevet, som under læsningen af de øvrige skrifter. Skulle Bispebrevet have været skrevet på en måde, så man fandt ro under læsningen af det, måtte det jo have betydet, at Gud og de Yngste var fuldstændig upåvirkede af de akut truende æteroptegnelser, der stod i Jordens astrale horisont i '38? Og dét hadde rigtignok rimet dårlig med det billede, vi får af Gud i de øvrige skrifter".

I løpet av den første halvannen side av dette kapittelet, forsøker CE å etablere som fakta en lang rekke premisser, som i beste fall må sies å være meget kontroversielle, og som han ikke gjør det minste forsøk på å sannsynliggjøre. Som vanlig når det gjelder CE, er hans resonnementer bygget på påstander og postulater, og i meget liten grad på dokumenterbare fakta. Hvordan kan han f eks påstå at *"en række i Danmark inkarnerede Yngste (har) skudt deres dårlige samvittighed til side, mange i årevis, og nu gør Gud et sidste forsøg på at frelse dem – og millioner af andre – fra følgerne af deres undladelsessynd: ikke at turde anerkende V.m.L. offentligt"*.

CE synes altså å sitte inne med en viten om at disse yngste som var inkarnert med det formålet å være talsmenn for VmL, både innenfor og utenfor kirken, de må alle som en ha erkjent at VmL var sannheten, og deres eneste begrunnelse for ikke å tre i skranken for VmL var at de handlet mot sin samvittighet av redsel. Nå er det meget vanskelig å vite hvor han har denne viten fra – det finnes meg bekjent ikke dokumentert noe sted at dette var tilfelle. Jeg er gjort kjent med fra min danske venn, Vagn Ranfelt, at f eks Thorvald Kierkegaard, som av JA ble utpekt som en av disse yngste, ble spurt før sin død om han kunne erindre at han hadde avlagt et løfte om å være talsmann for VmL, og dette svarte han bestemt benektende til. Han kunne verken erindre noe løfte eller hadde noensinne opplevd det som sin oppgave å være talsmann for VmL, og han hadde således heller ingen dårlig samvittighet. For når han ikke kunne erindre sitt løfte, så kunne han selvsagt heller ikke føle noen dårlig samvittighet for ikke å ha oppfylt dette løftet, og aller minst kunne han ha skutt denne ikke-følte dårlige samvittigheten til side i mange år. Og det er jo intet som tyder på at Kierkegaard var alene om

å ikke ha noen erindring om å ha avlagt et løfte, og jeg synes det er uttrykk for en overforenkling av meget komplekse forhold, når CE ikke evner å se andre grunner til at VmL ikke slo gjennom i 1920, enn at alle som skulle vært talsmenn for verket bevisst unnlot å støtte verket, til tross for at de forsto at de sto overfor sannheten. Jeg har forsøkt å undersøke omstendighetene omkring de syv danske bispene fra 1920, gjennom å lese biografier osv. og det som er felles for dem er at de sto midt oppe i en meget travel gjerning som kirkeledere i en tid da mange store og viktige stridsspørsmål sto på dagsordenen. Og jeg har ikke funnet noe som tyder på at noen av dem hadde fått forståelsen av at VmL var sannheten. Det kan man kanskje heller ikke forvente å finne, men jeg må innrømme at jeg stiller meg meget tvilende til om flertallet av dem en gang hadde lest VmL. Og om de ikke hadde lest VmL, så kan de vanskelig ha fattet hva det var de sto overfor. Biskopene fikk mange skrifter tilsendt, blant annet sendte også I P Müller ut sine bøker til mange prester og bisper, og han møtte også flere av dem personlig. Man kan kanskje ikke regne I P Müller for å være det mest troverdige vitnet, men da jeg leste om hans personlige besøk hos noen av bispene, synes jeg det fremgikk at vedkommende bisper ikke hadde lest VmL, men kun hadde verket stående i bokhyllen, etter å ha fått det tilsendt fra Agerskovs. Mitt inntrykk er også at det innen kirken bredte seg et rykte om at VmL var spiritisme, og om det synspunktet vant frem, vil jeg holde det for overveiende sannsynlig at de fleste av kirkens menn valgte å ikke lese verket, for spiritisme ville nok de færreste av dem ha noe med å gjøre! Ja, selv domprost Martensen-Larsen som skrev om VmL i sin bok, "Spiritismens Blændeværk og Sjæledybets Gåder", som ble utgitt få år etter VmL, hadde ikke lest boken ferdig, for store deler av den var ikke en gang sprettet opp, fant MA ut etter pastorens død, da hans eksemplar dukket opp i et antikvariat. Det vil ikke forundre meg om Kierkegaard og Martensen-Larsen representerer det store flertallet av kirkens menn, og jeg finner det personlig mest sannsynlig at de fleste av dem overhodet ikke ante hva VmL var for noe fordi de ikke hadde lest verket, eller at de i beste fall kjente til innholdet fra tredje person og fått det omtalt som spiritisme, til tross for at de muligens hadde boken stående i sin bokhylle

Det står da også klart og tydelig i SOS at det bare var en *liten sjanse* for at VmL ville slå gjennom allerede i 1920! Og det er også helt klart at JA hadde særdeles liten tro på at prestene ville anerkjenne VmL da den kom ut. I et brev til Christian Jørgensen fra 5/5 1921 skrev hun:

"Jeg kan egentlig ikke sige, at vi "venter" paa Præsterne, for ingen av oss har haft Tillid til, at de vilde blive Talsmænd for "V.m.L"..."

Skal tro hvem JA tenker på når hun skriver at "ingen av oss" har hatt tillit til at prestene ville bli talsmenn for VmL? Mener hun seg selv og sin mann, eller inkluderer hun også sin åndelige leder i dette "oss"? I et brev til Pastor Wemmelund fra 1933 gir videre JA uttrykk for at det sikkert vil bli en lang vei fremover før VmL vil bli allemannseie:

"Nej, vi maa nok trøste os med Bjørnsons Ord om: en Sandheds langsomme Vækst, som De citerede i Deres Brev. Der er sikkert en lang og trang Vej fremad for "Vandrer mod Lyset", førend den kan blive det "Allemands-Eje", som vi alle drømmer om."

Dette utsagnet rimer særdeles dårlig med den påstanden at Gud bare fem år senere, med utgivelsen av BB, gjorde et siste, temmelig desperat forsøk, på få bispene til å anerkjenne VmL! Burde man ikke fra oversanselig side på en eller annen måte ha forhindret at JA flere steder uttalte så utvetydig at det ikke ville komme flere budskaper, og at det ville bli en lang vei fremover før VmL ble anerkjent av det store flertallet? Hennes kategoriske utsagn bidrar jo i høy grad til å undergrave troverdigheten av BB, som kom ut bare 5 år etter at hun hadde fastslått at det ville gå lange tider før VmL ville bli kjent av mange!

JA skriver i brevbesvarelser at hun vet at enkelte av prestene som fikk tilsendt VmL i 1920 ble grepet av verket, selv om hun ikke er særlig konkret omkring hvor hun har denne viten fra, eller om antallet av disse prestene, og heller ikke om deres beveggrunner for å ikke stå frem for offentligheten. Og hun refererer også i en av brevbesvarelsene til en prests anmeldelse av VmL, som tydelig avslører at han hverken har gjennomtenkt eller forstått verket. I BB står følgende om hvorvidt noen av bispene eller prestene ble oppriktige tilhengere av VmL:

"Som vor jordiske Tolk har bemærket i sin Indledning, blev vor Faders Budskab "Vandrer mod Lyset" i året 1920 overgivet til de Bisper, som da sad i Embedet. De Mænd, som dengang var Kirkens øverste Myndigheder, havde alle lovet vor Fader, at de under jordelivet vilde modtage et eventuelt Reformationsværk, hvis det lykkedes at faa det omsat til den jordiske Verden, samt lovet at gennemføre den i Værket paapegede Revision af den bestaaende Tro. Men gjorde de det? Nej, det gjorde de sandelig ikke!! ***De vendte sig fra det, de ønskede ikke at beskæftige sig med et Værk, der saa fuldstændig rev deres Kirkes Lære ned fra det ophøjede Stade, som den hidtil havde indtaget.*** *Ja, et Par af eders Forgængere vendte sig endda i den dybeste Foragt fra vor Faders Budskab; thi i deres jordiske Blindhed antog de, at Satan, Djævelen, stod bag det givne!! Men er det virkelig tænkeligt, at Satan, Mørkets Fyrste, den øverste Repræsentant for Synden, for Hadet, for al Verdens Ugerninger, Ondskab og Daarskab, kunde være i Stand til at forme et saadant Kærlighedens og Renhedens Evangelium, som bl. m. a. indeholdes i "Vandrer mod Lyset"? Nej og atter Nej, noget saadant vilde være ganske ugørligt! Men Mennesker er altsaa i deres Kortsynethed dog i Stand til at give den Art Tanker Rum i deres Sind! - "* (Min uthevning).

Dette er egentlig et ganske merkverdig avsnitt, som altså sier at noen av kirkens øverste myndigheter vendte seg fra VmL fordi de trodde djevelen sto bak verket. Men det gjør han jo, tildels! Hele Ardors beretning er jo diktert av «djevelen», som ikke lenger er mørkets fyrste, men som har vendt om til lyset. Hvorfor nevnes det ikke i dette avsnittet at Ardor har vendt om, og at han absolutt kan forfatte et verk av VmLs kvalitet? Hele avsnittet er en eneste stor selvmotsigelse! Og om man skal anvende BB som en sikker kilde til å forklare hvordan bispene reagerte i 1920, synes det altså helt klart at ingen av dem kommer i den kategorien som CE så foraktelig har omtalt; de som avviste VmL handlet bevisst mot sin samvittighet av redsel og fortrengte siden sin dårlige samvitighet! Og CE anser jo i høyeste grad BB for å være en sikker kilde, så det undrer meg at han ikke har fått med seg hva som her fortelles om bispenes reaksjon. Det sies jo intet her om at de ble grepet av VmL eller at de forsto at det var sannhetens budskap fra Gud, bare at de vendte seg fra det! Og hvordan forholdt det seg med de ca 60 prestene? Jo, om dem står følgende:

"Ikke alene eders Forgængere i Embedet fik vor Faders Budskab tilsendt, flere af eders Brødre inden for Kirken havde ligeledes før Inkarnationen givet Løfte om at være deres Overordnede behjælpelig med at gennemføre en Revision af den bestaaende Lære. Heller ikke disse Mænd holdt deres Løfte, skønt adskillige af dem følte sig dybt grebne af de givne Meddelelser, skønt de glimtvis følte, at de her stod over for de saa længe eftersøgte Sandheder. I Stedet for at bede vor Fader hjælpe dem til fuldtud at forstaa det givne, saa at de kunde blive i Stand til at delagtiggøre deres Menigheder i deres Viden og Forstaaelse, forholdt de sig passive, fordi de ikke vovede at komme ind i en Situation, der muligvis kunde blive Grundlaget for deres Afskedigelse fra Kirkens Tjeneste. - Mange af disse Mænd, der brød det til vor Fader givne Løfte, er forlængst blevet kaldt hjem og har over for Gud maattet gøre Rede for, hvorfor Modet til at følge Hans Kalden svigtede dem i den afgørende Stund."

Her legger vi merke til at det står at atskillige av prestene følte seg dypt grepet av de givne meddelelser og at de *glimtvis følte* at de sto overfor de så lenge søkte sannheter. Men i stedet for å be Gud om hjelp til fullt ut å forstå det givne, forholdt de seg passive, fordi de ikke våget å komme i en situasjon der de risikerte sin stilling i kirken. La meg før jeg går videre i mine kommentarer til dette avsnittet i BB understreke at jeg personlig selvfølgelig ikke godtar BB som en sikker kilde i disse forholdene! Hele BB er etter min mening en forfalskning, og hvert eneste avsnitt brevet gjennom kan inneholde løgnaktige opplysninger. Men grunnen til at jeg likevel vil omtale dette avsnittet nærmere, er at det er av interesse å se hvor CE eventuelt kan ha funnet sine opplysninger om at den eneste grunnen til at bispene og prestene ikke reagerte på VmL, var av redsel fordi de var feige og/eller fortrengte sin samvittighet! Vi så altså i avsnittet ovenfor at det ikke står noe om at bispene holdt seg tilbake på grunn av feighet eller bevisst fortrengte sin samvittighet og hvordan skal vi forstå det som står om de 60 prestene? For det første er det ikke så lett å være sikker på hvor mange som menes med atskillige. I "Bokmålsordboka" utgitt av det norske Universitetsforlaget står "atskillige" synomymt med "(ganske) mange" eller "ikke så få". Det må vel da kanskje dreie seg om mindre enn halvparten av de 60 prestene, altså ikke mer enn 30? Selv synes jeg dog også det virker for mye, og mener man ville ha uttrykt seg annerledes om det dreide seg om så mange. Jeg vil heller antyde at det kan være snakk om 10-15 prester, som ifølge BB ble dypt grepet og glimtvis følte at de sto overfor de etterlengtede sannheter. Og ut fra denne måten å formulere hva prestene opplevde, synes det ganske tydelig at de ikke fullt og helt tok til seg innholdet VmL og oppfattet det som den hele og fulle sannheten, som de gikk inn for med hele sin overbevisning. Om det var tilfelle, ville det vel neppe heller ha stått at de ikke ba til Gud om hjelp til å forstå det fullt ut.

Det blir sannsynligvis mye mer dekkende å si at de hadde en glimtvis følelse av at VmL fortalte sannheten, men at de gikk ikke noe videre på grunnlag av den følelsen. Og grunnen skulle altså være, ifølge BB, at de ville unngå at en stillingtagen skulle gi grunnlag for deres avskjedigelse. Vi mennesker har en stor evne til å skyve fra oss det vi ikke ønsker skal forstyrre vår sjelefred, selv om vår ånd i mange tilfeller vil fortsette å minne oss på det, dersom det er viktig, men om disse prestene følte noen plagsom dårlig samvittighet i årene fremover, gir ikke teksten i BB oss noen grunnlag for å vite med sikkerhet! Og vi må i denne sammenhengen ikke glemme at den som ikke reagerer på samvittighetens innskytelser, men overhører dem, trekker mørket til seg, og gjør seg selv mer og mer uegnet til å utføre den lovede oppgaven i lysets tjeneste. Og det som synes klart, er at det ikke finnes noe grunnlag i BB selv som støtter CEs voldsomme utfall mot prestene og bispene, og hans meget harde dom over dem. Sannsynligheten er etter min mening mye større for at langt de fleste prestene reagerte som det BB forteller at bispene gjorde - de avviste VmL ganske hurtig uten noen særlig grundig refleksjon, og hadde ingen opplevelse av at BB var sannheten fra Gud! Og selv om CE gjør sitt beste for å fremstille det å gjenkjenne sin samvittighet som den enkleste sak i verden, og prestenes misjon som nærmest et bagatellmessig "venstrehåndsarbeid", så er det slett ikke alltid like enkelt å "utskille" sin samvittighets stemme fra alle de tankeimpulser som oppstår i ens tanker, og særlig ikke når de eldste gjør alt hva de kan for å forvirre ved å innpode forvirrende tankeimpulser! Ja, selv JA var tydelig klar over hvor vanskelig det kunne være å erindre et løfte og forteller i det åpne brevet til I. P. Müller, at også hun har opplevd å bryte slike avgitte løfter i tidligere inkarnasjoner, og at hun derfor intet hadde å bebreide den presten som ikke erindret sitt løfte om å være talsmenn for VmL (i det åpne brevet er det tale om Thorvald Kierkegaard, som JA har fått utpekt fra oversanselig side som en av dem som hadde avlagt løfte om å være talsmann for VmL i den jordiske verden):

"For øvrigt har vi ikke noget at lade Pastor Kierkegaard høre, vi har selv ofte i tidligere Inkarnationer glemt vore Løfter til vor Gud og Fader. Vi ved, at det er meget vanskeligt under Jordelivet at holde de givne Løfter."

Sammenlignet med den forståelsesfulle holdningen JA inntar overfor Thorvald Kierkegaard, hvor hun meget åpent erkjenner at også hun ofte har glemt sine løfter i tidligere inkarnasjoner, må man vel nærmest kalle den ubarmhjertige og nådeløse dommen "Gud" har felt over de kirkens menn som ikke erindret sitt løfte om å være talsmenn for VmL i 1920 for grotesk:

"- Mange af disse Mænd, der brød det til vor Fader givne Løfte, er forlængst blevet kaldt hjem og har over for Gud maattet gøre Rede for, hvorfor Modet til at følge Hans Kalden svigtede dem i den afgørende Stund. Bittert har de angret deres Svigten, bittert har de angret deres Tavshed, thi vor Fader viste dem, hvorledes der vilde have set ud i den jordiske Verden, hvis de havde fulgt Hans Kalden. De Billeder af Verdenssituationen, som I - Kirkens øverste Myndigheder - nu ser og længe har set for eders Øjne, skyldes til Dels disse Mænds Svigten! Og vor Fader har paa deres Skuldre lagt en stor Del af Ansvaret for de grufulde Begivenheder, som nu i lange Tider daglig har fundet Sted baade i Syd, i Vest og i Øst. Disse Mænd, der svigtede deres Løfte, bærer nu deres store Ansvar for de Millioner af Menneskeliv, der er gaaet tabt baade af Kombattanter og af Nonkombattanter; de bærer deres store Ansvar for de talløse Grusomheder udøvet mod Mænd, Kvinder og Børn, de bærer deres ansvar for de talrige Skændselsgerninger udøvet under Krigenes Rasen og Hærgen, de bærer deres ansvar for de aandelige og legemlige Lidelser, Ansvaret for de tragiske Livsforhold, som er

Peter M. Wemmelund, 1870-1955, var den eneste av de danske prestene som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte VmL, som holdt sitt løfte, om enn i det stille. Han støttet flere av utgivelsene økonomisk. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Thorvald Kierkegaard, 1878-1965, var i sine yngre dager meget positiv til Hilsen til Danmark, og kjente flere av kapitlene i VmL før verket utkom. Han brukte mange av tankene fra VmL i sine prekener i den Unitariske kirke, men gikk aldri offentlig ut med sin støtte. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Hans Martensen-Larsen, 1867-1929, omtalte VmL i sin meget kritiske bok om spiritismen fra 1922, men er "snill" i sin omtale, og hadde atskillig sympati for Michael og Johanne Agerskov. Foto: Det Kongelige Bibliotek

blevet utallige Kvinders og Børns Skæbne. Ja, det er ugørligt at opremse alt det, som disse Mænd nu maa bære Ansvaret for, et Ansvar, som det vil tage dem Aartusinder, ja, maaske Aarmillioner at faa bortelimineret gennem den Bod, vor Fader har paalagt dem. Mange vanskelige, mange triste og tunge Inkarnationer venter i Fremtiden de Mænd, der svigtede vor Faders Tillid. Og jeg siger derfor til eder: lad mine Ord her være et Memento for eder; tænk paa det mægtige Ansvar, som vor Fader engang vil lægge paa eders Skuldre, hvis ogsaa I vender eder fra den Mission, som er eders!"

Denne nærmest hevngjerrige måten å straffe de yngste for å ha blitt villedet av mørket, ved at de vil få tunge og triste inkarnasjoner i flere millioner år fremover i tiden, er helt ukjent fra VmL! Ingen steder kan vi lese om en slik barbarisk opptreden fra "Gud" sin side! CE hevder at dette ikke er en straff som "Gud" utsetter dem for fordi han ønsker å hevne seg, men at det er en ganske naturlig følge av gjengjeldelsesloven. Men slik som dette er gjengjeldelsesloven aldri før blitt fremstilt i VmL-verkene! Tvert i mot står det at over Guds gjengjeldelseslov står Guds barmhjertighet, og det er også alltid helt avgjørende for hva slags "gjengjeldelse" som kan komme på tale hvordan den som vender hjem etter et jordeliv forholder seg til sine "synder"! Bare i de sjeldneste tilfellene kommer de strengeste bestemmelsene i gjengjeldelsesloven til anvendelse, og det overfor de harde og steile som ikke vil innrømme at de har gjort noe galt, og som ikke føler sorg eller angrer sine synder. Den angrende vil nesten alltid kunne gjenopprette sine feiltagelser ved en eller annen frelser- eller kjærlighetsgjerning, og dette gjelder i høyeste grad de yngste, som vil kunne inkarnere som geniale vitenskapsmenn og f eks finne opp en medisin som kan redde tusenvis, eller millioner av mennesker! Det burde således være et vanvittig spill av de yngstes geniale evner, om deres evner som menneskenes foregangsmenn skulle måtte bruke millioner av år til tunge, triste inkarnasjoner for å sone sin skyld. Og at de blir pålagt store deler av skylden for noe som de eldste har planlagt og sørget for å få satt ut i livet gjennom sin onde tankepåvirkning er temmelig absurd! Jeg vet kun om et tilfelle som nevnes i VmL, der de yngste blir rammet av gjengjeldelsesloven i dens strengeste form, og det er dersom de har utført drap, og sluppet unna den jordiske straff. I slike tilfeller, vil ikke deres anger etter jordelivet være tilstrekkelig til å "bøte" på deres misgjerning, men de vil i et kommende jordeliv måtte redde et tilsvarende antall mennesker fra å bli drept, uten at de vil ha sin skytsånd eller Guds beskyttelse. Resultatet vil da oftest bli at de selv vil bli lemlestet eller drept under utførelsen av redningsdåden. Ellers sies det ganske tydelig flere steder at de av de yngste som har feilet, eller misforstått sin misjon, vil få en ny sjanse til å rette opp igjen sine feiltagelser i en senere inkarnasjon. I et brev til Pastor Wemmelund fra 1919 står det f eks:

"Har de Yngste misforstaaet deres Opgave i det jordiske Liv, eller er de bleven vildledte af Ardor og hans Hjælpere, vil de altid i en senere Inkarnation faa den Opgave at rette Fejlene."

Og om ikke dette sitatet er tilstrekkelig for å vise hva VmL står for i dette spørsmålet, så skriver Ignatius Loyola i "Forsoningslæren og Genveien dette om hva som vil bli Guds ord til de prestene som ikke evner å erindre sitt løfte om å være talsmenn for VmL:

"I have ikke værnet om den Kærlighedsspire, jeg har plantet i eders Hjerter, I have ikke plejet og hæget den; forkrøblet og spæd staar den skjult, dækket af det Mørke, der er i eders Sind; gaar tilbage og søger i nye Jordeliv at bringe Kærlighedsspiren til at vokse, til at udfolde sig i sin hele Skønhed, og naar I have fremelskFet *de farveskønne, duftende Blomster, der hvile i deres trange Svøb, da kunne I sejre over eder selv, da kunne I tilgive eders ældste Broder, og da ville I vandre fremad omstraalede af min Kærlighed, vandre frem imod klarere, renere og stærkere Lys!"*

Forskjellen mellom disse vakre og opphøyede ordene og BBs groteske utmaling av "Guds" staffedom som vil ramme bispene og prestene, er nærmest himmelvid, og det burde være fullstendig opplagt at så forskjellige holdninger til de yngste ikke kan stamme fra den samme kilden! Loyolas ord stammer helt tydelig fra de himmelske ånder, mens BBs ord fra mørkets onde og formørkede ånder!

Det står intet i VmL om at en eventuell reformasjon av den danske kirken ville føre til en større internasjonal åndelig vekkelse, slik CE hevder ville bli resultatet om den danske reformasjonen ble gjennomført, kun at den ville vekke gjenlyd langt utenfor Danmarks grenser. Det virker selvsagt sannsynlig at det kan ha vært inkarnert mange av de yngste også blant mange andre lands kirkeledere, som hadde lovet å forsøke å følge Danmarks eksempel, dersom reformasjonen i Danmark lyktes. Men da VmL ikke slo an i Danmark ved utgivelsen, er det meget vanskelig å se for seg at en eventuell reformasjon i Danmark i 1940, 20 år senere, skulle ha noen særlig stor sjanse til å bre seg til land som allerede var eller meget snart ble trukket inn i 2. verdenskrig. Knapt to måneder etter at fristen fra BB gikk ut, ble jo både Danmark og Norge angrepet, og ikke lang tid etter, hadde Hitlers naziregime underlagt seg store deler av Europa. Virker det sannsynlig at disse landene, som var i krig fra 1940, samtidig som de var okkupert av en brutal krigsmakt, som førte streng kontroll med all virksomhet i landet, skulle klare å reformere sin kirkes trosgrunnlag? På meg virker dette fullstendig usannsynlig, må jeg innrømme - jeg vil tro at kirkene gjennom disse fem krigsårene hadde sin fulle hyre med å forsøke å fungere på et vis mens befolkningen led under okkupasjonen med sviktende matvareforsyning og harde livsvilkår på alle livets områder. Jeg kjenner ikke den danske kirkens historie godt nok til å uttale meg for sikkert om krigstiden, men har jo fått med meg såpass at innen kirken fantes det både motstandsfolk og tyskvennlige prester, og den europeiske antisemittismen hadde sine uttalte støttespillere også innen biskopenes egne rekker. Og det synes meg svært usannsynlig at et emne som VmL ville bli satt særlig høyt opp på dagsordenen i kirkene i det okkuperte Europa. Men ifølge CE, skulle altså BB føre til en reformasjon i Danmark i 1940, og en åndelig vekkelse i hele det krigsherjede Europa. Virker dette sannsynlig? I hvilke land var det eventuelt denne åndelige vekkelsen skulle skje? Og hvordan tenker CE seg at en åndelig vekkelse i Europas krigsherjede land skulle påvirke Hitler og hans generalstab? Ville de bli så opplyste gjennom det lyset som bredte seg som en følge av reformasjonen at de ville oppgi sine krigsplaner, og trekke seg tilbake fra de landene de allerede hadde okkupert? På meg virker ikke dette som annet enn drømmer og fantasier uten rot i virkeligheten. Hitler-regimet var befolket av sannsynligvis de aller ondeste eldste som eksisterte, som var fullstendig skruppelløse og samvittighetsløse, og de hadde det tyske folket fullstendig i sitt grep gjennom massiv propaganda og hjernevasking gjennom mange år. Skulle en reformasjon i Danmark i 1940 kunne endre noe på dette? Neppe! Dersom man skulle ha klart å forhindre Hitler og hans nazistparti fra å komme til makten, måtte dette selvsagt ha skjedd på et langt tidligere tidspunkt. I 1940 var hans makt blitt å sterk, at intet kunne stanse ham fra å sette i verk sine grusomme planer om å oppnå verdensherredømme, og aller minst at ni danske bisper ble tilhengere av VmL, hvor mye dette enn ville ha vært en særdeles gledelig begivenhet!

Vi må også huske på at de eldste alltid gjorde alt de kunne for å hindre samarbeidet mellom de yngste når det gjaldt å bringe de store sannhetene til jorden, og de yngste som inkarnerte som prester og bisper har selvsagt ikke sluppet unna de eldstes angrep, og jeg vet f eks at domprost Martensen-Larsen gjennomgikk en meget dyp og alvorlig krise i sitt trosforhold da han var ganske ung mann, og hans tvil holdt ham borte fra all aktiv deltagelse i kirkelivet i flere år. Når de yngste hadde særlig viktige oppgaver å utrette i sin inkarnasjon, sørget de eldste alltid for å trekke mørket tett omkring dem, for at de skulle ledes på avveie og

mislykkes med sin misjon! Det kommer meget tydelig frem i dette sitatet fra en brevbesvarelse til Pastor Wemmelund i 1919, som jeg også har sitert fra ovenfor:

"Men har det været Ardor og hans Hjælpere magtpaaliggende, at de gjorte Fejl ikke blev rettede, saa har han paa ny samlet en Skare af de Ældste om en saadan Udsending fra Gud for, ved forvirrende og fejlagtige Tankeindskydelser, at hindre Rettelserne eller forvrænge det nye, der skal gives."

Selv om jeg altså finner det overveiende sannsynlig at bare et lite fåtall av de yngste som var inkarnert for å være talsmenn for VmL virkelig ble grepet av verket, innser jeg selvfølgelig at det sannsynligvis fantes *noen* som forsto at de med VmL sto overfor et budskap av overordentlig stor verdi. Og om disse i tillegg kunne erindre sitt løfte om å være talsmenn for verket, men unnlot å tre frem, så rammer BBs kritikk selvsagt dem, men alt tyder på at disse var i et forsvinnende lite mindretall, og noe offentlig ordskifte om VmL ble det omtrent ikke. Interessen var tilnærmet lik null. Og man kan jo bare forestille seg hvordan de ni bispene i 1938 (pluss en til i 1939) opplevde å motta et skrift der det ble påstått at om de ikke innen en frist på to år avsa seg sin tro, så ville Gud muligens måtte avbryte all forbindelse med menneskeheten, muligens for flere millioner år for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger at all sivilisasjonsutvikling kunne begynne forfra. Jeg kan ikke tro annet enn at de må ha trodd at vedkommende som sendte ut et slikt brev ikke kunne være ved sine fulle fem. Om jeg selv forsøker å sette meg inn i en lignende situasjon, og forestiller meg at jeg en dag, uten forvarsel, mottok en henvendelse fra et trossamfunn som krevde at jeg skulle slutte å tro på VmL, og i stedet slutte meg til en for meg ukjent tro, som jeg ikke fant i overensstemmelse med min overbevisning, og om jeg ikke gjorde dette innen en frist på to år, så ville hele menneskeheten måtte lide i årmillioner fordi jeg hadde sviktet – ja så må jeg jo innrømme at jeg ville undre meg over at noen virkelig kunne tro at det er mulig å få noen til å skifte tro ved hjelp av utpresning, og et slikt skrift ville gjøre et umåtelig dårlig inntrykk på meg! Det er så hinsides ethvert seriøst og anstendig forsøk på å få en troende i tale, at bare den som er tilnærmet fanatisk i sin tilbedelse av JAs ufeilbarlighet, kan gå inn for en slik form for henvendelse uten å se at den er dømt til å mislykkes.

Jeg kan jo i denne forbindelsen nevne at jeg før, CE utga sin bok til forsvar for BBs ekthet, skrev en mail til bestyrelsen i Forlaget, der jeg i ganske skarpe vendinger advarte dem mot å utgi et skrift der de forsvarte tanken om at Gud kan tenkes å bryte all forbindelse med menneskene. Noen av mine aller beste venner i VmL-miljøet kritiserte meg ganske kraftig for tonen jeg hadde valgt i min henvendelse, og bestyrelsen ble da også meget såret over min ganske udiplomatiske henvendelse, og skrev et fornærmet svar tilbake hvor de gjorde det klart at intet av det jeg skrev kunne endre på deres beslutning om å utgi forsvarsverket, og Jørgen Degn skrev rasende til meg at han aldri mer vil motta noe som helst fra meg, og om jeg sender ham en eneste mail i fremtiden, så vil den havne i hans søppel-boks. Bestyrelsens reaksjon var ganske betegnende for hvordan folk flest vil reagere når de opplever at noen angriper deres tro, men for CE og hans støttespillere å se at det var meget lite håp om å komme i dialog med bispene gjennom en henvendelse av BBs karakter, som var et eneste langt angrep på deres tro, og endog et utpresningsforsøk for å få dem til å godta VmL, det synes helt umulig. De kristne bispene skulle visst tåle hva som helst av angrep på det de trodde på, og likevel være imøtekommende overfor dem som angrep dem, og som forespeilet dem mange tusener, ja kanskje millioner av år med triste og tunge inkarnasjoner, pluss at Gud ville skrive med flammende skrift over deres hoder; «Veiet og funnet for lett», og menneskene ville muligens måtte lide for deres unnlatelsessynd i millioner av år fordi Gud da muligens måtte avbryte all forbindelse med dem. For ikke å snakke om at de måtte bære en stor del av skylden for de enorme lidelsene som de truende hendelsene ville påføre menneskene på jorden. Og så påstår

man at BB ikke var et forsøk på å *presse* bispene til å reformere kirken? Det er jo absurd! Det er jo så åpenbart et forsøk på å presse bispene til å avsi seg sin tro mot sin vilje! Og i mine øyne kan ikke BB være noe annet enn en bevisst provokasjon, designet for å *forhindre* at VmL skulle vinne gjennom, for ved utsendelsen av BB var VmL diskreditert i mannsaldre fremover i kirkens øyne – og den fiendtlige holdningen som gjør seg gjeldende blant mange VmL-tilhengere overfor kirken og prestene har også sitt utspring i BBs svartmaling av den kristne kirke, og av kristendommen. BB er et grunnleggende *splittende* skrift, og ikke bare skapte det en nærmest uoverstigelig splittelse mellom VmL og kirken, det har også like siden det kom ut skapt splittelse innad i det lille danske VmL-miljøet. Forfatteren har til fulle lyktes med sitt forehavende å forfalske det sanne budskapet i VmL.

Når CE i lett hånlig tonefall hoverer over dem som har tillatt seg å mene at BB er et eksempel på meget dårlig kommunikasjon, og trekker den slutningen at de derved mener at de yngste eller endog Gud burde få et kurs i kommunikasjon, så er det godt mulig det er meg han henviser til, for jeg har hevdet at den som bare har den minste lille innsikt i kommunikasjon vil forstå at en henvendelse av typen BB, umulig kan møte noen velvilje hos de danske bispene, og at det som et forsøk på å få dem i tale i trosspørsmål må sies å være totalt mislykket. Men når jeg sier dette, så er det noe jeg hevder i meget trygg forvissning om at det verken er de yngste eller Gud som står bak BB, men tvert imot en av de eldste som har sett sitt snitt til å narre JA mot slutten av hennes liv, da hun var trett, mismodig og svekket av sykdom, og som klarte å få henne til å utgi et mørkets skrift der de grunnleggende sannhetene om menneskenes forhold til Gud som vi har fått kjennskap til gjennom VmL, blir forvrengt og forfalsket. Selv gjengjeldelsesloven klarer BB å forfalske i det det hevdes at de yngste som mislyktes i å være talsmenn for VmL, ville måtte gjennomleve flere tusen, ja muligens flere millioner år med triste og tunge inkarnasjoner. Og dette påstås uten at forfatteren vet det minste om hvordan disse yngste ville stille seg til sin mislykkede misjon når de våknet opp i sfærene etter sine liv. I VmL får vi vite at over gjengjeldelsesloven står Guds barmhjertighet og om disse yngste reagerte med dyp sorg og bønnfalt Gud om å tilgi dem, og om å gi dem en ny sjanse til å gjøre VmL kjent, så er det etter min mening helt utenkelig at Gud ville straffe dem ved å gi dem triste og tunge inkarnasjoner i *flere millioner år* – hva slags hensikt skulle det ha, annet enn at de skulle lide? I BB møter vi for første gang en "Gud" som helt bevisst ønsker å påføre sine skapninger lidelse fordi de skal unngjelde for sine unnlatelsessynder. Mens i VmL får vi vite at selv statsledere som har mange menneskeliv på samvittigheten fra sin regjerningstid på jorden, kan få sone sine synder ved å redde et tilsvarende antall mennesker fra døden ved f eks å oppfinne en livreddende medisin. Den "Gud" som i BB truer med traff og pinsler er heldigvis en helt annen enn VmLs Gud – en løgnens og hevnens "Gud" på linje med den gammeltestamentlige Jahve. At noen som har sluttet seg til VmL ikke kan se at BBs hevngjerrige "Gud" er den ekte Guds rake motsetning, er meg en stor gåte!

Men CE mener altså at BBs karakter av å være et strengt opprop, formulert med harde ord i en dyster tone var en følge av de meget truende eteropptegnelsene som sto i horisonten i '38. Og han finner det ulogisk at ikke motstanderne av BB kan se at de truende lidelsene gjorde at Gud og de yngste ikke hadde noen annen måte å formulere seg på. De var i hans øyne påvirket av en truende *"kæmpemessig katastrofe"*. Vel, så la oss da undersøke om vi kjenner til andre eksempler på at Gud og de yngste var så sterkt preget av truende hendelser, at de så seg nødt til å ty til samme "*hårde"* måte å uttrykke seg på som i BB. Vi vet jo f eks at arbeidet med VmL i tid falt noenlunde sammen med utbruddet av den første verdenskrigen i 1914, som påførte millioner av mennesker umåtelige lidelser, og i forlengelsen av krigen gjorde de russiske massene opprør mot tsardømmet og en av de blodigste revolusjonene noensinne ble gjennomført og resulterte i etableringen av et av historiens mest brutale diktaturer, som i sin tur resulterte i at over 30 millioner mennesker ble utryddet eller døde av sult på grunn av

regimets hensynsløshet overfor sin egen befolkning. Kan vi finne spor i VmL av advarsler mot disse forestående grusomhetene, for de må jo ha stått like tydelige i horisonten som eteropptegnelser, for både Gud og de diskarnerte yngste kan avlese alle eteropptegnelser. Finnes det passasjer i VmL som gjør prestene og kirken oppmerksom på at verden sto overfor en verdenskrig som ville overgå det meste av hva som tidligere hadde vært utkjempet av kriger på jorden i meningsløse grusomheter, lidelser og død? For når BB hevder at en reformasjon av kirken i 1938 ville kunne avverge 2. verdenskrigs mange grusomheter, må vi vel anta at tilsvarende reformasjon i årene forut for 1. verdenskrig ville ha ført til en likeledes avvergelse av også denne krigen? Og om Gud og de yngste var preget av de truende grusomhetene i 1938, må vi vel anta at de var tilsvarende preget av de truende grusomhetene i 1914? Men finner vi noe i VmL som tilsvarer hva som hevdes i BB i 1938? Finnes det noen harde ord i dyster tone, for å gjøre bispene og prestene oppmerksom på deres store ansvar?

Svaret er et definitivt nei! Til tross for at JA hadde arbeidet som medium siden 1908, og at Ardors beretning ble diktert allerede i 1913, så ble intet utsendt til representanter for kirken for å eventuelt avverge de kommende grusomhetene. Gud og de yngste kan altså ikke ha vært så preget av de grusomme eteropptegnelsene som truet i horisonten i 1914 som det de ifølge CE var i 1938, eller det vil si; det at Gud og de yngste var så preget av de truende lidelsene i 1938, er vel mer å betrakte som et påfunn fra CEs side. Men om en reformasjon av kirken i 1912/13 kunne ha avverget den kommende krigens grusomheter, på samme måte som i 1938, skulle man vel tro at det måtte være mulig å få trykket eller håndskrevet *syv* eksemplarer av Ardors beretning og Kristi tale og få dem utsendt til de danske bispene sammen med en manende oppfordring om å få hele kirken til å tilgi Ardor, og til å reformere kirken på grunnlag av Ardors beretning og Kristi tale? Men dette mente man tydeligvis ikke fra oversanselig side. Mens Gud og de yngste i 1938 var sterkt preget av de truende grusomhetene, så var de altså tilsynelatende ganske rolige i 1914, og i de nærmeste årene forut. Ja, mens mange av dikteringene foregikk i fredelige Danmark, så herjet krigen med all dens grusomheter ute i Europa, og det er intet i VmL som viser at Gud, hans tjener eller de yngste var spesielt påvirket av dette, for vi finner ikke noe som bare tilnærmelsesvis kommer i samme kategori som BB i det som ble diktert i årene 1908-1919. Er det ikke ganske merkelig at Gud og de yngste fremstår såpass trygge og rolige i disse årene, når de, ifølge CE, er så sterkt preget i 1938? Man skulle vel tro at første verdenskrigs grusomheter også måtte berøre Gud og de yngste? Og når de hadde et så dyktig medium som JA til sin "disposisjon", hvorfor foretok de seg intet for å avverge krigen ved hjelp av hennes mediumitet?

Faktisk så nevner Michael Agerskov(MA) utbruddet av første verdenskrig i sin bok, Nogle psykiske Oplevelser. Det vil si, verdenskrigen nevnes først ikke, men i mai 1914 ble JA bedt av sin åndelige leder om å lage to ekstra kopier av Ardors beretning og av Kristi tale, som var ferdig på den tiden. Og hun ble også bedt om å ta to ekstra kopier av de delene av Kommentaren som var ferdige. Og når kopiene var ferdigskrevet skulle de etter Leos anvisning oppbevares henholdsvis av JAs søster, Engelke Wiberg, og av MAs svoger, tannlege Karl Lindahl. Selv visste de intet om årsaken til at dette ble forordnet, og intet ble opplyst til dem fra oversanselig side. Men senere forsto de hva årsaken var, og MA skriver om hendelsen:

"Senere har vi jo tydelig forstaaet, at da der efter al Sandsynlighed havde været fare for, at Danmark kunde være bleven draget med ind i Krigen, hvilket stod klart for vore aandelige ledere, saa havde de med et eventuelt bombardement for Øje, sørget for, at det for dem saa kostbare Manuskript blev opbevaret paa 3 forskellige Steder i Byen i det Haab, at det i det mindste paa eet af Stederne kunde findes i Behold".

Hva som er meget viktig å merke seg i det MA skriver om denne hendelsen, er at man fra oversanselig side ikke opplyste *noe som helst* om årsaken til at JA ble bedt om å lage de ekstra kopiene. Og i mine øyne står det i meget stor kontrast til hva som opplyses i brevet til bispene i 1938, der det ikke legges skjul på at store lidelser for menneskene kan bli resultatet dersom de svikter; for å få dem til å forstå viktigheten av budskapet. Nå kan man kanskje si at det ikke var nødvendig å forklare JA at det var så viktig å oppbevare tre kopier av VmL på forskjellige steder fordi København sto i fare for å bli bombet, for man var så sikre på at hun uansett ville gjøre som hun ble bedt om, men en mye viktigere grunn var at man fra åndelig side aldri vil finne på å opplyse menneskene om at truende eteropptegnelser står i horisonten, fordi menneskenes frykt for de truende begivenhetene og det at deres tanker kretset omkring de truende farene, kan være nettopp det som tiltrekker seg eteropptegnelsene, slik at de yngste ikke kan hindre dem i å inntre som virkelighet på jorden. Og i VmL fremgår det tydelig ar klarsynte mennesker som kan avlese eteropptegnelser, påtar seg et overordentlig stort ansvar dersom de fortelle om de farene de kan se, for det vil gjøre de yngstes arbeide med å avverge farene langt vanskeligere, fordi menneskenes angst altså tiltrekker eteropptegnelsene og gir dem større kraft. Hva skal man så si om det som gjøres i BB, der det meget tydelig fortelles at store farer truer, og det at brevet ble utsendt til 1270 mennesker? Jo, hva som synes helt tydelig, er at den som dikterte BB handler stikk i strid med VmL ved å opplyse om de truende hendelsene, og han/hun fikk også JA til å handle stikk i strid med hva det oppfordres til i VmL, ved å sende meddelelsen ut til så mange mennesker! Legg også merke til at det ifølge det MA skriver, ikke ble gjort noen spesielle foranstaltninger overfor JA for at man fra oversanselig side skulle sikre seg mot at hun ble drept i et eventuelt bombardement. Om man ikke kunne avverge at manuskriptet ble ødelagt i hennes hjem, kunne man vel heller ikke sikre seg mot at hun og hennes mann ble drept i et eventuelt bombardement? Dette står i skarp kontrast til hva CE hevder flere steder om at Gud selvsagt ikke ville *tillate* at noe skjedde med VmL. Men om JA ble drept, kunne hun jo ikke motta flere dikteringer, og VmL kunne ikke fullføres ved hjelp av hennes mediumitet, Mens dersom det er riktig som CE hevder, at Gud virkelig ikke ville tillate at noe skjedde med hans bok, så kunne han jo bare be JA om å alltid bære med seg de ferdige delene av VmL overalt hvor hun ferdedes, og så kunne Gud sørge for å redde både henne og VmL fra ødeleggelse. Men det er tydelig fra NPO at det kunne ikke Gud, og i stedet ba de yngste om at manuskriptene ble oppbevart på tre forskjellige steder, slik at i hvert fall ett av dem ville unngå å bli ødelagt.

Og for å besvare mitt eget retoriske spørsmål om hvorfor ikke Gud benyttet seg av JAs mediumitet i årene før første verdenskrig, til å gjøre de danske bispene oppmerksomme på farene som truet, og for å oppfordre dem til å reformere den danske kirken for å avverge den truende verdenskrigen, så var det selvsagt fordi dette ikke er en metode som Gud anvender! Det er *andre* av hans utsendinger som arbeider aktivt for hele tiden å forsøke å avverge de truende eteropptegnelsene, og i følge VmL vil de yngste *aldri* benytte seg av metoder som går ut på å *skremme* menneskene og gjøre dem redde for kommende begivenheter, fordi en slik angst altså gjør deres arbeid med å avverge eteropptegnelsene *vanskeligere!* På dette området strider BB helt og holdent imot hvordan Gud og de yngste arbeider. Og når CE skriver at det vil stride mot det vi får vite om Gud i andre deler av VmL-verkene å tro at Gud kunne være upåvirket av de truende begivenhetene i 1938, så tror selvfølgelig heller ikke jeg at Gud er upåvirkelig for menneskenes lidelser, tvert imot, han bærer alle sine skapningers lidelser på sine skuldre, og en stor sorg over at vi så ofte velger mørkets vei preger hans åsyn. Men likevel vil jeg påstå at det bildet CE formidler av Gud ligner mer på et menneske, enn på bildet av den allmektige Gud som vi kjenner fra VmL. Den allmektige Gud vil selvfølgelig ikke velte sin egen bekymring for truende lidelser over på menneskene, til det er hans personlige styrke så ufattelig stor, at den han taler til selvsagt ikke vil oppleve Gud som bekymret, engstelig eller at han behov for trøst fordi han er så redd for hva som kan komme til

å skje, og han vil selvsagt heller aldri ty til harde, truende eller skremmende ord for å vekke opp menneskene. Man må ikke glemme at selv om Gud visste i lange tider at de eldste hadde falt for mørket, og dermed satt i gang en kjedereaksjon av umåtelige lidelser for seg selv og for de skapningene de kunne komme til å skape, så kunne de yngste ikke merke noe som helst forandring på Guds fremtoning når de talte med ham, og dette gjorde Gud av kjærlighet til de yngste fordi han ikke ville at de skulle bli utsatt for den uendelige store sorgen det ville bli for dem å få høre om sine søskens fall, før *de selv* gjorde forespørsler om hvorfor det hadde gått så lang tid uten at deres søsken vendte tilbake fra jorden.

Selv om Gud altså sørger med de lidende, og de yngste likeså, så blir de altså ikke satt helt ut av spill over andres lidelser, slik at de taler med harde ord i en dyster tone og dermed overfører sin engstelse på dem de er satt til å lede. Gud og de yngste er selvfølgelig fullt kapable til å bevare roen og oversikten, og å tro at et skrift som har Gud som opphavsmannen vil være preget av engstelse og frykt, og truende og harde ord, fordi Gud ikke kan kontrollere seg selv av angst og frykt, er hinsides alt hva vi vet om Gud fra VmL. Gud har gjennomlevd sin egen kamp ut av mørket, og han kjenner absolutt alle utslag av mørkets makt, fordi han selv har seiret over det, og han vil, uansett hva vi mennesker kommer ut for, fullt ut kunne støtte og veilede oss, og vise oss veien ut av mørket og frem mot lyset. Så ja, et skrift med Gud som opphavsmann, vil alltid inngi menneskene ro og tillit til hans hjelp, fordi slik er selve Guds vesen, og selv midt i de grusomste lidelser vil en bønn til Gud alltid fylle oss med den guddommelige ro som utstråler fra ham, slik at vi kan gjennomleve selv de tyngste stunder i full tillit til at Gud alltid ser en løsning! Likedan vil ethvert budskap fra den oversanselige verden som Gud selv er opphavsmannen til, være preget av den fullkomne guddommelige ro og styrke, og enhver som leser det og tar det til seg, vil føle seg trøstet, styrket og beroliget. Dersom et skrift er ukjærlig, dømmende og truende, slik som BB, og man føler man må forsvare det med at de yngste og Gud er preget av stundens alvor, og derfor kanskje ikke var i stand til å fremstå med sin sedvanlige ro og styrke, så kan man være 100% sikker på at et slikt skrift overhodet ikke stammer fra lysets ånder, men fra mørkets!

Det kan kanskje være av interesse å minne på hvordan CE i sin tid, for bare fem år siden, kommenterte *"den umådelige hårde medfart, bisperne får"* i BB:

"Perspektivet: total tilintetgørelse af livet på jorden forklarer også den ***umådelig hårde medfart, bisperne får****: over deres hoveder vil stå et "Mene tekel: vejet og fundet for let". Ved således at* ***skræmme bisperne****, kunne de Yngste bag bispebrevet måske bedre få dem til at forstå, HVOR alvorlige ting, der stod på spil i 1938. Den noget* ***ukærlige formulering*** *ville således være et såre lille onde sammenlignet med dét onde, der muligvis har været i vente. Og sammenlignet med det onde, det ville være (og givetvis HAR været) for de pågældende kirkens mænd at vågne op i lysets verden efter den endte inkarnation som "tavs bisp"."* (Min uthevning).

Og han var også fullt klar over at BB er et hardt angrep på kristendommen:

"Kristendommen skydes, om muligt, endnu mere i sænk, end den allerede er blevet det i VmL."

Som man ser, er CE fullt klar over at BB er et forsøk på å skremme bispene, og at BB inneholder ukjærlige formuleringer. Men han mener at det er et lite onde å skremme bispene med en ukjærlig formulering, i forhold til hvor stort onde det ville ha vært for bispene å våkne opp etter endt inkarnasjon uten å ha utført sin misjon. Men kjenner vi til noen andre eksempler på at man fra oversanselig side forsøker å skremme noen til å skifte tro, og på at man anvender ukjærlige formuleringer for å vekke opp lysets budbringere? Vel, det kan jo

være verdt å bruke litt tid og plass på å undersøke hva som ellers skrives i VmL-verkene om de av de yngste som hadde lovet å være talsmenn for VmL dersom det lyktes å få verket frem i den jordiske verden.

Den som sannsynligvis får lengst i å anvende ganske eksplisitte og direkte formuleringer, er sannsynligvis Kristus i hans andre tale i Forsoningslæren og Genvejen. Han skriver her bla a:

"Ud af min rige, min dybe Kærlighed til vor ældste Broder og til eder, I kristne Mennesker, har jeg talet; hører mine Ord og handler derefter! Til eder alle har jeg talet; men mine Ord gælde først eder, der ere Menighedernes ledere og Myndigheder; thi I skulle erindre, at I ere Hyrder for Hjorden, I skulle erindre: at dér hvor Hyrden vandrer, dér følger Hjorden efter! I mange Aarhundreder have I og eders Forgængere ført dem, der vare betroede til eders Omsorg og Varetægt, hen over endeløse golde Vidder. Stene have I givet for Brød! Malurt og bitter Galde var blandet i den Drik, som I rakte de tørstige! Skændsmaal og hadefulde Ord herskede imellem eder. En pegede mod Øst, andre mod Vest; bestandig Splid og ingen Endrægtighed! Tusinder og atter Tusinder af Ord og Sætninger anvendte I for at vise, at den Vej, I vilde føre Hjorden, var den rette, var den eneste. I splittede eders Hjord i Stedet for at samle den! I lokkede med fagre Ord og skøn Tale; I lovede Paradisets Herligheder til de troende, til de hellige; I vinkede med Sejrens Palmegren, med Livets Krone, med Syndsforladelsen i Lammets Blod!

Hvad vandt I for dem med eders Løgne? En Opvaagnen i Forvirring, i Angest og i Gru over den nøgne Virkelighed: den, at ingen havde sonet Synden! at mange af de Forsyndelser, mange af de Forbrydelser, der kunde være sonede i levende Live, ved Dødens Favntag bares med over i den Verden, i det Liv, der er efter Døden. Ja, sandelig: der vandtes kun Sorger, kun Lidelser derved; thi det, der ikke var sonet i det afsluttede Jordeliv, det maatte sones i det næste!" Kristus i FOG.

Mange vil sikkert hevde at også dette er harde ord til de kristne prestene, og kommer ikke dette helt på linje med hva som står om kristendommen og om prestenes unnlatelsessynd i BB? Ja, jeg må vedgå at Kristus her uttaler seg meget direkte til de kristne prestene om deres mange feiltagelser. Men der hvor BB skremmer prestene med at de vil måtte lide i tusener, ja muligens millioner av år i tunge og triste inkarnasjoner, at Gud selv vil "brennmerke" dem i den åndelige verden og skrive over deres hoder, "veiet og funnet for lett", at de vil bære en stor del av ansvaret for alle de grusomme lidelsene menneskene må gjennomleve på grunn av deres unnlatelsessynd, at Gud muligens må avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for millioner av år for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kan komme, - der hvor BB kommer med alle disse skremmende, truende og harde ordene, der avslutter Kristus sin tale med de mest kjærlige og trøstende ord om Guds uutslokkelige kjærlighet og om den ubegrensede tilliten prestene kan ha til at Guds Hus vil bli stående i all evighet, selv om all verdens stormer herjer, for Hans Hus er bygget på solid klippegrunn, som aldri vil svikte! Jeg tror ingen troende kan lese disse høytidsstemte og vakre ordene fra Kristus om Guds aldri sviktende kjærlighet uten å bli berørt i sitt indre. Det som her står er så uendelig lang fra de primitive og simple truslene i BB som det er mulig å komme! Sammenligning med disse himmelske lovprisningene av den aldri sviktende guddommelige kjærligheten fremstår BB som en samling eder og galle! Skam dem som tror Gud kan stå bak slik blasfemisk tale! Kjenner dere slett ikke Guds altomfattende kjærlighet?

"Vor Fader har sendt eder et Budskab, et Budskab, der ikke alene er til eder, men til al Verden; men I, der bære Kristennavnet, I burde være de første til at modtage det, og ere I de første til at forstaa det, de første til at tilgive vor ældste Broder - da vise I, at I bære Navnet med Ære!

Vor Fader har bygget eder et Hus, Han har bygget eder et Tempel, og selv har Han taget Ophold derinde. Alle kunne I samles i dets mægtige Rum, under de høje Hvælvinger. Ja, sandelig, vor Fader har bygget eder et Hus, Han har bygget eder et Tempel, og dets mægtige Porte staa aabne for enhver af eder; naar I ville det, kunne I træde derind! Han selv venter eder derinde! Hans Faderrøst har kaldt, Hans Favn er aaben for eder alle! Han længes efter at modtage eder, længes efter at føle sin Kærlighed give højlydt Genklang i eders Hjerter. - Søger eders Fader! Lad Hans Kærlighed være eders, og lad den blive i eder til evige Tider; thi da er der Fred og Forligelse paa rette Maade mellem eder og Ham!

Vor Fader har bygget eder et Hus, har bygget eder et Tempel; træder alle derind uden Frygt, uden Tvivl, træder alle derind med Tillid og Kærlighed; thi vor Faders Hus er bygget paa Sandhedens faste, urokkelige Klippegrund! Og selv om Skylregnen falder, selv om Floderne stige og true med at styrte det, selv om Vindene storme og falde an mod det Hus, det bliver dog staaende i al Evighed, thi det er grundfæstet paa Sandhedens urokkelige Klippe!" Kristus i FOG.

CE hevder at de som ikke mener at BB er i overensstemmelse med de andre VmL-verkene må ha fortrengt passasjer i disse som de heller ikke synes om. Som et eksempel bringer han et sitat fra VmL om "Johannes åpenbaring". Igjen kan jeg bare si meg enig i at dette avsnittet er meget direkte, og at det ikke legges fingrene imellom i omtalen av denne bibelteksten, men igjen kan jeg bare tillegge at jeg er fullt klar over at det finnes mye i VmL der det tydelig fremkommer at Gud og de yngste ikke er redde for å tale i klartekst. Men det er milevid forskjell fra å tale i klartekst, og til det å skremme, komme med truende uttalelser og med å utmale i det vide og brede hvilke lidelser som kan bli følgene dersom man ikke lykkes i å gjenkjenne sin samvittighets stemme. Og det at det i et enkelt avsnitt i VmL tales meget direkte om at f eks Johanne Åpenbaring stammer direkte fra Ardors tankebilder, det kan selvsagt ikke sammenlignes med at kristendommen i BB fremstilles som utelukkende ond og formørket. I VmL omtales kristendommen som en blanding av lys og mørke, og det legges ikke skjul på at mange kjærlige gjerninger er blitt inspirert av den kristne lære. Man må heller ikke glemme at mange av Jesu vakre og sanne ord også fant veien til bibelens tekster, og det er ingen tvil om at lyset vant frem takket være at kristendommen spredte seg i verden, selv om de eldste gjorde alt som sto i deres makt for å forsøke å forfalske og forvrenge Jesus enkle kjærlighetslære på akkurat samme måten som BB er et forsøk på å forfalske VmL.

Det som heller ikke synes å ha slått CE og hans medarbeidere, er at de eldste, når det har vært tale om å forfalske de yngstes budskaper, alltid har vært nøye med å ikke forsøke å innskyte løgner og forvrengninger som var så åpenbart usanne at folk meget lett kunne avsløre dem. Derfor måtte de eldstes usanne læresetninger alltid ligge forholdsvis tett opptil de yngstes lære, og ikke avvike for mye. Slik er det selvsagt også med BB. Dersom dette brevet skilte seg alt for mye ut fra VmL-verkene, ville det selvsagt ikke ha noen sjanse til å bli akseptert verken av JA selv, eller av den jevne VmL-tilhenger. Og når tilhengerne av BB ofte innvender; Jammen det er jo så mye i BB som stemmer overens med VmL, og det er jo så åpenbart at forfatteren kjenner VmL meget godt, så svarer jeg: Ja, selvfølgelig! Hvordan skulle de eldste ellers klare å snike inn sine kamuflerte løgner i budskapet? Dersom brevet var så ekstremt at alle og enhver avviste det som løgn, så var jo saken tapt for de eldste. Nei, selvfølgelig måtte de anvende VmLs terminologi, og selvfølgelig måtte de sørge for at forfalskningen tilsynelatende virket så troverdig at den gikk hjem! Men ethvert menneske med kjærligheten i sitt hjerte, vil reagere med ubehag over de passasjene i BB som er i strid med Guds kjærlighet, uansett hvor godt de er pakket inn i riktig terminologi og tilsynelatende har en logisk begrunnelse. For BB er fullt av løgner!

Jeg vil ikke helt forlate dette kapittelet uten å knytte noen kommentarer til CEs teori om at BB var tiltenkt å forhindre at livet på jorden sto foran sin totale utslettelse. Som han skriver i sitt skrift fra 2005:

"Perspektivet : total tilintetgørelse af livet på jorden forklarer også den umådelig hårde medfart, bisperne får..."

Igjen synes det som om CE ikke har klart for seg hva som faktisk står i VmL med tilhørende verker, for i hans øyne synes det som om en total tilintetgjørelse av livet på jorden ville være en så stor katastrofe, at Gud nærmest var villig til å ty til ethvert tenkelig middel for å forhindre det. Men det står faktisk omtalt i VmL hva som ville skje dersom menneskene ble utryddet, og det fremstår overhodet ikke som den katastrofen CE mener det må være. Dette står det om i SOS II, spm 17:

"At Menneskeslægten paa Grund af Børnebegrænsning skulde gaa sin Undergang i Møde, er der sandelig ingen Fare for i de første mange, mange Tider. Men skulde det vise sig, at der engang i Fremtiden virkelig blev Tale om en saadan Uddøen, da behøver dette Spørgsmaal paa ingen Maade at bekymre Menneskeheden, thi Gud skal sikkert vide at finde de nødvendige Udveje til, at Menneskeaandernes Udvikling og Opdragelse vedblivende kan fortsættes efter Hans Planer og Ønsker. Og denne eventuelle Fortsættelse vil da blive af en saadan Art, at den absolut ikke vil skabe uretfærdige Forhold med Henblik paa de Menneskeaander, der, til dette Tidspunkt eventuelt indtræder, har gennemgaaet deres jordiske Udvikling. –"

Vi mennesker har altså ingen grunn til å bekymre oss over den eventualitet at vårt liv i den jordiske verden ikke kunne fortsette. I det ovenstående er riktignok årsaken til menneskenes utslettelse at vi eventuelt sluttet å formere oss, men sakens kjerne er jo den samme; dersom livet på jorden ikke kan fortsette, så vil Gud helt sikkert finne de nødvendige utveiene til at menneskenes utvikling og oppdragelse kan fortsette etter hans planer og ønsker. Vi kan kanskje tenke oss at han vil la menneskeåndene befolke andre planeter i hans utstrakte rike? Og som det står, så vil disse menneskeåndenes liv på ingen måte bli urettferdig lett i forhold til dem som allerede har gjort ferdig sin utvikling i den jordiske verden. Den store beroligelsen som ligger i dette sitatet, gjør at enhver spekulasjon omkring mulige katastrofer som ventet menneskene i 1938 blir komplett meningsløse. Om så jorden ble ødelagt i et atomragnarokk, så ville livet for menneskene fortsette videre, fullt ut i overensstemmelse med Guds ønsker og planer, men på andre måter enn i den jordiske verden! Og dermed er også bena revet vekk under et av CEs viktigste argumenter for BBs ekthet!

Det synes også meget vanskelig for CE å erindre at ingen mennesker noensinne lider mer enn det de selv har påført andre! Selv om altså krigens redsler er ufattelig store og meningsløse, må man ikke glemme at Gud alltid vil anvende mørkets anslag i lysets tjeneste, og en følge av en krig av andre verdenskrigs omfang, vil bli at millioner av mennesker vil få utlignet sine tidligere synder, og alle dem som selv har ansvaret for drap, vil få sin skyld for disse drapene utlignet ved selv å bli drept i krig! Resultatet av krigen vil altså for manges vedkommende bli at de kan bli gjenfødt som mennesker igjen, med et "karmaregnskap" i bedre balanse! Noen vil kanskje påstå at dette lyder kynisk og ufølsomt, men ikke desto mindre er det faktisk slik det fungerer for oss mennesker. Gud og de yngste, som kan se alle truende eteropptegnelser, vil selvsagt kunne se hvor det er utsikter til at flest ofre vil bli rammet, og kan sørge for å inkarnere menneskeånder med tidligere synder på samvittigheten i disse områdene, slik at man vil være sikret at de ikke vil lide mer enn de selv har forskyldt. Dette må ikke misforstås dit hen at hverken undertegnede, som skriver disse linjene, eller de oversanselige åndene, eller Gud for den saks skyld ikke lider med de lidende, eller unner noen å gjennomleve krigens

grusomheter, men nå er en gang Guds lover laget slik at alt i siste ende vil være fullt ut rettferdig for alle, og det vi har lidd selv vil aldri overgå den lidelse vi selv har påført andre. Vi skal selvsagt gjøre alt vi kan for at fred og fordragelighet snarest mulig må bli virkeligheten for alle mennesker på jorden, og en krig vil selvsagt aldri være ønskelig eller nødvendig for at vår soneskyld skal bli utlignet, det kan nemlig også skje på så mange andre måter enn gjennom en krig; mitt poeng er kun at mørkets anslag alltid vil kunne utnyttes i lysets tjeneste! Og det er på ingen måte et uttrykk for kynisme eller følelseskulde!

Er det forresten sannsynlig å tenke seg at Ardor, før han vendte tilbake til lyset som en dypt angrende synder, ville lage eteropptegnelser hvis formål var å utrydde menneskeheten, eller gjøre jordkloden ubeboelig for menneskene? Dette står det intet om noe sted i VmL! Tvert imot så står det at Ardor uttenkte onde planer for flere århundrer inn i fremtiden! Hvorfor skulle han nå gjøre det, dersom hans mål var å utrydde menneskeheten? Personlig har jeg ingen tro på at Ardor hadde noe ønske om å avslutte menneskehetens eksistens! Langt mer sannsynlig er det at hans mål var å fastholde menneskene i mørkets makt og gjøre vår eksistens så lidelsesfull som overhodet mulig. Om man tenker seg at Ardors mål var å utsette sine skapninger for størst mulig lidelser, ville det da være mest virkningsfullt å utrydde oss? Selvfølgelig ikke; det mest pinefulle ville selvsagt være å gjøre vårt liv så lidelsesfullt som overhodet mulig, og seigpine oss i det lengste. Jeg tror heller slett ikke at jorden inneholder så mye mørke at vår klode overhode *kan* tilintetgjøres gjennom en katastrofe, enten fremkaldt av menneskene eller av en naturkatastrofe. Det bygger jeg bl a på hva som står i VmL i den samlende og avsluttende oversikten:

"Den yderste Verden, Opholdsstedet for de Yngste, medens de leder Menneskene, dannedes tillige som et ydre Værn mod de Mørkehobe, der fandtes og endnu findes i det tilgrænsende Univers, idet Gud koncentrerede Udstraalingerne fra denne Verden saa meget, at de, foruden at opsuge det afpolariserede Mørke, ogsaa kunde virke frastødende paa det Mørke, som ude fra Verdensrummet truede Jordkloden. Derved blev al ny Tilførsel af Mørke udefra forhindret, saa at ***ingen større Katastrofe, der muligen delvis eller endog helt vilde destruere Kloden, nogen Sinde kunde indtræde."*** Min uthevning.

Man ville neppe formulere seg slik, dersom det var den minste fare for at jorden kunne bli destruert av en eller annen form for katastrofe! Og litt lengre nede i det samme kapittelet står et meget klart bevis for at menneskelivet på jorden ikke vil bli utryddet de nærmeste mange millioner år:

"Forud for den af Gud udsendte Lysbølge, som ved de synde- og jordbundne Aanders Tilbagevenden til Sfærerne trængte ind i det af Mørket ødelagte Rige, gik et mægtigt astralt Uvejr, fremkaldt ved Guds Villie, hvorved det polariserede Mørke, som endnu fandtes dér, blev afpolariseret for derefter at opsuges af Lysbølgen, hvis Lysstyrke gennem Opsugningen blev betydelig nedsat. Den nedsatte Lysstyrke kan nærmest sidestilles med en svagt lysende Morgendæmring, men efter som det opsugede Mørke gennemlutres og bortføres med Lysæterens Kredsløb, vil Styrken i Aarmillionernes Løb langsomt stige, til den fulde Lysstyrke atter er naaet; hvor lang Tid denne Gennemlutring vil tage, véd kun Gud alene; dog vil den bringes til Ende, inden Menneskeheden forlader Jorden."

Den nedsettelsen av lysstyrken som ble resultatet av at det avpolariserte mørket ble oppsugd da Gud utslettet helvetessfæren, vil altså gjenvinnes gradvis i løpet av årmillioners løp, men den vil være fullført *før* menneskeheten forlater jorden! Tydeligere kan det ikke sies at menneskeheten *ikke* kan bli utryddet! Og igjen har CEs selvkonstruerte katastrofeteorier fått seg et kraftig skudd for bauen. CE har rett og slett glemt eller oversett hva som står i VmL om den ikke eksisterende risikoen for en altomfattende katastrofe på jorden, og han har dermed

ikke oppdaget, at de teoriene han har utviklet står i klar motsetning til hva som står i VmL. Hva som står der, motsier nemlig stort sett alt hva han skriver i sitt formørkede forsvar for Bispebrevets ekthet! CE er i sannhet blitt en mørkets talsmann! Man kan ikke annet enn å ha medfølelse med ham i hans forvillelse inn i mørkets irrganger!

Kapittel 5, side 47-52.

Jeg fortsetter mine analyser av Christian Eversbusch' (CE) argumentasjon for at Bispebrevet (BB) er en ekte mediumistisk meddelelse fra lysets ånder på lik linje med Vandrer mod Lyset (VmL) og tilhørende verker. I mine kommentarer til de to første sidene av kapittel fem, viste jeg hvordan CE bygger sin begrunnelse for at BB, til tross for sine grove trusler, ikke er for strengt formulert, på en rekke premisser som i realiteten er rene påstander. Et av premissene er for eksempel at de yngste innen kirken alle som en hadde innsett at VmL var en guddommelig åpenbaring, de hadde erindret sitt løfte om å være talsmenn for verket, men de turde ikke å gjennomføre sitt løfte på grunn av frykt.

Så vidt jeg kan bedømme, så er dette noe CE ikke vet noe som helst om. Det er kun en påstand som han ikke har gjort forsøk på å undersøke riktigheten av, eller tar seg tid til å forsøke å sannsynliggjøre. Jeg kunne på min side vise til minst to eksempler på at disse yngste ikke erindret noe løfte, og ikke en gang hadde lest hele VmL; for det første Thorvald Kierkegaard, som av Johanne Agerskov var utpekt som en av dem som før sitt liv hadde lovet å være talsmann for VmL. VmL-kjenneren Vagn Ranfelt har fortalt meg at han var til stede på Thorvald Kierkegaards kontor noen år før hans død og hørte at Kierkegaard fikk spørsmål om han kunne erindre å ha avlagt et løfte om å være talsmann for VmL. Til dette svarte Kierkegaard nei, han hadde ingen erindring om å ha avlagt et slikt løfte. Det andre eksempelet var domprost Hans Martensen-Larsen, som skrev om VmL i sin bok "Spiritismens Blændeværk og Sjæledybets Gaader". Martensen-Larsen hadde bare lest en liten del av VmL. Det vet vi fordi hans eksemplar ble funnet i et antikvariat etter hans død i 1929, og en stor del av boken var ikke en gang sprettet opp. Å tro at domprosten hadde innsett hva VmL i virkeligheten var for noe, er således ganske utenkelig – i hans øyne var det snakk om "kun" spiritisme, og det er stor grunn til å anta at disse to, Kierkegaard og Martensen-Larsen, er representanter for mange av dem som fikk tilsendt VmL. Sannsynligheten er stor for at kun få prester virkelig leste hele verket gjennom, og at enda færre virkelig ble grepet av innholdet, så grepet at de var egnede som talsmenn for verket, med så stor tro på det VmL representerte at de kunne ha noen sjanse til å overbevise sine kolleger, som ikke anta hva de stor overfor. Dermed faller i realiteten hele grunnlaget for CEs argumentasjon vekk, og den måten BB henvender seg til bispene på, som om de alle hadde innsett at de burde ha reformert kirken, men at de latt seg stanse av sin egen frykt – og således sviktet sitt løfte, sviktet sin samvittighet, og sviktet Gud, fremstår dermed helt uforståelig. Sannsynligvis hadde ingen av dem, eller i beste fall noen ytterst få, noen dårlig samvittighet for ikke å ha deltatt i en reformasjon basert på VmL. Og for noen som ikke hadde noen dårlig samvittighet, og som ikke hadde noen opplevelse av at VmL var sannheten fra Gud, må jo BB ha kommet som et sjokk, ja, nærmest som gal manns verk, med sine grove beskyldninger og trusler. For at bispene skal ha kunnet handle *mot* sin samvittighet ved å ikke slutte seg til VmL, må de ha hatt en sikker opplevelse av hva deres samvittighet sa dem, og alle som kjenner VmL må jo vite at det har skjedd i ytterst mange tilfeller at mennesker ikke oppfatter sin samvittighets tilskyndelser, men at mørket på mange forskjellige måter klarer å tilsløre samvittighetens røst slik at man misforstår eller slett ikke oppfatter den. Og fra VmL vet vi også at mange av de yngste som ble født til jorden for å rense Kristi lære, endte opp med å forsvare med nebb og klør den læren som de var sendt for å bekjempe. Så at de danske prestene og bispene ikke

maktet å gjennomføre sin misjon i 1920, er intet nytt, historisk sett. Det har skjedd med så mange før dem. Og om man ikke i seg selv har en opplevelse av å handle mot sin samvittighet, kan man heller ikke klandres for å handle mot sin samvittighet, da kan man kun klandres for å ha misforstått eller blitt ført på villspor av mørket – og se, det er noe helt annet. At en biskop som misforsto sin samvittighet, og oppfattet VmL som ren spiritisme, som det var om å gjøre å ta sterk avstand fra, skulle "dømmes" til å åndelig brennmerkes av Gud etter sin død, og til å måtte lide i tunge og triste inkarnasjoner i flere millioner år, synes helt meningsløst. Gud er selvsagt til fulle klar over mørkets makt, og enhver av de yngste som føres på avveier av mørket, har Guds fulle forståelse, og vil selvsagt øyeblikkelig få hans tilgivelse, når ånden løses fra legemet, og den ulykkelige innser sitt misstak. Det eneste som vil bli følgen av en slik feilslått misjon, vil bli at vedkommende vil få i oppdrag å gjenopprette sine feilgrep i en senere inkarnasjon. Alle de andre onde truslene i BB er selvsagt ren og skjær løgn, og en grov forfalskning av gjengjeldelsesloven, og av Guds barmhjertighet, som står over alt annet. Og for å sette det hele i det riktige perspektivet, så står det helt utvetydig i SOS at Gud var fullt klar over at det bare var en *liten* sjanse for at VmL ville slå gjennom i 1920 – så her kan verken Han eller de yngste ha blitt overrasket.

CE forsøker å sammenligne den åndelige brennmerkingen som Gud vil gjøre av prestene og bispene som sviktet med mordere, som vil bære merker etter avlivingsmetoden dersom de ble dømt til døden av en jordisk rett og avlivet f eks ved halshogging. Denne sammenligningen er meget dårlig begrunnet, etter min mening. Morderen har jo utført en aktiv, ond handling ved å ta et liv, mens prestene ikke har gjort annet enn å bli villedet av mørket slik at de ikke har klart oppfylle et løfte om en god gjerning. De har altså i realiteten ikke begått noen aktiv handling som de er straffet for, og aller minst har de bevisst skadet noen. Og der hvor morderens merke på halsen mest vil ha karakter av å være et arr, skal det over hodet på de yngste, som altså ikke har gjort noen noe vondt, men som i inkarnasjon etter inkarnasjon har levd et liv i selvoppofrelser og forsakelser og ofte gjennomgått de dypeste lidelser for menneskenes skyld, skrives av Gud: «Veiet og funnet for lett»! Om Gud i virkeligheten var *så* urettferdig og hevngjerrig, at disse stakkars villedede yngste skulle stilles ut til spott og spe på denne måten, omtrent som de gamle dagers gapestokk, ville jeg personlig straks ha oppgitt å tro på Ham. Det eneste som mangler, er at de umodne menneskeåndene som hadde lyst til det, kunne få lov til å spytte på disse yngste for å vise sin forakt.

Og CE skriver videre:

"Endvidere skal man huske, at de alvorsord, der her tales til bisperne – og altså indirekte også til de litteraturkyndige – er ment forebyggende; for på enhver måde at tilskynde dem til handling, tegnes følgerne af deres evt. fortsatte undlatelsessynder hårdt op."

En slik tankegang, at Gud ved nærmest å skremme folk til lydighet, forsøker å tvinge dem til å gjøre de riktige valgene, er totalt ukjent andre steder i VmL-verkene. Nei, der får vi høre at enhver god gjerning som gjøres for egen vinnings skyld, *ikke har noen som helst verdi!* Om derfor en prest gjør de riktige valgene og gjør de riktige gjerningene for å unngå å bli straffet, har disse gjerningene ingen verdi, og hvordan i all verden tror man at en prest som egentlig ikke trodde på VmL, men som likevel skulle velge å bli med på en reformasjon for selv å slippe de grusomme konsekvensene av å la være, ville kunne bidra med noe som helst i forhold til å skape forståelse for VmL hos de andre geistlige og i menighetene? En bisp eller en prest som skulle være talsmann for VmL, måtte jo som en minste forutsetning for å kunne utrette noe for VmL, *selv* være grepet av verket! Og man blir selvfølgelig ikke grepet av et budskap fordi man frykter konsekvensene av å la være! Dette er meningsløst! Gud kunne ikke *skremme* Jesus til å erindre løftet om å be for djevelen, Jesus måtte selv vise seg sterkere enn

mørket, og erindre sitt løfte av sin kjærlighetskrafts og medlidenhets styrke. På samme måte måtte bispene gjennom den tillit de eventuelt fattet til sannheten i VmLs budskap, gjennom sin inderlige og helhjertede tilslutning til verket, trenge unna mørket som sto mot dem, og ved sin dype overbevisning om å utføre Guds gjerning ville de kunne vinne menighetene og folket for den nye læren. Intet annet kunne nytte, men dessverre viste mørket seg atter for sterkt til at prestene og bispene klarte å gjennomtrenge det! Og det er sannelig ingen skam å måtte innrømme, og overhode ingen grunn til å åndelig brennmerke dem, eller straffe dem med tunge og triste inkarnasjoner i flere millioner år!

Like meningsløst som det ville være å forøke å skremme de danske bispene til å reformere kirken på grunnlag av VmL, like meningsløst er det at det danske folk ikke vil bli kalt på flere ganger fordi bispene ikke maktet å utføre sin misjon. CE er selvsagt av den motsatte oppfatningen, og begrunner sitt standpunkt slik:

"Det ligger i dette at være repræsentant for et folk, at man – på bestemte områder i alt fald – taler på dette folks vegne. Og når ca. tres danske præster og ni danske bisper – tilmed i tre omgange – undlater at sige god for V.m.L., giver det sig selv, at Gud ved et evt. Senere forsøg må finde egnede personer i andre lande."

Dette er en begrunnelse, eller skal vi si mangel på begrunnelse, som ligger omtrent på det nivået CE befinner seg på gjennom hele boken, når han skal forsøke å begrunne og sannsynliggjøre hvorfor BB har rett i sine mange påstander. Han har i realiteten ingen annen begrunnelse for at Gud aldri mer vil henvende seg til det danske folk, enn at "det giver sig selv". Og det er alt han har å si om den saken; "det giver sig selv"!

Men han har likevel konstruert et eksempel, som skal *"gøre dette forhold mindre gådefuldt for modstanderne af Bispebrevet…":*

"…man (kunne) sammenligne med en situasjon fra Jordens politiske liv: forestiller man sig f.eks., at FN's generalsekretær rettede en appell til den danske regering, hvori han bad Danmark mægle i en international konflikt, så ville generalsekretæren næppe heller – i fald den danske regering afslog – rette henvendelse til græsrodsbevægelser, organisationer eller privatpersoner i Danmark i stedet for. Nej, da måtte generalsekretæren naturligvis acceptere afslaget fra det danske folks øverste politiske ledere som et afslag på vegne af Danmark – og siden se sig om efter andre lande, der kunne komme på tale til opgaven."

Det er mulig at CE selv synes at dette eksempelet er oppklarende, det vil si det må vi vel tro at han synes siden han har medtatt det i sin bok, men det er da massevis av eksempler på at andre enn den politiske ledelsen i et land kan opptre som meglere i f eks internasjonale konflikter. Ja, ofte kan andre utføre oppdraget på en langt bedre måte, fordi de ikke vil være bundet av landets offisielle holdninger til ulike land og regimer. Således har f eks mange tidligere politikere med stor erfaring og tyngde utført meget verdifull innsats som meglere, og det er ingen grunn til at ikke FNs generalsekretær skulle kunne henvende seg til andre danske personer som har gjort seg bemerket i internasjonale fora. At enhver dansk person er diskvalifisert fra å megle, fordi de offisielle myndighetene ikke ser seg i stand til å ta på seg oppdraget, må derfor sies å ikke ha noe hold i virkeligheten, så her synes jeg CE har valgt et særdeles dårlig eksempel. Han glemmer dessuten å ta i betraktning at det står i BB om at Gud *"ikke oftere (vil) kalde på det danske Folk".* Om CEs eksempel skulle være helt analogt med hva som står i BB, måtte det i tilfelle være slik at når de danske myndighetene avslo å utføre det oppdraget generalsekretæren ba om, så ville generalsekretæren *aldri mer* kalle på det danske folk! *Da* blir eksempelet helt i samsvar med hva som står i BB, og da fremgår det også for enhver hvor utrolig urimelig det ville være om Gud *aldri mer* kalte på det danske folk,

fordi kirken en gang i tiden ikke maktet å utføre et oppdrag. Det ville være grovt urettferdig overfor de senere generasjoner, som jo overhodet ikke kan klandres for noe som deres forfedre har gjort eller unnlatt å gjøre. Ja, selv Tyskland, som sto bak det meste av andre verdenskrigs grusomheter, ble jo temmelig raskt tatt "inn i varmen" igjen etter krigen, og ikke mange årene etter krigsslutt så deltok både de tyske myndighetene og det tyske folk helt på linje med alle andre lands regjeringer og innbyggere i internasjonalt samkvem. Men Gud står altså ifølge BB på et lavere nivå enn de jordiske land – han ville aldri mer kalle på det danske folk på grunn av den danske kirkes unnlatelsessynd. Arme mennesker! Hvordan *kan* noen tro noe slikt om Gud?

CE konkluderer på side 48, uten å fremføre en eneste vektig begrunnelse:

"Nej, der er sandelig ikke noget uretfærdig i Bispebrevets alvorsord."

Og dette oppsummerer han altså etter å ha sammenlignet de yngste som feilet i å gjenkjenne VmL med mordere og etter å ha hevdet at "det siger sig selv" at Gud ikke oftere ville kalle på det danske folk. I hans øyne er altså de yngste, som har brakt menneskeheten fra "apestadiet" og frem til et liv i høyt utviklede samfunn å sammenligne med mordere, og alle fremtidige generasjoner av dansker bør være ekskludert fra noensinne å motta henvendelser fra Gud. Det burde for øvrig kanskje være en tankevekker for CE at *han selv og hele bestyrelsen i VmL fond og forlag* jo tilhører det danske folk, og hvordan får han det til å rime med BB at han og de øvrige bestyrelsesmedlemmene innbiller seg å gjøre Gud en tjeneste ved å utgi VmL? Ifølge CEs synspunkter kan det jo umulig være et ønske fra Guds side, for CE går jo inn for BB der det står at Gud ikke oftere vil kalle på det danske folk?

Det står da vitterlig i BB:

"Ja, vælg nu den rette Vej! Thi har I ikke inden for den Frist, vor Fader har givet eder, udtrettet det, udrettet det, som Han har paalagt eder, eller vender I eder fra fra Ham og fra Hans Bøn om Hjælp, da vil han ikke oftere kalde paa det danske Folk, thi da har I – Folkets kirkelige Repræsentanter – vist eder uværdige Hans Tillid."

Burde ikke, på grunnlag av hva som her står, CE og hele bestyrelsen straks nedlegge sine verv, eller overdra dem til folk av andre nasjonaliteter, slik at utbredelsen av VmL kan skje i samsvar med BB, som jo ifølge CE har Gud som opphavsmann? For de som skulle representere det danske folket har jo vist seg uverdige Guds tillit, og Gud vil derfor ikke oftere henvende seg til det danske folk. Skammen skal altså også ramme CE og resten av bestyrelsen, og noen som Gud ikke er interessert i å ha kontakt med, kan vel umulig være verdige til å utbre Guds budskap? CE må gjerne se dette som en oppfordring fra min side, slik at han kan komme bedre i samsvar med det skriftet han tror på, og som han bruker sine krefter på å forsvare…

CE skriver videre:

"Man må jo hele tiden holde sig for øje, hvor mange modbydelige følger af Ardors æteroptegnelser, der stod i de inkarnerede Yngstes magt at forhindre, hvis de formåede at holde deres løfte til Gud. Og når man herudover tænker på, hvilke frygtelige følger det allerede <u>havde</u> fået, at kirkens mænd svigtede i 1920, er det fuldt forståelig, at, Gud ville gøre alt for at undgåen gentagelse."

Det forunderlige med dette kapittelet, der CE for alvor begynner å kommentere selve innholdet i BB, er at han i mange tilfeller ikke egentlig gjør noe forsøk på vise gjennom eksempler fra VmL, at BB er i samsvar med de øvrige skriftene som JA mottok. Hans

"argumentasjon" (om den overhode kvalifiserer til en slik betegnelse) går ofte ikke ut på annet enn at han refererer hva som står i BB, og anvender disse opplysningene som "beviser" for at BB er riktig. Som i det ovenstående sitatet, så legger han BBs premisser til grunn for sine beviser, i stedet for å legge VmL til grunn, og en opplysning som kun finnes i BB og ikke i noen andre av VmL-skriftene, kan selvfølgelig ikke anvendes som et bevis for at noe som står i BB må være sant. For at et bevis for BBs ekthet skal ha gyldighet, så må man finne opplysninger i VmL som kan danne grunnlaget for hva som står i BB. Om en ateist og en kristen er uenige om hvorvidt Bibelen er sann, så har det jo svært liten verdi som argument at den kristne kan opplyse ateisten om at dersom han ikke tror, så vil han havne i helvete, for denne opplysningen stammer jo fra Bibelen, som ateisten ikke tro på, og dermed er det ganske meningsløst å anvende det som et argument i diskusjonen. Derfor er det også ganske meningsløst at CE anvender det som et ledd i sine beviser, at de danske prestenes aksept av VmL, og en reformasjon av den danske kirken, ville ha stanset de eteropptegnelsene som førte til alle eller mange av de grusomhetene som skjedde etter 1920. Dette er et premiss som det overhodet ikke kan finnes belegg for i VmL, for der står det absolutt *intet* om at de yngste er avhengig av at menneskene tilslutter seg en bestemt tro for at de skal klare å forhindre at eteropptegnelsene blir til virkelighet. Tvert imot så står det at ingen tro har noen særstilling overfor Gud, ja, Gud legger seg overhodet ikke opp i hvilken tro den enkelte tilslutter seg. Kun dette ene betyr noe for Gud; om vi mennesker forsøker å følge det edleste og fineste i oss selv, og at vi ikke henger oss opp i det ytre og vanemessige i vår tro, men søker etter de dypere og varige verdiene. Så for Gud er det ganske likegyldig om vi mennesker velger å være kristne, jøder, muslimer, buddhister, hinduer, eller om vi gir vår tilslutning til VmL – Gud påtvinger ingen en spesiell tro. Og i de kapitlene i VmL som omhandler eteropptegnelser står det absolutt *intet om* at de yngstes arbeid for å avverge eteropptegnelsene blir noe lettere av at menneskene eventuelt tror på VmL. Her er altså både BB og CE på fullstendig kollisjonskurs med VmL! Og at CE velger å bruke opplysninger fra BB for å bevise at andre deler av BB er sant, er jo absolutt verdiløst som argumentasjon for å vise at BB må være sant og i overensstemmelse med VmL!

Det står altså *intet* i VmL eller de tilhørende skriftene om at de danske prestene og bispene ved å tilslutte seg disse skriftene kunne avverge alle de grusomhetene som sto i horisonten i og med Ardors eteropptegnelser! Om det virkelig forholdt seg slik som det hevdes i BB, ville det ikke da ha vært på sin plass å gjøre kirken oppmerksom på det, slik at de hadde den fulle forståelsen av hva følgene av en reformasjon eventuelt kunne bli; at alle eller store deler av Ardors eteropptegnelser ville bli avverget? Det kunne man jo fint opplyse om, uten å skremme noen, for man trengte jo ikke å opplyse om hva innholdet i eteropptegnelsene var. Og for en som tror på BB er det tydeligvis heller ikke av veien for de yngste og Gud, å skremme prestene litt ved å fortelle dem både om hva slags onde følger de selv ville utsette seg for, og hvilke onde hendelser som ventet menneskene, dersom de ikke ville følge oppfordringen om å reformere kirken. Hvorfor gjorde ikke Gud og de yngste også dette i 1920? Ja, som jeg har spurt før, hvorfor begynte de ikke allerede i 1913 å fortelle prestene hva som kunne unngås ved at de reformerte kirken, for da kunne jo hele 1. verdenskrig ha blitt unngått? Ja, må det ikke sies å være en gigantisk unnlatelsessynd av Gud og de yngste at de ikke allerede i 1913 gjorde alt de kunne for å vekke opp prestene og bispene? De visste jo, *som de eneste*, alt om Ardors fremtidsplaner, og at det sannsynligvis ville utløses en verdenskrig i 1914! Må man ikke si, dersom det er riktig at de danske bispene hadde en stor skyld i all den lidelsen som kom som en følge av 2. verdenskrig, at Gud og de yngste hadde en stor del av skylden for alle grusomhetene som kom som en følge av 1. verdenskrig også? Om Gud og de yngste hadde fått prestene til å reformere den danske kirken i 1913, så kunne de jo ha avverget hele krigen? Men de gjorde ikke engang et eneste forsøk på å kontakte prestene, til tross for at både Ardors beretning, Kristi tale, og deler av kommentaren var

ferdigstilt *før* 1. verdenskrig brøt ut. Ja, må det ikke kunne hevdes, med basis i BB, at Gud selv i bunn og grunn må bære størstedelen av ansvaret for 1. verdenskrig? Han kunne ha avverget den ved å få med seg de danske prestene på en reformasjon av den danske kirken, men forsøkte ikke en gang!! Og hvorfor inkarnerte ikke Gud en skare av de yngste i Norge i 1940-årene, som kunne sørge for å få reformert den norske kirken, så kunne de ha avverget både den kinesiske revolusjonen og Korea-krigen med alle de grusomheter disse hendelsene brakte med seg? Og hvorfor inkarnerte ikke Gud en skare av de yngste i Sverige på 60-tallet, som kunne sørge for å få reformert den svenske kirken, så kunne de ha avverget Vietnam-krigen med alle dens grusomheter og lidelser? Slik kunne vi selvsagt fortsatt å gi Gud og de yngste en stor del av ansvare for alle de onde hendelsene som fant sted i forrige århundre, fordi de ikke sørget for å avverge dem. Men alle skjønner selvsagt at dette er det reneste nonsens, på samme måte som det er det reneste nonsens å gi de danske prestene og bispene en stor del av ansvaret for alt det onde som skjedde fra 1920 og fremover! For det første er det intet som tyder på at noe som helst av grusomheter ville ha blitt avverget kun fordi den danske kirken ble reformert, og for det andre, så er det selvsagt ikke de som eventuelt har i oppdrag å forhindre at onde hendelser finner sted, som har en stor del av ansvaret for alt det onde som det mislykkes dem å avverge. Om jeg f eks blir vitne til et drapsforsøk, og griper inn for å forsøke å avverge det, men mislykkes, eller jeg misforstår situasjonen og forstår ikke hva som er i ferd med å skje, og forholder meg passiv, så vil jeg selvsagt ikke bli dømt for medvirkning til drap. I BB er all normal logikk snudd på hodet, og man kan bare undre seg over at noen kan få seg til å tro på at de som forsøker å avverge noe ondt, men som mislykkes, eller som slett ikke forstår hva som er i ferd med å skje, kan pålegges en stor del av ansvaret for de onde hendelsene.

Og det var selvsagt ikke de danske prestene som hadde hovedansvaret for å avverge de eteropptegnelsene som ledet til 2. verdenskrig! De diskarnerte yngste kan se alle fremtidige eteropptegnelser, og gjør alt hva de kan for å avverge dem, f eks ved å forhindre dem som er under påvirkning av eteropptegnelsen i å sette onde tanker ut i livet og på den måten utløse den kjede av onde hendelser som Ardor har planlagt. At troen til noen prester i Danmark f eks skulle kunne påvirke Hitler til å ikke gjennomføre sin angrepskrig mot størstedelen av Europa er vanskelig å forestille seg. Allerede i 1938 skjedde jo de første grensekrenkelsene, og før BBs frist på to år var ute, var verdenskrigen i realiteten i gang, etter at Polen var angrepet og nedkjempet i 1939. Hvordan i all verden skulle en religiøs vekkelse i Danmark i 1940 kunne forhindre den videre utviklingen av krigen? For et normalt tenkende menneske virker dette temmelig søkt og urealistisk, må jeg tilstå!

CE gjør så en visitt til en av undertegnedes mange artikler om BB, og kommenterer min sammenligning av de danske prestenes situasjon i 1920, med Jesu situasjon da han sto overfor Ardor og ble forvirret av mørket slik at han ikke erindret bønnen for ham. Dersom Gud gir prestene store deler av skylden for alt det onde som skjedde etter at de ikke evnet å gjenkjenne VmL som sannheten fordi de var forvirret av mørket, så må vel også Jesus sies å bære en stor del av skylden for alt det onde som kunne vært unngått dersom han allerede for nesten to tusen år siden hadde erindret bønnen for Ardor. Men et slikt ansvar gis ikke Jesus – tvert imot; Gud tilga ham straks alt han hadde feilet, og den eneste boten han ble pålagt, var å forsøke å finne igjen sin broder Josef af Arimatea, som han hadde sviktet som Jesus. Og CE skriver om denne sammenligningen:

"Denne sammenligningen giver ikke meget mening. Man må jo huske på, at den ældste af de Yngste under sit jordeliv som Jesus af Nazareth kæmpede i mod den enormt magtfulde Ardor og hans utallige både dis- og inkarnerede fæller. De jordbundne ånder færdedes overalt, Mørket havde langt større magt på Jorden den gang, og desuden stod Kristus i alt væsentligt

alene i sin kamp her på Jorden; disciplenes åndelige niveau tillod dem end ikke at forstå ham. I 1938 derimod var Mørkets magt brudt: Hevetessfæren var slettet, Ardor var vendt hjem og langt størsteparten af de Ældste havde – i lighed med de jordbundne ånder – forladt menneskenes verden. En stor skare af de Yngste var inkarnerede i Danmark med det fælles formål, ja, de havde endda fået foræret V.m.L. og supplementerne. Herigennem var de inngående orienteret om Lysets kamp mod Mørket; vha. JA's helt ekstraordinære mediumistiske forbindelse til deres fæller i sjette sfære havde de fået direkte meddelelse om deres egne afgjørende roller i denne strid. De havde modtaget Guds bud: "Skynd eder at lægge Grundstenen til Verdensfreden", ja, de var endog – som vi hørte i citatet lige før – blevet oplyst om, hvilke forfærdelige følger det ville få, hvis de svigtede i deres gerning. Jovist må de inkarnerede Ældste i søvnfrigjort tilstand have draget Mørke ind over disse Yngste og forvirret deres tanker om den gerning, der var deres, men netop pga. denne gernings enorme vigtighed, må det stå hævet over enhver tvivl, at Gud og skytsånderne har truffet gevaldige modforanstaltninger for at hjælpe dem i Lysets tjeneste. Og hva var det egentlig, der stod i vejen for at virke i denne tjeneste? Frygt for at blive afskjediget fra kirken? Et forfærdeligt ubehag ved tanken om at blive udstødt af det gode teologiske selskab? Da Luther gennemførte sin reformation, havde det dog været med fare for sit liv! Altså dét offer, Kristus endte med at bringe, og som mange andre Yngste i skikkelse af religiøse reformatorer også har bragt, f. eks. Mani."

Og CE konkluderer:

"Nej, vist kan Kristi forglemmelse af bønnen for Ardor ikke sammenlignes med det svigt, de danske bisper prestærede i 1920 og 1938!"

Når man gjør en sammenligning av det slaget som jeg har gjort mellom Jesus, som ble forvirret av mørket og ikke erindret sitt løfte om å be for Ardor, og de danske bispene, som ble forvirret av mørket og ikke erindret sitt løfte om å være talsmenn for VmL, så er det fordi de to situasjonene *i prinsippet* handler om nøyaktig det samme. En eller noen av de yngste har avlagt et løfte om å utføre en handling på jorden, men mørket klarer å forhindre dem i å erindre løftet og i å utføre den lovede misjon. Denne prinsipielle likheten mellom Jesu og de danske bispenes situasjon evner ikke CE å oppfatte, selv om den for de fleste burde være åpenbar. Og så vidt jeg kan se, så evner ikke CE å se likeheten, fordi han er blindet av BBs foraktelige holdninger til kirken og bispene, og han klarer ikke å se andre grunner til at de ikke gjennomførte reformasjonen av den danske kirken enn at de var feige og fryktsomme. Ja, så full er CE av forakt for bispene, at han ikke har fantasi nok til å tenke seg den situasjonen at mørket klarte å forvirre dem på en slik måte at de *ikke forsto* hva de sto overfor med VmL! CE vet, så vidt jeg kan bedømme, *intet* om hva som var grunnen til at prestene og bispene sviktet. For alt vi vet, kan det hende at de handlet i den beste tro, og at de hadde det meget godt med sin samvittighet og selv var overbevist om å ha reddet den danske kirken fra spiritisme! *Det* er mye mer sannsynlig sett på bakgrunn av de undersøkelsene undertegnede har gjort i saken, og som jeg har referert til tidligere i mine kommentarer. CE fremstiller prestene og bispenes svikt på den verst tenkelige måten, og har tydeligvis ingen evne til å forstå hvordan en biskop i 1938 opplevde det å få et brev der han ble truet med millioner av års lidelser, der han ble stilt til ansvar for alle de lidelsene som ventet verdens befolkning, der han skulle åndelig brennmerkes av Gud osv. Og det har sikkert ingen innvirkning på CEs oppfatning på dette området at man forsøker å forklare for ham, at virkeligheten så helt annerledes ut sett fra en biskops ståsted enn for ham, som mener å sitte med fasiten i hånden, og kan dømme dem nord og ned og tillegge dem de verst tenkelige motiver, som han i realiteten ikke vet noe som helst om, for CE virker på meg helt forblindet av BBs løgner! Vi vet at de danske prestene og bispene ikke klarte å gjennomføre en reformasjon, men vi vet

også at noen av dem ikke hadde lest VmL, og vi vet at noen ikke erindret noe løfte, eller forsto at VmL var noe annet enn spiritisme. Når CE påstår at bispene var godt orientert, så må jo en forutsetning for det være at de virkelig hadde lest alt det de hadde fått tilsendt fra JA og "Selskabet til VmLs Udbredelse". Men det vet vi altså ikke! Og hadde de ikke lest det, så var de så absolutt ikke godt orientert!

CE mener også at situasjonen til Jesus og bispene ikke kan sammenlignes fordi det i hans øyne må ha vært uendelig mye vanskeligere for Jesus å gjennomføre sin misjon enn for bispene. Dette vet jo strengt tatt CE heller ingenting om, for riktignok sto Jesus overfor større utfordringer, det er jeg helt enig i, men vi har jo svært manglende opplysninger om i hvor høy grad de store evnene Jesus hadde fått lov til å medbringe fra Gud opphevet den forskjellen som det svekkede mørket utgjorde i 1938. For alt vi vet, kan det hende at oddsene for at Jesus skulle lykkes i sin misjon var langt *større* enn prestenes og bispenes odds for å lykkes! Til det vet vi for lite! Kanskje hadde Jesus alt i alt en like god sjanse til å erindre bønnen for Ardor som det bispene hadde for å forstå at VmL var sannheten fra Gud? Men hva vi vet, er at Jesus hadde Gud som skytsånd, og han sto i uavbrutt tankeforbindelse med Gud gjennom hele sin inkarnasjon. Dette kan jo jamføres med JA, som sto i direkte tankeforbindelse med de diskarnerte yngste. Jesus hadde dessuten med seg en del erindringer om livet før jordens skapelse, han kunne gjenkjenne andre yngstes åndelige personlighet, og vi vet også at noen av de yngste viste seg for ham for å styrke ham, og dessuten hadde han tydeligvis en stor personlig styrke og en usvikelig tillit til Guds hjelp og støtte! Jeg tror vi kan trekke den slutningen, at om Jesus sto overfor større utfordringer enn prestene og bispene, så var hans medbrakte evner og forutsetninger for å lykkes definitivt i en helt annen størrelsesorden enn prestenes og bispenes. CE hevder dessuten at Jesus i stor grad sto alene, mens i Danmark var en skare av de yngste inkarnert. Dette er jo helt galt. Har CE glemt hva som står om at det ble inkarnert en skare av de yngste i jødeland forut for Jesu fødsel, og har han glemt at de samme menneskene som levde på Jesu tid Jesus og hadde lovet å støtte ham, de ble inkarnert igjen i Danmark på 1900-tallet for å støtte VmL? Nei her har CE diktet opp en forskjell som ikke eksisterer, og dessuten så kan ikke dette sies å ha noen som helst innvirkning på det prinsipielt like i situasjonen i år 30 og i år 1920. Dersom prinsippet for de yngstes arbeid er at de blir stilt ansvarlig for de onde tilstandene som de kunne ha forhindret ved å erindre et løfte, så må det jo gjelde for alle situasjoner der dette finner sted, ellers så ville jo Gud behandle de yngste helt forskjellig, og der en blir straffet med tunge inkarnasjoner i millioner av år, der slipper en annen unna uten straff, men begge kun har begått den «synd» å ikke erindre et løfte. Gud er ikke urimelig, og han er definitivt ikke urettferdig, så det er helt utenkelig at han ikke vil behandle alle de yngste på samme måte i samme situasjon!

Jeg må også få lov til å påpeke, igjen, det merkelige i at CE i dette avsnittet argumenterer, ganske riktig, med de enorme seirene for mørket som skjedde i og med at Kristus og de yngste valgte å følge Guds oppfordring om å forsøke "snarveien", og at de fullt ut lyktes i å gjennomføre den! Han påpeker akkurat det samme som jeg selv har gjort: Ardor var vendt hjem, og det samme var alle de jordbundne åndene (inkludert millioner av de eldste), helvetessfæren var slettet og de fleste av de eldste hadde frivillig begrenset sine evner til å anvende mørket. Er det ikke da litt merkelig å tenke på hva jeg har referert til også tidligere, at CE hevder at det er en "*uhyrlig påstand"* når jeg henviser til at Gud lovet de yngste at lysere tider ville opprinne for alle, og at de yngste alle jublet etter at snarveien var lykkes, fordi de nå visste at lysere tider ville opprinne for alle? For meg er det meget vanskelig å se sammenhengen i at Gud først lover de yngste at lysere tider vil opprinne, og så, bare ca 20 år etter at snarveien har lykkes, så kan den største katastrofen som noensinne har inntrådt på jorden kun avverges ved at ni danske menn omvender seg? De yngste som var samlet i himmelriket etter at Ardor var vendt hjem i 1912, kunne jo selv avlese alle de

eteropptegnelsene som han hadde laget før han vendte om, så det kan heller ikke ha kommet som noen overraskelse på disse yngste at den frykteligste katastrofen noensinne ventet bare få år unna! Nei, dette rimer overhodet ikke! Hadde Gud og de yngste kjent til disse grufulle eteropptegnelsene, og visst om at de bare lot seg avverge ved at de danske prestene reformerte den danske kirken ellers ville den grusomste katastrofen i menneskehetens historie inntreffe, så hadde de kanskje ventet litt med å juble over de lysere tidene som ville komme som en følge av Ardors omvendelse og de andre store seirene for lyset? Ingen av de hendelsene Ardor planla for det 20. århundre kan ha kommet som en overraskelse på Gud og de yngste i 1938. De hadde den fulle oversikt over hva som ventet allerede i 1912, for etter det ble det ikke laget flere eteropptegnelser, og når de jublet av glede, så må det selvsagt ha vært fordi det var grunn til å juble, og ikke et innfall av kortvarig glede.

CE har selvfølgelig rett når han korrigerer en setning jeg skrev i min aller første artikkel om BB i 2005; Bispene og prestene fikk ikke pålagt *all skyld* for de onde hendelsene som kom som en følge av deres unnlatelsessynd, de ble bare pålagt *en stor del av skylden*! Nå synes ikke akkurat denne detaljen å være av den aller største betydning for meg, men rett skal selvsagt være rett, og her har CE rett! Men når han fortsetter med å hevde:

"Avnskog har således ikke forstået, at det at én gruppe af personer bører et stort ansvar for en katastrofe, på ingen måde udelukker, at så vel en anden som en tredje gruppe af personer <u>også</u> gør det. Til yderligere belysning af dette forhold henviser jeg til Irene Christensens klare udredning i "En subjektiv analyse af Sverre Avnskogs artikel Bispebrevet – et falsum."

…så må jeg få knytte noen kommentarer til det: Selvsagt forstår jeg at selv om én gruppe har et stort ansvar for en katastrofe, så kan også andre ha del i ansvaret. Det som for meg er ulogisk og urettferdig, er at de som eventuelt har i oppdrag å forsøke å *forhindre* en katastrofe bærer ansvaret for katastrofen fordi de ikke lykkes i å forhindre den – og det er altså noe helt annet enn det CE tillegger meg! Og så vidt meg vites så kan man ikke dømmes i en norsk rett for medansvar for en katastrofe som man kunne, men ikke lyktes i å avverge. Men kanskje det er annerledes i Danmark? Kan en person som forsøker å avverge et drap, men som ikke klarer det, dømmes for medvirkning til drapet? Hmmm, jeg håper da ikke det…

Og jeg vil også til en viss grad forsvare at jeg tidligere har anvendt betegnelsen "hele skylden" om bispenes og prestenes ansvar, for det påstås jo uten forbehold i BB at dersom de hadde vært sitt ansvar bevisst, så ville de ha kunnet avverge alle de lidelsene som menneskene måtte gjennomleve, selv om altså disse var planlagt av Ardor og de eldste. Prestene gis altså ikke skylden for å ha planlagt dem, men for at de kom til virkelighet, og for dette siste gis de i BB hele skylden! Det er også interessant i denne sammenhengen at en skyld som deles, ikke blir mindre av den grunn, i hvert fall i jordisk målestokk. Om to personer er medskyldige i å ha begått drap, er det jo ikke slik at de får straffen delt i to, og så soner hver sin del. De blir selvsagt begge dømt som om de var alene om drapet. Og når prestene ble pålagt all skyld for at eteropptegnelsene ble til virkelighet, blir deres ansvar ikke noe mindre enn de eldstes! Tvert imot! Selv om de kun er «skyldige» i å ikke ha lyktes i å avverge dem.

Det er ganske komisk å se at CE igjen henviser til Irene Christensens "klare udredning" om min første artikkel om BB fra 2005. Det som er ekstra komisk med Irene Christensens artikkel, er at hun har plukket ut en del argumenter som JA i sin tid brukte i sine svar til sine kritikere, og så har hun puttet disse argumentene ganske tilfeldig inn i ulike avsnitt i sin omtale av meg, Således beskylder hun meg f eks for ikke å ha lest VmL (som JA også gjorde ved en anledning), men for bare å ha hørt om verket fra 3. eller 4. hånd. Jeg har lest gjennom hele VmL minst 6-7 ganger! Så langt Irene Christensens "klare udredning". Hun har som sagt, gjennom sine sjofle og ondskapsfulle artikler brakt diskusjonen vedrørende BB til nye høyder

av personsjikane og usakligheter. Jeg trodde lenge at bare bestyrelsen i forlaget fikk se hva Irene Christensen presterte å skrive, så ville de be henne om å moderere sine uttalelser, men der tok jeg grundig feil – hun er tvert imot den som utfører forlagets "dirty work", og sverter ned motstanderne av BB, med bestyrelsens fulle velsignelse. Så vidt jeg kjenner til, har Irene Christensen skrevet i alt tre større artikler, og samtlige er meget simple angrep på meg og mine synspunkter. Hennes artikler om meg er preget av en intens og nærmest voldsom personlig indignasjon over mine synspunkter, som om jeg har krenket henne på en meget sårende måte ved å hevde at jeg ikke tror BB kan være ekte. Det er ikke lett å se hvorfor en saklig uenighet i et religiøst spørsmål skal kunne utløse en slik indignert vrede, så på meg virker det som stakkars Irene bærer på noen store, uforløste og ubearbeidede indre konflikter, og så øser hun ut av det gamle konfliktstoffet og dynger det ned over sine "fiender". Hun er den hittil eneste personen jeg kjenner til, som er tilhenger av VmL, og samtidig erklærer seg for å ikke være religiøs, og for kun å be en sjelden gang, og kun for seg selv. Kanskje du skulle forsøke å begynne å be også for andre mennesker, Irene? Kanskje det kan mildne ditt voldsomme raseri over at noen mener noe annet enn deg selv? Du vet det sikkert, men for å minne deg på det med de aller beste hensikter, så står det altså i VmL at man bør be også for andre mennesker, og ikke bare seg selv! Jeg er forøvrig klar over at jeg ved å kritisere Irene Christensen utsetter meg for risikoen for igjen å bli sjikanert på det groveste på Jørgen Degns Forum, med Jørgens velsignelse. Men på den annen side, er det vanskelig å se hvordan Irene Christensen i det hele tatt skal kunne finne nye, og grovere måter å sverte meg på, etter å ha hevdet at jeg ikke bør ha med barn å gjøre på grunn av min falskhet, at jeg hater Johanne Agerskov og driver en sverte kampanje mot henne, at jeg er innleid av JAs etterkommere for å sverte henne, at jeg ikke har lest VmL osv. Kanskje hun kan antyde at jeg bør fratas mine barn, eller at jeg bør sperres inne på institusjon på grunn av mentale forstyrrelser? Om hun skal ha en viss progresjon i sine angrep, bør vel noe slik være det neste? Hun vil sikkert kunne få hjelp av Jørgen Degn, som på sitt VmL-debattforum og sitt VmL-nyhetsforum sterkt advarer mot meg fordi jeg en gang led av en depresjon som ung, og fordi jeg tror jeg kan hjelpe folk ved hjelp av bønn og fjernhealing. Jørgen Degn ser det som sin plikt å advare eventuelle ofre for min uetiske virksomhet for å hindre dem i å havne i mine klør, som han uttrykker det. La meg tilføye at jeg ikke lover noen helbredelse, og at alt jeg gjør er helt gratis. Jeg har kun et sterkt ønske om å anvende mine "varme hender" for å hjelpe der det er mulig. Senere har for øvrig den ondsinnede Esneda Olsen gått Irene Christensen en høy gang og erklærer uten videre at jeg er mentalt syk og forstyrret og at jeg begår overgrep mot VmL. Skal tro om disse menneskene følger Jesu oppfordring og elsker og ber for sine «fiender»?

CE henviser også til et sitat fra SOS angående prestenes svikt:

"Bemærk også, at der i Første Supplement (s. 29) står, at hvis de Yngste, der før deres inkarnasjon havde lovet at være V.m.L.s talsmænd, skulle ende med at svigte, da ville de blive nødt til at "tage det Ansvar, der følger med ved at bryde dette løftet uden gyldig grund." At Kristi forsagelse over for Ardor ligeledes skal ha sket "uden gyldig grund", står der sandelig ikke noget om nogen steder."

Hele den omtale setningen der sitatet er hentet fra i SOS, side 12, lyder slik:

"Og da "Vandrer mod Lyset"s Fremkomst er en naturlig Følge af hans Tilbagevenden til Gud, maa de Yngste, som, før deres nuværende Inkarnations Indtræden, lovede Gud at blive Værkets Talsmænd - hvis det lykkedes at faa det frem i den jordiske Verden - holde deres Løfte eller ogsaa tage det Ansvar, der følger med ved at bryde dette Løfte uden gyldig Grund."

Igjen klarer ikke CE helt å forstå hva som står i det han leser. Det står da vitterlig ikke her noe om at det *ikke* fantes noen gyldig grunn for å bryte løftet! Det står bare at de som bryter løftet uten gyldig grunn må ta det ansvaret som følger med. Av setningen kan vi trekke den konklusjonen at det må finnes grunner til å bryte løftet som regnes som gyldige, og grunner som regner som ugyldige. Gud dømmer ikke alle over en kam, han kan selvfølgelig se hvem som handler mot bedre vitende og hvem som ikke har forstått hva det er de egentlig gjør. Det er selvsagt dem som handler mot bedre vitende, som kommer inn under hva som her står; å bryte løftet uten gyldig grunn. En prest som ikke leste VmL, eller som ikke forsto at det var sannheten, og som ikke kunne erindre noe løfte, kan selvfølgelig ikke komme regnes med til dem som har brutt løftet uten gyldig grunn, for han vet jo ikke noe om noe løfte, og kan således ikke sies å ha brutt det! Legg også merke til at særlig mye mer enn dette sies det ikke i VmL-verkene om konsekvensene for den enkelte prest som ikke ble talsmann for VmL; de måtte ta det ansvar som fulgte med. I tillegg til dette skriver Ignatius Loyola i sin meget bevegede og følelsesladde tale til prestene i Forsoningslæren og Genvejen fra 1920:

"Men hvis I ikke vil søge at forstaa os, hvis I ikke vil følge vore Anvisninger, husk da paa: at vi har gjort, hvad vi formaaede for at oplyse eder om de skjulte Sandheder, og selv om en Del af det, der er givet eder i "Vandrer mod Lyset", ikke kan fattes af de Slægter, der nu lever, saa husk paa, at der kommer Slægter efter eder, der vil kunne fatte det og fatte det med Lethed. Og glem ikke, at nægter I at betræde vor Vej: da korsfæster I eder selv! thi de Forbandelser, som vor ældste Broder har udtalt over eder, bliver da ikke løst eller slettet; bestandig vil de tynge eder, bestandig forblinde eder, vil bringe eder utallige Lidelser, Sorger og dyb Elendighed. Og naar eders Jordeliv er til Ende, vil vor Fader spørge eder: hvorfor I valgte at fortsætte eders Vandring ad eders krogede Stier og bugtede Veje, i Stedet for at følge Hans Vej: den lige, den fuldkomne! Men da kan I ikke længer svare Ham: fordi vi ikke kendte den! Det eneste Svar, I kan give vor Fader, bliver dette: "Vi havde ikke Kærlighed nok, ikke Medlidenhed nok til at sørge med den sørgende, til at lide med den lidende; vor Kærlighed var ikke stor nok til at sejre over vor Vrede, vort Had og vor Afsky; vi frygter endnu for Mørkets Fyrste, vi stoler ikke paa hans Anger, og vi tror ikke paa, at hans Bøn om Tilgivelse er oprigtig ment!" - Da vil vor Fader svare eder: "I have ikke værnet om den Kærlighedsspire, jeg har plantet i eders Hjerter, I have ikke plejet og hæget den; forkrøblet og spæd staar den skjult, dækket af det Mørke, der er i eders Sind; gaar tilbage og søger i nye Jordeliv at bringe Kærlighedsspiren til at vokse, til at udfolde sig i sin hele Skønhed, og naar I have fremelsket de farveskønne, duftende Blomster, der hvile i deres trange Svøb, da kunne I sejre over eder selv, da kunne I tilgive eders ældste Broder, og da ville I vandre fremad omstraalede af min Kærlighed, vandre frem imod klarere, renere og stærkere Lys!"

I Mennesker, søg at fremelske den Kærlighedsblomst, der findes skjult i enhver af eder: med Kærlighed maa I besvare vor Faders Kalden, i Kærlighed maa I betræde Genvejen, der fører til Faderhjemmet, og i Kærlighed maa I vandre Vejen for hurtig at naa eders Maal; thi vor Gud og Fader er idel Kærlighed!"

Loyola bruker sterke ord for å vekke prestene, det er sant, han sammenligner prestenes vegring mot å følge den veien som de yngste har vist dem med at de korsfester seg selv, fordi de forbannelsene som Ardor har utslynget over dem alltid vil tynge dem og skape dem lidelser, sorger og dyp elendighet. Men det er helt tydelig at disse konsekvensene, som Loyola trekker tydelig opp, de gjelder kun det ene livet som prest i Danmark, for straks etter kommer han inn på hva som vil skje etter endt jordeliv. Og legg merke til at hans ord ikke inneholder noe som helst om at millioner av år med tunge og triste inkarnasjoner venter dem, eller at de pådrar seg en stor del av ansvaret for menneskenes grusomme lidelser, og heller ikke noe om at Gud vil åndelig brennmerke dem etter deres død. Nei, Gud vil kun spørre dem om hvorfor

de valgte å følge de krokete stier i stedet for å følge hans vei! Og på slutten av dette kapittelet fjerner Ignatius Loyola fullstendig ethvert grunnlag for de fryktelige utmalingene av de lidelsene og kvalene som vil bli en konsekvens av prestenes valg, i det Gud pålegger dem:

"...gaar tilbage og søger i nye Jordeliv at bringe Kærlighedsspiren til at vokse, til at udfolde sig i sin hele Skønhed, og naar I have fremelsket de farveskønne, duftende Blomster, der hvile i deres trange Svøb, da kunne I sejre over eder selv, da kunne I tilgive eders ældste Broder, og da ville I vandre fremad omstraalede af min Kærlighed, vandre frem imod klarere, renere og stærkere Lys!"

Prestene blir altså pålagt av Gud å vende tilbake til jorden for i nye jordeliv å søke å få kjærlighetsspiren til å vokse og utfolde seg i sin hele skjønnhet! Kan dette være de millioner av år med triste og tunge inkarnasjonene som BB taler om? Nei, selvsagt ikke, og trenger man egentlig flere beviser enn Loyolas vakre ord for å forstå at BB ikke er annet enn en ondsinnet forfalskning?

Som avslutning på dette kapittelet kommenterer CE min henvisning til det selvmotsigende i BB der biskopene på den ene siden oppfordres til å velge uten tvang, men om de skulle komme til å velge kristendommen fremfor VmL, *"da har min Fader intet mer at sige eder; men da maa I bære edres fulde Ansvar for de Tider, der kommer!-"* Det er jo helt opplagt ikke et valg uten tvang, når det sies eksplisitt hvilket valg de må gjøre for å ikke miste kontakten med Gud! Til dette kommenterer CE:

"Sverre Avnskog mener her at kunne afsløre en selvmodsigelse: bisperne skal handle uden tvang og følge deres samvittighed, men hvis deres samvittighed skulle nå frem til en dom, der var i modstrid med Bispebrevets opfordring til en reformation af kristendommen, ville de handle galt og pådrage sig et frygteligt ansvar. Ergo benytter Bispebrevets forfatter sig af tvang forklædt som frit valg. Så vidt Avnskogs argumentation.
For at kunne fremsætte et sådant ræsonnement må man jo have glemt eller fortrængt væsentlige delr af V.m.L., for herfra ved vi jo, at samvittighedens stemme skriver sig fra ens skytsånd , der altid vil være en Lysets ånd. Og da Lysets ånder alle er klar over, at kristendommen er Gud uværdig og bør bringes tilbage til Kristi enkle kærlighedslære du fra V.m.L.'s anvisninger, har der aldrig været risiko for, at nogen modtager af Bispebrevet, efter at have rådført sig med sin samvittighed, skulle nå frem til, at Biblens gud er sandere end V.m.L.'s gud."

Ja, den Christian Eversbusch, han vil gjerne ha det til at jeg ikke har forstått VmL på vesentlige punkter, men så er det jo faktisk ham selv som ikke har skjønt mine argumenter! Jeg vet selvfølgelig at det er en av de yngste som fungerer som vår forsterkede samvittighet, men jeg tror CE vet like godt som meg, at vi mennesker ganske ofte selv tror vi handler i overensstemmelse med vår samvittighet, uten at dette medfører riktighet, fordi vi ofte misforstår eller ikke hører vår samvittighets røst. Dette handler altså om hva prestene *selv* opplevde som sin samvittighet, og om en prest selv var overbevist om å handle i overensstemmelse med sin samvittighet, så kan man jo vanskelig klandre vedkommende for å ha handlet mot sin samvittighet, for ingen kan jo handle over sin egen evne, og dersom det å holde seg til kristendommen var det en prest kom frem til som det riktige for seg selv, etter grundig å ha gjennomtenkt situasjonen, så kan Gud vanskelig bebreide ham for det, for Gud ber oss jo nettopp om å følge vår samvittighet, men om vi misforstår, så kan vi jo ikke vite at vi egentlig handler mot det vår forsterkede samvittighet forsøker å formidle til oss. Når derfor BB på den ene siden oppfordret bispene til å velge uten tvang, for deretter å hevde at Gud intet mer har å si dem om de skulle velge kristendommen, så er dette selvsagt en selvmotsigelse, uansett hvor mye CE forsøker å konstruere opp en overensstemmelse. Nei, du

Christian Eversbusch – du har påtatt deg en komplett umulig oppgave ved å forsøke å bevise at BB er ekte – meningsløshetene i dette onde brevet står nærmest i kø, og det skal vi se mer av i kommentarene til neste kapittel!

Intet annet har påført menneskeheten så mange grusomheter som de mange meningsløse krigene opp gjennom historien! Oppildnet av de onde kreftene, har menneskene slaktet hverandre ned i milliontall. Foto fra Wikipedia.

Med menneskehetens aller grusomste oppfinnelse, atombomben, har vi tatt masseutrydning til nye høyder. Foto fra Wikipedia.

Kapittel 6: *"Lysets skjulte udviklingsvej"* side 53-56.

Da jeg første gang for noen år siden kom i kontakt med danske tilhengere av den boken jeg setter høyest av alle her på jorden, ble jeg først kjempeglad for endelig å møte noen med den samme store interessen for Vandrer mod Lyset! (VmL) som meg selv! Men det varte ikke særlig lenge før jeg ganske trist måtte erkjenne at selv om man elsker den samme boken, så betyr ikke det nødvendigvis at man ellers har særlig mye til felles. Der jeg setter toleranse, åpenhet og tankens frihet til å undersøke alle etablerte sannheter over alt annet, opplevde jeg at det forlaget som utgir Vandrer mod Lyset! og den nærmeste kretsen rundt dem, representerer en lukkethet, dogmatisme og intoleranse som på meg virker meget usympatisk, og som er stikk i strid med de verdiene jeg selv ønsker å stå for. I dette miljøet står Johanne Agerskovs (JA) ord og hennes ære over alt annet, og personlig finner jeg det høyst forunderlig, ja nærmest paradoksalt, at den kretsen av mennesker som presumptivt ønsker å rense kristendommen for guddommeliggjøringen av Jesus, har valgt seg et *annet* menneske som de setter i stedet for ham og i stedet for Gud. Ethvert kritisk ord om JA fører til dypt indignerte protester som om man skulle ha krenket vedkommende på det groveste, og JAs ære og ettermæle forsvares som om det gjaldt liv og død, og enkelte skyr absolutt ingen midler i sine sjikanøse og ondskapsfulle angrep på dem som forsøker å sette et kritisk søkelys på enkelte av JAs handlinger mot slutten av hennes liv.

Det står ganske klart at denne måten å forsvare sin "religion" på, ved å gå til full "krig" mot dem som oppfatter ting annerledes, ikke kan sies å være et uttrykk for noen form for edlere eller høyere følelser. Den kan i prinsippet best sammenlignes med den indignasjon som kom til uttrykk i mange muslimske land da de såkalte Muhammed-karikaturene ble trykket for noen år siden, men heldigvis bor vi i en del av verden der vold og brann ikke aksepteres som legale ytringer, men hvor vi anvender ord til å argumentere for våre synspunkter. Og jeg sier heldigvis, for jeg er meget glad for at enkelte av tilhengerne av BB ikke har reell makt å sette bak sine synspunkter, for det er en skremmende tanke hva de kunne ha gjort av skade om de satt i religiøse maktposisjoner f eks i kirken. Men hva som er sikkert, er at deres argumentasjon, i form av sjofle angrep på motstandere av BB, er en form for astral religionsutøvelse, der alle som oppfattes som truende for deres "religion" straks blir kategorisert som fiender som må bekjempes. Og dem forlaget ønsker å bekjempe, det er jo faktisk deres egne trosfeller, folk som vitterlig tror på det samme verket som dem selv, men som har en divergerende oppfatning av et enkelt av de brevene JA utga! Er det virkelig verdt alt dette strevet å bekrige sine venner og trosfeller? Ville det ikke være mye bedre å akseptere at det hersker ulike oppfatninger av dette famøse brevet, og så la det bli med det? Alle står jo helt fritt til å uttrykke sine meninger som innholdet i BB, men kunne man ikke likevel vise hverandre litt respekt? Noen vil sikkert si at jeg har nøyaktig den samme holdningen til tilhengerne av BB, som de har til meg, men det er jeg ikke enig i. Det er riktig at jeg fremfører kritikk av personers synspunkter og handlinger når jeg finner dem kritikkverdige, men jeg forsøker å holde meg til hva de faktisk uttaler og gjør, og ikke ty til ren sjikane, som at de trolig ikke en gang har lest VmL, at de hater meg, at de sannsynligvis kommer til å slutte å tro på VmL en dag, at de ikke bør ha med barn å gjøre på grunn av sin falskhet å gjøre osv. I mine øyne er det stor forskjell på å komme med personkritikk, og det å komme med direkte sjikane mot bedre vitende. Når det f eks gjelder påstanden om at jeg sannsynligvis ikke en gang har lest VmL, så tror jeg at alle kan forstå at det er meget provoserende å komme med en slik beskyldning mot en som har brukt store deler av sin fritid i mange år på å forske, studere og skrive om dette verket. Man må gjerne mene at jeg ikke har forstått VmL ordentlig, men å påstå at en som elsker VmL inderlig og lideskapelig ikke har lest VmL, kan jeg kun se har en eneste hensikt; nemlig å såre.

Jeg har også tidligere i mine analyser vist at CE synes så følelsesmessig knyttet til mennesket Johanne Agerskov, at det er ganske umulig for ham å gi en uhildet vurdering av hennes gjerninger og hennes meninger. Det virker også som det er en stor ulempe for ham at han faktisk er i slekt med flere av dem som kjente JA i levende live, så som Knud og Børge Brønnum, og for dem som ikke har kjennskap til det, så var Børge Brønnum en av dem JA tilkalte for å hjelpe til med å ødelegge alle hennes fotografier før hennes død. Hun var etter sigende redd for at dersom det eksisterte fotografier av henne, så var faren stor for at disse kunne anvendes i en eventuell dyrkelse av hennes person. Jeg har forgjeves forsøkt å få CE og andre i forlaget til å avsløre detaljene omkring ødeleggelsen av JAs fotografier, men de er meget uvillig til å fortelle meg noe som helst om hva som egentlig foregikk, når det skjedde, og om de også ødela f eks fotografier av hennes far, den berømte oppfinneren og vitenskapsmannen Rasmus Malling-Hansen og hennes ektemann, lektoren og forfatteren Michael Agerskov - så det vet jeg dessverre ikke, men de har i hvert fall innstendig oppfordret meg til å etterleve foto-forbudet. Men det er jo et paradoks at de personene som i virkeligheten dyrker JA omtrent som en helgen, beskylder meg, som er opptatt av å gi en mest mulig korrekt og mangesidig fremstilling av mennesket JA, for å bidra til å fremme dyrkelsen av henne fordi jeg har offentliggjort bilder av henne. Jeg vet forøvrig, fordi CE selv har fortalt meg det, at han vurderte å forsøke å tilintetgjøre de første bildene som ble funnet av JA i Det Kongelige Biblioteks billedarkiv. Som han skrev, så ville han gjerne gjort det dersom han kunne være sikker på å slippe unna med det uten å bli straffet. Og da CE, sammen med utgiveren av den italienske utgaven av VmL, sendte en protest mot et intervju om Rasmus Malling-Hansen i magasinet "Computerworld" skrev han i mailen som ledsaget protestskrivet, at han dessverre ikke kunne fremskaffe bilder av JA som illustrasjon til artikkelen, fordi slike bilder *ikke eksisterer!* Dette var på et tidspunkt da han var fullt klar over at det var funnet fotografier av JA, så han presenterte altså en ren løgn i sin mail. For en historisk interessert person som meg, er det nesten så det knyter seg i magen av sjokk over at noen virkelig kan tenke seg å destruere så unikt historisk materiale, som vil ha *enorm* interesse for ettertiden, og det beviser med all tydelighet at den meget tette personlige og følelsesmessige koblingen til JA, hindrer CE og hans likesinnede i å ha et nøytralt og profesjonelt forhold til henne som historisk person; de har fullstendig underlagt seg hennes rent menneskelige meninger og synspunkter. Det var også andre toneangivende personer i Danmark som forsøkte å forhindre at bildene av JA skulle bli kjent, og jeg kan huske da jeg hadde bestilt mine kopier av bildene i Det Kongelige Bibliotek, at jeg var meget engstelig for at det skulle komme beskjed til meg om at bildene dessverre ikke kunne spores opp, eller at de var destruert ved en feiltagelse. Den engstelsen var altså ikke helt ubegrunnet...

Fra VmL vet vi godt at ens religiøse anfektelser godt kan basere seg på en astral arv, og således i sitt uttrykk kan være meget mørkepregede, og i mine øyne er mange av tilhengerne av BB et meget godt eksempel på dette, helt fra Inger Agerskov til Elsa og Sigurd Folmer-Hansen, Enid Pattyn, Birgitte Blad, Christian Eversbusch, Ole Enghave og i særdeleshet Jørgen Degn og Irene Christensen, og jeg må i ettertid legge til den aller mest sjikanøse og ondsinnede av dem alle, Esneda Olsen, som har opprettet en egen webside kun for å drive grov sverting av undertegnede. Hun påstår rett ut at jeg må være mentalt syk, at jeg bedriver overgrep mot og undergraver VmL! Alt dette fordi hun altså er uenig med meg rent saklig sett! Hennes utfall er blottet for høyere religiøse følelser og hun har fullstendig hengitt seg til lavere instinkter og astral affekt. Den meget fiendtlige holdningen jeg personlig har opplevd fra forlaget og fra deres støttespillere har generelt svært lite preg av toleranse og høyere følelser. Og grunnen til at jeg skriver såpass mye om dette i mitt forsvar for VmL og for Gud mot angrepene fra CE, så er det fordi tilhengernes adferd bekrefter min oppfatning om at BB er "hentet ut" fra en eteropptegnelse på nøyaktig samme måte som Johannes Åpenbaring, og den som tilslutter seg BBs innhold og logikk, utsetter seg samtidig for eteropptegnelsens

tankepåvirkning, som langsomt men sikkert påfører dem en mental "forgiftning". Eteropptegnelsen som ligger bak BB er, som alle eteropptegnelser, en form for mental "atombombe" som fører til en kjedereaksjon av "påtvungne" tanker og handlinger. Min overbevisning er at formålet med BB er å *forhindre* VmLs utbredelse, og å gjøre Danmark uegnet til å være det landet der VmL slår gjennom, gjennom å skape uoverstigelige splittelser mellom VmL-tilhengerne og kirken, og mellom VmL-tilhengerne innbyrdes. Og dette må man kunne si har lyktes fullt ut! Og i tillegg til å skape splittelse, kopierer også BB sine tankespinn og sin logikk inn i tilhengerens tanker, omtrent som et virus infiserer en computer, og tilhengernes evne til fri tenkning omkring BBs innhold blir forhindret og i stedet styrt av et "fremmed" program, skapt av Ardor.

Etter min mening er CEs forsvarsskrift for BBs ekthet det aller beste eksempelet på hva som skjer med den frie tanke når den blir styrt av BB, for jeg kan aldri i verden tenke meg at akademikeren CE, som i følge opplysninger på internett er cand. mag. i retorikk, ville ha sendt fra seg et skrift om et hvilket som helst annet emne, der han oppfordrer folk til å slutte å tenke selv, men i stedet underkaste seg andre menneskers tanke og vilje. For det er i realiteten det han gjør i sitt forsvarsskrift, som må karakteriseres som særdeles uakademisk, i den betydningen at man altså oppfordres til å ikke tenke selv. Dessuten feies alt som er problematisk under teppet, udokumenterte påstander opphøyes til fakta, sitater anvendes selektivt for å fordreie innholdet og åpenbare selvmotsigelser synes ikke å affisere forfatteren av skriftet det minste. Jeg har tidligere skrevet en artikkel om effekten av å underlegge seg "Bispebrevsforbannelsen", som jeg kaller den eteropptegnelsen som BB er inspirert av, og den kan leses på min VmL-webside: "Bispebrevet avlest som eteropptegnelse". Den mest karakteristiske følgen av "Bispebrevsforbannelsens" reprogrammering av den frie tanken, er at all vanlig logikk snus fullstendig på hodet: de gode gis skylden for det de onde står bak, og de feil man selv begår evner man ikke lenger å se, men projiserer dem over på tilhengerne. Som for eksempel når CE påstår at dersom BB er en forfalskning slik motstanderne hevder, så betyr det at vi mener at Gud og de yngste sviktet JA, mens det faktisk er han selv som går inn for at de yngste og Gud kan tenkes å svikte menneskene (og dermed også inkludert JA, selvsagt) ved å overlate dem til seg selv for å synke ned i ondskap. Og likeledes når han bebreider oss for at å krenke JAs minne og hennes ettermæle når vi hevder at hun kan ha blitt lurt av mørket, mens han selv uten noen begrunnelse hevder at nålevende, navngitte mennesker ble anvendt som mørkets redskaper for å skape splittelse. Dette er bare en ørliten del av alle eksemplene på at det blir ganske umulig for en tilhenger av BB å vurdere sine egne resonnementer og påstander på et fritt grunnlag. Men det verste eksempelet av alle, er selvsagt at CE og hans medarbeidere kritiserer kristendommen for å ha satt Jesus i stedet for Gud, samtidig som de selv har opphøyet et annet menneske; Johanne Agerskov, til et ufeilbarlig og syndfritt medium, og hennes ord og meninger til å stå over alt annet – selv hva som står i VmL!

Og første del av Christian Eversbuschs (CE) forsvarsskrift for Bispebrevets (BB) ekthet, er da også den reneste "kanoniseringen" av Johanne Agerskov som et ufeilbarlig og syndfritt medium! Først i kapittel 5 begynner han virkelig å kommentere hva som faktisk står i BB, men dessverre er hans vurderinger preget av den samme overfladiskhet og påståelighet som første del av hans skrift. Bare i meget liten grad velger han å virkelig drøfte de problematiske avsnittene i BB, hans taktikk er heller å overse problemene og late som de ikke eksisterer, eller han finner noen løsrevne sitater fra VmL som han anvender på meget tvilsomme måter, og ved å velge meget selektivt fra VmL, får han enkelte opplysninger til å bety noe helt annet enn de faktisk gjør.

CE åpner det sjette kapittelet meget friskt med å gjenta en påstand fra femte kapittel, som han overhode ikke har klart å sannsynliggjøre:

"Den misforståede anklage om tvang forklædt som frit valg hører hjemme i en gruppe af indvendinger, der alle går på Bispebrevets angivelige fremstilling af V.m.L. som den eneste saliggjørende "religion"."

CE mener altså at dersom en far sier til sin sønn; "du kan velge på fritt grunnlag om du vil tro på Bibelen eller på VmL, men dersom du velger Bibelen har jeg intet mer å si til deg", så er det et fritt valg uten forsøk på tvang. Forstå det den som kan. Selv om faren er fast overbevist om at VmL er sannheten, og selv om han mener det vil skade gutten å gå inn for den kristne tro, så gir selvsagt ikke det faren noen rett til å underkjenne sønnens rett til å velge fritt, uansett hvor velment det er. Og selv om faren sitter inne med "fasiten", og "vet" at sønnen gjør et "galt" valg", som vi kan tale om i Guds tilfelle, så vet vi fra VmL, at Gud fullt ut respekterer vår frie vilje, og aldri forsøker å tvinge oss til et bestemt valg. Han forsøker selvsagt å rettlede oss slik at vi gjør de beste valg, gjennom skytsånden og samvittigheten, men aldri på en slik måte at det oppleves som tvang. Og om en far aldri mer vil tale med sin sønn dersom han ikke gjør det valget faren ønsker, så er valget selvsagt ikke fritt. Bare en som har mistet evnen til å vurdere klart og selvstendig ut fra sin frie tanke, kan påstå som CE at bispene kunne velge på fritt grunnlag, dersom Gud intet mer hadde å si til dem dersom de ikke valgte rett! Det er jo så åpenbart et ufritt valg! Gud sa for øvrig heller ikke til de eldste da de falt for mørket, at dersom de ikke valgte som han påla dem, så hadde han intet mer å si til dem. Om det er en måte Gud kan tenkes å uttrykke seg på, så må jo det ha vært den absolutt riktige situasjonen å uttrykke seg slik, for de eldste var i ferd med å utsette seg selv for de grusomste lidelser. Men selv ikke da forsøkte Gud å utøve noen tvang.

CE går så endelig i gang med å kommentere noen av de virkelig problematiske passasjene i BB, som f eks denne:

"Han (dvs. Gud) længes inderligt efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskap".

Og han refererer til hva brødrene Hagel-Sørensen har innvendt mot dette avsnittet, nemlig at det ikke står noen steder i VmL at noe som helst avhenger av at menneskene tror på VmL, og at Gud ikke spør oss om hvilken tro vi tilslutter oss, men om vi lever i overensstemmelse med vår samvittighet. Og videre at VmL er en snarvei, men det er mange veier som fører til Gud; og det finnes ikke en enkelt religion som er den eneste saliggjørende. Til dette kommenterer CE:

"Denne innvending hviler jo på et smukt grunnlag, men den er alligevel forfejlet. Igjen lades det helt afgørende forhold nemlig ude af betraktning: Bispebrevet var ikke henvendt til den ganske menneskehed, men til en nøje afgrænset skare af uefterrettelige Yngste, der stod med en helt enestående mulighed for på én gang at kunne bringe Lysets sandheder ud til både læg og lærd. De stod med muligheden for at gennemføre en reformation, "Hvis Genlyd var naaet langt du over Landets grænser"; dvs en revision af den danske kirkes lære, som havde banet vej for en international åndelig vækkelse. Og denne vækkelse skulle så igjen have medvirket til at inddæmme de igangværende stridigheder på Jorden. I bispernes hænder var V.m.L. således en nøgle, nøglen til den dør, der skjulte Lysets udviklingsvej."

Det er meget vanskelig å få fatt i hva CE egentlig mener er når han hevder at Gud måtte kunne gå vekk fra hva han tidligere har hevdet i VmL, kun fordi BB er et brev som er utsendt til en liten gruppe mennesker med et stort ansvar. Er det slik at når Gud henvender seg til

noen få biskoper, så står han ikke lengre inne for sine løfter og sine utsagn i VmL? CE er ikke særlig konkret på hva dette synet skulle innebære for det åpne brevet, men når man tar i betraktning hva han skriver et annet sted om at Gud og de yngste i 1938 var sterkt preget av de truende eteropptegnelsene, så må vi vel anta at han mener at brevet vil være preget av bekymring og frykt for hva som eventuelt kunne komme til å skje, og det er i hvert fall tydelig at han mener at BB må anses som et kraftig varsko, et varselrop om handling, og for riktig å vekke opp bispene og få dem til å innse alvoret, var det i følge CE nødvendig å vise tydelig for dem hvilke grusomme konsekvenser det ville kunne få for dem selv og for hele menneskeheten, dersom de sviktet sitt ansvar. Og vi vet også fra CEs eget skrift fra 2005 at han var fullt klar over at BB inneholder passasjer hvis hensikt er å skremme biskopene, og at dette gjøres på en måte som må kunne kalles ukjærlig.

For å si det litt kort og enkelt, kan vi altså hevde at BB ifølge CE tegner opp det verst mulige skrekkscenario for bispene, delvis fordi Gud og de yngste er sterkt preget av de skrekkelige utsiktene som truet i horisonten i 1938, og delvis for å skremme bispene opp til handling. Ut fra det CE skriver både i forsvarsskriftet og i sitt skrift fra 2005, er min ovenstående utlegning det nærmeste jeg kan komme en forståelse av hvorfor BB måtte utformes slik det er, som et litt skremmende og ukjærlig varsko. Og vi som er motstandere av BBs ekthet, vi klarer altså ikke å forstå at dette var en helt nødvendig konsekvens av at det ikke henvender seg til hele menneskeheten, men kun til noen få uetterrettelige yngste. Men er det virkelig det som er årsaken til vår motstand? Selvfølgelig ikke, men det er meget typisk for CE og hans forsvarsskrift, at det faktisk er *han* som ikke har forstått hva som er grunnlaget for våre innvendinger. Jeg er nemlig helt med på at en eventuell henvendelse til bispene ville være av en noe annen karakter enn en generell henvendelse til hele menneskeheten, og faktisk så har vi jo allerede fra før av to slike henvendelser, for både "Kristi andre tale" og "Ignatius Loyolas tale" i "Forsoningslæren og Genvejen" er for store deler slike henvendelser direkte til prestene og biskopene, og jeg har omtalt før at de i visse avsnitt er meget direkte overfor prestene, men de inneholder også passasjer av nærmest guddommelig skjønnhet, som viser at disse har sin opprinnelse fra lysets ånder, mens BB til sammenligning er simpelt, truende og ukjærlig tvers gjennom. Og i tillegg, så inneholder BB en del avsnitt som klart og tydelig strider mot VmL, og det er *derfor* jeg og mange andre ikke kan godta at BB stammer fra de samme lysets ånder! Men dette har ikke CE forstått, og han ender derfor helt feilaktig opp med å påstå at f eks undertegnede ikke vet hva et åpent brev er for noe. Selvfølgelig vet jeg godt hva et åpent brev er – jeg har selv skrevet opptil flere. Og det er ikke riktig, som CE hevder, at man gjør en henvendelse til noen få til en offentlig sak ved å gjøre brevet åpent, kun for å gjøre det vanskeligere for dem å fortie saken, det er også fordi man mener at opplysningene i saken har så stor viktighet at man mener de bør komme offentligheten for øre. Er det ikke også litt søkt å påstå at en opplysning om at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskene, slik det påstås i BB, ikke har interesse for andre enn ni danske bisper? Jeg skulle da mene at det var en opplysning av en ikke ubetydelig interesse for hele menneskeheten? Nei, du godeste CE; igjen forsøker du å gjøre motstanderne av BB mindre begavede enn det vi faktisk er. Vi er ikke mot BB fordi vi ikke skjønner at brevet kun er til de ni danske bispene, eller fordi vi ikke forstår hva et åpent brev er for noe; Vi er mot BB fordi vi aldri kan tenke oss at Gud, selv i en personlig henvendelse til noen få, vil skremme eller true, og vi mener dessuten at BB inneholder opplysninger som klart strider mot VmL, ja hele BB formidler et bilde av "Gud" som er totalt uforenlig med den Gud vi kjenner fra VmL.

CE henviser for øvrig til Elsa Folmer-Hansens protestskrift mot brødrene Hagel-Sørensens tre utredninger om BB, og han hevder at hun "klart og kyndig" gjendriver brødrene Hagel Sørensens utlegninger om BB. Fremtiden får vise i hvor stor grad man vil anse Elsa Folmer-Hansens skrift for å være klart og kyndig; selv oppfatter jeg hennes skrift som en eneste lang

misforståelse av hva VmL egentlig går ut på, og brødrenes briljante og intelligente analyser står skyhøyt over hennes og hennes manns meget emosjonelle og uetterrettelige beskyldninger mot brødrene, om at de går inn for å undergrave tilliten til hele VmL og at ingen intelligente mennesker noensinne vil tro på deres "vås". Elsa Folmer-Hansen går endog så langt som til å fraråde brødrene å følge sin samvittighet. For en som kjenner VmL, er det en ganske hårreisende ting å anbefale et av sine medmennesker, for i følge VmL er vår samvittighet den eneste sikre rettesnoren vi har for våre liv!

CE fortsetter videre med å sitere noen passasjer fra Kristi tale i FOG og fra Guds tjeners tale i VmL, og det er smukke ord han her viderebringer, som hensetter leseren i den stemningen av lys og håp som utstråler fra disse ordene om følgene av å anerkjenne VmL som sannheten. Men man må ikke glemme at disse ordene stammer fra 1920, og det var *da* og i de nærmeste årene etterpå at alt lå til rette for denne smukke og skjønne reformasjonen av den danske kirken, som ville vekke gjenlyd langt utenfor Danmarks grenser. Men det er helt tydelig ut fra hva JA skriver noen få år senere at det kun var i løpet av de aller første årene etter utgivelsen av VmL, at prestene og bispene hadde sin sjanse – men de grep den altså ikke, og til dette skrev JA 27. juli 1923 i et brev til Peder Wemmelund:

"Præsterne - Hyrderne - har alle som een svigtet deres til Gud givne Løfte, deres Tid er forbi."

Og det er helt tydelig på dette tidspunktet, at en reformasjon av kirken, etter at prestene ikke grep sjansen, nå utelukkende kunne skje som en følge av at de yngste i menighetene tok initiativet til å rense ut i kirkens lære; prestene og bispene hadde alle som en forspilt sine sjanser.

Dessuten er det helt klart at CE helt for egen regning tillegger en viktig informasjon til hva som kunne bli følgene av en reformasjon i Danmark når han skriver at…

"…denne vækkelse skulle så igjen have medvirket til at inddæmme de igangværende stridigheder på Jorden."

Det står intet annet sted i VmL eller de tilhørende verkene, at en reformasjon av den danske kirken ville ha den effekt at "igangværende stridigheter" ville bli "inddæmmet", altså at de ikke ville bre seg videre, og at verden kunne reddes fra en grusom katastrofe – dette er en helt og holdent ny opplysning, som det heller ikke finnes noe grunnlag for å *utlede* fra VmL. Det som kan synes klart, er at en reformasjon i Danmark, om den bredte seg også til andre europeiske land, helt sikkert ville forløse en stor lysbølge over verden, og at dette ville kunne medvirke, på lengre sikt, at mørkekreftene ble tilsvarende svekket. Men man må ikke glemme at selv Ardors tilbakevending til lyset ikke førte til noen øyeblikkelig forandring på jorden, og det skyldes selvsagt at hans eteropptegnelser fremdeles var i virksomhet, og at det fremdeles var inkarnert millioner av de eldste på jorden. Derfor var det ikke mulig for de yngste å avverge eteropptegnelsene til den første verdenskrigen, til tross for at vi vel må tro at de diskarnerte yngstes arbeide med å avverge eteropptegnelsene fra å bli virkelighet ble *langt enklere* på grunn av den økede lysstyrken. Og så var jo dessuten millioner på millioner av de jordbundne åndene vendt hjem til sfærene, og de fleste av de inkarnerte eldste hadde frivillig begrenset sin mørkeutstrålning. Men det er jo merkelig å tenke på at CE kaller det for "uhyrlige" påstander når jeg i en artikkel har referert til at Gud lovet de yngste at lysere tider ville opprinne for dem alle dersom snarveien lyktes, men så kunne altså, i følge CE, en reformasjon av den danske kirken i 1940 føre til at ingen videre krigshandlinger ville finne sted og at dessuten verden ville bli reddet fra en kommende, grusom katastrofe. Er ikke det ganske merkelig? Snarveien kunne ifølge CE ikke føre til lysere tider, men at de ni danske

bispene anerkjente VmL ville medføre at 2. verdenskrig ble avsluttet før den i det hele tatt hadde kommet ordentlig i gang? Står disse hendelsene og deres konsekvenser i et rimelig forhold til hverandre? Nei, selvsagt ikke, og så er det da intet i VmL som skulle tyde på at de ni danske bispenes anerkjennelse av VmL som sannheten og en reformasjon av den danske kirken i 1940, nærmest øyeblikkelig, som ved et mirakel, kunne medføre at Hitler og hans generalstab avsluttet sin angrepskrig for å oppnå verdensherredømme.

Som ledere i flere europeiske land satt noen av de mest skruppelløse og maktsyke eldste som noensinne har vært inkarnert, og de hadde bygget opp sine imperier gjennom en årrekke og hjernevasket befolkningen i sine land gjennom nådeløs propaganda. Er det noe som tyder på at disse frivillig ville gi fra seg makten i 1940? Nei, disse forestillingene om at 2. verdenskrig ville ha blitt avverget gjennom de danske bispenes omvendelse virker som de reneste drømmerier. Sympatiske og velmente drømmerier - ja, vi kan gjerne si det, men dessverre så urealistiske. Jeg har også tidligere spurt om hvordan kirkene i de ulike europeiske landene overhode skulle ha tid og krefter til å sette VmL på dagsordenen når deres land befant seg i krig og under okkupasjon av en fremmed krigsmakt. Er det tiden da et lands kirke setter seg fore å reformere sin tro? Neppe; kirkene hadde garantert mer enn nok med å hjelpe de nødstilte, skjule forfulgte jøder fra naziregimets masseutryddelser og ellers forsøke å fortsette kirkens vanlige trosliv så godt det kunne la seg gjøre når landet var i krig. En religiøs vekkelse over hele eller deler av Europa midt under verdenskrigens herjinger og grusomheter synes for meg helt utenkelig.

Men *om* vi nå likevel, til tross for at JA er helt klar på at de danske prestene og bispene hadde forspilt sine sjanser, og at mulighetene for en reformasjon var glidd ut av deres hender, og til tross for at Europa i 1940 befant seg i krig, skulle dvele litt ved tanken om at det som CE påstår er riktig; at en reformasjon av den danske kirken *ville* føre til at en større "*vækkelse så igjen (skulle) have medvirket til at inddæmme de igangværende stridigheder på Jorden."* Hvor lang tid ville en slik vekkelse trenge for å nå ut til de fleste Europeiske landene, og når ville man for alvor kunne begynne å merke den virkningen som CE påstår reformasjonen ville få? BB ble utsendt i slutten av februar 1938 og bispene ble gitt en frist på to år til å diskutere innholdet i VmL, ta en felles bestemmelse om å anerkjenne verket og så reformere den danske kirken på grunnlag av VmL. Fristen gikk altså ut i slutten av februar 1940. Jeg vet ikke hva som er saksgangen i den danske kirken, eller hva som *var* saksgangen i 1940, men man må vel tenke seg at bispenes eventuelle beslutning om å reformere kirken ville måtte tas opp i de forskjellige kirkelige organer og vinne tilslutning på de ulike nivåene i kirken. Mange nye eksemplarer av verkene måtte sannsynligvis trykkes opp, og prester og andre kirkelige ansatte måtte få opplæring i VmL, og det å tilegne seg innholdet i verket er jo ikke gjort i en håndvending¨- det tror jeg alle som har lest VmL kan tilslutte seg. Deretter måtte alle kirkelige ritualer og liturgien omarbeides og nytt innhold i gudstjenestene ville måtte utarbeides. Man måtte sannsynligvis forkaste de fleste av salmebokens tekster, og nye måtte diktes, selv om man selvfølgelig kunne anvende de salmene Michael Agerskov diktet før sin død, men disse måtte jo tonsettes, og nye salmebøker måtte trykkes opp og salmene innlæres av organister og menigheter. Nye dåpsritualer måtte utarbeides, konfirmasjonsundervisningen måtte legges helt om, og det samme måtte ritualene ved begravelser. Hvor lang tid ville det ta å gjennomføre en fullstendig reformasjon av den danske kirken? Kunne et anslag på ca fem år virke rimelig å anta at man ville måtte bruke? Jeg kan i hvert fall ikke tenke meg at det kunne gjennomføres bare i løpet av to år. Men om vi nå er superoptimister, og tenker oss at en full reformasjon av den danske kirken kunne gjennomføres i løpet av to år? CE hevder at denne reformasjonen så ville føre til en åndelig vekkelse i hele Europa, men vi må vel anta at VmL måtte oversettes til de ulike landenes språk før det kunne bli aktuelt med en virkelig omfattende folkelig vekkelse? Hvor lang tid bør vi beregne til oversettelse av VmL til

engelsk, tysk, fransk, belgisk, nederlandsk, polsk, russisk osv osv? Ett år for å oversette og trykke VmL på de ulike landenes språk virker som et minimum på meg, for man må vel også regne med at noe tid ville gå med til å ordne med finansiering, finne aktuelle oversettere, forlag osv. Da er vi kommet frem til 1941 – og vi har da vel og merke vært meget optimistiske i våre anslag. Men om VmL forelå på mange ulike språk i 1941, måtte vel også disse landenes kirkeledere få en viss tid til å sette seg inn i verket, og til å diskutere innholdet for å komme frem til en beslutning om hvorvidt de ønsket å følge i Danmarks fotspor og reformere landets kirke. De bør vel ikke gis noe mindre tid enn det de danske bispene hadde fått? Altså må vi gi dem to år. Vi er da fremme ved 1943 – og Hitlers angrepskrig hadde nådd sitt høydepunkt!

Dette meget optimistiske overslaget over hvor lang tid det ville måtte ta å reformere kirkene i Europa fører altså til at vi kan anslå at en slik reformasjon i aller beste fall kunne være fullført i 1943, men dette anslaget må nærmest karakteriseres som overoptimistisk. Og vel og merke; den internasjonale reformasjonen skulle altså gjennomføres mens disse landene var i full krig eller under okkupasjon, og led under en prekær mangel på alle typer varer. Og hvordan ville den tyske okkupasjonsmakten stille seg til at de okkuperte landene gikk bort fra den kristne tro? Ville de sittet stille og latt det skje? Men uansett ville det jo slett ikke være stort igjen å forhindre, når reformasjonen etter all sannsynlighet ikke en gang ville være en realitet før krigen var avsluttet. I den sammenhengen er det forresten meget interessant å lese hva som står i BB selv om hvor lang tid det ville ta før man virkelig ville begynne å merke endringer som en følge av at reformasjonen nådde ut til resten av Europa og verden. Dette står det i et lengre avsnitt som CE siterer fra på side 56 i sin bok:

"Inden ret mange Aars forløb vil vor Fader da kunne se, n a a r det Tidspunktet indtræder, da Han i Aand og i Sandhed kan være – ikke alene e n k e l t e M e n n e s k e r s Gud og Fader – men M i l l i o n e r s! Thi det er Hans ønske og Villie: at alle Folkeslag (...) skal samles under Hans Ledelse paa Grundlag af en f æ l l e s Religion – ***den sande,*** *den der gives i "Vandrer mod Lyset". Men I maa vide: at selv om Gud helt og fuldt overtager Ledelsen af Menneskenes Vandring fra Mørke til Lys, til Maalet – Hans Rige – er naaet, saa vil det dog vare flere jordiske Aar, inden de nuværende kaotiske Tilstande vil bedres nævneværdigt, inden de kan afløses af Orden, Fred og Ro paa Jorden! Thi mange – af Ardor inkarnerede – Ældste vil endnu i længere Tid leve deres Liv i den jordiske Verden."*

Skal tro om CE virkelig har finlest hva som står i dette avsnittet? Det er vanskelig å forestille seg at han har innsett den fulle konsekvensen av disse formuleringene, for de slår jo bena fullstendig vekk under hans argumentasjon! Det står da her vitterlig at selv etter at reformasjonen i mange land er gjennomført, og Gud helt og fuldt har overtaget Ledelsen af Menneskenes vandring, som det her er formulert, så vil det gå *flere jordiske år* før de nåværende kaotiske tilstandene vil bedres nevneverdig og orden, fred og ro vil herske på jorden. Og i den etterfølgende presiseringen står det hva som er årsaken til at det vil vare flere år før kaoset kan avløses av fred: Jo, det er fordi mange av de eldste fremdeles er inkarnert på jorden. Altså kan vi trekke den slutningen på grunnlag av dette, at så lenge det finnes inkarnerte eldste på jorden, så kan ikke kaoset avløses av orden, fred og ro! Og når døde de siste inkarnerte eldste? Sannsynligvis en gang på 1980 eller -90-tallet!! Det er, mildest talt, oppsiktsvekkende at ikke CE tar opp disse setningene fra BB til vurdering! Hva som står her, kan vanskelig tolkes på annen måte enn at etter at en eventuell reformasjon av den danske kirken ble vedtatt, og etter at mange de andre europeiske landene (pluss eventuelle andre, som USA, Australia, New Zealand…) fulgte etter, så ville det gå enda flere år inntil man ville merke virkelige forandringer på jorden, og hvordan i all verdens land og rike kan CE få dette til å rime med det han påstår om at de allerede igangværende stridighetene på jorden ville

"inddæmmes" som en følge av den åndelige vekkelsen? I følge BB selv ville man jo ikke merke nevneverdige endringer før alle de inkarnerte eldste var gått bort – i 1980-90-årene! Nei, her svikter det visst totalt for CE, og man kan bare spørre seg om han har oversett denne "kamelen", eller om han på sedvanlig vis har valgt å overse den og late som den ikke eksisterer. Det samme må sies om følgende avsnitt fra BB, der forfatteren spør:

"...om I for Alvor mener, at Menneskene lige med eet, fra at være syndefulde Væsener, kan blive englerene!! Thi mener I det, da tager I meget fejl, noget saadant vil aldrig nogen Sinde kunne ske! Aarhundred efter Aarhundred, Aartusind efter Aartusind maa Slægter fødes og dø, førend der for Alvor kan blive Tale om en virkelig synlig Forbedring. Men udfører I den Mission, vor Fader har paalagt eder, da vil I have gjort ***de første Skridt til at forbedre Menneskene og til at skaffe dem blidere Kaar i deres jordiske Liv****."* (Min uthevning).

Århundre etter århundre, årtusen etter årtusen må altså slektene fødes og dø, før det kan bli tale om en virkelig synlig forbedring for menneskenes vedkommende, står det i BB. Og effekten av at bispene knesetter VmL, vil ifølge forfatteren være at de har gjort *de første skritt* til å forbedre menneskene og til å skaffe dem blidere kår i deres jordiske liv. Skal vi dømme etter dette utsagnet, synes det ikke som om de endringene som ville komme som en følge av en eventuell reformasjon av kirken å være særlig store. Det er vanskelig å se at dette støtter opp under CEs påstander om at den ville inddemme alle igangværende kamper og avverge en eller flere mulige katastrofer. Ifølge BB selv, ville følgen av reformasjonen kun være de første skritt på veien mot bedre kår, men virkelig synlige forbedringer vil først komme om tusener av år! Har CE oversett også dette, som så mye annet?

Jeg vil for øvrig også påpeke den merkelige formuleringen i dette avsnittet, der det står at Gud skal overta ledelsen for menneskenes vandring. Det er da vitterlig Gud som allerede er den øverste lederen av menneskehetens vandring, han har bare overdratt den daglige ledelsen til Kristus og de yngste. Men Gud følger alle, og han ser alt og hører alt, og der de yngste ikke evner å lede menneskene på den beste måten, griper Gud inn som en forsterket samvittighet. Så Gud er definitivt den øverste lederen av menneskenes vandring!

Men vi kan altså fastslå at en åndelig vekkelse og en religiøs reformasjon av mange lands kirker selv med de mest optimistiske prognoser neppe ville la seg gjennomføre før krigen var over i 1945. Det ville således ikke være mye igjen å avverge i den forbindelsen, for freden ville atter ha senket seg over størstedelen av verden innen en reformasjon av et større omfang kunne bli en realitet. Dessuten synes det meget vanskelig å se bort fra hva som står i BB, om at fra det øyeblikket Gud ble den øverste lederen for millioner av mennesker, som det står uttrykt, som tydeligvis betyr at VmL ble akseptert av millioner av mennesker, ville det ennå gå flere år inntil det jordiske kaoset kunne avløses av orden, fred og ro fordi mange av de eldste fremdeles var inkarnert på jorden. De siste av dem døde først i ca 1980-90. Hvordan i all verden kan CE få dette til å rime med at de igangværende stridighetene i 1938 skulle kunne avgrenses og ingen nye bryte ut som en følge av at de ni danske bispene aksepterte VmL som sannheten? Bevisene mot hans teorier er så overveldende at bare en som er forblindet av BBs løgner kan unnvære å se det!

Kapittel 6, side 56-60.

I følge Christian Eversbusch(CE) var formålet med Bispebrevet(BB) å få de danske bispene til å reformere den danske kirken på grunnlag av Vandrer mod Lyset! (VmL), noe som ville føre til en åndelig vekkelse også i mange andre land, og en reformasjon også av disse landenes kirker. Dette ville i sin tur, som en følge av lysets skjulte utviklingsvei, som CE kaller det, føre til at de krigshandlingene som var i gang på denne

tiden ville "inddemmes", altså avgrenses, og nye krigshandlinger ville stanses, og dessuten ville en eller flere truende katastrofer av hittil ukjente dimensjoner avverges. De truende krigshandlingene og katastrofenes grusomheter preget Gud og de yngste i så høy grad at BB nødvendigvis måtte bli både skremmende og til dels ukjærlig, for å vekke opp bispene til handling, og derfor tegner brevet opp de verst tenkelige konsekvensene av at bispene sviktet.

Ovenstående er en kort oppsummering av CEs redegjørelser for hva Gud ønsket å oppnå ved utsendelsen av BB i 1938, og av hvorfor BB oppfattes såpass skremmende for mange. I forrige avsnitt drøftet jeg hvor lang tid en slik eventuell åndelig vekkelse som CE beskriver måtte beregnes å ta, for å se hvor realistisk det var at en reformasjon av mange kirker i Europa og verden forøvrig virkelig kunne få noen innvirkning på verdenskrigens forløp. Bispene ble gitt en frist på to år, frem til slutten av februar 1940, til å reformere den danske kirken, og det var altså kun halvannen måned før Danmark ble angrepet og okkupert av Tyskland. Jeg vil hevde at det virker fullstendig urealistisk fir meg at de danske bispene skulle klare å diskutere seg frem til enighet, og så reformere hele den danske kirken i løpet av kun to år. Kirken er en meget stor organisasjon, og om en reformasjon skulle være reell måtte endringene være gjennomgripende og meget omfattende! Om bispene sa ja til VmL, vil jeg holde det for overveiende sannsynlig at en fullstendig reformasjon av kirken ville ta mye lengre tid enn det "Gud" hadde gitt som frist til bispene! Det betyr igjen at samtidig som Danmark var okkupert av en fremmed krigsmakt, skulle kirkens trosgrunnlag reformeres. Jeg må innrømme at det virker noe tvilsomt at kirken ville prioritere en slik reformasjon i en tid da landets innbyggere led under okkupasjonsstyrkenes undertrykking av den frie tanke, og ellers av matvaremangel, urettferdigheter og trusler. Men om nå kirken likevel valgte å reformere sin tro mens landet var i krig, hvor lang tid måtte man regne med at det ville ta? Kirken er en meget treg materie, og det er vanskelig å se for seg at det var gjort i en håndvending å lære opp alle prester og menigheter i den "nye troen", og dessuten omarbeide og omforme hele kirkens innhold, både sakramenter, ritualer, salmer, osv osv. Jeg kan vanskelig tenke meg at de andre kirkene i Europa ville følge etter før de kunne se resultatet av en eventuell reformasjon i Danmark, og så må vi jo også huske på at VmL på dette tidspunktet kun forelå i dansk versjon; altså måtte verket oversettes til mange andre språk før det kunne bli aktuelt med noen åndelig vekkelse i andre deler av verden. Og disse landenes kirkeledere måtte i sin tur få tid til å lese verket, sette seg grundig inn i dets tankegods, og drøfte i fellesskap hvordan de skulle forholde seg til de nye tankene verket representerer. Og så er spørsmålet: Hvor realistisk er det at alt det jeg her har skissert opp skulle la seg gjennomføre i løpet av et så kort tidsrom at det ville kunne ha noen innvirkning på krigens gang? Jeg kan ikke si annet enn at det synes svært lite trolig at en bred kirkelig reformasjon i Europa og eventuelt andre "kristne" land kunne la seg gjennomføre i løpet av så få år, og krigen ville etter all sannsynlighet være slutt lenge før en verdensomspennende reformasjon var et faktum.

Vi må heller ikke glemme, at det må ha vært i overensstemmelse med Guds langsiktige planer at andre land skulle reformere sin kristentro i 1940, for en så gjennomgripende samfunnsendring er selvsagt helt avhengig av at Gud hadde nøye planlagt hendelsene og ikke minst at han hadde inkarnert de yngste i sentrale posisjoner i alle disse landene for at en reformasjon bare skulle være en tenkelig mulighet. Uten de yngste inkarnert med dette ene formålet for øyet rundt omkring i alle kristne land i verden, er tanken om en verdensomspennende reformasjon kun et drømmeslott. Vi vet at en skare av de yngste var inkarnert i Danmark med denne ene hendelsen for øye, og de hadde alle sammen lovet Gud og delta i reformasjonen om det lyktes å få budskapet gjennom på jorden, men likevel mislyktes reformasjonen. Er det noen som tror en reformasjon i resten av Europa og andre kristne land

ville lykkes på en slags lykke og fromme, da Gud i panikk fant på å diktere og få utsendt BB til de danske biskopene? Svaret på det er selvsagt et rungende NEI! En slik spontan aksjon nærmest på et tankeinnfall for sikkerhets skyld, basert på tanken om at det kan da ikke skade, hadde absolutt ingen sjanser for å lykkes. Det tror jeg vi kan fastslå med meget stor sikkerhet!

Dessuten virker det som CE fullstendig har oversett hva som står i BB om at det ville gå flere år etter at en reformasjon var gjennomført før de kaotiske tilstandene på jorden ville kunne avløses av ro, orden og fred; dette fordi mange av de eldste fremdeles var inkarnert på jorden. Så selv etter at reformasjonen var gjennomført, noe som sannsynligvis ville ta mange år, så ville det gå ytterligere flere år før man ville merke noen virkelig store endringer på jorden, *og dermed faller hele CEs forklaringsmodell fullstendig i grus.* Jeg tør påstå at kun den som har latt seg trekke inn i BBs løgnaktige virkelighetsbeskrivelse, og har latt seg blinde av brevets tilsynelatende logiske tankespinn kan tro at brevet virkelig kunne stanse andre verdenskrig, enn si forhindre noen grusomme katastrofer som truet verden fra å inntreffe. Dette er drømmerier av den mest virkelighetsfjerne karakter, *som altså i tillegg motsis i BB selv*. Men det er forunderlig i hvor høy grad CE har vist seg i stand til å overse hva som faktisk står i det brevet han forsvarer. Der hvor BB inneholder formuleringer som ikke passer inn i CEs utlegninger, velger han ganske enkelt å late som om formuleringene ikke eksisterer, eller han tolker dem på en måte som det overhodet ikke er grunnlag for.

Dette gjelder i høy grad et av de mest kontroversielle avsnittene i BB, nemlig der hvor det står at Gud ikke lengre evner å hjelpe menneskene før VmL er knesatt:

"Han længes inderlig efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskap".
BB, side 21.

Denne setningen kommenterer CE på denne måten på side 54 i sitt forsvarsskrift:

"Bispebrevets oplysning om, at Gud ikke formår at bringe en mærkbar hjælp til de lidende mennesker, "førend I har knæsatt Hans Budskap", må derfor ikke læses som en eksklusiv Guds udelukkelse af bønner fra mennesker, der ikke kender V.m.L, selvfølgelig ikke, nej, den er en alvorlig påmindelse til bisperne om, at detop de havde magten til at åbne Lysets udviklingsvej."

Den observante leseren vil her hurtig legge merke til at CE har innskutt et ord i sin tolkning av dette utsagnet i BB, slik at hele meningen forandres. I originalteksten står det vitterlig at Gud ikke formår å bringe hjelp og fred til menneskene, mens i CEs utlegning står det at Gud ikke formår å bringe *merkbar* hjelp til de lidende menneskene – og det er *noe helt annet*. Det er et meget godt eksempel på at CE på ganske umerkelig vis forsøker å pynte på og fordreie innholdet i BB, slik at det skal lyde penere og mer akseptabelt enn det som faktisk står der. Og i BB står det altså at Gud ikke evner å bringe hjelp og fred til de lidende mennesker, og slik dette er formulert kan det ikke bety annet enn *ingen* hjelp eller fred. For å vise tydelig at denne måten å oppfatte ordene på er den riktige, kan man bare forsøke å konkretisere innholdet ennå mer, og tenke seg at en bilist som har punktert spør en annen veifarende om hjelp til å få skiftet ut dekket, og den andre personen svarer: *-Nei, jeg kan ikke bringe deg hjelp*, så burde det være tydelig for enhver at personen overhodet ikke kan hjelpe til, verken selv, eller ved å tilkalle andre. Ved å skrive, som CE gjør, at Gud ikke kunne skaffe *merkbar hjelp*, så betyr setningen at Gud *kunne* gi menneskene hjelp, men at den ikke ville være merkbar for dem. Dette åpner for en rekke nye tolkninger, og det kan f eks bety at Gud ikke

selv kunne hjelpe dem, men han kunne skaffe hjelp fra andre, eller hans hjelp ville først bli synlig etter en tid osv, men ingen av disse tolkningene er det grunnlag for i den opprinnelige setningen.

Nei, i BB sies det meget presist og kategorisk, at Gud ikke kan hjelpe de lidende menneskene før hans budskap er knesatt. Og det reiser jo unektelig spørsmålet om hvordan Gud i all verden har vært i stand til å hjelpe menneskene overhode, når man tenker på at menneskene jo har utviklet seg under Hans ledelse fra "apestadiet" og frem til å være bevisst tenkende mennesker. Han kunne hjelpe oss da vi som primitive dyr slo hverandre i hjel i fleng og ikke hadde den fjerneste anelse om noen guddom, men i 1938 var det slutt; fra da av var det ikke lengre mulig for ham å bringe oss hjelp og fred før VmL var knesatt. Og VmL er jo stadig vekk ikke knesatt av noen prest, biskop eller kirke, så hvordan i all verden kan noen som tror på BB mene at Gud faktisk fremdeles hjelper oss? Burde ikke den eneste logiske slutningen av det ovenstående avsnittet være at Gud må ha sluttet å hjelpe oss, for han formår det jo ikke før VmL er knesatt? Og det merkelige er at CE litt lengre ut bruker et helt kapittel i sitt forsvarsskriv på å sannsynliggjøre at *menneskene faktisk fremdeles mottar hjelp*. Helt til sist i sin avhandling, side 133-140, viser CE på en meget overbevisende måte at Gud ikke kan ha brutt forbindelsen til menneskene, og at han *fortsatt hjelper oss!* Ligger det ikke her en gigantisk selvmotsigelse? BB sier at Gud ikke evner å hjelpe oss, mens CE meget overbevisene kan sannsynliggjøre at det gjør Gud i aller høyeste grad? Burde ikke dette faktum bekymre den godeste CE, og foranledige at han tok opp denne åpenbare selvmotsigelsen til nærmere overveininger? Det ville jeg tro at enhver rettskaffen akademiker ville måtte gjøre, for å beholde sin troverdighet, men så ikke med CE. Enten har han ikke forstått at hans skrift er selvmotsigende på dette punktet, eller så har han valgt ganske lettvint å overse det, slik han gjør med så mye som ikke passer inn i hans tankeverden. CE burde helt klart, dersom han virkelig mener at den aktuelle setningen i BB ikke kan medføre riktighet, og at den burde vært formulert annerledes, være så ærlig å gjøre oppmerksom på det, i stedet for å foreta en stille tilsnikelse, og i sin tolkning gi setningen et helt nytt innhold ved å tilføye et ord som forandrer meningsinnholdet. Og om han ikke selv er klar over hva han egentlig har gjort, og dette er et eksempel på det generelle presisjonsnivået til universitetsutdannede retorikere i Danmark, burde det vekke bekymring hos den danske akademikerstand, synes jeg! Og ennå mer uforståelig blir CEs lemfeldige omgang med hva som faktisk sies i BB, når vi tar i betraktning hva som står i et av de andre avsnittene i brevet:

"Al Ledelse vil nu og i Fremtiden gaa ad de gamle Baner - d. v. s. de Yngste fortsætter med at være Menneskenes Foregangsmænd. ***Men kun hvis I forstaar eders Besøgelsestid og vælger den rette Vej!"***

Kan det sies mer entydig enn dette at de yngste kun ville fortsette å lede menneskene dersom de danske bispene i 1938 valgte den rette vei, og altså reformerte den danske kirken på grunnlag av VmL? Det er nærmest ufattelig at CE kan overse et så avgjørende utsagn, der det klart og tydelig sies at de yngste ikke vil fortsette å lede menneskene dersom bispene velger feil, hva de altså gjorde. Likevel argumenterer altså CE for at de yngste stadig vekk inkarnerer som menneskenes foregangsmenn, uten å la seg affisere det minste av at dette er stikk i strid med hva som faktisk står i BB! Forstå det den som kan! For meg fremstår det som det absolutte akademiske lavmål!

For å sannsynliggjøre at en verdensomspennende åndelig vekkelse og kirkelig reformasjon skulle finne sted gjennom krigsårene, fra 1940 og utover, viser CE til at mange andre

historieske hendelser har kommet overraskende, og han anvender sammenbruddet av det kommunistiske Øst-Europa som eksempel idet han spør på side 55:

"Og hvem i 1980 regnede mon med, at en godmodig fagforeningsmand, som organiserede strejker på polske skibsværfter, Lech Walesa, de facto igangsatte et røre i den kommunistiske østblok, der skulde ende med både Murens fald og Sovjetunionens kollaps? Næppe et eneste menneske havde regnet med dét. Og dog må der her have været tale om en plan lagt af Gud for en stor Lysets sejr. På samme måde som den danske gejstligheds anerkjendelse af V.m.L. utvivlsomt har været første led i en plan for en stor Lysets sejr på jorden."

Jeg kan ikke unnlate å igjen påpeke den åpenbare motsigelsen mellom hva CE skriver her, om at murens fall og Sovjetunionens kollaps må ha vært resultatet av en plan lagt av Gud, sett i forhold til hva som står i BB, om at Gud ikke formår å gi de lidende menneskene hjelp og fred før VmL er knesatt. Det er nærmest ufattelig at CE kan klare å overse dette forholdet!

Men faktisk så er murens og Sovjetunionens fall en meget god parallell til en eventuell utbredelse av VmL, og CE er inne på noen meget gode argumenter, når han sammenligner de to begivenhetene. Men han overser også noen meget viktige fakta, som gjør at han ikke ser at hans eksempel faktisk taler *mot* hele hans begrunnelse. For det første så er det tidsbegrepet. Fra Lech Walesa deltok i demokratibevegelsen i Polen og frem til det endelige sammenbruddet av Sovjetunionen gikk det omtrent *20 år!* Det er altså et meget godt eksempel på at slike store omveltninger tar meget lengre tid enn den lille tidsperioden i starten av andre verdenskrig, da CE mener at en stor reformasjon av verdens kirker som ville endre hele gangen i den andre verdenskrig skulle foregå. Og CE har jo faktisk heller ikke tatt med flere tidligere hendelser i Øst-Europa, som også var uttrykk for opprør mot det kommunistiske diktaturet. Allerede i 1956 forsøkte Ungarn seg som den første av de Øst-Europeiske statene med demokratiseringsreformer, og i 1968 fulgte Tsjekkoslovakia etter, men begge gangene ble demokratiseringsforsøkene knust av det sovjetiske krigsmaskineriet. Så om man skal være helt korrekt i forhold hvor lang tid som gikk fra de første opprørene og frem til hele undertrykkelsesregimet falt, så gikk det nesten *40 år*! Og legg også merke til at denne prosessen foregikk i *fredstid,* i den forstand at ingen av de europeiske landene var i krig med hverandre i denne perioden. Dette står i meget sterk kontrast til CEs teori om at Europas og verdens kirker skulle reformeres mens det pågikk full krig! CE har et meget godt poeng når han påpeker at sammenbruddet av kommunismen skjedde omtrent på samme tid som de siste inkarnerte eldste vendte hjem, og etter hva som står i BB, var det først når dette hadde skjedd at fred og ro ville kunne inntre på jorden og avløse de kaotiske tilstandene. VmL ble jo også utgitt i en periode med fred i Europa, og det synes strategisk meget klokt å offentliggjøre verket i 1920, da alle krigshandlingene i forbindelse med første verdenskrig var avsluttet, og man fra oversanselig side kunne se at det muligvis var ca 20 år til den neste av Ardors planlagte verdenskriger. Dette ville gi Danmark og resten av Europa 20 etter forholdene rolige år, der man kunne konsentrere seg om andre ting enn å forsvare sitt land mot en okkupasjonsmakt. Men da reformasjonen ikke lyktes i 1920, virker det temmelig søkt på meg å tro at den skulle lykkes i løpet av noen få måneder eller få år i løpet av andre verdenskrig, og sammenligner vi med utviklingen av kommunismen og dens fall, virker det mye mer sannsynlig, at når reformasjonen ikke lyktes i 1920, så måtte man fra oversanselig side regne med å vente til *etter* at de siste eldste var vendt hjem før det var hensiktsmessig å gjøre et nytt forsøk på å gjøre VmL kjent i store deler av verden. Og da er vi kommet frem til vår tid, og jeg er veldig enig med CE når han i sin utredning antyder at kanskje nå er den rette tiden for å inkarnere på nytt mange av de yngste som ikke lyktes med sitt forehavende i 1920! Ja, faktisk så mener jeg det er akkurat det som er tilfelle! Vi skal igjen gjøre et forsøk på å bringe Jesus

rene lære til menneskenes kjennedom! Vil vi lykkes bedre denne gangen? Kanskje både CE og jeg selv er blant dem som er inkarnert for å utbre kjennskapet til VmL? Hvem vet?

Og det er også flere paralleller mellom VmL og murens fall! Muren ble oppført som et resultat av en fatal og tragisk splittelse mellom de europeiske landene. I mine øyne representerer BB en mental mur som ble oppført av mørkekreftene i 1938, og for meg står brevet som symbolet på en fatal og tragisk splittelse i religiøs forstand mellom VmL og kirken. BB er en mørkets mur, bygget opp av stein på stein med forvrengninger av lysets skjønne sannheter! I mine øyne er det på tide å rive ned også denne muren, slik at vi kan lege den splittelsen som BB har klarte å kile inn mellom VmL og kirken, og mellom dem som tror på BB og dem som avviser det! Jeg, og mange med meg forsøker etter beste evner å rive ned denne tragiske muren som BB er, mens CE og hans medarbeidere har valgt å krampaktig opprettholde den og bygge den opp igjen, der det har lykkes oss andre å lage noen begynnende sprekker, og å fjerne noen løse steiner Hvor lenge vil det lykkes dem å få muren til å bli stående og stadig gjenoppbygge den?

Jeg må også få knytte noen kommentarer til CEs påstand om at det som står i BB om at Gud ikke formår å bringe hjelp og fred til de lidende menneskene før VmL er knesatt, om at dette ikke må..

"*…læses som en eksklusiv guds udelukkelse af bønner fra mennesker, der ikke kender V.m.L, selvfølgelig ikke, nej, den er en alvorlig påmindelse til bisperne om, at detop de havde magten til at åbne Lysets udviklingsvej."*

Og hvorfor skal ikke dette leses som en utelukkelse av bønner fra mennesker som ikke kjenner VmL? Nei, se det har ikke CE noen begrunnelse for – det er kun en påstand som han fremsetter uten å begrunne den. På hvilket grunnlag han bestrider at det som står i BB er riktig, oppgir han intet om. CE har kun bestemt seg for at når det står i BB at Gud ikke formår å bringe hjelp og fred til de lidende menneskene før VmL er knesatt, så betyr dette likevel ikke det som står, men det betyr at Gud vil fortsette å høre mennesker av alle trosretningers bønner, og han vil fortsette å bønnhøre alle og hjelpe dem som før, selv om det altså står at han ikke lengre formår det før VmL er knesatt. Disse utsagnenes totale mangel på logikk synes ikke å affisere CE det minste, men synes for ham å gi fullkommen mening. Dette er ett eksempel blant mange på at CE velger å pynte på BB for å gjøre brevet mindre kontroversielt, men skal man være tro mot et dokument som man analyserer, kan man selvsagt ikke tillate seg å lese inn andre betydninger i ordene, enn det de faktisk betyr. Og når det står at Gud ikke formår å hjelpe menneskene før VmL er knesatt, så kan ikke CE for egen regning bestemme at dette betyr noe annet enn det som står skrevet. Jeg mistenker at CE kanskje mener at dette kan ha noe å gjøre med at BB er en henvendelse til bispene og ikke til hele menneskeheten, og at forfatteren derfor kanskje har overdrevet noe og kanskje spissformulert seg for å få bispene til å forstå alvoret? Og at utsagnet ikke skal tas altfor bokstavlig? Jeg kan tenke meg det som en mulig forklaring på at CE tillater seg å endre meningsinnholdet i setningen – men vi kan ikke vite det med sikkerhet, for CE forklarer ikke på hvilket grunnlag han endrer innholdet uten å gjøre leseren oppmerksom på det

For øvrig lyder hele det avsnittet som denne formuleringen er hentet fra slik:

"Nu er Tiden inde, nu maa I afgøre, om I vil holde eders Løfte til vor Fader - eller om I haanligt vil vende eder bort fra Ham og fra Hans Henvendelse. Men husk, at Gud ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden. Millioner af Menneskers

Lidelser og Elendighed har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind. Han længes inderligt efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskab. 0g vil I ikke gøre det, da maa Han, muligvis, for lange, lange Tider afbryde al Forbindelse med Menneskeheden-maaske i Aarmillioner - indtil Menneskene er kommet saa dybt ned i Mørke, Synd, og Ugerninger, at Han ved sine Udsendinge kan begynde - helt forfra - et nyt Forsøg paa at lede dem ud af Mørket, fremad mod Lyset!"

For det første synes jeg avsnittet starter med en høyst merkelig måte å formulere en eventuell avvisning av BB fra bispenes side. Det at de ikke følte at de kunne tilslutte seg BB, betyr jo ikke automatisk at de var hånlige? Det er en meget ufin måte å tiltale andre mennesker på, må jeg si! Det kan jo, for alt vi vet, godt være at de avviste BB etter en grundig gjennomtenkning, og at de fant at brevet ikke var i overensstemmelse med den troen de selv tilsluttet seg, eller at BBs gudsbilde ikke samsvarte med deres egen oppfatning av Guds vesen? I såfall blir jo denne bruken av formuleringer som "å hånlig vende seg bort fra Gud" fullstendig malplassert! Og når man leser dette meget truende og skremmende avsnittet i VmL, må man huske på at intet av det BB ba om virkelig ble gjennomført. De danske bispene foretok seg intet, og VmL forble ukjent for de aller fleste både i Danmark og resten av Europa og verden. Og ingen kirker ble reformert. Altså mislyktes Gud og de yngstes «plan» på dette området fullstendig. Alt slo feil! Altså må grunnlaget for at de ovenstående varslene, eller truslene skulle utløses absolutt sies å være til stedet; slik at:

1. Gud kunne ikke lengre utholde å være vitne til det som skjedde i den jordiske verden.
2. Gud kunne ikke lengre formå å hjelpe de lidende menneskene.
3. Gud måtte muligens avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år, for å la dem synke så dypt ned i mørke synd og ugjerninger, at Guds utsendinger kunne begynne helt forfra.

Men til tross for at strategien forbundet med BB var mislykket, så trådte altså ingen av disse varslene i kraft! Gud har fortsatt å følge oss, han fortsetter å hjelpe oss, og han har *ikke* avbrutt all forbindelse med menneskene. Burde ikke dette gi CE grunn til å reflektere nærmere over hva som kan være årsaken til at absolutt ingen av de varslede, katastrofale følgene av bispenes svikt kom til virkelighet? Men ikke i CEs øyne. Han registrerer knapt med et eneste ord det ganske pussige at ingen av "truslene" fra BB slo til. Jeg kan jo tenke meg hva hans forklaring ville bli; nemlig at Gud og de yngste tydeligvis må ha lykkes i å avverge eteropptegnelsene på andre måter, f eks ved at noen av de andre yngste som også hadde i oppdrag å avverge eteropptegnelsene mot alle odds må ha lykkes. Men dersom andre av de yngste lyktes i å avverge eteropptegnelsene, slik at Gud både fortsatte å følge livet på jorden, fortsatte å hjelpe menneskene og ikke avbrøt all forbindelse med oss, så kan jo ikke sjansene ha vært *så* små for at disse ville lykkes, at Gud i tillegg måtte *skremme opp* både bispene samt skape stor uro og engstelse hos mange tillitsfulle tilhengere av VmL? For jeg vet med sikkerhet at BB med sine meget pessimistiske fremtidsspådommer vakte store bekymringer hos flere tilhengere av VmL. Harry Prior har f eks fortalt meg at hans onkel, Kay Prior, (oversetteren av 1975-utgaven av den engelske oversettelsen) døde dypt deprimert, og overbevist om at menneskeheten var fortapt for millioner av år, fordi VmL ikke hadde slått an noe sted! Virker det ikke temmelig unødvendig med alle de skremmende og ukjærlige ordene fra BB med tanke på at de grusomme katastrofene lot seg stanse av andre? Det kan jo ikke ha kommet *helt* overraskende på Gud? Nei, man kan godt forstå at tilhengerne av BB ganske stille forbigår dette paradokset, at strategien med BB totalt mislyktes men likevel ble ingen av

de grusomme truslene i BB noe av. Vel, faktisk så *har* jeg hørt den forklaringen fra en svoren tilhenger av BB, at selv om reformasjonen av kirkene ikke ble noe av, så hadde *likevel* BB den forunderlige virkningen, at bare det at BB ble til i den jordiske verden, frigjorde så mye lys, at det i seg selv var nok til å avverge de truende katastrofene. Man *kan* kanskje tenke seg at dersom et stort nok antall av de inkarnerte yngste gikk inn for tankene i BB, så ville det utløste en stor lystilførsel til BBs budskap, men det måtte i såfall forutsette at BB var fylt av Guds kjærlige og tilgivende tanker. Da kunne jeg absolutt akseptert at en slik stor lystilførsel ville kunne ha en viss virkning mht å svekke mørkets makt. Men jeg er redd oppslutningen om BB var sørgelig liten, og i det danske VmL-miljøet utløste ikke BB noen samlet enighet om budskapet – det førte tvert i mot til en stor og uoverstigelig splittelse, og medførte i realiteten et sammenbrudd i organisasjonen «Selvskabet til VmLs Udbredelse» og bestyrelsen kom med harde bebreidelser mot de av medlemmene som stilte seg tvilende til innholdet, og i en av sine utsendelser påsto de sågar å påstå at Gud ikke bønnhører kristne mennesker fordi de ikke ber til den «ekte» Gud, men til den treenige Gud som ikke eksisterer. Utgivelsen av BB førte altså til at en voldsom mørkehop ble utløst og uforsonlig splittelse og uoverstigelige motsetninger ødela livslange vennskap og absolutt ikke til det motsatte. Slike eventyrlige drømmerier som at utgivelsen av BB i seg selv medførte en stor lysutsendelse, er et godt eksempel på hva slags totalt urealistisk virkelighetsforståelse enkelte tilhengere av BB lider under. BB mislyktes altså fullstendig, men likevel ble hensikten med skriftet oppnådd.

At noen i det hele tatt kan komme på den fullkomment gudsbespottelige og blasfemiske tanken at Gud skulle kunne komme i en slik situasjon der han ikke lenger kunne utholde å følge livet på jorden, at han ikke lenger var i stand til å hjelpe menneskene eller at han kunne komme til se seg nødt til å avbryte all forbindelse med oss, bygger på en grunnleggende misforståelse av selve Guds vesen. Gud er allmektig og allkjærlig! Han er lysets suverene hersker, og hans utstråling er som et evig strømmende lyshav som næres av den uuttømmelige og evig bestående lysstrømmen. Det er utelukkende takket være Guds egen kamp og seier over mørket, at menneskene også er i stand til å kjempe seg ut av mørket og frem mot lyset. Alle organismer på jorden påvirkes av Guds egen seier over mørket, og selv den lille blomsterspirens kamp ut av jordens mørke og opp mot lyset, er en gjenspeiling av Guds seier over mørket, som er endelig og fullstendig - og gjennom den er Gud selvfølgelig totalt upåvirkelig for mørkets ulike utslag. Gud er sorgfull når menneskene går mørkets vei, men han blir selvsagt ikke satt ut av spill, eller bli handlingslammet på grunn av frykt, vrede eller oppgitthet. At Gud ikke lengre skulle kunne utholde å følge livet på jorden måtte i såfall bety at det fantes grenser for Guds evne til å hjelpe og støtte menneskene i deres kamp, og det er det definitivt ikke. Det sies meget klart flere steder i VmL, at Gud følger oss og støtter oss uansett om vi vandrer i lyset, eller om vi velger de steinete og krokete veiene i det dypeste mørke! Og Gud er definitivt ikke hevngjerrig og har selvfølgelig intet ønske om å ramme dem som feiler i et jordeliv gjennom lidelser i millioner av år i tunge og triste inkarnasjoner, slik det påstås i BB. Men BBs løgner om Gud er helt i tråd med de gamle jødiske forestillingene om Jahve, krigsguden som i det ene øyeblikket var overstrømmende i sine løfter til jødene, i det andre øyeblikket vred og hevngjerrig. Det var dette gudsbildet Jesus kalte for løgnens "Gud", og BBs "Gud" kommer i nøyaktig samme kategori. At noen som har lest og tatt til seg VmLs sanne bilde av Gud, kan la seg forlede i en slik grad av BB er ganske uforståelig, men som jeg har hevdet tidligere så er jeg overbevist om at BB støttes av og finner sin næring fra en eteropptegnelse som er i stand til å erstatte VmLs livssyn med BBs i tilhengerens tanker, slik at vedkommende til slutt glemmer hvor de ulike opplysningene egentlig stammer fra, og i siste ende vil BBs tankeverden helt erstatte VmLs, og de er blitt talsmenn for mørkets forvrengte løgner i stedet for lysets skjønne sannheter!

Og kapittel 6 i CEs forsvarsskrift inneholder ennå en temmelig åpenbar selvmotsigelse, som ikke CE selv er i stand til å fatte. Tidligere i kapittelet har han hevdet at vi som er motstandere av BB ikke er i stand til å se at dette brevet har fått sin bestemte form og sitt innhold fordi det utelukkende er en henvendelse til de ni danske bispene. Ja, han beskylder undertegnede både for å fordreie virkeligheten og for overhodet ikke å forstå hva et åpent brev er for noe, fordi jeg mener det blir helt galt å påstå at brevet utelukkende var en henvendelse til noen få danske bisper, all den stund det ble utsendt til ca 1270 personer, innen alle samfunnslag og innen mange forskjellige yrkesgrupper. I mine øyne må dette helt klart måtte kalles et offentlig brev, og som jeg tror jeg har vist tydelig, så inneholder også brevet opplysninger som må sies i høy grad å angå hele menneskeheten. Men på side 57, så anvender CE utrolig nok det stikk motsatte argumentet for å imøtegå den kritikken f eks undertegnede har fremsatt mot at "Gud" kunne la hele menneskehetens fremtid hvile på kun ni personers valg, og om de ikke valgte riktig så ville Gud muligens avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for millioner av år. Jeg har ved et tilfelle karakterisert dette, om det var sant, som en høyst uansvarlig gambling med menneskenes fremtid. Men nå er plutselig ikke BB lengre en henvendelse kun til bispene, nei nå begrunner CE sin avvisning av at menneskenes fremtid sto og falt med bispenes valg, med at BB ble utsendt til *"mange mennesker, af hvem talrige givetvis har været af de yngste"*. Der hvor forståelsen av BB tidligere var helt og holdent avhengig av at man erkjente at BB kun henvendte seg til de danske bispene, er altså nå erkjennelsen av at BB ikke bare henvendte seg til bispene, men også rettet seg til mange andre nødvendig for å forstå at Gud ikke bygget alt på kun de danske bispenes valg. Ja, den CE, den CE, han fornekter seg så visst ikke. Han presterer å bruke det samme argumentet snudd helt på hodet, fordi han nå trenger det for å tilbakevise motstandernes innvendinger i en annen sammenheng. Og så oppdager han det ikke selv en gang. Nå har han altså ett sted argumentert med at BB kun var en henvendelse til noen få, mens han et annet sted argumenterer med at BB ikke bare var til noen få, men til mange.

Jeg håper for øvrig at jeg har klart å besvare CEs undren på 57, der han spør hvordan motstanderne av BB kan mene at hele strategien med BB virker dårlig gjennomtenkt. CE skriver:

"Bispebrevets forfatter taler altså ud fra et perspektiv om en virkelig radikal udbredelse af V.m.L. Man får bestemt indtryk af, at en større plan ligger bag.

Der er kritikere af Bispebrevet, hvem en sådan plan er forekommet dårlig gennemtænkt – hvor de så end kan vide dét fra."

La meg kun gjenta ganske kort, at det virker utrolig lite realistisk å tro, som jeg har vist tidligere, at en reformasjon av den danske kirken, oversettelser av VmL til mange verdensspråk og en åndelig vekkelse med en påfølgende reformasjon av mange kirker verden over skulle la seg gjennomføre mens verden var i full krig, og at alt dette skulle foregå i løpet av så kort tid, at verdenskrigen ville bli avsluttet før den riktig var kommet i gang. Og atpå til så står det i BB selv at selv etter at en reformasjon var et faktum ville det gå flere år før den kaotiske tilstanden på jorden ville kunne avløses av ro, orden og fred, fordi så mange av de eldste fremdeles var inkarnert. Så, ja, jeg vil så definitivt påstå at hele «planen» med BB virker særdeles dårlig timet, og at den virker usedvanlig dårlig gjennomtenkt og urealistisk. Bare det at det første leddet i "kjedereaksjonen" – reformasjonen av den danske kirken, i det hele tatt skulle la seg gjennomføre på under fem år, i et land som var okkupert av en fremmed krigsmakt, virker ikke spesielt sannsynlig. Sannsynligvis ville krigen for lengst vært over innen kjennskapet til VmL hadde nådd særlig langt utenfor Danmarks grenser.

For å imøtegå ennå sterkere den innvendingen at Gud lot menneskehetens fremtid avhenge av kun ni bispers valg, viser CE også til at….

"… en anden reformationsopgave af verdenshistorisk betydning, hvor den gruppe, der stod med hovedansvaret, kun talte tre mand. Vi sigter her til Luthers, Calvins og Zwinglis missioner i første halvdel af 1500-tallet."

Denne sammenligningen er særdeles lite relevant, for innvendingen mot at så mye avhang av de ni bispenes valg, går jo ikke ut på at man mener det var urimelig at det kun var de ni som hadde makt til å reformere den danske kirken, innvendingen går utelukkende på den enorme byrden "Gud" la på disse få menneskenes skuldre om deres misjon *ikke* skulle lykkes, nemlig en mulig avbrytelse av all forbindelse mellom Gud og menneskene for millioner av år for at menneskene skulle synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger at all utvikling skulle begynne forfra fra nullpunnktet. Det er *denne* gigantiske og altavgjørende byrden man finner det urimelig å gjøre avhengig av ni enkeltmenneskers valg. Så igjen, CE, du har misforstått våre innvendinger, og dine argumenter er overhodet ikke noe svar på det innvendingen faktisk dreier seg om! Og jeg finner det også helt urimelig å tro at Gud ville la uskyldige mennesker lide i millioner av år på grunn av andre menneskers unnlatelsessynd. I den norske skolen er det lovfestet at det ikke er lov å straffe elevene kollektivt og man kan kun straffes for det man selv har gjort, ikke hva andre har gjort. Om BB er riktig, så står "Gud" på et etisk langt lavere nivå enn det norske skoleverket. Men heldigvis er dette kun ondsinnede løgner, funnet opp for å forvrenge menneskenes gudsbilde!

Og CE avslutter kapittel 6 med å vise sin meget dyptfølte og inderlige forakt for de danske bispene:

"Men som sagt: der, hvor bisperne stod allermindst alene, stod allerstærkest, var iden kendsgerning, at de havde modtaget De tre gyldne frugter. Direkte fra Gud og deres fæller i sjette sfære havde de fået al den viden og støtte foræret, der var nødvendig for at kunne gennemføre den lovede reformation. Bortset fra deres embedsbrødre i 1920 og de litteraturkyndige var bisperne i 1938 de første Yngste på Jorden nogensinde, der – populært sagt – fik alt serveret på et sølvfad. Den sande gud, de kendte fra deres diskarnerede tilværelse, var bleven åbenbaret for dem som en gave i deres jordiske tilværelse. Og denne gud, de bar billede af i deres hjerter, havde meddelt dem, at millioner af menneskeliv afhang af deres gerning! Ja, Han havde meddelt dem, at de selv havde lovet at hjælpe Ham, hjælpe Ham med at nedlægge grundstenen til verdensfreden og grundstenen til til menneskehedens sande erkendelse af Gud. De havde fået meddelt, at de ville modtage al den hjælp, der var nødvendig; at de blot skulle stole på Gud – og dermed ville kunne hindre utallige grusomheder, forhindre en ny Mørkets æra i at sænke sig over menneskene. Og alligevel gjorde de intet! De svarede ikke engang på de henvendelser, de havde modtaget! De tav og de svigtede – i enhver henseende! Hvilken ligegyldighed over for millioner af menneskers lidelser! Hvilken uhyrlig forsømmelighed! Hvilken uantagelig fejhed!"

Kan det kanskje være på sin plass å minne den godeste CE om at slik du selv dømmer andre, slik vil også Gud dømme deg? CE skriver med stor patos og dyp inderlighet og hans ubarmhjertige dom over bispene virker meget dyptfølt. Men i mine øyne begår han en meget stor urettferdighet mot de stakkars bispene, og hans foraktelige dom hviler på helt feil grunnlag. Heldigvis dømmer ikke Gud oss på den samme ubarmhjertige måten som CE dømmer andre mennesker, og Hans barmhjertighet står heldigvis over alt annet.

CE har tidligere kritisert motstanderne av BB for at det er lett å sitte her oppe i vår fredelige del av verden å uttale seg om krigens grusomheter, som skjedde for så lenge siden. Som med så mange av CEs argumenter passer også dette mye bedre på ham selv, enn på motstanderne, og la meg si at det synes uendelig lett for CE å sitte i 2010 med fasiten i hånd og tale nedlatende og dømmende om de danske bispene som sto midt oppe i hendelsene i 1938 og ikke hadde den ringeste anelse om hva som var sant eller ikke sant. De var satt til å bestyre den danske kirken, og for alt vi vet, gjorde de dette etter sin beste overbevisning, og etter sine beste evner. Og om de, ut fra sine egne vurderinger, var overbevist om at det mest riktige var å bevare kirkens trosgrunnlag som det var, og ellers be for alle nødlidende i verden, og hjelpe etter beste evne alle dem som kom i nød som en følge av okkupasjonen, så kan jeg vanskelig se at Gud ville bebreide dem noe som helst. Og etter sin inkarnasjon ville de sikkert alle sammen sørge over at de ikke evnet å gjennomtrenge mørket, og ikke maktet å forstå bedre hva VmL var for noe, og så ville de sørgende be om tilgivelse og bønnfalle Gud om å få forsøke igjen om ikke de bedre kunne gjennomføre sin Faders ønsker. Og Gud ville tilgi dem i sin store kjærlighet, og de ville straks fortsette sitt selvoppofrende og kjærlige arbeid i menneskenes tjeneste. Og vi vil alle en dag bøye oss for dem i dyp takknemlighet for hva de har gjort for oss, for i jordelivet er det slett ikke mulig for oss å forstå den virkelige rekkevidden av de yngstes dype kjærlighet til oss, og hva de har vært villig til å lide for vår skyld. Men slik er det altså ikke i CEs verden. Han mener han er berettiget til å opphøye seg til dommer over de yngstes feiltagelser, og fremstår nesten som den vrede "Guden" fra BB som han selv tro på. Og selvfølgelig har ikke de danske bispene millioner av menneskers liv på samvittigheten, tvert imot, de har frelst millioner av mennesker gjennom sine kjærlige forsakelser, og fortjener på ingen måte CEs nedlatende og hovmodige dom. For at disse yngste skal kunne dømmes for å ha millioner av mennesker liv på samvittigheten, må det for det første være sant, og for det andre, så må de selv ha forstått at de hadde et slikt ansvar. Til det første så er det altså intet i VmL som tyder på at en reformasjon av BB kunne medføre at annen verdenskrig ble avblåst eller at alle mulige planlagte grusomheter kunne avverges som en følge av reformasjonen. Tvert imot, så står det i BB, at etter reformasjonen så ville det gå flere år før de kaotiske tilstandene på jorden ville avløses av ro, orden og fred. Det er derfor en løgn at bispene hadde alle disse livene på samvittigheten. Dessuten så bygger CE på den antagelsen at bispene hadde satt seg inn i VmL og BB og at de trodde dette var sannheten. Dersom de ikke trodde på BBs skremsler, og ikke trodde at de kunne avverge noen katastrofer ved å avsi seg sin tro, så kan de selvfølgelig ikke dømmes for å ikke tro på dem og de kunne slett ikke dømmes om de ikke en gang hadde satt seg inn i VmL eller i BB, men kun satt dem uleste opp i sin bokhylle sammen med mange andre bøker som de garantert fikk tilsendt.

La oss gjøre et lite tankeeksperiment. La oss anta for et øyeblikk at VmL ikke var den sannheten som CE innbiller seg at det er. La oss si at det om noen få år blir utgitt et nytt verk, hvor det heter seg at VmL er en forfalskning. Det nye verket blir tilsendt CE, og han blir i et følgebrev fortalt at om han ikke i løpet av to år tilslutter seg det nye verket, og blir en offentlig talsmann for det, så vil det kunne medvirke til at jorden blir utslettet av en atomkrig. La oss si at alle vi andre sitter med fasiten og vi vet at det nye verket er sannheten og at VmL bør reformeres på grunnlag av det nye verket. Men CE vet ikke dette. Han vet kun at han har fått et nytt verk i hånden og på ham virker det ikke overbevisende og dessuten får han høre at skriftet er blitt til ved hjelp av spiritisme, og at det er onde ånder som står bak. Han velger å fortsette å tro på VmL fordi det i hans øyne er det tryggeste og han har aldri hatt noen grunn til å tvile på dets ekthet. To år senere blir jorden splintret av en altødeleggende atomkrig.

Og vi andre sitter med sannheten og vi vet at CE har valgt feil. Han sviktet og skal dømmes så samme måte som han dømte de danske bispene… Har man noen rett til å påstå at CE, ut fra denne beskrivelsen, har milliarder av menneskers liv på samvittigheten, fordi han holdt seg til VmL og ikke ble talsmann for det nye verket, med den følgen at jorden ble ødelagt av en atomkrig?

Tja, det får jo bli opp til den enkelte leseren å dømme om dette, men jeg er i hvert fall overbevist om hva jeg selv mener om saken. Men CE skal vel dømmes etter samme mal som han selv dømmer andre, eller?

Før jeg helt forlater kapittel 6, må jeg også knytte noen kommentarer til selve tittelen på kapittelet: "Lysets skjulte udviklingsvej". Egentlig er det ganske meningsløst å tale om en *skjult utviklingsvei* i forbindelse med VmL, for selve hovedhensikten med VmL er jo å *åpenbare* lysets utviklingsvei for menneskeheten! Gud ønsket at de yngste skulle tale direkte til menneskene gjennom en jordisk medhjelper, for å løfte vekk en flik av det "forhenget" som skiller den fysiske og den åndelige verden, og bringe noen av de hittil skjulte åndelige sannhetene frem i lyset! Så det er ikke bare meningsløst å tale om en såkalt skjult utviklingsvei etter VmL, det er en gedigen selvmotsigelse, for i VmL får vi vite nøyaktig hva som skal til for at menneskenes vandring kan bli en vandring i lyset i stedet for i mørket – og det var altså nettopp *ikke* skjult for kjennere av VmL hva som skulle til for at utviklingen på jorden kunne skifte retning!

Problemet var heller at de som utsendte BB, nemlig "Selskabet til VmLs Udbredelse" helt hadde glemt hva som sto i VmL om toleranse og nestekjærlighet. For det står jo ganske utvetydig i VmL at intet ondt kan ramme en nasjon, hvis innbyggere står sammen i full tillit til Guds beskyttelse. Hadde JA og de andre fattet hva dette egentlig innebar, ville de selvfølgelig aldri ha funnet på å sende ut et brev med hovmodige og splittende påstander om at de kristnes "Gud" ikke kunne besvare prestenes bønner fordi han er en oppkonstruert "Gud" og ikke den ekte. Alle ber vi selvsagt til den samme Gud, uansett om vi er kristne, buddhister, jøder, hinduer eller VmL-tilhengere, og ingen troende har noen forrang hos Gud, fordi deres tro ligger nærmere sannheten! Og der hvor det i VmL står at intet ondt kan ramme et folk som står sammen i full tillit til Guds beskyttelse, står det jo intet som helst om at de alle sammen må tro på VmL! Og dersom man i "Selskabet til VmLs Udbredelse" *v*irkelig ønsket å foreta seg noe for å avverge at Danmark ble rammet av krigen, noe som var overensstemmelse med VmLs sanne ånd, så burde de selvsagt heller ha kontaktet alle danske kirkesamfunn, både den offentlige kirken og alle andre troende, for at de alle sammen kunne samle seg i en *felles* bønn til Gud om Hans beskyttelse både for sitt eget land og for resten av verden. Hadde man klart å samle *alle* troende i Danmark om en slik felles bønn, der folk fra samtlige trosretninger sto sammen i full tillit til Gud, *da* kunne man virkelig ha oppnådd noe! Og om en slik bønn kunne bre seg til alle troende i hele verden, slik at millioner på millioner av mennesker over hele kloden i nestekjærlighetens navn ba om Guds hjelp for å avverge krigens grusomheter, *så* kunne kanskje krigens gang ha endret seg, *så* kunne man kanskje oppnådd noe av det som hevdes i BB, og som CE tror på, nemlig at mange av grusomhetene som ventet menneskene kunne stanses ved Guds og de yngstes hjelp! Men i stedet for å handle i nestekjærlighetens og toleransens navn, sendte Selskabet ut et provoserende og splittende budskap der det hovmodig ble påstått at Gud bare bønnhører dem som tro på VmL, og at bare ved at bispene tilsluttet seg VmL kunne man oppnå Guds hjelp! Hvordan *kunne* de tro at et slikt provoserende og dypt krenkende budskap skulle kunne føre til noe positivt? Hvordan *kunne* disse menneskene, som kjente VmL – kjærlighetens og toleransens budskap være så hovmodige å tro at Gud bare bønnhørte deres bønner og ikke andre troendes? Det er vanskelig å fatte, må jeg innrømme, og enda vanskeligere er det å fatte at det finnes

mennesker som fremdeles forsvarer det gudsbespottelige og blasfemiske BB, og at blant de fremste forsvarerne befinner seg de menneskene som står som utgivere av VmL! Hvilken tragedie for "Guds bok"!

Min egen byste laget for å illustrere lidelse. Passer godt for å illustrere både menneskehetens lidelser og Ardors lidelse etter sin hjemvending til lyset. For ikke så si den tristheten den oversanselige verden må føle i forhold til menneskehetens grusomheter mot hverandre.

Kapittel 7: *"Kulminationspunktet"*, side 61-66.

Jeg er kommet frem til side 61 i Christian Everbuschs(CE) forsvarsskrift for Bispebrevets(BB) ekthet, og i dette kapittelet setter CE seg fore å motbevise den ganske udiskutable kjensgjerningen fra VmL, at lysets ånder ikke fortsetter å kalle på sine jordiske medarbeidere i det uendelige, men kun innenfor et ganske begrenset tidsperiode, som er sammenfallende med det tidspunktet da deres utsending befinner seg på høydepunktet av sine evner i den ønskede retningen, det såkalte "kulminasjonspunktet". Som det vil fremgå av det jeg skriver, så klarer ikke CE å finne særlig gode grunner for at det ble gjort et nytt forsøk på å kalle på bispene i 1938, når kirkens menn ikke hadde reagert i 1920, men ender opp med å hevde at det ikke kunne skade å gjøre et forsøk til i 1938. Tja, om henvendelsen hadde vært av samme kaliber som de tidligere, så kunne den ikke skade, men en truende og skremmende henvendelse a la BB, kunne definitivt gjøre skade, og gjorde det også i høy grad, og gjør det faktisk fremdeles den dag i dag! Skriftet har like siden det utkom skapt splittelse og ligger som en forbannelse over det lille danske VmL-miljøet.

Kapittel syv begynner slett ikke verst, og jeg må gi CE ros for at han innledningsvis viser at han er klar over at de av de yngste som ikke lykkes i å stå mot mørket når deres evne til å velge lyset fremfor mørket blir stilt på en avgjørende prøve ved deres kulminasjonspunkt, slik at de ikke lykkes i å utføre den misjonen de hadde lovet før sin inkarnasjon, har forspilt sin sjanse i den inkarnasjonen. Dette forholdet er jo meget godt belyst i tilfellet med Jesus, da han var på det absolutte høydepunktet i sin kjærlighetsfylde og medfølelse med den lidende menneskeheten, men likevel ikke hadde styrke nok til å fortrenge det mørket som blindet ham, slik at han ikke heller klarte å erindre bønnen for sin falne bror i det avgjørende øyeblikket, men ba om hjelp for seg selv i stedet. Og selv om CE tydeligvis har tilegnet seg den rent bokstavlige forklaringen av dette forholdet, så er det ganske tydelig for meg, at han egentlig ikke riktig har skjønt hva det faktisk innebærer, og det skyldes etter min mening at han er så forutinntatt og full av forakt for de bispene og prestene som mottok VmL i 1920, men som unnlot å foreta seg noe. CE gjentar nemlig flere ganger i sitt skrift at feighet og frykt sannsynligvis må ha vært den eneste årsaken til at de ikke handlet slik de ble oppfordret til i VmL. I mine øyne blir dette like meningsløst som å påstå at Jesus ikke ba for Ardor, fordi han var feig. Det er selvsagt ikke slik dette med kulminasjonspunktet fungerer. Det har med helt andre forhold å gjøre, og det å beskylde bispene og prestene samlet for å være feige, er både uetterrettelig og simpelt, for det er jo kun en ubegrunnet antagelse fra CEs side. Det gis ingen slike opplysninger i VmL-verkene og heller ikke i BB, selv om en slik informasjon i BB ikke kunne sies å ha særlig stor sannhetsverdi, all den tid det er dette verket mange mener er en forfalskning. I BB står det for øvrig at atskillige av prestene hadde en glimtvis følelse av at VmL inneholdt de evige sannheter, men ingen gikk altså videre på grunnlag av denne følelsen, og BB oppgir at det skyldtes at disse prestene ikke ville risikere å havne i en situasjon der deres stilling i kirken ble truet. Men denne meget vage formuleringen av både antallet prester og om hvor dypt deres forståelse av VmL egentlig gikk, holder jeg personlig som svært diskutabel! Jeg er overbevist om at BB er en forfalskning, og det burde ikke overraske noen at brevet ville forsøke å gjøre bispene og prestenes skyld så stor som mulig, for å oppnå sitt mål; å skape maksimal splittelse mellom kirken og VmL! Men utenom hva som står i BB, og noen få tilfeller der JA har hørt at det fantes enkelte prester som følte seg grepet av VmL, vet vi absolutt intet sikkert om bispenes og prestenes beveggrunner for ikke å reagere på innholdet i VmL! Dersom CE eller andre mener å sitte på slik informasjon, kan jeg bare innstendig oppfordre dem til å stå frem med sin viten! Men så lenge vi ikke vet med sikkerhet hvordan den enkelte biskop reagerte ved mottagelsen, blir det i mine øyne helt meningsløst å anta at de alle sammen forsto at VmL var sannheten, men at de unnlot å foreta

seg noe fordi de var feige og fryktet å miste sitt embete, selv om jeg altså er helt med på at dette muligens kan ha vært tilfelle med et meget lite antall av prestene og bispene. Men det er når CE beveger seg inn på kompliserte emner som i dette tilfellet med kulminasjonspunktet, at han virkelig avslører at selv om han har en overfladisk kjennskap til mye av det som står i VmL, så har han ingen virkelig dybdeforståelse av det han skriver om. Hans syn på bispene og prestene er så overforenklet og fordomsfullt som det kan få blitt, hans forakt for dem så åpenbar, og det er tydelig at han ikke evner å tenke utenom de dogmatiske banene som BB-tilhengerne alltid har gjort.

Når det gjelder beskrivelsen av Jesu' opplevelse ved hans kulminasjonspunkt, så er den meget velegnet som et eksempel til å vurdere bispenes opplevelse ut fra da de fikk VmL tilsendt. I og med at VmL fremkom som et resultat av en av Guds planer, kan vi med sikkerhet regne med at en rekke hendelser var "samkjørte", og at om den første brikken falt på plass, så ville det straks berede veien for at en kjedereaksjon av hendelser kunne skje. Jeg mener vi kan ta det for gitt at Gud ved deres skytsånder hadde sørget for å tilrettelegge forholdene slik at de syv mennene som var bisper i Danmark i 1920 sto ved det absolutte høydepunktet i sitt gudsforhold og sin religionsforståelse, også kalt kulminasjonspunktet, i sin inkarnasjon omtrent på denne tiden, slik at når de mottok VmL, var de kommet så langt i sin forståelse av de religiøse og de guddommelige spørsmål, at sjansene for at de ville gjenkjenne budskapet som sannheten var på sitt maksimale. Og her er vi ved sakens kjerne – spørsmålet var om de evnet å *gjenkjenne* selve budskapet, om de i sitt indre ble så dypt grepet av det, at de med sin fulle åndsstyrke ville gå inn for det. Det kan lett bli litt for enkelt å kun tale om de husket sitt løfte eller ikke, det som var det avgjørende spørsmålet og den store prøven på om deres evne til å velge lyset fremfor mørket var velutviklet nok, var jo heller om de evnet å gjennomtrenge det mørket som sto mot dem og forsøkte å fylle dem med tvil, frykt og mistenksomhet. Og dersom tvilen og frykten fikk overtaket, kanskje forsterket av noen tilstedeværende søvnfrigjorte eldste, så ville de ikke være i stand til å gjenkjenne budskapet som sannheten, og de ville *ikke* tilgi Ardor, slik de ble oppfordret til, og de ville derfor heller ikke bli fri fra hans forbannelser, og sjansene for at de ville bli velegnede talsmenn for VmL ville derfor være forsvinnende liten. Og dermed var sjansen forspilt i den inkarnasjonen; mørket hadde overvunnet dem på det avgjørende punktet i det avgjørende øyeblikket, og som det står i VmL: Et nytt forsøk på å få dem til å erindre løftet ville være helt fånyttes. Og om vi igjen skjeler til Jesu' kulminasjonspunkt, så er det verdt å merke seg at den tanken å be for Ardor, overhodet ikke fant noen forståelse i Jesu' tanker, og hans unnlatelse av å be, var således ikke et resultat av en bevisst overveielse i hans tanker; Guds ord til ham, fant ingen gjenklang i hans tanker, fordi han var bundet av mørket. Overfører vi dette til bispene i 1920, kan vi anta at det heller ikke nådde frem til deres tanker, at VmL var den sannheten de hadde lovet å kjempe for, og at de dermed ikke kan lastes for at de ikke foretok seg noe. De som eventuelt *kan* lastes, er kun dem som eventuelt *ble* dypt grepet av budskapet, og som var overbevist om at det var sannheten, og som i tillegg kunne erindre sitt løfte. Men om dette var tilfelle for noen av bispene, vet vi altså ikke! Og vi vet heller ikke om alle kom så langt som til å overhode lese VmL! Vi vet f eks at domprost Martensen-Larsen, som betegnet VmL som spiritisme, bare leste en liten del av verket, og det er også mye som tyder på at enkelte av de andre bispene hadde VmL stående i sin bokhylle, men at de ikke hadde lest den! Karsten Hagel-Sørensen, som har skrevet noen glimrende analyser av BB sammen med sin bror, Iver, har faktisk funnet to av bispenes eksemplar av VmL og *de er ikke en gang sprettet opp!* En biskop som ikke en gang leste VmL, kan selvsagt ikke anklages for å la være å bli talsmann for VmL, av frykt for å miste sitt embete! Dessverre var de fleste bispene, om ikke alle, så opptatt av sine daglige gøremål og kirkens aktuelle stridsspørsmål, at de ikke en gang leste VmL! Og noen av dem som hadde lovet å være talsmenn for VmL, valgte helt andre

strategier enn å gå offentlig ut med sin støtte: Pastor Peter Wemmelund, som både finansierte utgivelsene av VmL og de andre verkene, og som trodde på dem, ja, han var til og med en av dem som stilte spørsmål både til VmL og Supplementene, mente at den beste strategien for å gjøre VmL kjent, var å blande elementer fra VmL inn i sin egen forkynnelse så menigheten langsomt kunne modnes frem til en forståelse for VmL, slik at de var rede til å ta verket til seg den dagen det ble åpenbart for dem. Jeg kan vanskelig se at Gud ville bebreide ham dersom han var overbevist om å handle riktig!

Men altså: Som CE også tydeligvis er klar over; Dersom den yngste feilet ved sitt kulminasjonspunkt, var det helt bortkastet å gjøre et nytt forsøk senere! Dette var presis hva Jesus opplevde, og da sjansen til å be for Ardor var forspilt, trakk Gud mørket vekk fra Ardor, slik at Jesus fikk se hvem han sto overfor, og han forsto i det øyeblikket at han hadde feilet. Han hadde ikke erindret bønnen for Ardor, og Gud viste ham også at menneskene ville gi ham døden på korset! Mange har sikkert lurt på hvorfor ikke Jesus kunne gjøre et nytt forsøk på å be for Ardor senere. Men det fortelles i VmL at Jesus var godt klar over at han ikke ville klare å be en slik bønn med den tilstrekkelige medfølelse og kjærlighetsdybde, og dermed ville ikke bønnen ha noen virkning. På samme måten som med bispene i 1920; dersom de ikke evnet å be bønnen for Ardor med tilstrekkelig innlevelse fra sitt hjertes dyp, ville bønnen ingen virkning ha, men være nytteløs! Og de ville ikke evnet å trenge mørket vekk fra seg selv, og ville fremdeles være rammet av Ardors tunge forbannelser! I tillegg til at det mislykkede forsøket på å erindre sin misjon, ville trekke ennå mørke omkring dem! Det er unngåelig for alle som vil arbeide i lysets tjeneste; Velger man mørket fremfor lyset i de avgjørende øyeblikk, vil denne første store seieren for mørket føre til at mørkets makt over dem styrkes!

Til det ovenstående kan vi også tillegge hva som står i Nogle psykiske Oplevelser, om at de yngste ville kalle på Johanne Agerskov(JA) kun tre ganger, for å forsøke å få henne til å forstå at man ønsket å komme i kontakt med henne fra oversanselig side. Disse forsøkene ble gjort da hun hadde nådd så langt i sin forståelse for kontakten mellom åndene og menneskene, at det var en mulighet for at hun ville fatte tillit til at de oversanselige åndene kalte på henne. Og MA forteller at JA ikke reagerte på de to første kallelsene på henne, og hadde hun heller ikke reagert på den tredje, ville man ikke kalt på henne flere ganger, men måtte ha gått videre og forsøkt å finne andre samarbeidspartnere. Og hva som egentlig er årsaken til dette, synes ikke å være klart for CE, når han senere i kapittelet argumenterer for at de yngste ville gjøre et nytt forsøk på å kalle på de danske bispene, til tross for at flertallet av de daværende bispene sannsynligvis hadde vært blant de prestene som fikk VmL tilsendt i 1920. Hele syv av dem var prester i 1920, og selv om vi ikke vet med sikkerhet at de fikk VmL den gangen, virker det jo temmelig meningsløst dersom man skulle anta at syv av ni bisper i 1938 ikke mottok VmL i 1920, fordi de ikke var blant dem som hadde lovet å bli talsmenn for verket. (Jeg er klar over at det tilkom to nye bisper i henholdsvis oktober 1938 og i 1939) Men man kunne kanskje tenke seg det forholdet at disse syv prestene virkelig hadde lovet å støtte VmL, men at de så å si ble holdt utenfor i 1920, for å fungere som en form for reserve i 1938? Det kunne være en tanke som gir mening, og om de bispene som ikke hadde vært prester i 1920, også var blant dem som hadde lovet å bli fortalere for VmL, så hadde man i så fall et nytt team, som ikke tidligere hadde vært stilt overfor valget mellom kristendommen og VmL. Det undrer meg at ikke CE lanserer en slik teori, for om den medfører riktighet, så kommer man helt utenom den begrensningen som ligger i at det ikke vil bli kalt på de yngste over en så lang tidsperiode som 18 år! Men på den annen side, virker det jo svært lite sannsynlig at disse bispene, som i enkelte tilfeller var relativt gamle, ikke hadde nådd sitt kulminasjonspunkt før rett før de skulle gå av med pensjon, så kanskje har CE sine gode grunner til å ikke tro noe slikt. Det virker jo heller ikke realistisk at det skulle være mulig at en som var født med et potensial til å

forstå VmL fullt ut, skulle være sikret å ikke høre om verket da det kom ut og vedkommende kanskje var på høyden av sin religiøse forståelse.

Så vi må nok regne med at de syv bispene som var prester i 1920 var blant dem som mottok VmL da den ble sendt ut! Og, som CE altså ikke synes å forstå fullt ut, så hadde ikke disse prestene ubegrenset med tid til å gjøre sitt valg. De hadde bare en viss tid til å fortrenge mørket og velge lyset, og om de ikke maktet dette da de sto på høydepunktet i sin forståelse, så ville tidspunktet ikke komme tilbake, for når mørket først vinner den første store seieren, så medfører dette at vedkommende stagnerer i sin utvikling på dette området, ja ofte på alle områder, og ofte medfører dette første, store nederlaget, at mørket bekjemper vedkommende på flere og flere områder. Og når prestene i 1920 ikke ble så dypt grepet av VmL da de sto på det absolutte høydepunktet i sin religiøse forståelse og i sin kjærlighetsevne, så kunne ikke verket gripe dem senere, og som jeg har beskrevet flere ganger tidligere, så kan man ikke bli en talsmann for lyset, uten at dette kommer som en følge av en indre forståelse, en grepethet og et engasjement som gjør at man ønsker å vie sitt liv til den misjonen man føler i sitt indre som man ønsker å gå inn for med hele seg! Og et slikt engasjement kan man ikke oppnå gjennom frykt, tvil, eller av pliktfølelse! Det må være individets fullkomne frivillige valg som en følge av den dypeste overbevisning. Og når denne overbevisningen ikke grep tak i prestene i 1920, så ville det som en følge av mørkets seier bli umulig at det kunne skje på et senere tidspunkt! Dette burde være tindrende klart for enhver som kjenner VmL, og det er egentlig meget overraskende at CE ikke har fattet dette forholdet! Prestene og bispene ble nemlig satt på en prøve som var meget lik den Jesus ble satt på, da Gud minnet ham på bønnen for Ardor, for det er meget tydelig i både Kristi og Ignatius Loyolas tale i FOG at det var selve deres kjærlighetsevne, og evne til medlidenhet og innlevelse med Ardors store lidelser, som måtte vekkes og finne gjenklang i deres indre for at det skulle komme på tale at de kunne bli virkelig egnede talsmenn for Guds bok i den jordiske verden. Parallellen til Jesus er derfor mye, mye tydeligere enn det de fleste er klar over. Å bli talsmann for Gud i den jordiske verden, er ikke noe man kan bestemme seg for gjennom en intellektuell overveining, og aller minst som en følge av utpresning eller skremsler, slik det forsøkes i BB! BB må vel være noe av det minst egnede til å vekke bispenes kjærlighetsevne og evne til medlidenhet! Er det noen som noensinne har følt seg oppfylt av den guddommelige kjærlighet etter å ha lest BB? Neppe – tvert imot føler de fleste kun ubehag! Og det er ganske naturlig, for BB er gjennomsyret av skremsler og forsøk på utpresning og tvang! Det er definitivt ikke slik Gud arbeider!

Man blir altså ikke en god talsmann for Gud fordi man frykter for konsekvensene av å la være, og man blir det heller ikke fordi man kan slutte seg til læren om reinkarnasjon, universets utforming, troen på at Atlantis faktisk har eksistert osv - det er selve bildet av Gud som vår kjærlige og barmhjertige far som må vekkes i ens indre, og dermed medlidenheten, forståelsen, toleransen og kjærligheten til alle ens medskapninger. Og det kan man ikke lære av å lese i en bok. Det må være der i ens eget indre! Men om man virkelig eier en slik opplevelsesevne av den guddommelige kjærligheten, og VmL finner gjenklang i ens hjerte, så *kan* man ikke la være å gi Ardor, den som lider aller mest, sin dyptfølte tilgivelse, for det blir så selvinnlysende at man også må ha medlidenhet med ham, til tross for at han har forårsaket så uendelig mye lidelse for så mange! Om ikke prestene og bispene nådde dit hen, så kunne de ikke selv beseire det mørket som bant dem, og de hadde tapt! Og i likhet med Jesus ville det selvsagt ikke nytte med en senere påminnelse - når ikke kjærlighetsevnen var stor nok da de sto på sitt høydepunkt, ble den ikke større, tvert imot, og den manglende innlevelsen med Ardor kunne heller ikke vekkes etter at de var beseiret av mørket!

At JA selv var godt klar over at prestene og bispene ikke hadde en uendelighet av tid på seg, vises tydelig i flere av hennes brev, for hun skrev om dette forholdet flere steder. En

interessant ting er for øvrig at det ikke ble oppgitt noen spesiell frist da VmL ble utsendt første gang i 1920, men at de yngste som var inkarnert for å bli talsmenn for VmL likevel bare hadde begrenset med tid til å reagere kommer frem i dette brevet, som jeg også har sitert fra tidligere:

"Jeg kan egentlig ikke sige, at vi "venter" paa Præsterne, for ingen af os har haft Tillid til, at de vilde blive Talsmænd for "V.m.L"; men vi respekterer den Frist, som er sat fra oversanselig Side, og hvor lang den er, ved vi endnu intet om. Det kan være, der er sat nogle Aar for at d'Herrer kan sætte sig ordentlig ind i Skrifterne - men Tiden kan lige saa godt snart være udløben, vi ved intet derom." Brev til Chr Jørgensen 5/5 1921

JA skrev altså dette ca et år etter at VmL ble publisert, og det er tydelig at hun vet at prestene har en viss tidsfrist, selv om hun ikke vet hvor lang den er, kanskje dreier det seg om "nogle Aar", kanskje om kun ett år.

Og Kristus sier dette i sin tale i FOG, om hva som vil skje dersom prestene ikke kjenner sin besøkelsestid:

"Ja, hører mig, I, der ere mine saa inderligt elskede Brødre; thi ville I ikke høre mig, da ville mange fra eders Menigheder forlade eder; thi I skulle erindre: at er der end mange smaa og umyndinge blandt dem, der ere underkastede eders Ledelse, saa er der og nogle af dem, der høre til eders, til min Kreds, ja, dér findes Tusinder af vor Faders Udsendinge; og følge I ikke Kaldet, da ville mange af disse følge det! Og da ville de overtage Ledelsen, de ville føre deres yngre Brødre og Søstre ad den skyggefulde Sti, de ville give dem at drikke af det Bæger, der er fyldt med det klare Vand fra Faderhjemmets Kilde; men sker det saaledes, da ville eders Menigheder een efter een forlade eder; ja, sandelig Hjorden vil løbe bort fra sin Hyrde; thi det saftige Græs og det klare Vand vil drage den, og er den først kommen ind paa vor Faders egen Ager og Eng, da vender den ingen Sinde tilbage til eder - og da ville I staa ene uden Hjord, da have I ingen at lede! –"

Dersom ikke prestene reagerer innenfor den tiden som er beskåret dem, vil altså oppgaven bli overdratt til de yngste i menighetene, som det i følge Kristus finnes flere tusener av, og på lengre sikt vil prestene bli stående uten en hjord å lede. Og i 1923 er det helt klart at prestenes tid er forbi. JA skriver følgende:

"*Og dette er den bitre Sandhed. Saaledes vil det gaa! Præsterne - **Hyrderne - har alle som een svigtet deres til Gud givne Løfte, deres Tid er forbi. Nu er det de "Yngste" i Menighederne, hvem det paahviler at bringe Kendskabet til og Forstaaelsen af "Vandrer mod Lyset" ud blandt Menneskene.** Og adskillige har taget fat med godt Mod og i Tillid til Guds Ledelse. Men det siger sig selv: at en religiøs Rejsning, der udelukkende skal føres frem af Menigmand, vil tage langt længere Tid, end hvis Præsterne, som det var Guds Ønske, var traadt frem som de ledende og førende. Men Præsterne har ved deres Tavshed, ved at svigte det til Gud givne Løfte, givet de "Ældste", der findes inkarnerede rundt om i Landenes Præsteskaber, "Vind i Sejlene"; for dem er der nu for Tiden bedre Tilstande, end der burde være, men dette er kun en Overgang, der kunde være undgaaet. Lad os tales ved - hvis De lever - om 15 à 20 Aar. Til den Tid ser det antagelig noget anderledes ud!* - 27. juli 1923, brev til Wemmelund. (Min uthevning).

Kan det sies tydeligere at prestenes tid er forbi, fordi de alle som en har sviktet? Det er ganske forunderlig at CE ikke kommenterer disse åpenbare bevisene på at det ikke ville nytte å kalle flere ganger på prestene, fordi oppgaven med å utbre VmL, var glidd ut av deres hender, og var nå overdratt til menigmann i menighetene. Og JA skriver også mer om dette:

"Hvis de "Yngste" blandt Menighederne havde arbejdet i mange Aar, og dette Arbejde ikke havde givet synlige Resultater, var der Grund til Bekymring; men der er kun arbejdet i c: 1 Aar af nogle af de "menige Yngste"; Resultatet er over Forventning. Arbejdet er gledet ud af Præsternes Hænder, og det hviler nu paa de "Yngste" i Menighederne, og efterhaanden vil flere og flere kaldes frem, da Kendskabet til Bogens Tanker stadig er i stigende Vækst. Men hvis Deres Bekymringer kun skyldes den Kendsgerning, at de faa - ja enkelte - frisindede Prælater, der vover sig frem, bliver ilde behandlet af deres dogmefaste, snæverttænkende Medtjenere - ja, saa er Deres Bekymringer til Dels berettigede, men kun til Dels. Saalænge kun disse enkelte har Mod til at vove sig frem med deres frisindede Tanker og Taler og ikke faar Støtte af deres Medtjenere - alle de mange, der, i det skjulte, tænker som de enkelte, der vover sig frem - kan der ikke ventes nogen virkelig Fremgang, nogen virkelig Forbedring i de kirkelige Forhold. –"

"Ingen har brudt Staven over Præsterne! Det, der blev skrevet i sidste Brev, er den nøgne Sandhed. ***De "Yngste" blandt Præsterne har svigtet deres Løfte til Gud, det Løfte, der gik ud paa: i sluttet Falanks at træde frem som Forsvarere af "Vandrer mod Lyset". Tiden, der var givet disse Præster til Studering og Forstaaelse af Bogens Tanker, var givet af Gud - og var rigelig.*** *Mange Mennesker har i Løbet af mindre end 1 Aar fuldtud forstaaet Bogens enestaaende Betydning som "en Aabenbaring fra Gud" og har tilegnet sig dens Tanker; ingen kræver eller har krævet af Præsterne, at de skulde forstaa alle Meddelelser, de havde nok og har nok i Forstaaelsen af den rent religiøse Side af Værkets Tanker; det paa andre Omraader givne - det videnskabelige, maa de Mennesker klare, der er i Besiddelse af en i videnskabeligt Arbejde trænet Tanke. –"* Brevbesvarelser til P. Wemmelund, 24. august 1923 (Min uthevning).

Som det fremgår av det ovenstående, hadde de yngste i menighetene i august 1923 arbeidet i ett år med å forsøke å vinne forståelse for VmL i menighetene. Det kan tyde på at prestene og bispene fikk to år på seg til å utføre sin gjerning; Å samlet stå frem med en avgjørelse om å reformere den danske kirken på grunnlag av VmL. Men når de alle hadde passert sitt kulminasjonspunkt uten å reagere på Guds kallelse, ble det ikke kalt på dem flere ganger, og de ville ikke motta mer hjelp til å erindre sitt løfte. Oppgaven gikk videre til medlemmene i menighetene. Og så sent som i 1932 omtalte JA også hva som ble resultatet av prestenes svikt i 1920, da I P Müller foreslo at Thorvald Kierkegaard skulle oppnevnes som en slags mellommann i striden mellom Müller og Agerskovs. Til dette svarte JA i det åpne brevet:

"De nævner Hr. Pastor Kierkegaard som Deltager i de eventuelle Spørgsmaal. Jeg stiller mig meget tvivlende over for hans Kompetence som Dommer over "Vandrer mod Lyset"s Ægthed eller Ikke-Ægthed. Jeg ved, at han hører til de Mænd, der havde lovet vor Gud og Fader at tale "Vandrer mod Lyset"s Sag, naar det fremkom i den jordiske Verden. Dette gjorde han ikke, han mente endog dengang, at hans Tid ikke tillod ham at sætte sig grundigt ind i Værket. ***Jeg ved derfor, at hans Arbejde for eller imod Værket vil blive uden dyberegaaende Betydning, fordi han har forpasset sin Tid.****"* (Min uthevning).

Kan dette forstås på noen annen måte, enn at de prestene som mottok VmL i 1920 uten å reagere, senere ikke ville være i stand til å utføre noe arbeid av betydning for VmL? Nei, definitivt ikke, og av dette som JA skriver kan vi helt utelukke at de syv bispene i 1938, som også var prester i 1920, ikke kunne være i stand til å utføre noe arbeid av betydning for VmL! Disse kan altså utelukkes helt som potensielle forkjempere for VmL i 1938! Og ved den eventualiteten at de ikke var blant de som mottok VmL i 1920, så kan de definitivt utelukkes, for da var de ikke en gang blant de yngste, og kan således heller ikke medregnes blant dem som ville være i stand til å utføre noe av betydning for VmL.

Derved kan vi utelukke følgende personer: Biskop i Ribe 1930-1939, Søren Mejsen Westergaard, 1869-1955. I 1920 var han prest i Skive-Resen. Biskop i Viborg 1936-1951, Axel Malmstrøm, 1888-1951, i 1920 prest i Assing. Biskop i Aalborg 1930-1940, Paul Oldenburg, 1870-1951. I 1920 prest i Jesus Kirke i København. Biskop i Aarhus 1931-1940, Fritz C. Bruun-Rasmussen, 1870-1964. Også han var prest i 1920 - i Roskilde Domkirke. Biskop i Fyn 1923-april 1938, Anders Jensen Rud, 1868-1945. Rakk så vidt å motta Bispebrevet før han avgikk. Var også prest i 1920 - i Ansgar Kirke Odense. Biskop i Roskilde 1935-1953, Axel Rosendal, 1883-1966. Prest i Assing i 1920. Biskop i Lolland-Falster 1923-1942: Johan John Aschlund Ammundsen, 1872-1959. I 1920 var han prest i Silkeborg.

Vi står da igjen med Biskop i Haderslev 1937-1955: Carl Wulff Noack, 1885-1960. Noack var teologisk kandidat i 1920 og sannsynligvis ikke blant dem som hadde avgitt løftet før sin inkarnasjon. Og Biskop i København 1934-1960: Hans Fuglsang-Damgaard, 1890-1979. Han ble teologisk kandidat først i 1923, og heller ikke blant dem som hadde avgitt noe løfte.

I tillegg ble BB senere utsendt til biskop Hans Øllgaard, 1888-1979, biskop i Fyen 1938-1958. Han fikk BB tilsendt i oktober 1938. Men han må også sannsynligvis regnes med i samme kategori som de syv ovennevnte bispene, for om ham står det bl a på wikipedia: kaldskapellan ved Sct. Knuds Kirke i Odense 1917, sognepræst i Asperup-Rorslev 1920! Han må altså også regnes med blant dem som enten fikk VmL tilsendt i 1920, eller som slettes ikke var en av de yngste. Jeg ser at CE mener han ikke kan ha mottatt VmL i 1920, da han først ble ordinert som sogneprest 3. desember 1920, men hvorfor kan han ikke ha mottatt VmL i egenskap av kallskapellan? Om han virkelig var en av de yngste kan jeg ikke se noen grunn til at han ikke skulle få VmL tilsendt på det tidspunktet. Det måtte i så fall være at han slett ikke var blant dem som hadde noen misjon i forbindelse med verkets utbredelse.

Og i august 1939 ble BB utsendt til ytterligere en biskop: Carl Immanuel Scharling, 1879-1951, biskop i Ribe 1939-1949. Han fikk BB tilsendt i oktober 1938. I følge CE var sogneprest allerede fra 1917, og vi har dermed ennå en person som kommer i samme kategori som flertallet av bispene. Og det betyr at også biskop Scharling kan utelukkes, etter JAs opplysninger, blant dem som kunne utrette noe av betydning for VmL i 1938!

Vi gjenstår da stadig vekk med kun to personer som etter hva JA fastslår i det åpne brevet til I. P. Müller, kunne være i stand til å utrette noe av virkelig betydning for VmL i 1938: Carl Wulff Noack og Hans Fuglsang-Damgaard. De 9 andre kan ikke betegnes som noe annet enn ubrukelige til en slik gjerning. Og alt dette bygger jeg altså på JAs egne utsagn! Vi er derved ved ennå et punkt i CEs argumentasjon for BBS ekthet, der fakta river fullstendig grunnlaget vekk under hans synspunkter. Og det eneste som overrasker, er at han at ikke er i stand til å oppdage det selv! Men jeg er jo kommet såpass langt ut CEs forsvarsskrift nå, at jeg er blitt vant til at CE ikke har maktet å oppfatte selv de mest åpenbare kjensgjerningene fra VmL! At to "nye og friske" bisper, som ikke tidligere hadde vært involvert i utbredelsen av VmL skulle klare å få med seg ni andre bisper, som for lengst hadde bevist seg uegnede til å reformere den danske kirken, er selvsagt helt utelukket. Det var komplett umulig at det engasjementet og den innlevelsen som krevdes for å utføre en slik gjerning kunne vekkes hos disse mennene som for lengst var beseiret av mørket på det området der engasjementet krevdes!

Det hjelper så lite at CE kan vise til flere sitater fra JA, der hun selv finner det meningsfullt at en ny henvendelse gikk ut til bispene i 1938, f eks at hun nevner Knud Brønnums henvendelse til prestene i 1927, og at hun støtter en slik fornyet henvendelse i et av brevene til Chr Jørgensen i 1938. Man kan ikke annet enn å fastslå at hennes dømmekraft i 1938 ikke var like god som i hennes yngre dager, for hun går her åpenbart mot sine egne ord både fra brevene til Wemmelund og Jørgensen fra begynnelsen av 1920-årene, og hva hun skrev om Thorvald

Kierkegaard i det åpne brevet til I. P. Müller i 1932. Det hjelper ikke at CE mener at JA aldri skrev noe som var galt, og at alt hun sendte fra seg var godkjent av Gud. Når JA ytrer to ulike synspunkter om samme sak, som åpenbart strider mot hverandre, så kan selvfølgelig ikke begge utsagnene være riktige! Og personlig stoler jeg atskillig mer på det hun skrev i sine yngre år, enn det hun sendte fra seg i 1938! Hun var da en eldre, syk og sliten kvinne, tydelig merket av all motgangen og sin sviktende helse!

På side 63 skriver CE:

"Så altså; de, der ingen bøger havde modtaget, havde intet løfte aflagt – men hvorfor skulle dér udelukke Gud fra at henvende sig til disse mænd i 1938? At den oven for citerede kritiker åbenbart mener dette, synes ikke logisk. Hvis den samlede bispestand samlet sett var det bedste kort, Gud havde på hånden i 1938, kan vi ikke se, at Han skulle holde sig tilbage over for dem, der ikke havde lovet noget før deres inkarnasjon – og endnu mindre: at Han helt skulle afholde sig fra en henvendelse til bispestanden af denne grund."

CE mener altså på fullt alvor at Gud ikke burde avholde seg fra å henvende seg på ny til disse bispene, selv om altså sannsynligvis ni av dem hadde gjort seg helt ubrukelige som fortalere for VmL ved at de hadde forpasset sin tid, og de to resterende kanskje ikke var blant de yngste overhode! Det er selvsagt den reneste ønsketenkning fra CEs side, at en slik gruppe mennesker skulle være i stand til å lede den danske kirken til en reformasjon, når de selv ikke en gang var i stand til å forstå verket!

Og i dette avsnittet i sin bok, på side 64, kommer CE med ennå et nytt argument angående det faktum at BB ble utsendt som et åpent brev. Tidligere har han jo bl a argumentert ivrig for at BB utelukkende må oppfattes som en henvendelse til de danske bispene *alene*, og at det er en av hovedgrunnene til den formen brevet har fått. Og det at det ble utsendt som et åpent brev til mer enn 1200 mottagere var kun for å forhindre at brevet ble tiet i hjel. Men nå argumenterer CE for at Gud muligens i 1938 kunne se at noen av de *andre* som mottok BB kunne reagere *for* bispene, og at brevet altså likevel ikke skal oppfattes som en henvendelse kun til bispene! Se dette er helt nye toner enn det CE skrev tidligere da han hoverte over at undertegnede ikke vet hva et åpent brev er, når jeg hevdet at det faktum at BB ble utsendt til 1270 mennesker, medfører at det ikke kan være korrekt å påstå at det utelukkende var en henvendelse til ni personer. Men nå er altså CE enig med meg likevel, og han motsier altså sin tidligere argumentasjon ganske grundig, og synes å kunne anvende et hvert selvmotsigende argument der han har behov for det for å sannsynliggjøre sine spekulasjoner.

Men hovergrunnen til at Gud valgte å utsende BB, til tross for de dårlige oddsene for at henvendelsen kunne lykkes, finner CE i et av JAs brev til Chr Jørgensen i 1938. Hun skrev, som også CE siterer på side 64/65:

"Den Kendsgerning, at Gud søger at komme i direkte Kontakt med Bisperne, kan bl. a. vise os, at Gud i de mange Aar, der er forløbet siden 1920, har set: at Tidernes Uroligheder, de inkarnerede Ældstes sidste Forsøg paa at drage Mørke, Synd, Krig og Ugerninger ind over Menneskene, vil give et langt verre Resultat, end Han havde tænkt sig, da Bisperne i 1920 fik Værket tilsendt, hvorfor Han vil gøre alt, hva Han kan for at faa "V.m.L." anerkendt som Rettesnor for Menneskenes Livsførsel, inden Urolighederne breder sig over største Parten af Jorden.-"

Til dette kommenterer CE:

Altså "et langt verre Resultat, end Han havde tænkt sig…" Det ma være i sammenhæng hermed, at man skal forstå opplysningen på s. 18 i Bispebrevet om de Ældstes planer. Her står, at efter Ardors tilbagevenden besluttede tusinder af hans tilbageblevne brødre og søstre:

"…at drage Menneskene dybere ned i Mørket, ja, saa dybt ned , at Gud – efter deres Mening – i Vrede vilde vende sig fra den hele Menneskehed og ingen Sinde oftere forsøge paa at drage den fremad mod Lyset".

Altså en siste desperat kraftanstrengelse i Mørkets tjeneste. Det må være dennes forudsete følger, som danner baggrund for den berygtede sætning på s. 21 i Bispebrevet: Hvis bisperne ikke vil knæsætte Guds budskab, da må Han:

"muligvis for lange, lange Tider afbryde al Forbindelse med Menneskeheden – ***maaske i Aarmillioner – indtil Menneskene er kommet saa dybt ned i Mørke, Synd og Ugerninger, at Han ved sine Udsendinge kan begynde – helt forfra – et nyt Forsøg paa at lede dem du af Mørket, fremad mod Lyset!"***

De katastrofer, der – helt eller delvis – ville kunne afværges ved et offentlig gennembrud for V.m.L., var altså så enorm, at de berettigede et ekstraordinært sidste forsøg fra Guds side, "et direkte Forsøg paa at bringe Orden i det jordiske Kaos", som det formuleres i Bispebrevet (s.20). "Husk" – står der så kort herefter – at Gud

"ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden, Millioner af Menneskers Lidelser har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind. Han længes inderlig efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker".

Hvordan man, til trods for den klart beskrevne kontekst, kan opfatte denne sætningen om, at Gud "ikke i Længden kan udholde…" osv. som et svaghedstegn fra Guds side, går over vår forstand."

La meg først få si at det grenser til sitatfusk når CE velger å avbryte det siste sitatet fra BB uten å ta med den neste setningen. Det fulle sitatet lyder nemlig:

"Husk – at Gud ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden, Millioner af Menneskers Lidelser har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind. Han længes inderlig efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. ***Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskab.****"* (Min uthevning).

Gud formår altså ikke å hjelpe menneskene før VmL er knesatt, og om ikke det er en kraftig modifisering av Guds allmakt, så vet jeg ikke hva som skulle være det! Det er knapt mulig å forstå at CE kan benekte at dette er et svakhetstegn hos Gud! Gud kan altså ikke i lengden utholde å følge menneskenes lidelser, og han formår ikke å bringe hjelp til menneskene uten at VmL er knesatt, men Han er fremdeles allmektig, slik han har vært før BB kom ut og forteller oss at det finnes grenser for Gud? Man kan spørre om hvor CE har sin språkforståelse fra – jeg kan vanskelig se at den kan stamme fra hans cand.mag.-studier i retorikk? Men det er et meget godt eksempel på hvordan tilhengerne av BB innfører helt nye måter å oppfatte og tolke språket på, som ingen andre deler med dem! Gud kan selvsagt ikke være allmektig dersom det er noe han ikke kan utholde, og det er definitivt et svakhetstegn, og det er jo en svært innskrenket guddom som bare makter å hjelpe menneskene dersom vi tror på VmL! Det er nesten så jeg lurer på om jeg leser helt riktig, når CE faktisk tillater seg å hovere over sin kollega i bestyrelsen i VmL Fond og Forlag, Georg Jørgensen på denne måten:

"Hvordan man, til trods for den beskrevne kontekst, kan opfatte denne sætning om, at Gud "ikke i Længden kan udholde…" osv. som et svaghedstegn fra Guds side, går over vår forstand. En indflydelsesrig modstander af Bispebrevet, har ikke desto mindre haft held til at udbrede sin komplett misforståede udlægning af sætningen til mange andre V.m.L.-tilhængere. I sit tidligere omtalte papir, hvor han drøfter Martensens tolkning af Saligprisningerne, skriver Georg Jørgensen således(s11.): " I Bispebrevet tegnes et billede af en gud, der ikke kan udholde at følge det, der sker i den jordiske verden, og derfor muligvis må afbryde al forbindelse med menneskeheden, måske i årmillioner". Dette er fuldstendig fortegnet og helt igennem misvisende. Den rigtige udlægningen af dels ovenstående sætning fra s. 21 i Bispebrevet, dels den nært beslægtede sætning på s. 20: "Men nu kan vor Fader ikke længer udholde at være passivt vidne til alle disse Rædsler, til alle disse Skændselsgerninger", er selvfølgelig den, "at Gud, fra at have været et passivt vidne til alt, hva der var sket, siden "Vandrer mod Lyset" blev tilsendt de 60 præster og bisper, nu vælger at gå aktivt ind, for om mulig, gennem et direkte budskab (de to "aabne Breve") til de bisper, der paa den tid (1938) var kirkens øverste, at forsøge på at få dem til at huske det løftet, de havde givet Ham inden deres inkarnasjon."

Jeg siterer såpass mye fra disse sidene i CEs forsvarsskrift fordi de illustrerer så utrolig godt hvordan CE på sitt snedige vis, ved å pynte på og feiltolke BB får det hele til å lyde mer akseptabelt enn det i virkeligheten er. Og det kan virke som om CE innbiller seg at jo sterkere uttrykk han kan bruke om sine meningsmotstandere, jo mer autoritet blir det i hans ord. Men det er selvsagt Georg Jørgensen som har helt rett i sin forståelse av hva som står i BB, for han forholder seg til hva som faktisk står der, mens CE forholder seg til noe han kanskje skulle ønske hadde stått der. Men man kan ikke fornekte ordenes betydning, uansett hvor sterke uttrykk man tar i bruk, og det står da vitterlig i BB både at "Gud" i lengden ikke kan utholde å følge menneskenes lidelser, og at han ikke evner å hjelpe dem før det store flertallet av oss tror på VmL. Og det gjør jo 99.99 % av menneskeheten fortsatt ikke, så hvordan "Gud" fortsatt er i stand til å hjelpe oss, er en gåte, dersom man skal tro på BB! Man kan ikke, som CE forsøker på, tolke ordene inn i en kontekst ved å forandre på hva som faktisk står skrevet! Det er helt greit at man skal se innholdet i lys av situasjonen, men man kan jo ikke med sin troverdighet i behold forandre helt på hva som står skrevet, slik CE synes å mene. **Og det er jo bemerkelsesverdig at han velger å ikke kommentere hva som står i det ene avsnittet han siterer fra, om at Gud muligvis må avbryte all forbindelse med menneskeheten, kanskje for flere millioner av år, for at menneskene skal synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger at de yngste kan begynne helt på nytt igjen? Har han ingen kommentar til denne trusselen?**

Det er også ganske hårreisende at CE virkelig mener at Gud var et passivt vitne til hendelsene fra 1920 til 1938, og at han først i 1938, da han, tydeligvis helt uforberedt, forsto at han fullstendig hadde tatt feil av hvordan utviklingen på jorden ville forløpe, i sin store desperasjon ble nødt til å foreta seg noe virkelig drastisk, altså ved å sende ut et truende og formørket skrift for å forsøke å presse en liten gruppe menn, som allerede hadde vist seg uegnede, til å utføre en gjerning som for lengst var blitt helt uaktuell. Og dette skulle liksom være den "Gud" vi kjenner fra VmL? Nei, dette er Ardor, og i sitt forsvarsskrift fremstår CE som en veldig forkjemper for Ardors formørkede tanker! Å kalle Gud for et passivt vitne er selvsagt fullstendig misvisende. Gud følger alt og han ser alt, og alle steder hvor hans inngripen er nødvendig, griper han inn! Han har riktignok overdratt det daglige ansvaret for ledelsen av menneskeheten til Kristus og de yngste, men der hvor Gud ser at de ikke lykkes i å utføre denne gjerningen tilfredsstillende, griper han inn f eks som en forsterket samvittighet. Dessuten er Gud også skytsånd for alle dem som helt og fullt hengir seg til hans ledelse, og som vi vet fra VmL, har dette skjedd med mange av de yngste! Så Gud er definitivt ikke

passiv, og ingen med kjennskap til den sanne Guds vesen, ville komme med slike tåpelige påstander! Og når Gud griper inn, så skjer det ikke i panikk eller med desperasjon, det skjer veloverveid og med guddommelig klokskap, og et slikt overilet utpresningsforsøk som BB, ville selvsagt Gud aldri innlatt seg på. Et annet forhold er at det er helt absurd å tro at utviklingen på jorden til de grader skulle komme overraskende på Gud! Da VmL utkom i 1920, kjente Gud og de yngste til samtlige av Ardors eteropptegnelser, og kunne selvsagt ganske straks forutse hva som ville bli mulig å stanse, og hva som ville bli vanskelig. Selv om Gud har begrenset sin forutviten om den enkeltes valg, så har han ikke begrenset sin evner, og Han har selvfølgelig til enhver tid oversikt over alle eventualiteter som kan oppstå som en følge av menneskenes ulike valg! Dersom det var noe som tydet på at verden sto overfor sin egen utslettelse, så ville det selvfølgelig ikke ha stått i VmL at jorden ikke vil kunne utslettes før etter at det siste mennesket hadde forlatt den! Gud ville selvsagt ikke latt en slik formulering passere, dersom han hadde hatt viten som tilsa at det faktisk kunne skje. Nei dette meningsløse snakket om at utviklingen kom fullstendig «bakpå» Gud, er hinsides all fornuft for en som kjenner VmL til bunns, hva man dessverre ikke kan si om CE. Hans kjennskap er tydeligvis meget overfladisk, og en hel mengde detaljer fra verket synes han helt å ha oversett eller glemt da han skrev sitt forsvarsskrift! Og faktisk så uttaler CE seg i disse spørsmålene helt mot eget vitende, for han er i virkeligheten fullt klar over at BB inneholder en betydelig modifisering av Guds allmakt. Dette skrev han i 2005 til sine diskusjonspartnere angående dette spørsmålet, og jeg gjør oppmerksom på at hans innlegg ble lagt ut på groupcare med hans godkjennelse. Jeg har derfor ingen betenkeligheter med å sitere fra dette dokumentet:

"Dernæst får vi - henimod slutningen - at vide, at Gud (alligevel) ikke kan hjælpe alle de nødlidende, Han længes efter at hjælpe - før bisperne har knæsat Hans budskab. Nej, ikke engang den rolige udviklingslinje, hvor de Yngste inkarneres nogle få grader over menneskene, kan han videreføre, hvis ikke bisperne 'kender deres Besøgelsestid', som det hedder. ***Altså nogle meget voldsomme modificeringer af Guds almagt, synes det.*** *Og jeg har været oprigtigt i tvivl om ægtheden af netop disse passager, må jeg indrømme."* (Min uthevning).

Jeg vet ikke om CE kan erindre fra VmL hva som står om å tale mot det guddommelige i seg selv? For at CE er og har vært godt klar over at BB inneholder "meget voldsomme modificeringer af Guds almagt", er det ikke tvil om!

Det er også meget interessant å vende tilbake til CEs argumentasjon fra første del av hans bok, da han ville vise hvor usannsynlig det var at JA kunne ha blitt narret av en av de eldste, og hvor enkel den oppgaven bispene sto overfor var fordi så få av de eldste fremdeles var i stand til å gripe forstyrrende inn! I denne delen av sitt skrift, har CE bruk for å fremstille mørkets makt som så forferdelig som mulig, så nå er "plutselig" de gjenværende eldste i stand til å forårsake en altødeleggende krig, og utslette jorden. Kontrasten til hans tidligere argumentasjon er slående, og meget typisk for CE. I det ene øyeblikket har han behov for å fremstille trusselen fra mørket som så liten og uskyldige som mulig, fordi han ønsker å bevise at JA ikke kunne lures av de eldste, mens i andre sammenhenger argumenterer han uten å blunke for det stikk motsatte, som om han har glemt hva han selv faktisk har skrevet! Slik motsier han seg selv gjennom hele sitt forsvarsskrift.

Og man må ikke forledes til å tro at alle de eldste som fremdeles var inkarnert i 1938 kunne komme sammen og konspirere og lage en sammensvergelse for å ødelegge jorden, selv om det kan virke slik ut fra hva CE skriver! Visst kunne de eldste som ikke frivillig hadde fått sine evner begrenset møtes i søvnfrigjort tilstand, men alt hva de opplevde som søvnfrigjorte var glemt i det øyeblikket de våknet, og kunne bare erindres som en art ubehagelige og

skremmende drømmer. Og dette gjaldt jo kun et meget lite mindretall, dersom vi skal tro CE, selv om det etter min mening sannsynligvis dreier seg om noen titalls tusen, som tidligere opplyst i kommentarene til kapittel 1. Det enkelte mennesket hadde selvsagt ingen begreper om at deres ånd var en av de eldste, og en eventuell avtale om å sette inn et siste samlende fremstøt fra de eldstes side, kunne kun gjennomføres mens de var søvnfrigjorte, for når de våknet av søvnen var alt glemt. Og langt de fleste av de eldste gikk jo frivillig med på at Gud begrenset deres mørkeomhylning så mye, at de ikke lengre var i stand til å bevege seg vekk fra sitt fysiske legeme i søvnfrigjort tilstand. Hvordan i all verden skulle disse kunne bli enige om å gjøre et siste felles angrep på vegne av mørket, de hadde jo ingen mulighet til å kommunisere med hverandre? Ifølge CE utgjorde altså de eldste ikke noen særlig trussel mot JA som medium, eller mot prestenes og bispenes evne til å erindre sitt løfte om å bli talsmenn for VmL, men de var likevel i stand til å føre jorden ut i en altødeleggende krig og et atomragnarokk som kunne utslette jorden. På meg virker det som disse synspunktene er helt ute av proporsjoner med hverandre!

Dessverre kan jeg ikke forlate dette kapittelet uten å måtte erkjenne og påpeke, at også JA synes å helt ha glemt hva hun tidligere har skrevet om kulminasjonspunktet, når hun selv argumenterer for at det faktisk gav mening at Gud kalte på ny på bispene, som altså for de flestes vedkommende innehadde prestestillinger allerede i 1920! Det er tydelig at JA ikke kunne erindre noe om hvorvidt de hadde mottatt VmL i 1920, og listene fra den gangen var jo for lengst tilintetgjort, men det skal ikke særlig mye fantasi til for å fastslå at disse bispene enten måtte være blant dem som fikk VmL i 1920, og forspilte sin sjanse og gjorde seg selv ubrukeligere til gjerningen, eller de var slett ikke blant de yngste, og var således ikke anvendelige som menneskenes foregangsmenn – det er det kun de yngste som er! Dessuten så hviler hele henvendelsen på det premisset at det eneste som kunne redde verdensfreden var at alle begynte å tro på VmL, mens i VmL, så står det at intet ondt kan ramme det land hvis befolkning står samlet i full tillit til Guds beskyttelse! Og det står intet om at disse menneskene må tro på VmL! Og som jeg tidligere har påpekt: Om man ville ha tatt et initiativ i 1938 som virkelig kunne hatt betydning for verdensfreden, så måtte det være å samle så mange mennesker som mulig i hele Danmark og i hele verden, alle kristne, muslimer, hinduer, jøder, buddhister osv, altså alle mennesker på tvers av alle trosretninger, til en felles bønn til Gud om hans beskyttelse for menneskene mot de truende lidelsene! *Det* ville vært et initiativ i Guds og VmLs ånd, som kunne ha gitt gjenklang over hele verden! I stedet sendte Selskabet for VmLs Udbredelse ut et simpelt og nedrig angrep på den kristne kirken, og påsto sågar frekt at Gud ikke bønnhører de kristne prestene! Hvilket hovmod!

I Andre supplement, spørsmål 69 står følgende:

"Derfor skal ingen, hverken i Tanke eller Ord, misbruge Guds ophøjede Væsen, ikke trække Hans Kærlighed, Mildhed, Barmhjertighed og Retfærdighed ned i Støvet."

Etter at CE nå over snart 70 sider har tilsvinet og dratt Guds opphøyede vesen ned i skitten, og gjennomført fornektet Hans kjærlighet, mildhet, barmhjertighet og rettferdighet, føles det nærmest kvalmende for undertegnede når CE på slutten av kapittel 7 i sitt angrepsskrift mot VmL og mot Gud, hevder at det formørkede og sjofle skriftet BB skal betraktes som en *kjærlighetsgjerning* fra Gud overfor bispene:

"Beslutningen om at gjøre dette sidste forsøg må Gud ligeledes have truffet af kærlighed til sine uefterrettelige udsendinge i Danmark. Den sonebod, disse Yngste måtte pådrage sig ved et svigt, ville nemlig, som understreget i Bispebrevet, blive så enorm - ja, formentlig endnu større end den, deres forgængere pådrog sig i 1920 - at Gud ville gå meget vidt i sit redningforsøk."

Å kalle BB for et redningsforsøk er jo fullstendig misvisende - ingen annen karakteristikk enn utpresningsforsøk passer på dette makabre og ondsinnede skriftet. Og jeg forstår nesten ikke hvordan CE våger å ta ord som "Gud" og "kjærlighet" i sin munn, han som har utgitt en hel bok der han forsøker å fremstille kjærligheten som ensbetydende med skremsler, utpresning og fordømmelse, og Gud som værende et sjofelt, ukjærlig og hevngjerrig vesen! Denne måten å fremstille det mest opphøyede og kjærligste av alle vesener, den ypperste guddommen, toleransens og tilgivelsens herre, lysets personifiserte og altbeherskende kraft, det evig strålende lyshavets sentrum - vår alles kjærlige far og skaper, er i mine øyne så avskyelig og nedrig at den overgår enhver feiltagelse som noensinne er begått i kristendommens navn. CE setter seg i realiteten så lavt ned i sin gudsopplevelse, at man ikke kan synke dypere! Det er rett og slett avskyelig!

Og like avskyelig er det å tilskrive dette forbannede dokumentets tilblivelse en bønn fra de hjemvendte bispene og prestene! Skulle de liksom ha bedt til får fader:

"Kjære Gud, kan du ikke skremme og presse våre brødre og søstre, kan du ikke fortelle om alle helvetes pinsler og lidelser de vil få ansvaret for, kan du ikke true dem med den grusomme hevnen som vil ramme dem, om de millioner av år med lidelse de må gjennomleve dersom de glemmer sitt løfte! Kjære Gud, gjør denne henvendelsen så makaber og skremmende som mulig, slik at de fylles med frykt, og ikke våger annet enn å gjøre som du ber dem om!"

Å sammenligne BBs tilblivelse med de yngstes bønn til Gud om å sørge for å få hentet tilbake sine falne brødre og søstre, da de falt for mørket hører heller ingen steder hjemme! En slik ondskapsfull måte å forsøke å presse noen til å gjøre det rette, kunne selvsagt aldri oppstå i de yngstes tanker! BB er intet annet enn djevelens verk, og CE er hans talsmann!

To portretter av Johanne Agerskov, laget på grunnlag av gruppebilder. Bildet til venstre er fra ca 1897, mens til høyre befinner vi oss nok på 1940-tallet. Foto: Privat.

Kapittel 8: *"Det tyvende århundredes katastrofer"*, side 67-72.

Kapittel 8 i Christian Eversbuschs(CE) forsvarsskrift for Bispebrevets(BB) ekthet, er en gjennomgang av de kriger og folkemord som fant sted etter at BB ble utgitt i 1938 og frem til århundreskiftet. Han nevner ikke noe om det i dette kapittelet, men vi vet fra de tidligere kapitlene i hans bok, at det er hans mening at de ni bispene som satt i embetene i Danmark i 1938, bærer en stor del av ansvaret for at *"mellem 55 og 80 mio. mennesker mistet livet. De fleste under ufattelige lidelser."* Og dette uten at de verken var med å planlegge eller utføre disse grusomme handlingene, ja, de kjente ingenting til hva som ventet alle disse menneskene av lidelser, for de hadde overhode ingen delaktighet i de mange overgrepene. Men likevel vil det ifølge BB ta dem tusener, ja kanskje millioner av år med tunge og triste inkarnasjoner for å sone den bot de har pådratt seg.

Det må vel være ganske unikt i moderne rettshistorie; At en liten gruppe uvitende mennesker gis skylden for onde handlinger begått *av andre* mot menneskeheten, handlinger de intet har visst om, og ingen delaktighet har hatt i verken planleggingen eller utførelsen av. Selv om det sies at de *deler* ansvaret med de skyldige, så er det altså slik at når man deler skylden for kriminelle handlinger, så blir ikke skylden delt i to - man dømmes alle som om man hadde ansvaret alene. Om to personer begår et mord, så deles ikke straffen i to – begge dømmes fullt ut for mord! Det er derfor helt korrekt å påstå at bispene pålegges 100 % ansvar for ondskapen, selv om alt var planlagt av de eldste, og ble til virkelighet gjennom de eldstes onde tankepåvirkning av de inkarnerte eldste og menneskeånder. Bispene gjorde ikke annet enn å la være å bli talsmann for VmL, noe som i seg selv neppe kan sidestilles med å planlegge og utføre mordet på 55-80 millioner mennesker. Men i CEs verden, er altså bispenes ansvar og skyld like stor som skylden til dem som planla og utførte drapene. Jeg er sjeleglad for at ikke dette er akseptert juridisk praksis i vår del av verden! Så kunne jo hvem som helst dømmes til lovens strengeste straffer fordi de ikke avverget kriminelle handlinger som de intet visste om!

Med hans gjennomgang av det 20 århundres grusomheter, ønsker CE tydeligvis å vise konkret hva bispene er skyld i, ved å utmale alle grusomhetene de etter hans mening er årsaken til. Han mener nok det tjener hans ærend å svartmale og nedgjøre bispene i så stor grad, at den dype forakten han selv føler for dem, skal rettferdiggjøres og smitte over på leseren. Som om de ikke blir verken noe mer eller mindre skyldige av at grusomhetene utmales i sine aller verste detaljer. En mistenkt blir jo ikke noe mer skyldig av at den handlingen han er mistenkt for å ha utført, smøres ut over et lerret i retten! For å bevise skyld, kreves noe helt annet enn å oppildne og hisse opp tilhørerne med blodige og groteske detaljer! En mer vanlig følge av slik krafsing i blodige lidelser, er at mobben oppildnes til å ta saken i egne hender og ropet på en kraftig gjengjeldelse kommer ut av kontroll! Men det er kanskje denne effekten CE ønsker å fremkalle hos leseren, slik at de grusomme detaljene om de forferdelige lidelsene fører til at leseren forhåpentligvis kommer i affekt og lettere forstår hvorfor bispene må straffes så grusomt, ved å måtte leve i triste og tunge inkarnasjoner kanskje i *millioner av år*? Og i tillegg vil deres unnlatelse av å bli talsmenn for VmL, også føre til at Gud vil utsette hele menneskeheten for de aller verste lidelser man kan tenke seg, ved at Gud ikke lengre vil kunne utholde å følge livet på jorden, og muligens vil avbryte all forbindelse med dem, kanskje i millioner av år, slik at de kan synke så dypt ned i synd, mørke og ugjerninger, at de yngste kan starte opp fra begynnelsen igjen å lede dem fremover. Ansvaret for disse grusomme lidelsene som menneskeheten må gjennomleve, må vel også da legges til bispene, i tillegg til at det er deres ansvar at Gud må avbryte forbindelsen med sine høyt elskede skapninger!

Dette er så hårreisende og meningsløse påstander at jeg personlig vil hevde at den eneste grunnen til at de har overlevd siden 1938, er at de har fått leve i mørke kroker i en ørliten gruppe av dogmatiske og sekteriske VmL-tilhengere i Danmark i alle år. Det er utrolig hva slags syke tanker som kan utvikle seg i mørke rom, der offentlighetens søkelys ikke når inn, og man ikke får den nødvendige korreksjonen som andres mening ville ha medført, og dette er definitivt tilfellet for tilhengerne av BB! En slik grotesk og makaber måte å straffe fullstendig sakesløse mennesker på som det påstås i BB at de stakkars bispene skal bli utsatt for, ville aldri ha kunnet finne sted i et sivilisert land, og aller minst i den "himmelske domstol", ledet av Gud! Bispene fra 1938 kunne bare forholde seg til BB og VmL, og alle eventuelt kommende lidelser på jorden var selvsagt ikke deres ansvar! Krigene og folkemordene var planlagt og ble utført av helt andre personer, og kun disse vil bli pålagt ansvaret for sine onde handlinger. Påstander om at bispene ville bli gjort ansvarlig for andres handlinger, som de intet hadde med å gjøre, kunne bispene selvsagt ikke forholde seg til! Det blir like meningsløst som om jeg skulle påstå at den norske kirken hadde ansvaret for Vietnam-krigen, eller at den svenske kirken hadde ansvaret for krigen i Irak! Slike påstander burde i beste fall bare føre til skuldertrekking eller latter, men det dypt alvorlige i denne saken, er jo at noen faktisk *tror* på disse fullstendig syke ideene, og til og med søker å utbre dem i Guds navn! Og så lenge disse syke ideene fremdeles er levende og aksepterte i VmL-miljøet, ja selv blant flertallet hos dem som utgir verket, så har selvsagt VmL ingen sjanse til å vinne forståelse hos et stort flertall av menneskene! Hvem kan tenkes å ville slutte seg til en religion hvis "Gud" straffer sine skapninger verre enn de mest bestialske middelalderske metoder, gjennom millioner av år med lidelse for noe de ikke har gjort? Og hvem har lyst til å tro på en "Gud" man ikke kan stole på, og som kan tenkes å ville forlate sine skapninger for flere millioner år? Bare de mest forvillede og forstyrrede i sin opplevelse av det guddommelige kan tenkes å slutte seg til BBs forvrengte og forfalskede gudsbilde! Det har heldigvis *intet* med den sanne Gud å gjøre!

Det grusomme resultatat av de alliertes meningsløse bombing av Dresden, etter at Tyskland for lengst hadde tapt krigen. Flere hundre tusen mennesker ble bombet i hjel og byen lagt i ruiner. Foto fra Internett

Kapittel 9: *"Atomkrig"*, side 73-75.

I følge Christian Eversbusch(CE) var hovedårsaken til at Bispebrevet(BB) ble utsendt, at Gud ville gjøre et siste desperat forsøk på å vekke opp de danske bispene, for i deres aksept av VmL lå den eneste muligheten Gud hadde til rådighet for å avverge noen truende katastrofer, som det kom helt overraskende på Gud at de yngste ikke så ut til å klare å avverge. Men ved at de ni danske bispene knesatte VmL og reformerte den danske kirken i 1940, ville en verdensomspennende åndelig vekkelse, mens verdenskrigen herjet, føre til at VmL ble anerkjent av det store flertallet av mennesker, og dette ville «inddemme» krigshandlingene, hindre dem i å spre seg, og også avverge noen grusomme katastrofer av hittil ukjente dimensjoner. Og dersom bispene ikke var sitt ansvar bevisst, ville de bære store deler av ansvaret for alle de kommende grusomhetene, og Gud ville kanskje måtte avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år, fordi han ikke lengre kunne utholde å være passivt vitne til menneskenes lidelser!

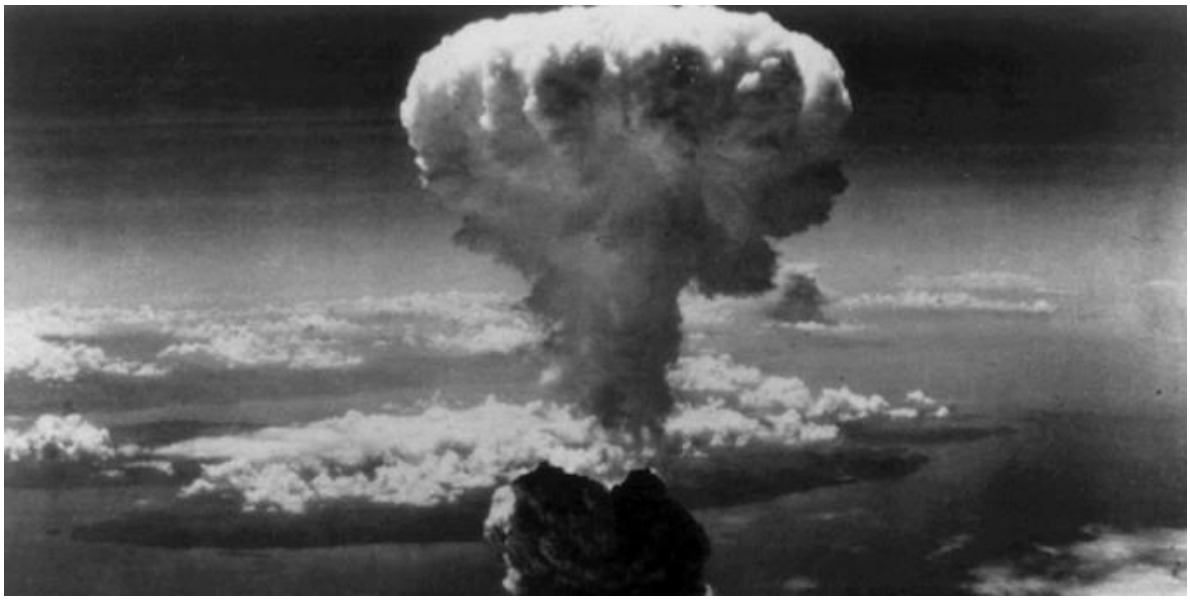

De eldste har inspirert menneskene til å finne opp grusomme masseødeleggelsesvåpen. Foto fra internett.

I kapittel ni er det CEs ærend å påvise hvor tett på en atomkrig verden har vært ved et flertall tilfeller. Dette gjør han ganske greit, og ingen kan vel være i tvil om at atomtrusselen har preget det internasjonale klimaet gjennom hele den kalde krigen og frem til våre dager. Men nå er det ikke så lett å komme utenom kjensgjerningene, selv for en dyktig oppfinner av hjemmelagede og amatørmessige spekulasjoner som CE; det har aldri kommet så langt som til at verden har blitt rammet av en atomkrig! Jeg håper også at CE er enig i dette, til tross for at han ofte har bevist at han er i stand til å overse selv de mest opplagte historiske sammenhenger! Og det som for de fleste fremstår som ganske forunderlig er at det ikke synes å vekke CEs interesse, at den forklaringen han har funnet opp som årsaken til utgivelsen av BB, nemlig at brevet skulle være et ledd i å avverge de truende katastrofene, *den holder jo overhodet ikke vann*! Bispene knesatte ikke VmL, ingen åndelig vekkelse fant sted og VmL forble en hemmelighet for størstedelen av jordens befolkning! Men likevel ble altså disse grusomme katastrofene, som kun CE synes å kjenne noe til, avverget!! Burde ikke dette gi grunn til en viss refleksjon over hva som kan være årsaken til at Gud tydeligvis feilberegnet

verdenssituasjonen så katastrofalt? Burde ikke CE ha en viss interesse av å forklare hvorfor ingen av katastrofene ble noe av, når han mener at Gud kun hadde *en* mulighet til rådighet for å avverge dem, og det var at de danske bispene knesatte VmL som sannheten? Men nei, som vanlig velger CE å overse de mest opplagte selvmotsigelser i sine teorier, ja, det virker faktisk som om han ikke en gang oppdager at hans hjemmelagde begrunnelse for utsendelsen av BB viser seg å mangle ethvert reelt grunnlag, for de historiske kjensgjerningene har jo motbevist den!

Men vi andre, som forholder oss til historiske fakta, og ikke spekulasjoner, kan kanskje tillate oss å stanse opp litt og spørre om hva som kan være årsaken til at verden ikke har gått under i et atomragnarok? Jeg kan bare se to årsaker til dette: Enten har ikke Ardor planlagt en slik altødeleggende atomkrig, eller så har han planlagt den, men de yngste har lykkes i å avverge at eteropptegnelsen ble til virkelighet! I begge tilfeller setter det CEs begrunnelse for utgivelsen av BB i et merkelig lys! Dersom Ardor ikke har planlagt noen atomkrig, så kan det heller ikke ha vært BBS hensikt å bidra til å avverge en slik katastrofe. Personlig heller jeg til denne forklaringen. Jeg kan ikke tenke meg at Ardor skulle ønske at menneskeheten ble utryddet, men at de skulle fortsette å leve i hans mørkeverden så lenge som mulig under mørkets makt. Fra Supplementene vet vi, at dersom menneskeheten døde ut som en følge av at ingen lengre fikk barn, så ville det ikke være noen grunn til å bekymre seg, for Gud ville helt sikkert finne andre måter som menneskeåndenes fortsatte utvikling kunne foregå på. Muligens har Ardor visst om dette, jeg vet ikke, men det er mye som tyder på det. Og vi vet i hvert fall med sikkerhet at Ardor planla eteropptegnelser for flere århundrer fremover i tid, og dette virker jo noe underlig dersom hans mål var å utrydde menneskeheten så hurtig som mulig gjennom et atomragnarok. Om det er riktig, hva det meste tyder på, at Ardor overhodet ikke hadde laget noen eteropptegnelser med det formålet å gjøre jordkloden ubeboelig gjennom en atomkrig, så faller hele CEs forklaringsmodell sammen som et korthus, selv om han altså ikke selv forstår det, eller synes å ha ofret det en tanke. Og ikke mindre ødeleggende for CEs forklaring er den andre muligheten, nemlig at de yngste likevel klarte å avverge at mulige eteropptegnelser for jorden ødeleggelse ble til virkelighet. I så fall virker det jo temmelig tåpelig at Gud i desperasjon skulle utsende et brev til bispene, som et siste desperat forsøk på å avverge atomkrigen, og bispene kan jo da heller ikke ha vært Guds siste og eneste mulighet til å foreta seg noe, når det til syvende og sist viste seg at andre av de yngste kunne gjøre jobben til Guds tilfredshet!

Og det nærmest komiske faktum, at CE anvender hele kapittel ni til å motbevise sine egne meningsløse spekulasjoner, beviser nok en gang hvor utrolig hans evne til å ikke oppdage sine egne meningsløsheter er, for vi står igjen med det udiskutable faktum:

Verden har hittil ikke blitt rammet av en atomkrig! CEs hjemmesnekrede begrunnelse for hensikten med å utsende BB er altså fullstendig forfeilet på dette punktet, som han er på de fleste punkter, for ikke å si; stort sett alle!

Kapittel 10: *"Mørke fremtidssyner"*, side 77-84.

Etter å ha kommet meg gjennom to kapitler med Christian Eversbusch' (CE) gjennomgang av all verdens elendighet, som han mener at de ni stakkars danske bispene fra 1938 bærer store deler av skylden for, fordi de ikke knesatte Vandrer mod Lyset! som sannheten og sørget for å reformere den danske kirken, går jeg videre til kapittel 10, som fortsetter i samme ånd. Men i dette kapittelet går CE et skritt videre og forsøker gjennom en slags meget amatørmessig historisk analyse, der overfladisk kunnskap, ja man må vel nesten si direkte uvitenhet, er opphøyd til historiske kjensgjerninger, å påvise at det 20. århundrets totalitære regimer vokste frem så godt som uten motstand. Dette skal underbygge hans postulat om at det i realiteten ikke var Gud selv som eventuelt avbrøt forbindelsen med menneskene slik det hevdes i Bispebrevet at han kanskje måtte gjøre, men menneskene selv som valgte bort Gud og vendte seg fra ham, og dermed hadde ikke Gud noe annet å gjøre enn å respektere menneskenes valg. Endelig får vi altså en forklaring fra CE på hvordan den kontroversielle setningen i BB skal oppfattes. Og som vanlig har CE snudd hele saken på hodet, og ser helt bort fra hva som faktisk står i BB, for der står det da vitterlig at det er Gud som kanskje vil bryte forbindelsen, og ikke at det er menneskene som vil gjøre det! Snakk om å få terrenget til å stemme med kartet og ikke omvendt!

Tre av det 20. århundrets aller verste tyranner, Hitler, Stalin og Mao. Sannsynligvis tre av de mest ondsinnede eldste inkarnert av Ardor da han forsto at han var i ferd med å miste sin makt over jorden. Bilder fra internett.

Jeg vil også påstå at det er en *hån* mot de millioner av mennesker som ofret sitt liv i sitt arbeide for enten å forsøke å forhindre de skruppelløse diktatorene i å komme til makten, eller for å forsøke å motarbeide deres grusomme politikk. Når CE kan skrive en setning som den følgende, så avslører han en grov mangel på innsikt i de faktiske forhold:

"De gudsfornektende totalitære styreformer støtte således på alt annet end folkelig modstand i de forskellige lande".

Man spør seg straks om dette virkelig kan være et synspunkt som deles av flertallet av historiske forskere, og hvem er det han kan fremføre som kilde?

Jo, han bygger sin påstand bl a på denne setningen fra boken "Kina, Japan og Korea", utgitt på Politikens forlag i 1971:

"ingen tvivl om, at et overvældende flertal af det kinesiske folk (...) hilste kommunisternes sejr velkommen".

Han bygger videre på at de studentene som demonstrerte på den himmelske plass i 1989, hyllet Mao som en befrier, og i en russisk popularitetskonkurranse i 2008 kom Stalin på tredjeplass. Dette er altså de "beviser" CE kan vise til for at befolkningen i de landene som ble styrt av totalitære diktaturer selv valgte dette styresettet, og dermed vendte seg bort fra Gud, slik at forbindelsen ble brutt. Jeg kan ikke annet enn å gjenta at dette er ignoranse opphøyd til historisk analyse. Man vet ikke helt om man skal le eller gråte over at CE på en så utrolig lettvint måte kan komme til den konklusjonen at den samlede befolkningen i Sovjet, Kina og Italia frivillig valgte diktaturet og støttet det!

Selv har jeg spesielt studert den russiske revolusjonen – og kan fortelle at det kommunistiske regimet i Sovjetunionen ble etablert gjennom systematisk utrenskning av politiske opponenter og en systematisk undertrykking av politiske motstandere, og jeg kan bare anbefale den godeste CE å søke opp kildene og forsøke å danne seg et sannere bilde. Faktum var at det lå igjen tusener av ofre i form av myrdede mennesker på "slagmarken" etter at Stalin hadde konsolidert sin maktposisjon som landets suverene enehersker, ved å utrydde alle sine motstandere. Mange tror kanskje at det var kommunistpartiet som ledet revolusjonen i det gamle Russland, men det var det så langt derifra! Det plagede og utarmede russiske folket gjorde opprør mot et tsardømme, som i mange årtier hadde nektet å gjennomføre reformer for å bedre folkets kår, og gi politisk makt til opposisjonen, og selv levde adelen i en ufattelig luksus som overgikk alt hva man kan tenke seg av overdådig pengesløseri på festligheter og smykker! Det var ikke noe å si på at de fattige bøndene og arbeiderne til slutt fikk nok, selv om vi vet fra VmL at en blodig revolusjon ikke er den veien Gud ønsker at vi skal gå, men at samfunnet gradvis bør forbedres. Men når den ene parten, dem som sittet med makten og med alle godene i århundrer ikke forstår at deres regime er dømt til å bli styrtet dersom de ikke letter på trykket for det lidende folket, så kan de egentlig ikke takke annet enn sin egen steilhet og grådighet for at de til slutt blir styrtet. Men det var altså det russiske folket som gjorde opprør, bøndene, arbeiderne og soldatene! Og de var definitivt ikke ledet av kommunistpartiet. Men Lenin, Stalin, Trotskij og de andre bolsjevik-lederne klarte snart å manøvrere seg inn i nøkkelstillinger, og det kommunistiske partiet hadde en strategi klar for å få valgt inn sine egne i fabrikk-komiteene, rådene og sovjetene som ble opprettet, og de mer demokratisk og frihetlig innstilte forsto ikke før alt for sent at de ble utmanøvrert av maktsøkende og upålitelige medlemmer av kommunistpartiet., som etter hvert etablerte det såkalte proletariatets diktatur, som i realiteten ble kommunistpartiets diktatur! Sannsynligvis var hundretusener av de eldste i aksjon under den russiske revolusjonen, og mot deres skruppelløse maktsyke og geniale evner var den jevne russer selvsagt sjanseløs, og de eldste manøvrerte seg med stor selvfølgelighet inn og besatte alle viktige maktposisjoner. Dette må jo ha vært som en ønskedrøm for de eldste, gjennom ondsinnet intrigemakeri å stige i makthierarkiet og utrydde sine konkurrenter med hard hånd! Og utrenskningene av politiske motstandere startet kort tid etter at revolusjonen var et faktum. Allerede i 1918 er det kjent at revolusjonære grupperinger som konkurrerte om makten med bolsjevikene ble systematisk presset ut og de politiske mordene av meningsmotstandere tok til! De første større opprørene fant også sted, ved de ukrainske bøndene i 1918 og det berømte Kronstadt-opprøret i 1921 blant matrosene i Kronstadt. Begge disse opprørene var ledet av folk med et mye mer demokratisk sinnelag enn bolsjevikene, men ble raskt og effektivt(og blodig) slått ned av rødegardistene, og det er fra 1921 at Trotskijs beryktede ord stammer, da han ga ordre til soldatene:

"Plaff dem ned som rapphøns!"

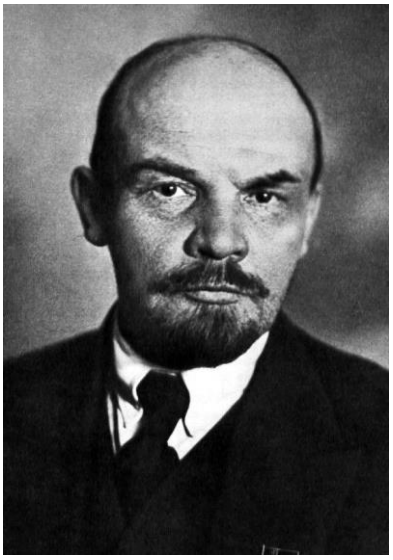

Som ung mann i 1970-årene, ble jeg sterkt influert av den radikale vinden som blåste over den vestlige verden. Jeg studerte særlig den russiske revolusjonen med stor interesse, og følte sterk sympati for de russiske anarkistene, som var inspirert av Michael Bakunin (til høyre) og Peter Krapotkin. Men de frihetlige kreftene ble hurtig utmanøvrert av de skruppelløse makpolitikerne Lenin og Trotskij. De eldste var garanert godt representert da det sovjetiske diktaturet ble etablert.

Etter at tsardømmet var styrtet og de revolusjonære hadde tatt makten, valgte den store anarkist-kjempen, Peter Karapotkin å vende hjem til sitt fedreland, Russland. Men han var overhodet ikke på linje med den autoritære vendingen opprøret hadde tatt ved bolsjevikene i det kommunistiske partiet. Da Krapotkin døde i 1922, fulgte en stor menneskeskare hans kiste på den siste ferden, og regimet våget ikke å gripe inn for ikke å provosere menneskemassene, selv om Krapotkin var en uttalt motstander av det nye, totalitære styret.

Anarkismen, eller den frihetlige sosialismen, hadde lange tradisjoner i Russland, mye takket være store internasjonalt kjente revolusjonære tenkere som Michael Bakunin og Peter Krapotkin. Bakunin, som bl a ble ekskludert fra den første Internasjonalen etter stridigheter med den meget autoritære Karl Marx, var bl a så fremsynt at han spådde allerede før sin død i 1876 at dersom et marxistisk styresett ble etabler i Russland, så ville det i løpet av få år utvikle seg til et tyrannisk regime mange ganger verre enn tsardømmet. Og han fikk så rett så rett!

Mange av dem som var aktive i opprøret i 1917 tilhørte frihetlige grupper, inspirert av de gamle russiske anarkist-kjempene, og de forsøkte å motarbeide den konsentrasjonen av makt som bolsjevikene gjennomførte, og det skulle komme til å koste dem livet. De ble utryddet av det hemmelige partiet som bolsjevikene sørget for å få opprettet, og partiet begynte også å organisere systematisk angiveri, slik at alle "fiender" av den nye staten, de "kontrarevolusjonære" kunne utryddes! Bare i løpet av de første få årene av bolsjevikenes styre ble tusener av motstandere drept, for ikke å snakke om alle dem som støttet tsardømmet eller det skjøre demokratiet som var forsøkt stablet på bena – de ble myrdet i milliontall. Og da Lenin døde tidlig på 1920-tallet, kom den grusomme Stalin til makten, men ennå ble det faktisk avholdt valg i sentralkomiteen i partiet, så en viss mulighet var det for å få byttet ham ut utover 20-tallet. Men ved det siste valget på begynnelsen av 1930-tallet, ble Stalins motkandidat på mystisk vis myrdet rett før valget – og selvsagt var det Stalin som sørget for å få ryddet sin aller siste opponent av veien. Og som man vet gjennomførte Stalin systematiske utrenskninger av både motstandere og venner utover i sin karriere, og hans paranoide og uhyggelige personlighetstrekk fikk utfolde seg uhindret med det russiske folket som ofre for hans onde politikk! Men hadde det russiske folket samlet valgt ham? Nei, selvfølgelig ikke. Det kan ikke kalles annet en fullstendig fordreining av de faktiske forholdene; forsøk på historieforfalskning ligger nær på tungen. Millioner av døde ofre lå igjen der kommunismen hadde gått frem, og å påstå at det ikke fantes folkelig motstand mot det kommunistiske diktaturet er som sagt en hån mot disse stakkars ofrene. Og man fristes jo også til å spørre CE om han også inkluderer jødene, de venstreradikale, de homofile og handikappede som ble gasset i hjel eller brukt i umenneskelige medisinske eksperimenter blant dem som etter hans mening *frivillig* valgte Hitler og hans naziparti? Disse seks millioner jødene hadde kanskje også vendt seg bort fra Gud, slik at han ikke kunne nå dem – selv om de kanskje ba sine inderlige bønner til sin Gud om hjelp til å overleve Hitlers masseutryddelser? Å, nei, nå holdt jeg jo på å glemme at CE mener at Gud ikke besvarer bønnene til andre enn VmL-tilhengere, så da kunne Han selvsagt ikke besvare bønnene til noen stakkars millioner jøder, som sto i ferd med å bli utryddet i gasskamrene! I det usendte brevet til bispene fra bestyrelsen for Selskabet til VmLs Udbredelse fra 1939 heter det at Gud ikke besvarer bønner som kommer fra de kristne, fordi de enten tror på den gamle jødiske krigsguden Jahve, eller den oppkonstruerte treenige Gud, og dette sier CE seg enig i sitt forsvarsskrift. Det kan ikke forstås på annen måte enn han mener at Gud heller ikke ville besvare bønner om hjelp fra de seks millioner jødene som ble gasset i hjel i Tyskland, for de trodde jo alle på Jahve. Det er vanskelig å ikke bruke meget sterke og fordømmende ord om CEs holdninger i denne saken, for det er nærmest grotesk at en VmL-tilhenger virkelig kan stå for slike gudsbespottelige synspunkter. Selvsagt bønnhører Gud alle fortvilede mennesker, og selvsagt gjør han ingen forskjell på om man er kristen eller jøde eller VmL-tilhenger! Gud forstår selvsagt at det er Ham vi alle ber til, uansett vår religiøse tro! Nei, min kjære CE, dine synspunkter er fullstendig ute av takt med hva som står i VmL, og jeg kan ikke fatte at du kan hevde at hele den tyske, russiske, italienske og kinesiske befolkningen *frivillig* valgte diktaturet, og at de dermed vendte seg bort fra Gud! Det var aktive motstandsbevegelser i alle disse landene, og i Tyskland hjalp bl a motstandsbevegelsen mange jøder til å flykte fra den visse død i Hitlers gasskamre.

Jeg har også selv erfaring med marxistiske partier, for vi hadde et relativt stort marxist-leninistisk parti i Norge på 1970-tallet, Arbeidernes Kommunistparti(marxist-leninistene) som merkelig nok klarte å rekruttere store deler av den kulturell og kunstneriske eliten i Norge. Det er et temmelig mørkt kapittel i norsk kulturhistorie, da presumptivt ressurssterke, kunstnerisk mennesker hyllet Mao og Stalins autoritære ideologi, og denne bevegelsens spesiale var i det skjulte å manøvrere sine medlemmer inn i folkelige organisasjoner, og kuppet dem, slik at de ble rene undergrupper av AKP(m-l), helt i stil med kommunistpartiene i Sovjet og Kina. Andreledes tenkende ble presset ut takket være kommunistenes skjulte agenda og deres systematisk oppbygde organisasjon og kaderdisiplin, som det kaltes. De opererte til og med under dekknavn, slik at selv nærstående partimedlemmer ofte ikke kjente de virkelige navnene til sine partifeller. På denne måten kuppet AKP feministgrupper og støttegrupper for ulike god formål, og gruppene ble gjort til lydige redskaper for AKPs politiske strategi – og alt dette etter mønster fra totalitære partier i Sovjet, Kina, Albania og andre kommunistiske diktaturer. Selv var jeg også i sterk grad påvirket av den radikale vinden som blåste over hele den vestlige verden på 1970-tallet, men følte en dyp avsky for disse totalitære strømningene. Jeg følte meg mye mer tiltrukket av anarkismen, eller den frihetlige sosialismen, med dens meget positive, men temmelige utopiske menneskesyn. Målet var det ideelle samfunn, der alle sammenslutninger av mennesker skal skje på fullkommen frivillig basis, uten noen stat, og der samfunnet bygger på frivillig gjensidig utveksling av varer og hjelp, og direkte demokrati, der den som en avgjørelse angår, skal ha retten til å fatte avgjørelsen. Alt etter modell bl. a. av den russiske tenkeren Peter Krapotkin og hans bok "Mutual aid". Krapotkin døde forresten i 1921, og var da vendt hjem til Sovjet etter mange år i eksil, og under hans gravferd marsjerte tusener på tusener av russiske bønder og arbeidere for å hedre ham, og kommunistregimet kunne ikke annet enn å tillate det pga den store mengden som deltok. Men det er lett å se i ettertid at anarkistenes syn på menneskets iboende evne til å velge det gode, ikke stemmer overens med den skrøpelige menneskenaturen, der noen alltid vil velge å snylte, tiltrue seg goder og utøve selvtekt. Troen på det gode i mennesket var grenseløst naiv, og drømmen om det utopiske samfunnet, der alle elsker og respekterer hverandre og ingen utøver tvang mot andre, kunne nesten minne om et himmelrike på jord. Selv var jeg dypt fascinert av denne tankegangen!

Når det gjelder de fascistiske og kommunistiske diktaturene kjenner jeg altså personlig flest detaljer fra det sovjetiske, men selvfølgelig sluttet ikke befolkningen unisont opp om diktaturet verken i Tyskland, Italia eller Kina heller! Selv om Hitler kom til makten gjennom valg, så må man ikke glemme at han ikke fikk mer enn drøyt 30 % av stemmene, og de resterende nesten 70% stemte altså *ikke* for Hitlers nasjonalsosialistiske parti. Blir det ikke da litt drøyt å påstå, slik JA gjør i et av brevene til Chr. Jørgensen fra 1938, at folket selv har valgt å underlegge seg Hitlers nazistiske diktatur? Og de som stemte for Hitler, stemte jo helle ikke for at han skulle bli rikskansler, det var en posisjon han tiltvang seg, og det var selvsagt mange som ikke støttet hans eneveldige makt, mange flyktet fra landet i frykt for sine liv, og mange ble drept av SS under utrenskningene som fulgte Hitlers eneveldige makt! Om Kina, kan man si det samme; til tross for at store deler av befolkningen hilste kommunistenes seier velkommen, så visste de svært lite om hva de hadde i vente, og regimets systematiske undertrykking skapte stor frykt blant befolkningen, og angiveriet og hjernevaskingen gikk så langt, at selv sønner og døtre angav deres foreldre for å være kontrarevolusjonære selv om de var fullt klar over at det betydde at det kunne bety døden for deres foreldre! Og at demonstrerende studenter i 1989 anså Mao for å være en stor leder og frigjører, burde ikke forundre noen. Disse unge har vokst opp i et samfunn med systematisk hjernevasking og ensretting, og deres bilde av Mao er selvfølgelig tvers gjennom falskt, og bygger på en glorifisering og opphøyning av ham nærmest til gudestatus – på akkurat samme måte som med Hitler, Stalin og Mussolini – for ikke å si Fidel Castro! Det som forundrer meg, er at CE

så til de grader er villig til å avsløre sine manglende kunnskaper om historiske kjensgjerninger. Han må da forstå at hans ganske amatørmessige forsøk på å fordreie historien vil bli avslørt? Om historisk kyndige mennesker utenom det lille VmL-miljøet skulle komme til å lese hans historiske analyser, må de jo tro at vi VmL-tilhengere er en gjeng med virkelighetsfjerne idioter? Nei, om dette blir stående som et eksempel på VmLs troverdighet, så tror jeg vi kan regne med at et gjennombrudd for VmL i vår tid blir en utenkelighet! Hvordan skal vi kunne nå frem til folk, når vi så grundig avslører vår uvitenhet? Det skremmer meg, må jeg innrømme, om dette skal bli ansett som et eksempel på vår standard!

I tillegg til sine nærmest hjelpeløse historiske analyser, presenterer CE en hel rekke med *antagelser og spekulasjoner* om fremtiden i kapittel ti, og sammen skal disse tjene til å sannsynliggjøre at BB var et ekte skrift fra lysets ånder, skrevet for å avverge visse grusomme fremtidshendelser. Og om hans historiske analyser er amatørmessige, er det også nærliggende å undre seg over hvor stor verdi alle disse spekulasjonene om hva som *kunne* ha skjedd dersom, hvis, såfremt, i fall kan sies å ha. CE skriver f. eks.:

"Hvad hvis Hitler og/eller Stalin således havde fået bomben før amerikanerne? Tankeeksperimentet er uhyggelig. Begge ville muligvis have tvunget Amerika og England i knæ først. Derefter var verden vel kommet til at bestå af to totalitære blokke: en nazistisk-fascistisk over for en kommunistisk. Uansett hvem af disse to der havde sejret i en endelig storkrig, ville verden herefter have været en trøstesløs ødemark, så vel fysisk-materielt som åndelig-kulturelt."

På denne måten fortsetter CE, og trekker den konklusjonen at dersom dette hadde blitt virkeligheten, så ville til slutt ett av regimene ha gått seirende ut av diverse kriger, underlagt seg hele jordens befolkning, og innført en verdensomspennende diktaturstat der all religion ville være forbudt.

Min største innvending mot disse spekulasjonene er at *det var jo ikke slik det skjedde! Tyskerne eller sovjeterne fikk ikke atombomben først, de nedkjempet ikke USA og Europa – tvert imot; Naziregimet ble nedkjempet og det kommunistiske Sovjet fikk bare en levetid på ytterligere ca 50 år etter krigens avslutning, og så var det også slutt for dette regimets eksistens!* Dette er altså virkeligheten og bør vi ikke først og fremst forholde oss til den? Og det at krigen ikke fikk den grusomme slutten som den muligens *kunne* ha fått dersom vi lar fantasien løpe løpsk, så kan det i hvert fall ikke være takket være BB at det ikke gikk så galt, for BBs strategi viste seg jo totalt mislykket; Ingen reformasjon fant sted verken i Danmark, Europa, eller i resten av verden! Og selv om de danske bispene var det absolutt siste "kortet" Gud hadde å ty til for å forhindre katastrofene, slik CE hevder, så kan det altså *ikke* ha vært dem som forhindret katastrofene, for de holdt jo fast ved den tradisjonelle kristendommen. Altså må det være helt andre grunner til at krigen tross alt fikk den slutten den fikk, og ikke endte i de grusomme skrekk-scenarioene som CE trekker opp.

Men om man likevel skal komme med noen kommentarer til CEs utlegning av livet under et nazistisk eller kommunistisk verdensherredømme, så viser all historisk erfaring at slike regimer kun får en ganske begrenset levetid, og at maktapparatet ikke makter å kontrollere hvert eneste hjørne og hver eneste avkrok i et så utstrakt rike. Og om all religionsutøvelse var forbudt, så viser all historisk erfaring også at det er komplett umulig å utrydde den religiøse praksis som utøves i hemmelighet i hjemmene og i skjulte forsamlinger. Selv i Sovjet, som var en 100 % ateistisk stat, levde den folkelige religiøse tro i beste velgående, og da Sovjet-staten falt, viste det seg raskt at troen hadde overlevd i folkedypet, og kirkene var fullere enn noensinne da det igjen ble tillatt å utøve sin tro i all offentlighet!

Men at denne typen spekulasjoner skal ha noen relevans i forhold til om BB kan være ekte, er altså meget vanskelig å se. Hadde CE enda kunnet si som følger: "Her er hva som kunne ha skjedd dersom ikke BB hadde lykkes i å frembringe den reformasjonen som reddet verden fra disse katastrofene!" Da kunne jo slike hypoteser ha en viss interesse! Men det kan man ikke si, for BB var jo en fiasko, og det forunderlige er at grusomhetene likevel ikke inntraff! Og det er jo *det* som burde forundre og kanskje bekymre en fanatisk BB-tilhenger! Men dette forholdet, som altså river bena vekk under hele CEs logikk, det overser han elegant, og han kommenterer det så vidt jeg kan se overhodet ikke! Burde han ikke i hvert fall bekjentgjøre at han er klar over at det ikke kan ha vært BB som reddet menneskeheten fra katastrofen, siden han bruker såpass mye plass på å spekulere i eventuelle grusomheter som aldri ble noe av?

CEs forsøksvise spekulasjoner har altså ikke et fnugg av logisk konsekvens, og i stedet for å forklare og sannsynliggjøre noe som helst, reiser de noen meget avgjørende spørsmål, som CE enten ikke oppdager, eller velger å overse! Og det meget spesielle med det onde riket som CE mener kunne ha oppstått som en konsekvens av at Hitler eller Stalin fikk atombomben først, som skiller det ut fra alle andre onde riker fra før i historien, det er at etter at dette hypotetiske riket hadde eksistert i kanskje 40 år, så ville ingen av de eldste lengre være inkarnert på jorden, og det ville være fritt frem for de yngste til å inkarnere i store skarer med det formålet å la riket gå sin oppløsning i møte! Og dessuten så har CE selv argumentert for at det kun fantes et meget lite mindretall igjen av de inkarnerte eldste med sin fulle kapasitet intakt, og vi vet jo alle som kjenner VmL at de eldste som ikke fremdeles var inkarnert, hadde vendt tilbake til lyset! Det kreves selvsagt de eldstes geniale maktsyke for at et slik ondt rike skulle kunne bestå, og når det i BB tales om at Gud muligens måtte bryte all forbindelse for flere millioner år, så virker det temmelig meningsløst – i 1980/90 ville det jo kun finnes menneskeånder og de yngste inkarnert på jorden, mørkets makt ville være brutt og de eldstes æra på jorden ville være over. Fra da av kunne det bare gå en vei i jordelivet – fremover mot lysere tider!

På meg virker det som om CE fantaserer ganske fritt om et fremtidig ondskapens rike, uten overhode å vurdere sine hypoteser opp mot hvilke faktiske forhold som taler for og ikke minst mot mulighetene for et slikt rike til å få utvikle seg. Det er mildest talt vanskelig å tro at hele befolkningen i de siviliserte landene i den utviklede del av verden, skulle degenererer til primitive og usiviliserte individer nærmest over natten. CE overser helt at de vestlige demokratiene var befolket av de høyest utviklede menneskeåndene og store skarer av de yngste, og en hjernevasking av denne befolkningen i de dimensjonene som CE ser for seg, vil jeg påstå må ha vært umulig. Visst er det mulig å holde en lite utviklet befolkning i sjakk et visst antall år, slik som i Kina og Sovjet, men det var kun mulig gjennom beinhard undertrykking, systematisk manipulering og hjernevasking, og ikke minst – hermetisk lukkede grenser som ikke slapp noen fri informasjon inn i landet! Å "lukke" en hel verden er selvsagt ikke mulig – selv ikke for Hitlers naziregime ville en slik gigantisk oppgave være gjennomførbar. Og om et slikt regime i det ytre ville være i stand til å undertrykke den frie tanke i en viss tidsperiode, så ville den ikke kunne kontrollere den delen av folks frie tankeliv og religiøse liv som fant utløp i det skjulte! Og selvfølgelig ville det ha oppstått motstandbevegelser rundt omkring overalt på jordkloden, i tillegg til at motstanden garantert ville ha økt innad i det onde rikets ledelse, nøyaktig som under Sovjetstatens fall.

Og at menneskene i et slikt rike ville slutte å be til Gud, slik flere tilhengere av BB hevder på fullt alvor, er jo en hypotese som virker helt virkelighetsfjern. Hvorfor skulle menneskene slutte å be til Gud fordi de led under et brutalt styresett? Finnes det noen eksempler på slikt fra historien? Sluttet russerne å be til Gud under Sovjetregimet? Nei, det vet vi med 100% sikkerhet at de ikke gjorde – tvert imot! Min erfaring er at jo verre folk har det, jo større er

sjansene for at de vil ty til bønnen til Gud som en siste utvei – ja, selv innbitte ateister kan i ytterste nødsfall finne på å be en bønn til Gud, selv om de aldri før har bedt i hele sitt liv! Så her er CE etter min mening fullstendig på villspor!

CE henviser på side 79 til noe som JA skrev i et av sine brev til Chr Jørgensen i 1938:

"De glemmer at tage dette meget betydningsfulde Forhold med i Betragtning: at talrige Mennesker af fri Villie har overgivet sig i de forskjellige Usurpatorers Hænder – Stalin, Mussolini o.s.v. Havde Menneskene i de forskellige Lande straks vendt sig imod disse Usurpatorer saa havde meget set annerledes du. De er frivilligt gaaet ind under Aaget – men hvorledes skal de kunne befri sig for det? Det kan kun ske ved at modtage Gud som deres Fader og Leder! Dér, i Menneskenes frivillige følgen de forskellige Usurpatorer, ligger – efter vor mening – Hovedaarsagen til Guds eventuelle Bestemmelse for Menneskehedens Fremtid."

CE vil for øvrig gjerne ha det til at JA, når hun her skriver "etter vor mening" også må tale på vegne av Gud, og ikke bare på vegne av seg selv og sin datter, fordi hun på et langt tidligere tidspunkt har hevdet at hun aldri sendte et brev med besvarelser av spørsmål av sted før hun hadde bedt en bønn om å få det skrevne godkjent av Gud. Men et slikt "bevis" kan selvsagt ikke ha gyldighet *fremover* i tid. At JA i 1930 alltid ba om Guds godkjenning, fører ikke automatisk at hun gjorde det samme i 1938! En slik bønn måtte i tillegg bes med stor inderlighet og den dypeste tillit, og ethvert avsnitt i brevet måtte godkjennes for seg. Om dette var tilfelle i 1938 vet vi intet om, og CE kan således ikke ta et utsagn fra 1930 som et bevis for hva som skjedde i 1938. Og i og med at brevene fra 1938 intet forteller om at de avsnitt for avsnitt ble godkjent av Gud, må det eneste rette etter min mening være å regne med at disse brevene utelukkende står for JAs egen regning. Hun påstår da selv heller intet annet!

Men i følge JA og CE, ligger altså mye av forklaringen på at Gud muligens måtte avbryte all forbindelse med menneskene i at mange av menneskene *frivillig* hadde underlagt seg diktatorenes ledelse. CE henviser da også til at f eks Adolf Hitler først kom til makten gjennom frie valg. Det er jo riktig nok, men han ble ikke *valgt* til diktator, det var en posisjon han selv tiltvang seg, etter å ha latt sine stormtropper gjøre sitt "dirty work" og etter å ha manøvrert seg inn i en posisjon der ingen til sist kunne opponere mot hans utnevning til rikskansler. Men det er meget vanskelig å følge CE når han mener at selve dette faktum at Hitlers parti i første omgang ble valgt gjennom lovlige valg skulle ha en slik avgjørende betydning for at Gud muligens måtte bryte forbindelsen. Betyr det at dersom Hitler var kommet til makten gjennom et statskupp, så ville det ikke vært nødvendig for Gud å bryte forbindelsen, fordi menneskene da var mindre skyldige i at han kom til makten? Det er vanskelig å se en logisk sammenheng her, for grunnen til at Gud skulle bli nødt til å bryte forbindelsen med menneskene var vel ikke for å straffe de ulydige menneskene, men nærmest å betrakte som en slags uunngåelig lovmessighet? Dersom det var tilfelle, er det vanskelig å se at det skulle gjøre noen forskjell om menneskenes lidelser på grunn av verdenskrigen hadde oppstått som en følge av menneskers valg av Hitler, eller som en følge av at Hitler kom til makten gjennom et statskupp. Hva man likevel må si at han gjorde – etter først å ha blitt valgt. Menneskenes lidelser blir vel verken større eller mindre i noen av tilfellene?

Ellers må jeg tilstå at JAs brev fra 1938 dessverre avslører at JA ikke selv var utstyrt med særlig store evner på noe område utover det å være et gudbenådet medium! Hennes brev er både ulogisk og selvmotsigende og legg f eks merke til at hun skriver at den *eneste* måten menneskene kunne bli fri fra diktatorenes makt på, var ved å "*modtage Gud som deres Fader og Leder."* Man må vel regne med at hun med denne formuleringen mente at de måtte motta og ta til seg VmLs sannheter. Det gjorde jo så godt som ingen, men likevel er jo både den

tyske nazismen og den russiske kommunismen havnet på historiens avfallsdynge, og folket er befridd fra disse diktaturregimene! Historien har altså vist at JAs utsagn ikke er korrekt! Hun tok feil helt og holdent på dette punktet! Det er ikke til å komme forbi, dessverre. Selv hun var så påvirket av BB, at hun ikke lengre klarte å tenke klart og selvstendig!

Og CE ender så sine overveininger omkring sitatet fra JA med å snu hele saken fullstendig på hodet ved å hevde at det ikke var så mye Gud som muligens måtte avbryte forbindelsen med menneskene som det var menneskene som avbrøt forbindelsen med Gud:

"Hvorom alting er: ifølge dels ovenstående citat, dels hva der fremgår af min egen historiske skitse, er det ikke så meget Gud, der afbryter forbindelsen til menneskene, som det er menneskene, der afbryder forbindelsen til Gud. I værste fald at måtte vælge den udvej – for en kortere eller længre tid – at lade menneskene gå deres egne veje ville for Gud være den logiske, om end hjertesskærende følge af menneskenes egne valg."

Hvor i CEs historiske skisse fremgår det at menneskene selv har avbrutt forbindelsen til Gud, spør så jeg! Jeg kan ikke se at han på noen som helst måte har klart å vise noe slikt? Hvor levde alle disse menneskene som ifølge CE hadde vendt seg fra Gud? Vi vet at det religiøse livet var levende i Stalins Russland, og de tyskerne som trodde på Gud, sluttet vel ikke med det selv om nazistene rådde? Og hva med menneskene i de okkuperte landene; Norge, Danmark, Frankrike, Nederland, Belgia, osv, osv, sluttet alle i disse landene også å tro på Gud og å henvende seg til Gud i bønn? Og hva med England og USA? Sluttet alle her å tro på Gud? Og hva med de millioner jøder, muslimer, hinduer, buddhister, naturfolk osv rundt omkring i verden. Hadde samtlige av dem også vendt seg bort fra Gud og sluttet å be til ham? Jeg har ærlig talt aldri sett noen kilder som forteller om at i 1940 så sluttet hele verdens milliarder av troende mennesker å tro på Gud og at de samtidig sluttet å henvende seg til Ham i bønn? Nei, her er igjen CE på fullstendig ville veier! Selvsagt fortsatte jordens troende å tro på Gud, og de vendte seg slett ikke vekk fra Gud, slik CE mener han har "bevist"! Den arme CE, skjønner han ikke selv hva det er han skriver? Hans resonnementer og slutninger er av og til så uendelig langt bortenfor normal sunn fornuft og logisk tankegang at jeg faktisk har problemer med å forstå at han ikke ser det selv? Når han i fullt alvor kan hevde at så godt som hele menneskeheten i 1940 kollektivt hadde vendt seg bort fra Gud og sluttet å tro på Ham, og sluttet å be, så er det nesten så man må undres på om CE virkelig selv tror på det han skriver? Det fremstår som luftige fantasier uten noen rot i virkeligheten!

Og hva om det kan bevises at det fantes mennesker som i 1940 fortsatte å be inderlig til Gud om Hans hjelp til menneskeheten? Jo, da faller jo hele bunnen ut av CEs resonnementer nok en gang. Jeg vet og jeg kan bevise at slike mennesker eksisterte i 1940! Min mor ba som ung pike hver eneste dag for menneskene, og i hennes slekt fantes det mange som hver dag ba inderlig til Gud om hjelp til de lidende! Min mor var 9 år da krigen brøt ut i 1940, og hun har selv fortalt meg at hun tidlig vendte seg til å be, ikke bare for seg selv og sine nærmeste, men for *hele* menneskeheten. Og hun kom fra en tallrik slekt i en vestlandsbygd i Norge, der en lys og nestekjærlig versjonen av kristendommen hadde vært levende i flere tiår, der man ikke hadde hengt seg opp i det ytre i troen, men praktiserte Jesu' nestekjærlighet i praksis. Og enhver fornuftig tanke tilsier at slike kjærlige, vennlige og varme mennesker eksisterte på jorden i millionantall i 1940, og at bønnene til Gud om Hans hjelp mot de truende farene overgikk alt av hva menneskene noensinne hadde bedt om før i historien! Ut fra hva min mor har fortalt meg, så er jeg sikker på at hennes kjærlige slektninger heller ville dø enn å svikte Jesus og Gud!! CE mener altså at Gud ville overhøre disse inderlige og kjærlige bønnene fullstendig, og bryte all forbindelse også med dem som i sitt hjerte hadde hengitt seg fullstendig til troen på hans kjærlighet og hans hjelp! Nei, nei og atter nei! En slik tanke er så

uendelig fjernt fra hva Gud kunne tenkes å gjøre, og at en som utgir Guds egen bok, Vandrer mod Lyset, kan få seg til å tro noe slikt, er aldeles ufattelig!

CE fortsetter på side 80 og 81 med å sitere fra den østerrikske forfatteren Stefan Zweig som har skildret den eksalterte begeistringen krigsutbruddet i 1914 utløste hos deler av den østerrikske befolkningen! Og CE forteller videre at lignende scener utspant seg f eks i USA da Roosevelt erklærte japanerne krig i 1941. Og han har selvsagt helt rett i at krigens onder har forfulgt menneskeheten som en forbannelse gjennom størstedelen av vår historie. Og det er selvsagt også slik at en bønn om Guds hjelp i krigføringen, eller en bønn til Gud om å velsigne våpnene er fullstendig nytteløse, Gud besvarer selvsagt ikke slike bønner! Hans sorg er uendelig stor over menneskenes stadige krigføring, som kun bringer sorg, lidelse og hat med seg! Men når CE begynner å beskjeftige seg med hva som skjer med vårt forhold til Gud når nasjonene står mot hverandre i krig, at det synes som om det helt kortslutter for den godeste CE. Han skriver på side 80:

"Uansett hvor almenmenneskelige sådanne reaktionsmønstre er, og uanset hvor let de kan forklares på baggrund af de historiske omstændigheder, der udløste dem, så må konklusionen være, at når først krigens rørelser flammer op i menneskene, så brydes forbindelsen til Gud. Gud kan intet stille op med os, så længe vi beherskes af begejstring for krig og længsel efter hævn.

Derfor er det også fuldstændig misvisende, når én kritiker gengiver Bispebrevets passus om den brudte forbindelse som Guds "trussel" om at ville "straffe" menneskeheden ved at "lade den synke ned i Mørke". Dette svarer til at man siger: "Gud straffer en forbryder ved at dømme ham til at blive offer for en forbrytelse i sit næste jordeliv." Her er sandelig ikke tale om nogen "straf" fra en "dømmende" gud; nej, Gud stadfæster blot den dom, forbryderen har fældet over sig sælv i og med sin forbryderiske levevis. Ligesådan her: du fra summen af de enkelte personers frie vilje til krig og vold vælger menneskeheden selv at synke ned i Mørke. Og det er dette, der afstedkommer en brudt forbindelse."

I såpass kompliserte emner som dette, synes det som det er så mange faktorer å forholde seg til, at det rent baller seg til for den godeste CE. Og der han bommer mest kapitalt, er i hans oppfatning av at Gud forholder seg til menneskeheten som en kollektiv enhet – det gjør selvsagt Gud ikke! For ham er hver eneste en av oss en individuell skapning med vår helt egne unike historie, og våre helt unike følelser og motiver! Og når det i VmL står at Gud vender seg bort fra oss når vi kriger, så skal dette selvsagt ikke forstås som at så lenge det pågår en eller annen krig i verden, så vender Gud seg bort fra hele menneskeheten. Det ville jo være grovt urettferdig, og er det noe Gud definitivt ikke er, så er det urettferdig. Den omtalte setningen skal selvsagt forstås billedlig, som et symbol på Guds uendelige sorg over all den lidelse og død som følger av en krig! Men vår allmektige Fader fortsetter selvfølgelig som alltid å følge hver eneste en av sine skapninger uansett hva slags livssituasjon vi befinner oss i. I våre dager er jo f eks både Danmark og Norge teknisk sett deltagere i en krig – i Afghanistan – men selv CE tror vel ikke av den grunn at Gud har brutt forbindelsen med hele den danske og norske befolkningen? Og det er heller intet som tyder på at Han har brutt forbindelsen med de dansker og nordmenn som er stasjonert i Afghanistan, men at han følger hver enkelt i hans/hennes ferd og griper inn der det er nødvendig. I tilfelle med krigen i Afghanistan, så er soldatene med på frivillig basis, så de må selv bære ansvaret for krigens følger, mens i andre verdenskrig, var mange av de millioner soldater som deltok utkommandert av landets ledere, og hadde således intet annet valg enn å delta om de ville beholde sitt liv, og vi vet jo fra VmL at i så tilfelle bærer den enkelte soldat intet ansvar for følgene av selve krigen. Men enhver må jo likevel stå til ansvar for sine handlinger, om det f

eks oppstår en valgsituasjon, der man kan velge å opptre humant, eller unødvendig brutalt. Velger den enkelte soldat å opptre med brutalitet og kynisme, vil han selvsagt stilles til ansvar for sine handlinger, men der en soldat er utkommandert i krig, og han løser sine oppgaver på en human og menneskelig måte, er han i følge VmL helt skyldfri i krigens redsler, for Gud krever ikke av oss at vi selv skal ofre livet for å ikke pådra oss skyld i en slik situasjon.

CE har nok rett når han hevder at det enkelte individ for en periode kan miste forbindelsen til Gud, men det er definitivt *ikke* fordi Gud bryter forbindelsen, det er utelukkende fordi vedkommende selv blir så innhyllet i mørke, at Guds tanke ikke kan nå vedkommende. I følge VmL vil Gud *aldri* bryte forbindelsen med oss, uansett hvor dypt ned i mørke vi måtte synke. Dette sies tydeligst i Guds Tjeners tale, side 125 i VmL:

"Mennesker! Eders Fader længes efter eder; Han følger eder i godt og i ondt. Han følger eder i Sorg og i Glæde, hva enten I vandre i det dybeste Mørke eller i det klareste Lys. Hans Kærlighed til eder er umaalelig, og Hans Taalmod er uden Grænse."

Kan det sies tydeligere enn dette at Gud følger oss selv I det dypeste mørke? Her er det noe virkelig fundamentalt som CE ikke har oppfattet i Guds forhold til oss! Det finnes ikke det mørke som er dypt nok til at Gud ikke vil følge oss, og det gjelder selvsagt også i krig! Og det at individet selv mister forbindelsen til Gud, betyr definitivt ikke at Gud slutter å følge vedkommende i hans ferd og i hans lidelser. Og om vi vender tilbake til andre verdenskrig, så er det riktig at tusener på tusener lot seg hisse til krigsbegeistring, men så lenge det fantes kun ett eneste individ igjen i et land, som ikke lot seg rive med, så kan man ikke tale om at hele nasjonen mistet forbindelsen til Gud, og å hevde at hele menneskeheten noensinne skulle komme til å miste forbindelsen til Gud er ganske meningsløst. Blant jordens ca 2 milliarder mennesker i 1940 var det jo blant annet inkarnert flere millioner av de yngste! Å tro at alle som en av disse yngste skulle falle så katastrofalt for mørket at ikke en eneste en av dem bevarte tankeforbindelsen til Gud, synes temmelig urealistisk, spør du meg! Særlig med tanke på at det ikke fantes store skarer med diskarnerte eldste som kunne lede dem på avveier, men kun de få fremdeles inkarnerte!

Nei, her har CE latt mørket føre seg fullstendig på villspor, og hans forklaring i sitatet litt tidligere, om at Guds avbrytelse av forbindelsen til menneskene ville komme som en slags automatisk lovmessighet, finnes det overhode intet grunnlag for i VmL! Tvert imot står det flere steder at Gud aldri vil svikte oss, og at han alltid vil følge oss uansett om vi befinner oss i det dypeste mørke eller i det klareste lys! Så denne lovmessigheten kan ikke skyldes annet enn fri diktning fra CEs side – den er jo ikke en gang nevnt i BB! Der står det tvert imot at det var de store menneskelige lidelsene som var årsaken til at Gud muligens måtte avbryte forbindelsen, fordi han i lengden ikke kunne utholde å følge med på dem! Altså ikke et ord der om at det er menneskene som har avbrutt forbindelsen! Det har også CE og hans meningsfeller diktet opp! Og når han benekter at det fremstår som en trussel i BB, når det står at Gud muligens må avbryte all forbindelse med menneskene dersom ikke de danske bispene knesetter VmL, så er det som om man undres på om han vet hva en trussel egentlig er for noe? Han kan gjerne benekte at dette er en form for trussel i det uendelige, men det vil ikke noensinne endre på det faktum, at det *er* en trussel når det påstås at dersom ikke bispene velger som Gud ber dem om, så vil han muligens måtte avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år!

CEs gjengivelse av gjengjeldelsesloven gir dessuten et helt galt bilde av hvordan loven fungerer. Jeg har aldri i VmL lest at det står noe sted at et menneske som en følge av gjengjeldelsesloven automatisk vil bli utsatt for en forbrytelse i sitt neste liv! Om det var slik

det fungerte, så ville det jo dessuten være helt korrekt å si at Gud dømmer noen til en straff, selv om dommen skjer ganske automatisk, og så stadfestes av Gud. Men selv gjengjeldelsesloven har CE misforstått, det viser hans valg av eksempel meget tydelig. For det første, så står Guds barmhjertighet alltid over gjengjeldelsesloven, og det er helt umulig på forhånd å si hva følgene av en forbrytersk handling vil bli, for først skal forbryteren gjennomtenke sitt liv, alle sine gjerninger og alle sine tanker, og det er vedkommendes reaksjon, stilt overfor Kristus, som avgjør hva følgene vil kunne bli. Om vedkommende føler sorg og angrer sine dårlige gjerninger, vil følgene bli en helt annen enn om han er forherdet og hard og nekter å innse at han har skadet andre. Det er altså ikke noen automatikk i at den og den forbrytelsen automatisk fører til den eller den "straffen". Og ingen blir selvfølgelig "dømt" til å bli rammet av en forbrytelse. Men de steile og harde, som ikke føler verken sorg eller anger, vil på grunn av sin steilhet kunne bli født til sin neste inkarnasjon *uten* Guds beskyttelse på et eller flere områder, og denne manglende beskyttelsen vil *kunne* medføre at de selv rammes av forbrytelser på disse områdene i livet! Men dersom vedkommende angrer og ønsker handlingene ugjort, vil han/hun nesten alltid kunne få sone sine ugjerninger ved en eller annen kjærlighetsgjerning, uten selv å mangle beskyttelse. Det finnes, så vidt jeg vet, bare *en* unntagelse fra dette, og det er i tilfelle et menneske har begått drap og ikke blitt straffet av det jordiske rettssystemet. Da vil vedkommende kunne bli pålagt å redde et tilsvarende antall mennesker fra døden i et kommende liv, men vil selv mangle Guds beskyttelse, og det vil oftest medføre at vedkommende selv blir drept eller alvorlig kvestet. Men merk altså: Vedkommende *dømmes* ikke til å bli drept, men vil på grunn av sine egne onde gjerninger mangle beskyttelse mot å bli drept, og det er noe helt annet!

CEs forsøksvise forklaring på BBs trussel: at det ikke så mye er Gud som avbryter forbindelsen med menneskene, som det er menneskene som avbryter forbindelsen med Gud, er for øvrig nesten identisk med enkelte kristnes forklaring på hvorfor det er rettferdig at de ikke-troende skal havne i helvete! Jeg har selv hørt den forklaringen fra relativt frisinnede kristne, at oppholdet i helvete ikke skal oppfattes som at man dømmes av Gud til evige pinsler som en form for straff, det skal oppfattes som en ganske automatisk konsekvens av at man selv har valgt bort Gud, og Gud respekterer valget, ved å la vedkommende lide i evighet i helvete uten å gripe inn. Nøyaktig samme logikk som den CE står for! Og så har jeg jo også flere ganger vist hvor tett opptil den klassiske kristendommen BB befinner seg – og det er ikke noen tilfeldigheter – begge består jo for en stor del av Ardors tanker! Og CE er en av dem som har gått fullstendig på limpinnen! Ja ikke bare har han gått på limpinnen – han har gjort det til et hovedanliggende å være mørkets talsmann! Og hans ord på side 82 om den som har gitt seg mørket i vold, passer bemerkelsesverdig godt på ham selv; det er hans gudsbespottelige og blasfemiske skrift det aller beste bevis for:

"Når man giver sig Mørket i vold, kan tanken om Gud ikke leve i ens bevidsthed; når Mørket binder en, <u>kan</u> man simpelthen ikke fatte Gud (altså den <u>sande</u> gud, kjærlighedens gud.)"

Men hvor godt disse ordene passer på CE selv er han nok ikke klar over, for han er jo selv overbevist om at kun *han og noen få andre VmL-tilhengere* er de eneste som kjenner den sanne Gud, og også er de eneste Gud bønnhører! Akk og ve, hvor fjernt han dog befinner seg fra å fatte Guds storhet og sin egen litenhet! For Gud betyr det selvsagt intet hvilken religion man bekjenner seg til! Han er den kjærlige Fader for alle uansett, og bønnhører alle som ber til Ham av et tillitsfullt hjerte!

Skal tro om CE er klar over det meget problematiske i at Gud ville forlate *hele* menneskeheten når det ifølge hans egen formulering bare var et stort flertall som fornektet ham?

"…verden (kunne) formentlig sagtens være kommet i en situasjon, hvor et helt overvældene flertal af menneskeheden fornægtede enhver tanke om Gud."

Har han selv dvelt ved tanken på dem som *ikke fornektet Guds eksistens*? Har han i sitt stille sinn ønsket at han kunne skrive at *hele* menneskeheten kunne tenkes å komme til å fornekte Gud, men så skjønt at det sannsynligvis ville bli litt for overdrevent? For selv CE må vel ha ofret det en liten tanke - bare en ørliten tanke, som kanskje kan ha skurret litt i hans resonnement, at det kanskje ville være litt urettferdig mot den delen av menneskeheten som aldri mistet troen på Hans kjærlige og barmhjertige vesen å også la *dem* synke dypt ned i mørke, synd og ugjerninger når Han avbrøt forbindelsen med *hele* menneskeheten? Kan det ha slått CE, at Gud muligens følte medynk med disse tillitsfulle barn av sitt eget? Ja, at tanken på å svikte dem sågar ville gjøre Gud sorgfull? Men Gud er jo allmektig, så Han måtte vel kunne leve med en slik sorgfull visshet om at Han lot sine tillitsfulle barn i stikken, og brøt all forbindelse med dem for å la dem synke dypt ned i mørke, synd og ugjerninger? Og det var jo ikke Guds skyld at Han måtte bryte forbindelsen, men de andre menneskenes, så Gud kunne vel bare toe sine hender?

Noe slikt ville selvsagt ikke Gud noensinne la skje! Jeg er overbevist om at den sorgen et slikt svik ville påføre Gud, ville ha tilintetgjort Ham! Men hva slags tanker CE har gjort seg om dette, er ikke lett å vite. For ham er det altså tilstrekkelig at et stort flertall av menneskene avviser Gud, til at Gud i sin tur vil avvise dem og også avvise dem som fortsetter å ha tillit til ham! Jeg kan ikke la være å se for meg et bilde av en kjærlig mor, og hennes vesle barn som tillitsfullt strekker sine små armer opp mot henne, i trygg forvissning om å alltid finne trøst og trygghet i hennes favn – men så vender moren ryggen til sitt barn og forlater det, overlatt til seg selv i mørke og kulde! Den som kan se for seg ett slikt scenario uten å føle sorg og medynk med det lille barnet, og uten å føle morens sorg over å forlate sitt barn hjelpeløst – kjenner ikke Gud! Men dette er BBs budskap i et nøtteskall! Og den som kjenner Gud vet i sitt hjerte at det som står i BB er ondsinnet løgn og bedrag! Han vil aldri noensinne forlate oss! Det kan vi stole på!

Om den hypotetiske verdenen, der flesteparten av menneskene fornekter Guds eksistens skriver CE på side 83:

"Såfremt Gud i en sådan verden vedblev med at prikke sine børn på skulderen, da ville han Han gå mot deres vilje. Og dét gjør Han som bekendt aldrig. Jf. Med V.m.L. s. 211:

"Men da Gud ingen Sinde paatvinger nogen sine Gaver, har Han tillige udrustet enhver skabt Aand med en fri Villie, Selvbestemmelsesretten".

Som IA skriver til Chr. Jørgensen d. 3. marts ´38 (s.2):

"hvor inderlig Gud end længes efter at give sin Hjælp, saa formaar Han intet at udrette, hvor Hans Hjælp er uønsket!""

CE avslører på disse få linjene noen nærmest gigantiske misforståelser! Er det å vedblivende prikke noen på skulderen det samme som å påtvinge noen noe? Hva slags merkelig tolkning er det? Man påtvinger da slettes ingen noe som helst ved å minne dem på at det finnes en kjærlig Gud, at det finnes tilgivelse og at det finnes en vei til fred og tilgivelse? Og at IA kan finne på å påstå at Guds hjelp ikke var ønsket på jorden i 1938 sier mest om hennes eget formørkede sinn! Selvfølgelig var Guds hjelp ønsket på jorden da som alltid, og å innbille seg at et overveldende stort flertall av jordens befolkning på 2 milliarder fornektet Guds eksistens

og ikke ønsket Hans hjelp er absurd! Det fantes garantert mange millioner troende som henvendte seg til Ham i daglig bønn i full tillit til Hans hjelp!

Jeg kan forresten ikke erindre at de tusenvis av de eldste som vendte hjem som en følge at av Kristus og de yngste oppsøkte dem i helvetessfæren og på jordeplanet, og førte til Johanne og Michael Agerskov slik at de kunne be for dem, *først* hadde henvendt seg til Gud for å få hjelp! Jeg kan heller ikke erindre at det står noe sted at djevelen noensinne hadde henvendt seg til Gud og bedt om hjelp før Kristus oppsøkte ham og ba ham følge med til mennesker som ville be for ham? Jeg kan heller ikke erindre å ha lest at alle de millioner av menneskeånder som befant seg i helvetessfæren og på jordeplanet hadde oppsøkt Gud for å be om hjelp før de Kristus og de yngste hjalp dem alle hjem til deres boliger i sfærene? Men selv om Guds hjelp var uønsket, så viste det seg med all tydelighet at Han likevel kunne hjelpe. Å påstå at Gud intet kan utrette der hans hjelp er uønsket er meningsløst! Var det så bare for moro skyld at han advarte de eldste da de var falt for mørket? Var det bare for moro skyld at Han fortsatte å kalle på dem, til tross for at de ikke hadde bedt om Hans hjelp? Var det bare for moro skyld at han advarte dem da de planla å skape menneskene?

CE fortsetter nedover hele side 83 og 84 å fremføre sitt fatalistiske og gudsbespottelige budskap om at Gud intet kan utrette når menneskene selv har valgt å gå mørkets vei:

"Såfremt Gud uafladeligt forsøgte at hindre os mennesker i at gå Mørkets veje, ville vi heller aldrig blive bevidste om vort ansvar. Netop derfor greb Gud jo heller ikke ind, da Mørket i sin tid vældede ind over både jordkloden og Lysverdenen uden om denne; de Ældste måtte selv høste frugten af deres fald, og deres afbrydelse af forbindelsen til Gud varede som bekendt årmillioner. Havde det ikke været for de Yngstes bøn, ville Gud ikke engang have ladet sin stemme lyde til de Ældste den sidste stund i hver tidsevighed."

Det er nesten så man ikke tror at en mann som har sluttet seg til VmL virkelig kan skrive noe så fjernt! Har mannen slett ikke forstått, at hadde det ikke vært for Guds inngripen både før og etter de eldstes fall, så hadde de eldste utslettet både seg selv og sine skapninger, menneskene? Det er bare fordi Gud var forutseende nok til å legge en lysomhylning om jorden, at de eldstes fall ikke fikk fatale konsekvenser for dem. Og opp gjennom hele historien har Gud grepet inn ved hjelp av sine utsendinger, de yngste, og sammen har de klart å bekjempe og overvinne jordens mørke, slik at menneskeheten nå står ved en korsvei, der de eldstes æra er over, og jorden kan bli et sted preget av kjærlighet og fred. Dersom CE tror at dette kunne skje uten at Gud griper inn, så har han ikke skjønt et eneste fnugg av den boken han mener å forsvare! Men det spesielle med Gud, er at han griper inn *uten* å krenke menneskenes frie vilje, han griper inn ved hjelp av lysets metoder, gjennom å utstyre oss alle med en samvittighet og en skytsånd, og ved å gi oss alle de påminnelser og all den hjelp vi trenger for å makte å stå mot mørkets påvirkning!

Det er jo faktisk essensen av menneskenes liv på jorden vi her taler om, og så forsøker CE å innbille oss at Gud ikke er i stand til å hjelpe oss dersom vi velger å gå mørkets vei, men at Han heller bryter all forbindelse med oss og lar oss synke ned i mørke, synd og ugjerninger! Men selv de eldste som gjennom sitt fall førte mørket inn i vår verden, ble aldri oppgitt av Gud, og Han brøt aldri forbindelsen med dem! For Gud hjelper oss hele tiden når det er nødvendig, og en kjærlig bønn til ham om Hans hjelp vil alltid bli besvart! Og om det så bare er ett eneste menneske igjen på jorden som ber til Gud, så vil Han fortsette å hjelpe oss – ja, selv om *ingen* lengre ber til Gud, så vil Han likevel fortsette å hjelpe oss til å finne igjen lysets vei! Stol på det!

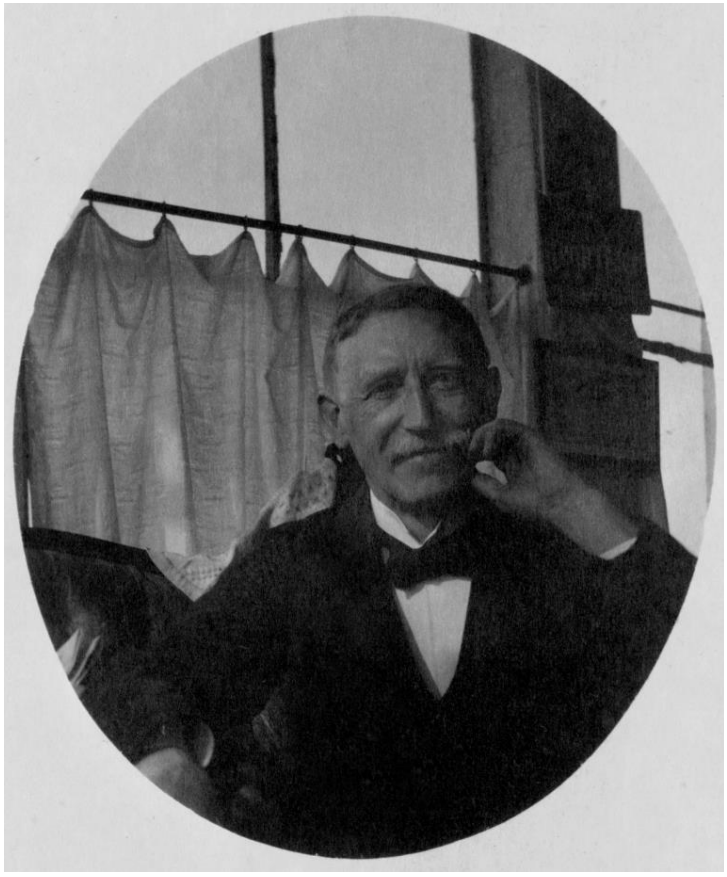

Johanne Agerskov ble garantert mer sårbar overfor angrep fra mørket etter hennes manns, Michaels død i 1933. Dette portrettet er tatt av datteren, Inger og befinner seg i privat eie.

Under: To portretter av Michael Agerskov, begge fra hans datters, Inger Agerskovs fotoalbum. Til venstre ser vi den unge Michal, og til høyre et utsnitt fra et bilde tatt i 1931, to år før hans død. Foto: Privat.

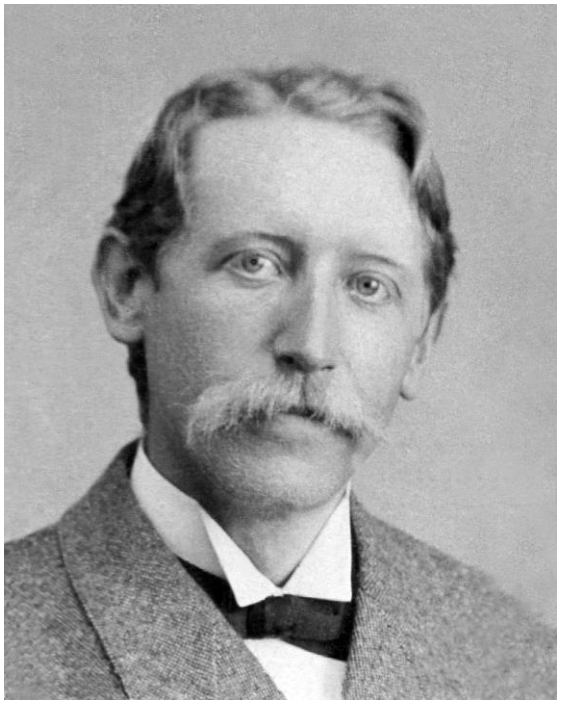

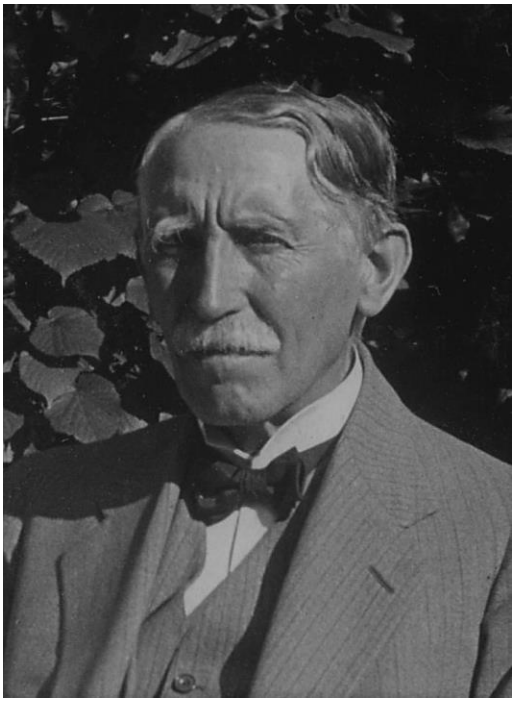

Kapittel 11: "*Den tiltagende ateisme"*, side 85-90.

Etter noen måneders etterlengtet pause fra studiene av Christian Eversbusch' (CE) formørkede skrift, *"Et forsvar for Bispebrevet* (BB) *og Johanne Agerskov"* (JA), er jeg nå klar, med fornyet energi, til å ta fatt på kapittel 11 i dette store forsvarsskriftet for mørkets makt over menneskene og for Guds fallitt på jorden. I kapittel 11 skal vi se at CE kun ser mørke over alt hvor han snur seg i den menneskelige verden. I hans øyne finnes intet positivt å skue, og ateismen brer om seg blant menneskene i høyt tempo. Om menneskenes forhold til religion skriver han f eks på side 85 at *"talrige meningsdannere i Vesten har haft hel til at dæmonisere al religion,…".*

Er dette virkelig en presis virkelighetsbeskrivelse av den vestlige verdens religiøse tilstand? At all religion er demonisert? Eller er dette synspunktet et utslag av CEs inderlige ønske om å gi BB rett i sine formørkede og pessimistiske fremtidsvisjoner? Det kan ikke være mye tvil om at det er det siste som er tilfelle. CE har sluttet seg fullt og helt til BB og må vel være nærmest forpliktet til å se mørket seire over alt, for derved å bekrefte sin egen teori om at BB i bunn og grunn handler om at det er menneskene som vender seg bort fra Gud og at Guds hjelp i realiteten er uønsket i den menneskelige verden, slik han har hentet fra Inger Agerskovs forvirrede brev fra 1938. Igjen sitter jeg med en følelse av tvil over hvorvidt CE virkelig selv tror på det han skriver. Det virker så hinsides all fornuft at jeg nesten ikke kan tro at han virkelig kan mene dette tøyset? Eller har han bevisst fordreid virkeligheten for å få absolutt alt til å stemme med BBS dystre fremtidsspådommer om en verden uten forbindelse med Gud?

På side 86 omtaler CE kirken som "komplett stillestående" og hevder at nyateismen er i kraftig vekst. Jeg undrer meg over hvor godt CE virkelig kjenner den danske kirken, og om det er store forskjeller på den danske og den norske kirken, for det bildet han tegner av troen og av kirken stemmer overhodet ikke overens med den virkeligheten jeg kjenner i Norge. Jeg har samarbeidet relativt ofte med prester gjennom mitt arbeid som lærer, og følger nok over middels godt med i hva som skjer i kirken og blant den troende menigmann. Mitt inntrykk er et *helt* annet en det syn CE forfekter. Både den offisielle kirken og folketroen er i stadig endring, og i Norge er f eks troen på at det finnes et helvete der de ikke troende skal lide helvetes pinsler helt på vei ut, både i forkynnelsen og blant de troende. I Norge er det bl a også gjort endringer i den nye oversettelsen av det nye testamentet slik at det i Fader Vår ikke lengre heter "led meg ikke inn i fristelse", men "la meg ikke fristes". Det som kjennetegner dagens kristentro, er et mindre og mindre fokus på dogmene, og en stadig større vektlegging av nestekjærlighet, omtanke og omsorg for alle lidende i verden. Ledende kristne, som f eks Seniorprofessor i teologi Notto R. Thelle har tatt til orde for at Jesu død på korset umulig skal forstås som en måte å blidgjøre en vred og hevngjerrig "Gud". Dette skrev han senest i en kronikk i Norges største avis, VG, i påsken 2011. Han tar riktignok ikke skrittet fullt ut og forlater alle spekulasjoner om Guds eventuelle medvirkning til korsfestelsen, men mener at Gud åpenbarte seg i korsfestelsen og viste sin natur, men dette er helt andre toner enn den dogmatiske forsoningslæren. For ikke mange månedene siden, kunne det også opplyses i offentligheten at nyere undersøkelser viser at blant de unge er andelen som regner seg selv som "personlig kristne" sterkt økende, og er nå på over 20 %!

Skjer det intet i Danmark som bare ørlite grann minner om utviklingen i Norge? I motsetning til CE er jeg personlig meget imponert over hvordan kirken har vist en beundringsverdig evne til å modnes i takt med menneskenes generelle modning på det religiøse området, og min forhåpning er at om ikke mange tiårene, så vil kirken nesten "av seg selv" ha kommet frem til en mye "sannere" kristendom, som ligger stadig tettere opp til den læren Jesus forkynte.

CEs pessimistiske visjoner er altså også på dette området helt ute av takt med hva som faktisk foregår i verden. Men med de formørkede brillene han betrakter verden gjennom, er det tydeligvis ikke plass til forhåpninger og fremgang, men kun seire for mørket.

Jeg synes heller ikke man bør undres over at mange selvstendig tenkende mennesker ikke føler seg hjemme i kirken eller i noen annen trosretning for den saks skyld, for de åpenbare selvmotsigelsene og meningsløshetene i alle trosretningene gjør at mennesker med et høyere krav til logikk og sammenheng ofte på et tidlig stadium i sitt liv avviser religionene, og senere ikke finner tilbake til sin barnetro. Kanskje kan disse finne interesse av VmL når dette verket blir bedre kjent, og de kan erfare en guddom som er tvers igjennom kjærlig og barmhjertig, som verken har drept sin eneste sønn, krever at man skal følge et morass av påbud og forbud, eller oppfordrer til "hellig krig", men som er en allkjærlig og allmektig faderskikkelse for alle: Stor som liten, rik som fattig, uansett rase, kjønn eller seksuell legning, og som ikke setter noen foran andre, men som elsker hvert eneste menneske med en ubegrenset og aldri sviktende kjærlighet!

CE henviser også til at det i de nordiske landene skjer endringer i religionsundervisningen i de nordiske landene. Det er ganske riktig at det "gamle" kristendomsfaget har gjennomgått store endringer de siste årene, og har gått over til å bli et fag der alle religionene er blitt mer likestilte, men dette og det at enkelte mener at religionsundervisning ikke burde være skolens oppgave, men at det burde besørges av de enkelte menighetene, kan vanskelig oppfattes som en generell devaluering av troens betydning i samfunnet. VmL går jo f eks inn for at vielser ikke skal foregå i kirkene, men bør være en ren samfunnsmessig ordning, uten at man dermed kan påstå at VmL går inn for at kirkens betydning skal reduseres – det er kun tale om en organisatorisk endring. Men den som ønsker det, kan sikkert se djevelen spøke i enhver liten endring i organiseringen av kirken og trosopplæringen.

Nei, jeg gir ikke særlig mye for pessimisten og dommedagsprofeten CEs virkelighetsbeskrivelse. Der den med et lyst og optimistisk sinn kan se gledelige endringer i lysets retning, ser mørkeprofeten CE kun elendighet og formørkelse. Men heldigvis tar han grundig feil. Jeg er personlig overbevist om at Gud står bak den langsomme endringen av kirkens trosinnhold, og jeg ser tydelige tegn som viser at kirkens troslære langsomt men sikkert nærmer seg VmL, slik at de to en gang i en forhåpentligvis ikke alt for fjern fremtid langsom kan smelte sammen, og kirken gjennomfører den lenge etterlengtede reformasjonen som egentlig var planlagt i Danmark i 1920 og de nærmest følgende årene. Med tanke på den formørkede retningen de danske utgiverne av VmL har valgt, og det utilslørte hatet til kirkens representanter som forlagets bok til forsvar for BB er gjennomsyret av, er det kanskje mer sannsynlig at en fremtidig reformasjon av kirken vil finne sted i Norge? Vel, vel, fremtiden får vise det!

CE avslutter sin ensidige gjennomgang av troens nåtidige tilstand med å gjenta:

"Gud kan vanskelig opretholde en forbindelse til mennesker, der <u>fuldt bevidst fravælger Ham.</u> Gud krænker jo aldrig menneskets fri vilje."

Den stakkars Christian Eversbusch, han har ikke forstått særlig mye av Guds vesen. Gud krenker selvsagt ingen ved å opprettholde en forbindelse gjennom f eks den lysstrømmen som Han lar tilflyte enhver ved unnfangelsen, og som aldri stanser så lenge vedkommende lever. Hvordan i all verden skulle det kunne være en krenkelse? Er det en krenkelse av den enkeltes vilje at Gud sørger for at vedkommende opprettholder det livet Gud har gitt ham/henne inntil vedkommende eventuelt selv ber om å tilintetgjøres? Selvsagt ikke, og på dette feltet avslører CE en slik uvitenhet at man nesten ikke kan tro at han er en VmL-tilhenger!

På side 87 er det også at CE gjør en av sine visitter til undertegnedes mange artikler om BB, hevder at jeg ikke forstår menneskets fri vilje og derfor når *"frem til de uhyrligste påstande om, at Gud kan love eller garantere fremskridt for oss mennesker".*

Tja, meg bekjent har Gud både lovet og garantert oss at vi alle en dag vil ha gjort oss ferdig med våre liv på jorden, slik at jordkloden kan tilintetgjøres og vi alle kan fortsette vår vandring på lysets planeter, så at Gud kan både love og garantere oss fremskritt kan vel ikke være sånn helt bort i hampen galt, eller hva?

Men jeg er etter hvert blitt litt usikker på hva det er som skal være så uhyrlig med min forståelse av Guds utsagn i VmL angående snarveien. Er det 1: At jeg mener at Gud kunne love at snarveien ville lykkes som er så uhyrlig, eller er det 2: At Gud kunne love at bedre tider ville opprinne for alle dersom snarveien lyktes?

Dersom det er tilfelle 1 som er så uhyrlig, så er det faktisk ikke det jeg hevder i den artikkelen CE siterer fra, men for å få med hele min mening må man foreta et større tekstutsnitt enn det han har gjort. Jeg skriver f eks noen linjer ovenfor CEs sitat følgende:

Og Gud la ikke skjul på overfor Kristus at om de ville følge denne *snarveien,* så ville lysets seier over mørket inntre på et langt tidligere stadium enn de ellers kunne ha håp om.

"Min Søn, jeg siger dig: ville I følge denne Vej, da kunne I, med Menneskene til Midlere og Hjælpere, inden eet Sekel er svundet, drage alle de dødes Aander bort fra Jorden tilbage til Lyset og Livet - og da ville renere og lysere Tider snart oprinde for eder alle." (Ardors beretning).

Dette utsagnet kan i mine øyne ikke oppfattes på noen annen måte, enn at Gud gjennom sin allvitenhet allerede her var klar over, at dersom Kristus og de yngste gjennomførte *snarveien,* så ville de klare å vinne alle de "døde" tilbake, og "renere og lysere Tider (ville) snart oprinne for (eder) alle"! Kristus kunne vanskelig oppfatte dette som noe annet enn et løfte fra Gud om at lyset ville seire dersom de yngste ville velge *snarveien*, og at denne lysets seier i den åndelige verden, ville medføre at *lysere og renere tilstander ville opprinne for alle Guds skapninger."*

Jeg må be CE og alle som er enig med ham, å studere tydelig hva Gud lover i de siterte linjene fra VmL, og så lese min utlegning av Guds egne ord, og så se om jeg gjengir Ham på en måte det ikke er dekning for. Sier ikke Gud rent faktisk til Kristus at dersom velger å følge snarveien så vil de kunne dra alle de jordbundne åndene tilbake til Lyset, og da "*ville renere og lysere Tider snart oprinde for eder alle."*

Om det er slik at jeg her gjengir Guds egne ord feil, så er jeg i hvert fall ikke selv i stand til å se hva som er galt i min gjengivelse. Men legg altså merke til at Gud ikke sier at de vil seire uansett, det hele er jo avhengig av at de faktisk følger snarveien, altså følger denne planen som Gud har lagt. Og det gjorde de yngste, med den følge at snarveien lyktes.

Hva som i hvert fall står helt tindrende klart i VmL, er at Gud lover at dersom snarveien lyktes så "*ville renere og lysere Tider snart oprinde for eder alle"* og kan dette bety noe annet enn at Gud lovet de yngste at menneskene ville oppleve fremgang? Eller var det bare de yngste som ville oppleve de renere og lysere tidene og ikke menneskene? Sier det ikke seg selv at dersom de yngste ville oppleve lysere og renere tider, så ville det også reflekteres i jordelivet?

Men for å spørre på en annen måte: Tror ikke CE og hans medsammensvorne at da Gud ba Kristus om å følge snarveien i stedet for å inkarnere på nytt som menneske, så var det fordi Gud visste at forholdene lå til rette for at snarveien ville kunne lykkes? Som en analogi til dette kan man jo se på Guds påbud til Kristus som alltid å søke etter Josef av Arimatea da han vendte hjem etter sitt liv som Jesus, og hans bror ikke returnerte. Gud visste hele tiden hvor Josef var å finne, men han viste det ikke for Kristus før den stunden inntrådte da Gud kunne se av Josefs sinnstilstand, at han sannsynligvis ville følge Kristus. Et godt eksempel på Guds allmakt, og på at Han er i stand til å vurdere alle faktorer, slik at han faktisk kan love fremgang dersom en plan følges. Men vel og merke: Det krever altså at planen følges! Det må være forutsetningen, og her kommer den frie vilje inn. Kristus og de yngste *kunne* jo ha valgt å ikke følge snarveien, og heller velge en annen strategi. Men det gjorde de altså ikke.

Jeg underkjenner altså ikke den frie vilje, men aksepterer at Gud kjenner hver enkelts tanker og hver enkelts sinnstilstand i den grad at Han er i stand til å forutse deres reaksjon med ganske sikker presisjon. Da Gud stilte de yngste og de eldste overfor mørket, visste han f eks såpass mye som at det var en god sjanse for at alle kunne seire, men at det var en like stor sjanse for at noen eller alle ville kunne falle for mørket. Hadde Gud ventet til de yngste og de eldste var så sikre på hvordan de skulle forholde seg, eller hadde han forberedt dem så grundig, at Han på forhånd kunne si at ingen ville falle, så ville det jo ikke eksistere et fritt valg. Men hva Gud kunne si med sikkerhet var jo at dersom de alle fulgte Hans anvisninger, så ville ingen falle for mørket, og lysere tider ville opprinne for alle!

Når det gjelder snarveiens sjanse for å lykkes, bør man også ta med i betraktning at den strategien Gud hadde uttenkt ikke baserte seg på at en eller noen ytterst få personer skulle gjøre de rette valgene! Kristus var ledsaget av mange av de yngste, og mange av de yngste var inkarnert som mennesker for om mulig å bistå Kristus og de yngste som deres jordiske medhjelpere! Det var altså ikke *bare* Johanne og Michael Agerskov som var inkarnert med det formålet å be for de jordbundne åndene. Om Agerskov'ene hadde sviktet var det inkarnert flere som Kristus kunne henvende seg til. Man må vel da anta at sjansene for at noen til slutt ville fatte lit til Kristus var relativt store. Men han trengte altså ikke å henvende seg til flere, fordi Johanne og Michael Agerskov var sitt ansvar bevisst og utførte sin del av planen til det fullkomne – ja, til mer enn det fullkomne, og de utrettet således langt i overkant av hva de egentlig hadde påtatt seg.

Personlig tror jeg at Gud visste med ganske stor sikkerhet at snarveien ville lykkes, til tross for den frie vilje, men kanskje har jeg for stor tro på Hans evne til å vurdere alle forhold. Kanskje var det en mulighet for at snarveien kunne ha mislykkes? Ingen av oss vet det med sikkerhet. Men at det er en *uhyrlig* tanke å tro på Guds evner til fremsyn i denne saken, synes jeg er å overdrive til det latterlige. Vi må heller ikke glemme at Gud faktisk har evnen til å påvirke alle de medvirkende partene underveis. Dersom Han ser at noen av Hans utsendinger vakler, eller at noen av menneskene ser ut til å bli overmannet av mørket, kan han gå inn og ta skytsengelens rolle og/eller trekke lyset tettere omkring vedkommende, og ved å forsterke tankeimpulsene kan Han faktisk påvirke vedkommendes valg. Dette er et forhold vi aldri må glemme, for Gud kan gripe inn hvor som helst og når som helst når det er nødvendig – men han krenker altså aldri den frie vilje – han tvinger ingen, så dersom noen *vil* velge mørket, så kan Gud til syvende og sist ikke stanse dem. Selv om det jo nettopp er dette CE hevder, når han påstår at Gud ikke ville tillatt at JA ble svindlet, men at Gud ville ha grepet inn og stanset svindelen. Og om Gud etter CEs mening kunne stanse JA da hun ble fristet av mørket, er det da urimelig å tro at han også hadde kunnet gripe inn og personlig sørget for at snarveien lyktes? Men, se, dette er CEs logikk, og ikke min. Gud griper ikke inn med makt når noen av

hans utsendinger velger feil. Han påvirker dem tankemessig i riktig retning, men valget er helt og holdent deres eget. Og selv Jesus feilet ved en avgjørende korsvei.

CEs temmelig hånlige omtale av undertegnedes og flere andre BB-motstanderes manglende forståelse av den frie viljes betydning står forøvrig i en grell kontrast til CEs helt uforståelige synspunkt at JA ikke *kunne* feile, fordi noen lover i lyset, som CE ikke kan gjøre rede for hvor han har hentet fra, gjorde at hun var blitt *uangripelig* for mørkets makt. Johanne Agerskovs frie vilje var altså satt ut av spill, og hun kunne ikke gjøre feil som medium, ifølge CE. Jeg kan følge CE så langt som til at Gud kunne forutse at JA ikke kunne feile dersom hun alltid fulgte de anvisningene hun hadde fått av sin åndelige veileder, men så snart hun begynte å stole på sin egen evne til å gjenkjenne Leo, og ikke fikk hvert ord gjentatt og godkjent i Guds navn, så var sjansen der for at en av de eldste kunne snike inn et forfalsket budskap.

CE bruker flere sider på å argumentere for at Gud ikke på forhånd vet hva den enkelte vil velge, da Han har begrenset sin forutviten på dette punktet, slik at ingen skal ha grunn til å klandre Ham for på forhånd å kjenne ens valg uten å kunne forhindre det. Men hva CE ikke synes å innse, er at selv om Gud ikke presist kjenner den enkeltes valg, så har han ikke redusert sine *evner!* Gud er således fullt ut i stand til å forutse alle mulige utfall av alle mulige valg, og også til å kunne vurdere sannsynligheten for at den enkelte skal lykkes eller mislykkes. Man må ikke se seg fullstendig blind på denne selvpålagte begrensningen fra Guds side, og frata Ham enhver evne til å vurdere fremtiden. Vi vet fra VmL at Gud aldri planlegger mer enn en inkarnasjon av gangen, men derfra til å mene at Gud intet reflekterer over fremtiden utover ett enkelt livs varighet, blir litt for enkelt etter min mening. Han tar ikke sine avgjørelser om fremtiden før Han ser den enkeltes valg, ja, det er riktig, men det betyr nødvendigvis ikke at Han ikke ser ulike utviklingsmuligheter inn i fremtiden.

CE kommer på side 89 tilbake til de totalitære regimene og deres hjernevasking av innbyggerne, ved f eks å innpode dem en ateistisk tankegang. CEs teori er jo at dette ville ha *"utelukke enhver forbindelse til Gud".* Det er vanskelig å forstå at en som slutter seg til tankene i VmL virkelig kan gå inn for noe slikt. Som jeg tidligere har påpekt, så opprettholder Gud forbindelsen til hvert eneste menneske uansett om vi vandrer i det reneste lys eller i det dypeste mørke – Han følger oss ustanselig uansett. Den uavbrutte lysstrømmen som han lar tilflyte oss alle avbrytes aldri, og skytsengelen følger alltid hver enkelt i vedkommendes liv og søker å påvirke sin myndling til å følge sin planlagte retning i livet! Har CE glemt alt dette?

Jeg synes dessuten CE er altfor pessimistisk når han vurderer et totalitært styres evne og mulighet til å styre det enkelte individs tanke. Den uutviklede menneskeånden vil kanskje underlegge seg regimets ideologi i ett og alt, men hva med de vidt fremskredne menneskeåndene og de yngste? Intet regime er i stand til å binde deres frie tankes kraft over lang tid og før eller siden vil alltid regimet bryte sammen under opposisjonens motstand – det viser historien! Intet totalitært regime har kunnet eksistere i det uendelige.

På siste side i dette kapittelet, på side 90, kommer CE med et utsagn som viser med all tydelighet at han overhode ikke er i stand til å foreta en helhetsvurdering av situasjonen i 1938, når han skriver:

"Såfremt de Ældste havde fået held til at opretholde sådanne samfund rundt om på jorden, hvad havde Gud da haft at arbejde med? Hvad havde Han da kunnet stille op? Gud tvinger jo ingen."

Det problematiske med dette utsagnet, noe som tydeligvis ikke har falt CE inn, er at i 1938 så var det bare få år til den aller siste av de eldste ville være inkarnert på jorden! Det var således

ikke mulig at slike totalitære regimer som dem CE beskriver kunne bli opprettholdet av de eldste i mer enn maksimum 40-50 år. Og det er en meget kort varighet sett i historisk sammenheng. Skulle en så kort tid som 40-50 år med totalitære styrer være tilstrekkelig til at Gud ville oppgi hele menneskeheten for flere millioner år for å la dem synke ned i mørke, synd og ugjerninger? Gud og de yngste visste jo utmerket godt at det bare var en ganske kort tid igjen så ville alle de eldste være tilbake i lysets verden! I ca 1980 ville det altså ikke være igjen en eneste inkarnert av de eldste, og ingen jordbundne heller! Alle ville befinne seg på planeter i Guds rike! Nei, dette forholdet synes ikke CE å ofre en tanke.

Helt til slutt i kapittel 11 kommer CE forøvrig med en, i hvert fall for meg, overraskende avsløring. Han skriver:

"Med disse overvejelser over den frie viljes og gudsfornægtelsens betydning i et større perspektiv siges naturligvis ikke, at Gud endnu sidder – pro et contra – og overvejer, om Han skal bryde forbindelsen til menneskeheden."

Dette fremstår i mine øyne som en helt absurd konklusjon på CEs argumentasjon så langt i hans forsvar for mørkets seier over Gud og menneskene. Han har jo vist eksempel etter eksempel på hvor elendig det er gått med menneskeheten siden 1938, og hele hans argumentasjon bygger jo på at menneskeheten i 1938 samlet hadde vendt seg fra Gud og at Gud ikke kan hjelpe der hvor Hans hjelp ikke er ønsket. Det står dessuten uomtvistelig og udiskutabelt i BB at Gud ikke evner å hjelpe menneskene før VmL er knesatt, og det må vel selv CE innrømme at det er VmL ikke!? Altså har Gud ikke vært i stand til å hjelpe menneskene i den tiden som er gått fra 1938 og frem til i dag, om vi skal stole på BBS egne utsagn.

Men selv om alle de faktorene som ifølge BB måtte være oppfylt for at Gud måtte velge å bryte all forbindelse med menneskene synes å være oppfylt: Bispene sviktet, ingen reformasjon fant sted hverken i Danmark eller noe annet sted på jorden, VmL forble like ukjent, så likevel avbrøt altså ikke Gud forbindelsen og Han vurderer heller ikke å gjøre det? Det er så man får lyst til å brøle ut: Jammen, hvorfor står det i BB at det var akkurat dette Han ville gjøre da? Hvorfor? Og hvorfor ombestemte Han seg? CE har jo fortalt oss at de danske bispene var den absolutt siste desperate utveien Gud hadde – og de sviktet!

Burde ikke CE ha ofret dette særdeles påfallende ubesvarte spørsmålet litt plass? Har han ikke oppdaget at hans skrift på dette punktet er fullstendig selvmotsigende? Hvorfor sendte "Gud" ut et brev der "Han" forteller at han ikke er i stand til å hjelpe menneskene mer, og muligens må avbryte all forbindelse med dem, dersom ikke den danske kirken blir reformert på grunnlag av VmL, når "Han" likevel ikke gjør alvor av trusselen når det han krever ikke blir oppfylt? Har ikke CE selv lurt litt på dette?

Til slutt i dette kapittelet vil jeg også legge til at kirkens tilbakegang er omtalt og forutsett i VmL-verkene. Som en følge av det manglende oppgjøret med de gamle fornuftsstridige dogmene, faller flere og flere vekk fra statskirken. Og som omtalt i VmL: Når kirkens krise bare blir stor nok, vil dens myndigheter begjærlig gripe VmLs budskap og gjøre det til kirkens. Vi som er tilhengere av VmL, kan ganske rolig vente på at dette skal inntreffe!

Kapittel 12: *"Memoria damnata"*, side 91-97.

Jeg fortsetter relativt hurtig med mine analyser nå som jeg er kommet i gang igjen, og starter på kapittel 12 i Christian Eversbusch'(CE) bok til forsvar for Bispebrevets(BB) sannhet, for jeg må innrømme at jeg er i ferd med å gå inderlig lei av å beskjeftige meg med hans forvirrede og formørkede tankeverden. Det er tungt i lengden å se sitt eget verdensbilde bli så til de grader forvrengt og forfalsket, og å bli konfrontert med så mange misforståelser og feiltolkninger. Det kan best sammenlignes med å vasse i gjørme, og det eneste man ønsker er å komme seg fortest mulig vekk fra det hele. Men jeg har satt meg fore at jeg ikke vil gi meg før jeg har gjennomgått hver eneste side av CEs skrift, så jeg gir meg ikke før jeg er kommet helt til slutten.

Kapittel 12 fortsetter i samme spor som de sist forutgående med CEs spekulasjoner for å sannsynliggjøre at det *kunne* gått så uendelig mye verre etter andre verdenskrig, dersom de totalitære regimene hadde vunnet krigen. Dette er et hovedpoeng for ham, fordi hans tolkning av BB er at det ble utsendt som en siste desperat handling for å forhindre noen grusomme katastrofer som truet menneskeheten, og at det i realiteten var menneskene som avbrøt forbindelsen med Gud og ikke Gud som muligens måtte avbryte all forbindelse med dem. Dette selv om hans kanskje viktigste kilde, Inger Agerskov, i sine brev til forsvar for BB er helt klar på at det faktisk var tale om at Gud ville avbryte all forbindelse med menneskene, for å sette dem i "skammekroken" som hun uttrykker det, hva det da også står tindrende klart i selve BB. Men CE gjør sitt beste for å pynte på dette grusomme scenarioet, etter forbilde av mange kristne som har forsøkt å pynte på den gamle forsoningslæren for å gjøre den mer spiselig.

Det store problemet knyttet til CEs strategi, er at han glemmer å ta hensyn til noen særdeles viktige faktorer i sine spekulasjoner. Og han overser eller utelater bevisst å reflektere over viktige ubesvarte spørsmål som reises av hans tankespinn. Jeg skal ikke gjenta alle disse spørsmålene til det kjedsommelige, men man kan etter min mening ikke la være å drøfte hvordan det kan henge sammen at Gud likevel kunne fortsette å hjelpe menneskene, og kunne opprettholde forbindelsen til menneskene uten å bryte den, *til tross for at det som påpekes i BB som forutsetninger for at det mest grusomme ville inntreffe, ble oppfylt*, uten å miste sin troverdighet fullstendig. CE gjentar flere ganger at de syv danske bispene var Guds siste desperate håp for å unngå at verdenshistoriens verste katastrofer skulle inntreffe, og alle vet at bispene sviktet, men likevel inntraff ingen av grusomhetene? Må det ikke ha lydd et himmelropende "HVORFOR" i CEs ører? Hvordan har han *kunnet* unngå å oppdage dette gigantiske mysteriet? Er hans ører lukket for alle tanker som ikke følger hans eget resonnement? Tror han ikke på det som står i BB overhode?

I kapittel 12 kommer CE inn på et i og for seg meget interessant emne, nemlig hvordan et regime kan være i stand til å utradere enkeltpersoner fra sin historie. Et fenomen som går under betegnelsen "memoria damna" – "forbannet være hans minne". Og CE hevder, med støtte i et avsnitt på side 18 i BB, der det heter at de eldste bestemte seg for i fellesskap å føre en åndelig kamp videre mot Gud og de yngste, at det ville være sannsynlig at de eldste ville forsøke å utrydde menneskenes erindring om eksistensen av Gud, slik at de heller ikke ville finne på å be for ham.

Nå må jeg innrømme at jeg har litt vanskelig for å se for meg hvordan de stadig inkarnerte eldste skulle være i stand til å ta en bestemmelse i fellesskap om å føre en felles kamp videre. Kom disse eldste sammen i massemønstringer i søvnfrigjort tilstand der de førte diskusjoner med hverandre og tok felles avgjørelser? I så fall er det det første vi hører om et slikt fenomen, og CE har jo tidligere i sitt skrift argumentert for at det var ytterst få av disse eldste

som beholdt sin evne til å bevege seg over store avstander fra legemet under søvn, og dermed faller jo muligheten helt bort for at store skarer av dem kan ha møttes. Og det som kjennetegner de eldste var jo deres *manglende* evne til å samarbeide. Det mest typiske karaktertrekk for noen som er besatt av mørket, er splittelse, og at de eldste skal ha hatt evner til å legge en felles strategi er etter min mening helt utenkelig. Sitatet fra BB om at de eldste bestemte seg for *i fellesskap* å kjempe mot Gud og de yngste må derfor være tvers igjennom falskt, etter min mening – for det var disse formørkede vesenene rett og slett ikke i stand til. De kjempet en og en i en alles kamp mot alle i en uavbrutt maktkamp. Og om det kan være tale om at de fulgte en plan, så må det ha vært Ardors eteropptegnelser som styrte dem, og han kan jo ha lagt planer for ett stort og utbredt autoritært rike, men selv innad i et slikt rike ville en ustanselig rivalisering og maktkamp foregå, som etter all sannsynlighet ville rive riket i stykker innenfra, slik alle tidligere riker der de eldste har overtatt makten har gått til grunne!

CE er innom flere forfattere og trekker frem gode eksempler fra historien på at enkeltpersoner som er blitt "persona non grata", systematisk raderes ut fra historiebøkene, men virker det realistisk at de gjenværende inkarnerte eldste etter Ardors omvendelse skulle kunne klare å *utradere* minnet om Gud i den menneskelige verden? Og virker det troverdig å utnevne George Orwell, som er CEs viktigste kilde mht et fremtidig totalitært styre på jorden til en *seer*? CE skriver:

"Havde Anden verdenskrig fået et annet utfald, end den fik, mener jeg, det er nærliggende at forestille seg, at et eller flere totalitære rædselsregimer ville have bedrevet en så konsekvent memoria damnata mod alle uvelkomne idéer, at selve tanken om Gud på længere sikt kunne være blevet udryddet. De Ældstes måder at underkue og styre menneskers tanker på i de historiske epoker, vi netop har strejfet, kunne formentlig sagtens have fået det resultat, hvis blot man havde ladet dem virke over længre tid, og hvis blot styret, der brugte dem havde været tilstrækkeligt magtfuldt og velcementeret.

Hvordan man vedligeholder et terrorregime og dets evne til at udelukke alle forbudte tanker, var netop hva arkitekterne bag Big brother-styret i George Orwell fremtidsgyser 1984 funderede over. George Orwell var en seer."

Det er jo ikke noe galt i å fundere over dette, slik CE gjør, men det problematiske ved hans refleksjoner er at han som vanlig mangler et helhetsperspektiv som inkluderer alle viktige faktorer, som helt utelukker at det han her beskriver skulle ha kunnet bli virkelighet, f eks *tidsperspektivet*. Den høyst begrensede tiden de gjenværende eldste hadde til rådighet som mennesker setter nemlig en uhyre effektiv stopper for CEs spekulasjoner! De eldste hadde nemlig ikke mer enn ca 40 år igjen å leve som mennesker, og garantert ikke mer enn 50, og i løpet av disse årene ville de gradvis dø ut og bli færre og færre! Hvordan i all verdens navn skulle disse langsomt svinnende eldste klare å *hviske ut* minnet hos menneskene om Gud, i løpet av bare i overkant av 40 år? Mange av de menneskene som var født og hadde fått sin religionsopplæring i 1938 levde jo stadig vekk da den siste av de inkarnerte eldste døde en gang ca 1980! Og at et slikt totalitært styresett skulle føres videre og opprettholdes av menneskeåndene synes helt urealistisk. Man trenger ikke gjøre annet enn å skue til vår store nabo i øst, Russland for å se hva som skjedde med det totalitære styresettet der da de siste eldste døde ut: det brøt fullstendig sammen i løpet av mindre enn et tiår! Derfor fremstår det som helt og holdent utenkelig, ja, nærmest lattervekkende når CE i fullt alvor taler om hva som kunne bli resultatet dersom et totalitært styresett hadde fått virke over lang tid. Og nei, George Orwell var nok definitivt ikke en *seer*! Han var kun forfatter, om enn en dyktig en!

For meg fremstår det ikke som annet enn tragikomisk når CE på side 96 skriver:

"Når generation efter generasjon voksede op uden kendskab til Hans eller den oversanselige verdens eksistens, ja, havde lært at forbande alle andre tanker end styrets, så ville det selvsagt være en umulighed at forestille sig et menneske bede. Ja, for hvordan henvende sig til et væsen, ens tanke verken kender eller har ord for?"

Hvordan man skulle klare å presse inn generasjon etter generasjon i løpet av ca 40 år krever det jo en del fantasi for å forestille seg, og jeg må innrømme at jeg sitter og småhumrer litt over CEs forestillingsverden, der han tror at et slikt lite mikroskopisk tidsintervall skulle kunne utrydde ordet Gud fra menneskenes felles bevissthet, for lengre enn det kunne ikke et slikt regime eksistere, fordi de som skulle opprettholde det rett og slett var utdødd! Men det har visst CE glemt å tenke på i sin iver etter å sannsynliggjøre BBs grusomme spådommer.

Og han glemmer ikke minst å ta i betraktning at de eldste *aldri* maktet å underlegge seg hele jordens befolkning i et slikt skrekkregime selv i den perioden da Ardor fremdeles var mørkets fyrste, da helvetsessfæren fortsatt var en realitet og millioner på millioner av jordbundne ånder skapte store forstyrrelser i menneskenes liv. Og når de ikke klarte det da de sto på høyden av sin makt som mørkets herskere og slaver, hvorfor i all verden skulle de klare å skape og opprettholde et slikt verdensomspennende rike, etter at lyset hadde vunnet den endelige seieren i den åndelige verden og Ardor og alle de jordbundne åndene var vendt hjem og helvetessfæren slettet? Og hvordan i all verden skulle et slit regime opprettholdes av menneskeåndene i millioner av år? Det er jo komplett absurd!! Straks de siste eldste var utdødd, ville mørket helt mangle geniale, men onde representanter som kunne stå i veien for menneskehetens vandring fremover mot lyset. Og den siste store anstøtsstenen, Ardors eteroppregnelser, ville garantert ikke ha kunnet føre til opprettholdelsen av et terrorregime av de dimensjonene CE beskriver, nå når de eldste ikke lengre kunne føre kampen i egen person.

Nei, jeg kan ikke karakterisere CEs spekulasjoner som annet enn en ren eventyrfortelling, forfattet på meget sviktende evner til å bedømme realitetene. Og jeg kan dessverre ikke si annet enn at selv om CE tydeligvis har en viss kjennskap til rene overfladiske fakta fra VmL, så mangler han enhver dybdeforståelse av verket.

Mot slutten av dette kapittelet, på side 96, hevder CE at det er en kjensgjerning at det er Leo (Rasmus Malling-Hansens ånd) som har inspirert Johanne og Inger Agerskovs brev til forsvar av BB fra 1938, og han hevder at det er relativt tydelig at det er Leo som har brakt deres tanker inn på noen alt ødeleggende diktaturer og/eller kriger. Han skriver:

"At mulighetden for nogle altødeleggende diktaturer og/eller krige er blevet indskudt i JA's tanke af Leo, fremgår forholdsvis tydelig af brevene til Christian Jørgensen. I skrivelsen af 17. marts '38(på s. 8) opholder JA sig således en del ved tanken om, at bogen V.m.L. kan gå til grunde – og hvordan skulle dét kunne ske, hvis ikke pga. krige eller areligiøse diktaturer? Også IA dvæler i sit brev af 10. marts ved denne tanke (s. 4-5). Slønt både mor og datter de nævnte steder reagerer på en spekulation af Chr. Jørgensen, og altså ikke selv fører drøftelsen ind på emnet, må det antages, at Leo har godkendt betragtningernes relevans; efter Agerskovs opgivelser er det jo ham, der står bag brevene til Chr. Jørgensen. Og efter Agerskovs opgivelser ved vi jo tillige, at JA altid sikrede sig Guds accept af sine breve under bøn – samt at hun stod helt inne for de breve, hendes datter besvarede på hendes vegne."

Dette avsnittet i CEs bok er meget viktig å merke seg, for her fremsetter CE en del udokumenterte påstander som er høyst tvilsomme! Når han skriver at Agerskovs har oppgitt at det er Leo som står bak brevene til Chr Jørgensen fra 1938, så kan jeg ikke se at han kan oppgi en eneste kildehenvisning som bekrefter dette. Det er riktig at JA skriver i et av brevene at datteren fikk inspiratorisk hjelp fra oversanselig side når hun skrev, men legg merke til at

hun *ikke* skriver at det var Leo som inspirerte datteren! Er det ikke ganske sannsynlig å tro at dersom Leo dikterte eller inspirerte til brevene, så ville JA si det rett ut, at brevene bli til etter tankeinspirasjon fra Leo? Men det skriver hun altså ikke. Og en såpass vag formulering, som at datteren mottok inspiratorisk hjelp fra oversanselig side, er ikke noe sikrer "bevis" på at brevene ble inspirert eller diktert av Leo, enn om f eks jeg, som sitter og skriver dette, påstår at jeg mottar inspiratorisk hjelp fra oversanselig side. Hvem kan kontrollere eller verifisere det? Det er kun en påstand, som IA kanskje har brakt videre til sin mor, som så har skrevet det i sitt brev. Nei, det eneste som kunne verifisere denne påstanden med en viss sikkerhet, var om JA selv skriver like ut at brevene var diktert eller inspirert av Leo. Og skriver hun det noe sted? Nei, hun skriver tvert imot dette i brevet til Christian Jørgensen, 26. mars 1938:

"Dernæst vil jeg pointere – skønt min datter har sagt det samme i sit Brev – at Leo ikke oftere giver Kommentarer til noget som helst. Hans arbejde med "V. M. L." er forbi!"

At noen, etter å ha lest ovenstående utsagn fra Johanne Agerskov, fremdeles påstår at Agerskov selv oppgir at det er Leo som står bak brevene til Chr Jørgensen i 1938 er jo et ganske uforståelig mysterium. Og hva som gjør at CE ikke makter å oppfatte at JA sier like ut at Leo «ikke oftere giver Kommentarer til noget som helst, fordi hans arbeide med VmL er forbi», ja, se det må forbli en gåte. Er det ønsketenkningen som har blindet ham? Jeg vet ikke. I et senere kapittel skal vi se at CE støtter seg på noen brev fra bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse, der det påstås at JA *alltid* fikk hjelp av Leo til sine brevbesvarelser. Disse brevene er underskrevet av bestyrelsen i Selskabet, Sigurd Folmer-Hansen, Knud Brønnum og *Inger Agerskov*. Personlig finner jeg det oppsiktsvekkende at Inger Agerskov har underskrevet flere brev der denne påstanden fremsettes, for både hun og moren skriver i sine personlige brev i denne perioden at Leo intet mer har å tilføye! Kan utsagnet i JAs brev om at *Leo ikke lengre gir kommentar til noe som helst*, og at *hans arbeide med VmL er forbi* virkelig bety at det er Leo som har inspirert hennes brev? Det virker helt utenkelig på meg, og det setter Inger Agerskovs virkelighetsoppfattelse i et tvilsomt perspektiv! Jeg mener hun må ha underskrevet på bestyrelsens brev mot bedre vitende, og hun fremstår for meg gjennom sine brev som en ikke særlig tillitvekkende person, for ikke å si ikke særlig sympatisk. Dette styrker meg i min egen oppfattelse av at Inger Agerskov var en av de eldste, og jeg har tidligere lansert henne som en mulig forfatter av BB. Hun var jo brevets fremste forsvarer, og hennes egne brev til forsvar av BB er bygget opp på en meget kalkulert måte, der hun makter å snike inn noen falske premisser, som til slutt leder frem til at det blir en helt naturlig følge av den logiske oppbygningen at Gud må avbryte forbindelsen med menneskene. Og vi ser også i dag hvordan Inger Agerskovs brev til forsvar for BB er blitt den kanskje aller viktigste kilden dagens forsvarere av BB støtter seg på for å sannsynliggjøre brevets ekthet. Og det ville være en følgerekke fullt ut verdig de eldste, dersom Inger Agerskov først i søvnfrigjort tilstand klarte å narre sin mor til å motta et tankediktat som var forfattet med det målet å forfalske innholdet i VmL, og når brevet var blitt en realitet og ble angrepet av tilhengere av VmL for å stride mot VmL, så kunne Inger Agerskov, selve forfatteren av brevet, forsvare det overfor kritikerne. Hvem kunne vel utføre et slikt forsvar mer effektivt og overbevisende?

Det er definitivt ikke sant, slik CE også påstår, at vi vet at JA *alltid* fikk *alle* sine brevbesvarelser bekreftet i Guds navn før hun sendte dem ut. Vi vet at dette er riktig når det gjelder de første tiårene av hennes virksomhet som medium, men vi vet *intet* om at hun gjorde det også i 1938, da hun var meget syk og svekket. Hun forteller bla a til Jørgensen at hun ble fryktelig sliten bare av å skrive de to brevene til ham - hvor meget mer sliten må hun ikke ha blitt av å gjennomføre alle de seansene som måtte til for å motta BB? Om hun gikk gjennom alle passasjene av dette brevet og fikk dem godkjent i Guds navn sier hun intet om, og det gjør

heller ikke hennes datter, til tross for at de til sammen skrev mange titalls brevsider til forsvar for BB. De nevner intet om at det er godkjent av Gud, bare at JA var blitt ufeilbarlig. På meg virker det som de er blitt temmelig desperate etter å bevis at BB ikke kunne være galt fordi de begge to visste godt at det *ikke* var godkjent av Gud avsnitt for avsnitt, slik prosedyren hadde vært tidligere i JAs "karriere". Om denne prosedyren hadde vært fulgt, hadde det ikke vært nødvendig med all den nærmest "krampaktige" bevisførselen, de kunne ganske enkelt ha sagt at de visste at brevet var ekte fordi det var godkjent avsnitt for avsnitt av Gud. Men det sier de intet om!

Det at JA i et av sine brev oppholder seg ved tanken om at VmL kunne bli utryddet fra verden, viser også bare at hun må ha glemt hva som står på side 32 i Supplement I:

"V.m.L. har fået indpas i den menneskelige verden, dens tanker og meddelelser kan aldrig udslettes og forsvinde".

Etter å ha sitert et avsnitt fra et av brevene til IA, der hun spekulerer over tilstanden under den perioden da Gud har avbrutt all forbindelse med menneskene for millioner av år, avslutter CE kapittel 12 med følgende utsagn:

"Et totalitært Mørkesamfund af den slags, jeg netop har beskrevet, kunne have udgjort baggrunden for denne hypotese fremsat af IA under Leos tankepåvirkning. Af denne hypotese fremgår jo også – hva der er nok så vigtigt – at Gud selvfølgelig ville finde veje til at bibeholde sin forbindelse til de mennesker, der måtte ønske den."

Det er nesten så man ikke tro hva som her står! Etter å ha skrevet nesten en hel bok til forsvar av Bispebrevet, der det står så krystallklart som det kan få blitt, at Gud muligens må avbryte *all* forbindelse med menneskene, påstår altså her CE "i forbifarten" at dette likevel ikke er riktig, for Gud vil likevel opprettholde forbindelsen til dem som måtte ønske det. Så all forbindelse betyr altså likevel ikke all forbindelse, det betyr bare forbindelsen til dem som ikke ønsker å være i forbindelse med Gud! Oh, hellige enfold! Størstedelen av menneskeheten kan altså komme til å beholde forbindelsen til Gud! Denne opplysningen fra CE er jo høyst oppsiktsvekkende, og slår jo bena vekk under nærmest alt han tidligere har skrevet om den avbrutte forbindelsen! Jeg må innrømme at jeg er sjokkert over denne mannens stadige krumspring! Han er altså likevel ikke tilhenger av at hva som står i BB er riktig?

Men hvorfor har ikke den godeste CE fortalt oss før at han ikke selv tror på alt det som står i BB? Som så mange andre spørsmål, må dette bli stående ubesvart som nok et uløst mysterium! Denne mannens evne til å sno seg omkring i BB, snart mene det ene og snart det andre, argumentere for og mot en sak med de samme argumentene – ja, jeg må visst bare slutte å bli forundret! CEs forsvar for BB og JA fremstår mer og mer som en usammenhengende sammenrasket samling argumenter som ikke "henger på greip", som vi sier i Norge!

Kapittel 13: *"Mulige veje at vælge"*, side 99-104.

Jeg går i gang med det nest siste kapittelet i Christian Eversbusch'(CE) bok til forsvar for Bispebrevets(BB) ekthet; Kapittel 13, som heter "Mulige veje at vælge". Jeg må innrømme at jeg fremdeles er mildt sagt forundret over hva CE avslører sånn litt i en bisetning på slutten av kapittel 12, om at han likevel ikke tar innholdet i BB på alvor. Etter å ha brukt nesten 100 sider på å forsøke å sannsynliggjøre ektheten av BB, så bruker han ikke mer enn en enkel setning på side 97 på å rive hele grunnlaget vekk under sine egne argumenter, når han avslører at han likevel ikke tror at setningen om at Gud kanskje vil avbryte all forbindelse med menneskene er riktig, fordi, som CE skriver, Gud vil selvfølgelig "finde veje til at bibeholde sin forbindelse til de mennesker, der måtte ønske den."

Kjære Christian Eversbusch: Hvorfor kunne du ikke ha fortalt oss lesere dette allerede på første side, slik at vi hadde visst under hele lesningen av de første 97 sidene av din bok, at du faktisk ikke mener det du hele tiden har hevdet? Jeg synes det er riktig dårlig gjort av deg, at du har narret oss lesere til å tro på at du forsvarer det som står i BB, og så har du hele tiden visst at du faktisk ikke tror at det som står der medfører riktighet? Her synes jeg nesten du er på grensen til å virke litt uærlig, min kjære Christian! For nå viser det seg altså at du er enig med oss motstandere av BB i at det umulig kan medføre riktighet at Gud kunne tenkes å avbryte all forbindelse med menneskeheten! Men kjære, vennlige Christian Eversbusch, dette faktum reiser jo unektelig et meget påtrengende spørsmål? Hvorfor i all verden står dette da i Bispebrevet, dersom det faktisk ikke er riktig? Er det bare en tom trussel fra "Guds" side?

Nei, jeg må innrømme at etter dette så har CEs bok tatt en helt ny vending, og man jo nesten ha lov til å spørre: Tror CE i det hele tatt på noe av det som står i BB? Når han er såpass lite bokstavtro i sin høyst personlige tolkning av spørsmålet om Gud kunne tenkes å avbryte all forbindelse, må jeg innrømme at det skulle være meget interessant å få vite sikkert hvilke andre utsagn i BB han har et like "fritt" forhold til. Men altså, vi kan fastslå at i følge CE betyr BBs utsagn om at Gud i lengden ikke kunne utholde å følge menneskenes lidelser og at Han kanskje ville bli nødt til å avbryte all forbindelsen med dem, utelukkende at han ville avbryte forbindelsen til de menneskene som *selv* først avbrøt forbindelsen med Ham, mens alle de andre ville han opprettholde forbindelsen med, det vil si kanskje størstedelen av menneskeheten, for så mange hadde vel en form for gudstro i 1938? Vel, vel, jeg må nesten gjenta at dette var en overraskende vending i CEs bok, selv om jeg kan komme til å trette leseren.

Men la oss gå over til kapittel 13 og undersøke om vi har flere overraskelser av samme kaliber i vente! CE starter opp kapittelet til å nedvurdere Gud og de yngste på det aller groveste, i det han påstår at dersom størstedelen av menneskeheten levde i en diktaturstat skapt av typer som Stalin, Hitler og Mao,…

"…da havde det naturligvis været aldeles frugtesløst at sende menneskehedens førere til Jorden. Som også IA er inde på i det netop citerede brev, var en lang pause i deres inkarnationer da blevet den eneste fornuftige utvej. Hermed var en ganske betydelig del af Guds forbindelse til menneskeheden i alt fald blevet afbrudt."

Vi kan altså fastslå at CE mener den eneste sannsynlige måten Gud kunne reagere på, dersom menneskene kom under tyranniets åk, var ved å la være å sende de yngste for å hjelpe dem til å forbedre sine kår. CE kjenner tydeligvis uhyre lite til Guds og de yngstes vesen og deres kjærlighetsfylde, men vi som kjenner VmL til bunns vi vet at Gud har lovet oss å følge oss selv om vi vandrer i det dypeste mørke, og de yngste har også lovet Gud at de aldri vil svikte

menneskene! Og CE er altså en av dem som utgir VmL! Jeg har nesten ikke ord igjen i mitt vokabular som er dekkende nok til å uttrykke den forundring jeg føler over å lese hva CE faktisk skriver. Kan det være hans egen mangel på empati med dem som lider som kan få ham til å tro at når menneskene lider som aller mest, ja, i *de øyeblikkene* da de trenger Guds og de yngstes hjelp *aller mest*, da skal altså både Gud og Hans utsendinger svikte dem? Utrolig!

Og det viser seg utover i kapittelet at det ikke bare er utsagnet fra BB om at Gud kan komme til å avbryte all forbindelse med menneskene CE mener seg berettiget til å moderere. Han mener også å vite at fordi Gud ikke kunne kjenne menneskenes valg og heller ikke kunne kjenne til omfanget av de Ardors planer som ville bli til virkelighet på jorden, så førte dette til at Gud valgte å trekke de verst tenkelige konsekvensene opp for Bispene og gjorde kirkereformen til en absolutt forutsetning for de yngstes fortsatte inkarnasjoner. For å sannsynliggjøre dette har CE funnet opp noen små tåpelige historier som skal vise hvordan man ikke sløser med tiden på unødvendige detaljer når man ber sine barn forlate et brennende hus. Men det er ganske langt fra å avstå fra å gå inn på forsinkende detaljerte forklaringer, og så begynne å true med f eks at man aldri vil se sine barn igjen om de ikke øyeblikkelig forlater huset. Skal man forsøke å lage forklarende historier må man holde seg mest mulig tro til det eksempelet man vil forklare, og jeg tror jeg kan si at i en slik akutt faresituasjon er det de færreste som vil begynne å utmale overfor sine barn hvor grusomt de vil bli straffet dersom de ikke gjør som man sier, slik BB gjør overfor de danske bispene og prestene. De fleste ville vel heller ha uttrykt sin store bekymring og kjærlighet så kortfattet som mulig! Så CEs forsøksvise forklaring på problemstillingen er således helt uten relevans og helt uten verdi. Etter min mening viser den heller det motsatte av hva CE ønsker å anskueliggjøre: Den viser hvor usannsynlig det er at Gud i en slik akutt fare som CE beskriver, skulle gi seg til å fremsette trusler om millioner av år med triste og tunge inkarnasjoner dersom ikke bispene følger Guds oppfordring! Slik gjør ikke en kjærlig far eller mor i en truende situasjon – det må vel heller sies å være det som er lengst unna å ville falle noen inn i en slik situasjon! Truer man sine barn til lydighet, når deres liv er i fare? Nei, nei og atter nei – og det gjør selvsagt heller ikke Gud! Men CEs mål med dette, er selvsagt å forsøke å moderere alle de truende utsagnene i BB, og dem er det mange av. Det er som sagt trusler om millioner av år med tunge og triste inkarnasjoner, om åndelig brennmerking, om Guds avbrytelse av all kontakt med menneskeheten og om grusomheter av uante dimensjoner som skal ramme menneskene osv. I og med dette kapittelet har CE nå vist at han ikke tar noe av dette på alvor, fordi det ifølge ham kun er en måte å trekke opp de verst tenkelige konsekvensene på. For, som CE skriver på side 100:

"Kort sagt: Bispebrevet er en advarselstale, ikke en risikoanalyse."

Med dette sier CE egentlig at intet av det som står i BB nødvendigvis skal tas alvorlig, for det er kun å regne som en advarsel. Igjen et meget oppsiktsvekkende utsagn, og det fritar jo i realiteten tilhengerne av BB fra å ta stilling til et eneste skremmende eller truende utsagn i BB, fordi det altså bare er skrevet for å skremme bispene til handling ved å trekke opp de verst tenkelig konsekvensene. Det er egentlig en meget utspekulert taktikk, for så kunne det i realiteten stått hva som helst i BB! I min forståelse må vi da ikke kunne kalle det som står i BB for annet enn "tomme trusler". Og så kan man jo vurdere med seg selv om det samsvarer med den kjærlige Fader vi kjenner fra VmL å komme med tomme trusler for å skremme sine barn til lydighet! Jeg vet godt hva jeg mener om den saken; Det vil selvsagt aldri skje!! Og denne taktikken fra CEs side fører også til at utsagnet i BB om at en reformasjon av den danske kirken var en absolutt forutsetning for at Gud skulle klare å fortsette å hjelpe menneskene ikke skal tas bokstavlig. Så det er vel her vi må lete etter hans svar på hvordan i all verden det kan ha seg at Gud faktisk fortsatt hjelper menneskene til tross for at det står i

BB at han ikke evner å hjelpe så lenge ikke VmL er knesatt. Og nå vet vi det: Det som står i BB skal ikke oppfattes bokstavlig – for det er bare et verst tenkelig scenario. Snakk om å gjøre det lett for seg selv! Men denne logikken har meget alvorlige følger for hvor stor tillit man kan ha til et brev som har "Gud" som øverste ansvarlig: Det kan være at alt som står der kun er skrevet for å oppnå en hensikt, og at innholdet ikke skal tas for bokstavelig. Hensikten helliger altså midlene! Og med dette synspunktet trekker i realiteten CE i tvil alt som står i VmL og tilhørende verker. Når det som står i BB ikke nødvendigvis er riktig, må det jo være like sannsynlig at det som står i VmL heller ikke er sannheten. Kanskje er det skrevet kun for å oppnå en bestemt hensikt?

Dette er ennå et meget godt eksempel på at CE selv gjør nøyaktig det han beskylder motstanderne for: Han påstår at det er vi som trekker i tvil hele VmL fordi vi påstår at JA ble narret til å utgi BB. Mens det i realiteten er han selv som trekker i tvil VmL, fordi han påstår at Gud kan tenkes å utgi et skrift som ikke er 100 % til å stole på, men der innholdet er bestemt ut fra at han ønsker å oppnå en bestemt hensikt, og ikke ut fra hva som er den absolutte sannheten! Dette har meget alvorlige følger for hele VmL! Til forskjell fra CE er jeg personlig overbevist om at det er grunn til å ta ethvert skrift som har Gud som øverste ansvarlige helt bokstavlig, og at alt som står der er sannheten! Det er også grunnen til at jeg avviser BB helt og holdent!

Ut fra CEs tekst så lang, kan vi trekke ut følgende essens: Gud så i 1938 at verden var truet av de mest grusomme katastrofene noensinne, som muligens kunne utslette alt liv på jorden, eller føre til at de eldste innførte et eller flere terrorregimer som underla seg hele jordkloden. Disse terrorregimene ville kunne virke over tusener av år, og gjennom hjernevasking av innbyggerne ville de eldste kunne klare å utviske selve begrepet Gud både fra menneskenes vokabular og deres hukommelse. Gud så at han sannsynligvis| ikke ville klare å avverge de grusomme konsekvensene av de truende eteropptegnelsene, men som et absolutt siste desperat forsøk, sendte Gud ved sine medhjelpere ut et brev til de danske bispene, der han utmalte de grusomste konsekvensene for dem dersom de ikke innen to år gjennomførte en reformasjon av den danske kirken, og han gjør bispene oppmerksomme på at dersom de ikke gjør dette, vil han ikke lenger kunne utholde å følge menneskenes lidelser, vil ikke være i stand til å hjelpe dem og vil muligens komme til å avbryte all forbindelse med dem slik at de kan synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger, at han og de yngste kan begynne helt forfra med å lede dem frem mot lyset igjen.

I kapittel 12 og 13 har vi så fått flere av de svarene jeg har etterlyst tidligere, idet intet av det Gud truer med i BB har blitt virkelighet, til tross for at de danske bispene *ikke* gjennomførte noen reformasjon. Og CEs svar til oss om hvordan dette kan henge sammen er dette: Vi skal ikke ta BB alt for bokstavlig, for Gud visste i realiteten ikke om grusomhetene ville inntreffe, men sendte ut BB som en sikkerhetsforanstaltning, der han utmalte de aller grusomste eventualiteter for de danske bispene for å "skremme" dem til å handle. CE sammenligner situasjonen med et brennende hus, der faren i desperasjon vil redde ut sine barn i siste liten. Skal vi følge hans eksempel, kan vi nå kunne trekke den slutningen at det i ettertid viste seg at huset *ikke brant likevel*.

Som CE skrev på slutten av kapittel 12; Gud ville nok likevel finne måter å opprettholde kontakten med de menneskene som ønsket det, og som han forteller nå i kapittel 13; vi skal ikke ta innholdet i BB for bokstavlig, for det er ikke en risikoanalyse, men en advarsel!

Dette er etter min mening særdeles oppsiktsvekkende, og innebærer som jeg tidligere har påpekt, at CE mener at Gud kan tenkes å stå bak utgivelsen av skrifter, som ikke skal tas helt bokstavlig, og som i ettertid avslører Guds dårlige oversikt over de faktiske begivenhetene, og

at han som en følge av det fremsetter feilslåtte trusler for om mulig å avverge grusomhetene. Men det aller verste er at noen av disse truslene står i direkte motsetning til den Gud som fremstår i VmL, og dermed bidrar til å så alvorlig forvirring om hvem Gud egentlig er. Er Han en som ikke kan utholde våre lidelser og synder, og kan tenkes å avbryte all forbindelse med oss, eller er Han den som i VmL lover at Han alltid vil følge oss selv i det dypeste mørke, og alltid vil besvare våre bønner om hjelp? Dersom Gud virkelig står bak BB, må Han altså ha vært villig til å betale prisen for å rive ned hele det bildet VmL hadde bygget opp av Ham som vår kjærlige, allmektige fader, og nå fremstå som en vaklende og avmektig sviker, som menneskene ikke kan stole på, og som i sin desperasjon fremsetter de mest skremmende trusler for å presse sine utsendinger til å handle på bestemte måter.

Det finnes bare en gyldig forklaring på dette: Gud står slett ikke bak BB – hele denne smørjen av utpressing og desperasjon er selvsagt forfattet av en eller flere av de eldste for å forfalske VmLs budskap. Og i forhold til CE har forfalsknerne lykkes fullt ut, og CE er blitt en veldig talsmann for mørkets forvrengte logikk! Og vi kan ikke annet enn å føle den aller dypeste medfølelse med ham! Måtte han snarest komme seg opp av den dype hengemyren av villfarelser som han befinner seg i!

Ingen av oss vet selvsagt med sikkerhet hvor presist Gud kunne avgjøre hvilke av Ardors eteropptegnelser Han og de yngste var i stand til å avverge, og hvilke de sannsynligvis måtte gi tapt overfor, men selv har jeg et mye mer optimistisk syn i så henseende enn CE! Jeg synes CE i alt for stor grad fortaper seg i det faktum at Gud har begrenset sin forutviten om hver enkelts valg i så stor grad at han alt for sterkt undervurderer Guds evne til å foreta en ganske presis "risikovurdering", og likevel kunne vurdere med stor presisjon hvordan den enkelte vil reagere overfor mulige trusler. F eks er jeg helt overbevist om at Gud kunne forutse at BB garantert ville bli en fullstendig fiasko i forhold til en mulig reformasjon av den danske kirken. Det skal ikke særlig mye viten til om kommunikasjon til å kunne forstå at intet begavet menneske ville la seg utpresse til å avsi seg sin tro på et slikt grunnlag som BB. Og CE må ikke glemme at Gud kjenner hvert menneskes innerste tanker og reaksjonsmåter, og når Gud ikke vet med sikkerhet hvordan en hendelse vil utvikle seg, vil han være helt åpen i forhold til dette, og ikke drive unødvendig skremselspropaganda.

Tenk bare på da Gud talte med Jesus før dennes inkarnasjon: Gud viste Jesus ulike muligheter i hans liv, alt etter hvilke valg han foretok underveis. Og Gud innrømmet åpent at Han intet visste med sikkerhet om utfallet, men som det står i VmL, så forelå det på dette tidspunktet en absolutt mulighet for at Jesus ville kunne erindre bønnen for Ardor. For å kunne avgjøre at denne muligheten forelå, må jo Gud hatt en viss evne til forhåndskalkulering av sjansene. Når det gjelder fremtidige eteropptegnelser må man heller ikke glemme at alle disse er fullt synlige for Gud og de eldste, slik at de kan avpasse innsatsen for å motvirke mørkets anslag etter trusselens styrke, og de har også evner til å påvirke alle de involverte parter underveis, gjennom skytsengelen eller direkte tankepåvirkning fra Gud – uten tvang, selvfølgelig!

Man må heller ikke glemme hva som står i VmL om at ingen lider mer enn det de selv har forårsaket, og om man kan tale om en "positiv" effekt av andre verdenskrig, og dette sagt uten kynisme, så må det være at en gigantisk mengde negativ karma har blitt utlignet for menneskene, idet den som ble uskyldig drept i krigen fikk dette til fratrekk i sitt eget individuelle karmaregnskap. Men dette sagt, så må man *ikke* tro at Gud ønsker at noen skal lide eller dø, men noen ganger så skjer dette som en følge av de lovmessighetene som gjelder for menneskene, der den som har påført andre lidelse og død, før eller siden vil møte følgene av dette på en eller annen måte i sitt eget liv. Uten at vi mennesker dermed har evner eller rett til å dømme om årsaken til andres lidelser. Men dette betyr faktisk at Gud heller ikke *kan*

avverge alle lidelser eller all død, fordi Han da ville bryte sine egne lover, hva Hans selvsagt aldri gjør. Dette er et "regnskap" som i realiteten er så komplekst, at intet menneske noensinne vil ha noen mulighet til å ha bare en mikroskopisk oversikt over det. Men om vi tenker oss at et land med tre millioner innbyggere blir angrepet av et naboland, vil *hvert eneste* av disse tre millioner mennesker ha sine fortidige helt individuelle gjerninger å sone for, og for alt vi vet, kanskje har Gud og Hans utsendinger så stor mulighet til å avverge uønskede hendelser at kun de menneskene som selv har regnskap å gjøre opp for, blir rammet av lidelse og død, mens de som ikke har slike gjerninger å sone for, går fri? Jeg vet ikke, men det er en meget interessant tanke, vil jeg påstå! Det betyr selvsagt ikke at vi skal hengi oss til fatalisme, og tenke at Guds rettferdighet vil skje fyllest dersom vi kun lar alt gå sin gang uten å forsøke å påvirke virkeligheten. Vi må aldri glemme av syne at Gud selvsagt ikke *ønsker* at noe skal lide eller dø en grusom død, og tidligere synder kan alltids sones på andre måter enn å bli drept. All menneskelig lidelse er selvsagt et onde som vi i fellesskap må gjøre alt vi kan for å avverge og lindre! Og av alle onder i den menneskelige verden er krig blant de aller verste!

CE mener at BB *måtte* være skremmende for å få bispene til å handle. Og han dikter selv opp et eksempel på en formulering som han mener ikke ville øke mottagerens tilbøyelighet til å handle:

"Selv hvis I svigter jeres løfte, vil visse af æteroptegnelserne muligvis endnu kunne afværges, og så vil Gud måske vedblive med at kunne sende sine udsendinger til Jorden som kulturens vogtere, og Han vil selvfølgelig ikke afbryde sin forbindelse til de dele af menneskeheden, der i fremtiden endnu måtte ønske sig Hans ledelse. Ej heller ville Han afbryde den Lysstrøm, hvorved Han knytter sig til sine børn, hver gang de tiltræder en ny inkarnation. Så skønt I nu skulle svigte, vil meget forblive som hidtil, men alt i alt er nu situasjonen nu alligevel ret alvorlig".

Og CEs kommentar til muligheten av at Gud ville velge å vedgå disse tingene overfor bispene er ganske kort:

"Kun en tåbeligt omstendelig far havde båret sig sådan ad,"

Det er ganske bemerkelsesverdig at den ene tingen som jeg er sikker på ville veie aller tyngst hos Gud, nemlig at Han kun ville meddele bispene det som var den absolutte *sannheten* ikke synes å spille noen rolle i CEs overlegninger. Vi kan kanskje regne med at den godeste CE avslører et av sine egne ikke så flatterende karaktertrekk her, i og med at han fremstår som en forsvarer av å lyve og skremme for å oppnå spesielle hensikter, men for Gud er noe slikt selvfølgelig uaktuelt. Oppgir Gud noe direkte til menneskene så kan vi stole på at det er den absolutte sannhet, og intet annet. Og er sannheten at Gud ikke vet, ja, så er han så ærlig å tilstå at han ikke vet, i stedet for å late som om han vet at konsekvensene av en handling eller en unnlatelse å handle vil bli at menneskeheten blir rammet av de grusomste uhyggeligheter! Dette er ikke Gud, men det er CEs høyst menneskelige måte å resonnere på.

CE går i de etterfølgende avsnittene over til å drøfte om den lysstrømmen som Gud knytter til hvert menneske i unnfangelsesstunden kan være innbefattet i denne avbrytelsen av all forbindelse som det står i BB, og til dette kommenterer han:

"Dette anser vi dog for lidet sandsynligt, da lysstrømmen ifølge oplysningerne i V.m.L. "flyder" helt automatisk."

Tja, hvor automatisk lysstrømmen som forbinder Gud med hvert menneskene er kan man saktens diskutere, for det at Gud knytter seg til hvert nytt menneske i unnfangelsesstunden og gir vedkommende et ekstra åndelig pluss til den nye inkarnasjonen, det må da neste måtte sies å være en aktiv handling fra Guds side, eller hva? CE oppgir ingen kilde for å hevde at dette skjer ifølge en slags automatikk. Men jeg kan tenke meg til at om det står noe slikt i VmL, så kan det med "automatisk" menes at det skjer uansett situasjon, og uten noen forutgående vurdering fra Guds side. Når jeg som healer legger hendene på et menneske, så begynner det også ganske automatisk å strømme energi til vedkommende, men det blir jo helt feil å påstå at denne forbindelsen er automatisk, og ikke en følge av en aktiv handling fra healerens side.

Men det at CE overhodet bruker plass på å hevde dette synspunktet, avslører igjen ganske tydelig hvor dårlig orientert han i virkeligheten er i VmL, for ellers ville han være godt klar over at dersom Gud *ikke* avbryter lysstrømmen, men bare slutter å la de yngste inkarnere som menneskehetens ledere, så ville slett ikke menneskene synke ned til det utgangspunktet de befant seg på før de yngste påbegynte sine inkarnasjoner, slik at Gud og de yngste kunne begynne forfra igjen. Menneskene er slett ikke avhengig av de yngstes hjelp for å kunne gå veien fra jordelivene og frem til Guds rike. Vandringen ville ta uendelig mye lengre tid, det er sant, men de ville uansett nå frem til slutt – uten de yngstes hjelp! Dette står tydelig i VmL! Og når vi i tillegg tar i betraktning at menneskene fra og med ca 1980 ikke ville ha de eldste å kjempe mot, og at alle eteropptegnelsene ville være gått ut på tid om få hundre år, så ville alt ligge til rette for at menneskenes vandring mot faderhjemmet ville kunne foregå uten noen store anstøtsstener, til tross for at de yngste eventuelt ikke ville medvirke.

Jeg har skrevet ganske utførlig om dette i en tidligere artikkel, "Et ugjendrivelig bevis for at Bispebrevet er en forfalskning", og her er et utsnitt fra den artikkelen som belyser dette med sitater fra VmL, og jeg begynner med å sitere fra VmL, der det står beskrevet hva som ville bli følgen dersom de yngste opphørte med å la seg inkarnere:

""Hvis det i Fremtiden blev saaledes, at de Yngste alle som een pludselig ophørte med at lade sig inkarnere, vilde derfor en almindelig Stagnation blive Resultatet. Intet større nyt paa noget som helst Omraade vilde da fremkomme, og Menneskene maatte i saa Fald, saa længe det var muligt (se pag. 246), tære paa det, der alt var givet dem af Opfindelser, Naturvidenskab, Digtning, Farve-, Form- og Tonekunst, o. m. a., indtil de Yngste atter lod sig føde iblandt dem; thi Menneskene vil i Fremtiden ikke faa noget større nyt tilført gennem de Ældstes Genialitet, da de Ældste, der er bleven inkarneret efter Ardors Tilbagevenden i 1912, alle er inkarneret under Guds Ledelse, hvorfor deres Genialitet, i Kraft af Hans Villie, bliver holdt tilbage, saa at de i den jordiske Tilværelse ikke kan være Foregangsmænd - men i eet og alt kun vil fremtræde som Gennemsnitsmennesker." Oversikten, side 301.

Står det noe her om at en avslutning av de yngstes inkarnasjoner ville føre til at menneskene ville synke ned i mørke, synd og lidelser? Nei, overhodet ikke! Det står kun at de ville måtte tære på det som allerede er gitt menneskene gjennom de yngste og eldste. Sluttet de yngste å inkarnere, ville menneskeheten altså ikke bevege seg videre på noe område, all utvikling ville stagnere. Men ikke for alltid! Dersom Gud fortsatte å fremsende den guddommelige lysstrømmen, ville det enkelte menneske fremdeles utvikle seg videre i åndelig modenhet:

"Derfor modtager den til Menneskelegemet bundne Aand - ved hver Genfødsel - en Lystilførsel fra Gud. Denne Lystilførsel styrker Tanken og Villien, d. v. s.: vækker Modstandsevnen og Modstandslysten, saa at Tanke og Villie mere og mere bliver i Stand til at bortstøde saavel det indefra som det udefra kommende Mørke. Efter som de gentagne Inkarnationer forøger denne Modstandsevne, -Lyst og -Kraft, vil der skabes en virksom Reaktion mod Mørket. Villien vaagner til Initiativ i Lysets Retning, og langsomt paavirkes

Tanken til at følge den af Villien givne Retning - Selvudrensningen begynder = de indsugede Mørkekomplekser elimineres, efterhaanden som Egoet overvinder det onde, slette og syndige i sit Væsen. Og igennem de stedse fremadskridende Jordeliv vil det Tidspunkt engang indtræde, da Tankens og Villiens - mod hinanden - fremadglidende Bevægelse vil resultere i en Sammensmeltning." SOS II, spm 64.

Nei, menneskene slutter *ikke* å utvikle seg selv om de yngste slutter å inkarnere. Den av Gud tilførte lysstrømmen vil bevirke at de gjennom inkarnasjon etter inkarnasjon vil få stadig større motstandskraft mot mørkets krefter. Ja, veien vil bli lengre og mer besværlig uten de yngstes hjelp, men alt tyder på at menneskene takket være den stadige tilførselen av lys ville kunne vandre veien til Guds rike uten de yngstes hjelp! Dette bekreftes også i Ardors beretning, der Gud forteller de yngste etter at de har sagt ja til å ta på seg oppdraget med å lede menneskene på deres vandring mot faderhjemmet, at om de hadde sagt nei, ville menneskenes vei blitt langt mer besværlig, men de ville likevel nå frem til målet uten de yngstes hjelp. Etter min mening virker det mest sannsynlig å oppfatte Vandrer mod Lyset! dit hen at en avslutning av de yngstes inkarnasjoner ville medføre en stagnasjon og midlertidig tilbakegang, inntil menneskene var nådd ned til et nivå som samsvarte med gjennomsnittsmenneske åndelige og kulturelle utviklingsnivå, men derfra ville de lengst fremskredne menneskeåndene kunne overta de yngstes rolle som menneskenes foregangsmenn og -kvinner og "trekke" det store flertallet etter seg. Nei, det måtte nok langt kraftigere virkemidler til dersom Guds mål var at menneskeheten skulle synke tilbake til det stadiet de befant seg på før de yngste påbegynte sine inkarnasjoner:

"Saafremt Guds Skabninger ingen Sinde i de menneskelige Tilværelser fik Tankens og Villiens Styrke forøget gennem en direkte Lystilførsel fra Gud, vilde det aandelige Jeg - paa Grund af de idelig gentagne Inkarnationer - snart fuldkommen være prisgivet Mørkets Kræfter, det vilde bukke under for Synd, Ondskab og Ugerninger; thi Jegets aandelige Udrustning vilde da være for svag til at kunne yde en effektiv Modstand." SOS II, spm 64

Her tales det helt opplagt om det som ifølge BB ville inntre dersom Gud avbryter all forbindelse med menneskene; de ville snart være prisgitt mørkets krefter, de ville bukke under for synd, ondskap og ugjerninger. Og nettopp dette skulle altså være det Gud ønsket å oppnå ved å avbryte all forbindelse, så det er helt opplagt at det ville innebære at Gud avbrøt lysstrømmen.

I den avsluttende oversikten står dette enda tydeligere forklart:

"Ved de Yngstes Inkarnationer drages det menneskelige Kim-Urbillede længer og længer bort fra dets oprindelige Udseende (baade astralt og fysisk); men saafremt de Yngste ophørte med deres Inkarnationer, vilde det Skønhedspræg, som de har tilført de menneskelige Legemer, meget hurtig forsvinde og Legemet paa ny nærme sig det oprindelige Urbillede. Ligeledes vilde alt det psykiske, som de Yngste, gennem den astrale Genpart, har tilført Menneskene, langsomt udviskes for til sidst saa godt som helt at forsvinde. Men saafremt Gud tillige borttog det guddommelige Element, vilde Menneskene i forfærdende kort Tid (nogle faa Aartusinder) falde tilbage til det Præg, som de havde modtaget fra de Ældstes Haand, et Præg, der vilde være langt ringere og mere dyrelignende end de nuværende laveststaaende Folkeslags; samtidig vilde de sidste Rester af det psykiske Liv, der var tilført Menneskene gennem de Yngstes Inkarnationer, fuldkommen forsvinde: Menneskeheden vilde da atter fuldt og helt være de Ældstes Skabninger." Oversikten, side 246.

Avbryter Gud forbindelsen kan det ikke bety annet enn at det ingen forbindelse vil være tilbake, og han ville selvfølgelig også avbryte den lysstrømmen som han hittil har tilført hvert

menneske i unnfangelsesstunden. Han ville altså måtte sette opp en ugjennomtrengelig barriere mellom seg selv og menneskene, slik at ikke en eneste liten tanke kunne slippe gjennom noen av veiene. Og så ville Gud måtte sitte der i total *uvisshet* om de grusomme lidelsene hans dypt elskede skapninger gjennomgikk uten at deres kjærlige far løftet en finger for å hjelpe dem. Tro det den som kan. Dette er definitivt ikke *min* Gud. Og det er definitivt ikke den Gud som presenteres i Vandrer mod Lyset!

Hele denne artikkelen kan leses her:
http://www.vandrermotlyset.net/Et%20ugjendrivelig%20bevis%20for%20at%20Bispebrevet%20er%20en%20forfalskning.html

Vi kan altså fastslå med støtte i VmL at dersom de yngste alle som en opphørte med å la seg inkarnere, så ville en allmenn stagnasjon blant menneskene bli resultatet. Men i kraft av den guddommelige lysstrømmen og det åndelige pluss som hvert menneske mottar fra Gud ved hver ny inkarnasjon, vil ikke menneskene synke tilbake til utgangspunktet, slik de var før de yngste påbegynte sine inkarnasjoner, men de ville fortsette sin åndelige utvikling inntil tanken og viljen ville sammensmeltes - uten de yngstes hjelp. Det er dermed helt meningsløst å hevde at Gud ifølge BB ville avbryte all forbindelse uten at dette inkluderer en avbrytelse av lysstrømmen, for det ville ikke føre til det resultatet som hevdes i BB, at menneskene ville synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger at Gud og de yngste kunne begynne forfra igjen. For å oppnå dette, så *måtte* lysstrømmen brytes, men da ville til gjengjeld den ønskede virkning oppnås i løpet av bare *noen få tusen år*. Når det i BB hevdes at avbrytelsen av forbindelsen ville fortsette muligens i flere millioner år, så er altså dette også temmelig meningsløst, da menneskene ville ha sunket tilbake til utgangstilstanden for at de yngstes inkarnasjoner begynte i løpet av en *tusendel* av tiden, så hvorfor da tale om at avbrytelsen muligens måtte vare i flere millioner år?

Uansett hvordan man betrakter spørsmålet om en avbrytelse av lysstrømmen, så er setningen, slik den er formulert i BB totalt meningsløs!

Det er også ganske pussig å lese i dette kapittelet at CE kommer inn på spørsmålet om når menneskenes forståelse av at de intet kan utrette uten Guds hjelp skulle oppstå, han som senest i det foregående kapittelet har utnevnt George Orwell til en seer og henvist til hvordan de eldste etter Orwells oppskrift kunne klare å utradere selve begrepet Gud fra menneskenes språk sammen med alle minner om hans eksistens. Jeg registrerer at CE synes å ha glemt alt hva han skrev i kapittel 12, og nå uten videre utgår fra at menneskene likevel vil kunne erindre Gud, selv om all forståelse og til og med alle begreper knyttet til Guds eksistens ville være utradert fra deres språk, ifølge CE. Hvordan skulle menneskene, som hadde mistet all forbindelse til Gud, og som på ingen måte hadde verken evner eller muligheter til å skaffe seg noen som helst forståelse av at det eksisterer en guddom, "plutselig" kunne vekkes til forståelse, uten å ha noen av de yngste inkarnert med større evner til å vekke deres glemte begreper og forståelse? Men dette synes ikke å bekymre CE det minste. Han utgår uten videre fra at begrepet Gud og forståelsen av hans vesen på magisk vis ville gjenoppstå hos de "apevesnene" som menneskene nå var blitt til, etter å ha sunket tilbake til urtilstanden, slik de eldste skapte dem.

Jeg merker meg for øvrig at CE i en fotnote på side 100 hoverer over BB-motstanderen, Søren Østergaard, for at han har påpekt den samme selvmotsigelsen som meg selv, ved at det står i BB at Gud ikke evner å hjelpe menneskene før VmL er knesatt, men så har Gud fortsatt å hjelpe menneskene likevel selv om ikke VmL er knesatt, og CE påstår at Østergaard motivasjon for å gjøre dette er i den "tekstanalytiske, logisk tjeneste". CE mener at Østergaard i stedet for å påpeke slike åpenbare selvmotsigelser i BB, burde glede seg over at denne

"yderste konsekvens af Mørkets anslag ikke blev til virkelighet". Jeg må innrømme at jeg er meget forundret over at CE, i stedet for å se i øynene at det er knyttet noen gedigne problemer til BBs sannhetsgehalt, velger å være så nedlatende overfor en som i motsetning til ham selv mener at et skrift som skal ha Gud som øverste ansvarlige, ikke kan inneholde åpenbare usannheter, overdrivelser og skremsler som i ettertid har vist seg å ikke slå til. Jeg vet for øvrig fra Østergaard selv, at CE flere steder i sin bok siterer fra Søren Østergaards innlegg på Jørgen Degns lukkede VmL-forum, der ingen har lov til å anvende innlegg fra forumet som kilde uten å få tillatelse til det fra forfatteren. Jeg vet bestemt at CE *ikke* har fått Sørens Østergaards tillatelse i dette tilfellet, og både han og Jørgen Degn, som er medunderskriver på CEs bok, *bryter* de reglene som Jørgen Degn har opprettet for sitt forum. Det er ganske oppsiktsvekkende at de respekterer sine meningsmotstandere så lite, at de både siterer og refererer ulovlig til deres innlegg, og i tillegg hoverer over at motstanderne påpeker selvmotsigelser og foreslår at de istedenfor burde glede seg over at skremslene i BB ikke har slått til. Hvilken arroganse!

På side 101 henviser CE til et sitat fra et av brevene som er gjengitt i Copibok I, side 62, som skal vise at begrepet "den brutte forbindelsen" anvendes i en sammenheng som ikke omfatter lysstrømmen:

"Enhver der gennem Anger naar til Erkendelse af sine Fejl, sine Synder, eliminerer derigennem det Mørke, der unddrager Individet Lysets Paavirkning. Igennem Bønnen knyttes atter den brudte Forbindelse med Gud og Lysets Aander".

Men faktum er jo at dette sitatet ikke bare handler om en avbrutt forbindelse som ikke omfatter lysstrømmen, det omfatter en situasjon har overhodet ikke noe som helst å gjøre med at Gud har avbrutt forbindelsen med noen. Sitatet forteller at det menneske som gjennom feil og synder, *selv har unndratt seg kontakten med lyset*, kan gjenopprette forbindelsen gjennom anger og bønn! Det er altså helt malplassert å forsøke å anvende dette sitatet for å sannsynliggjøre noe som helst i forbindelse med BBs påstand om Guds avbrytelse av all forbindelse med mennesker, for det handler om noe helt annet som intet har med denne saken å gjøre!

Men CE konkluderer etter å ha brakt det ovenstående sitatet med å si følgende:

"En brudt forbindelse er altså et naturlig resultat af et selvvalgt liv i Mørket".

CEs kardinalproblem er at han ikke evner å skille mellom en avbrutt forbindelse fra menneskets side til Gud og til lysstrømmen, og en avbrutt forbindelse fra Guds side. Og når CE ikke makter å skille disse to situasjonene fra hverandre, men oppfatter dem som ensbetydende blir det å diskutere med ham en form for praktisering av "Goddag mann! Økseskaft!" – et ordspråk som henviser til et norsk folkeeventyr, der en døv mann på forhånd tenker ut svarene i en kommende samtale, slik at det ender med at hans svar intet har med spørsmålene å gjøre. Men det blir faktisk helt umulig å diskutere med en mann som ikke er i stand til å skille mellom at man kan bryte en forbindelse fra den ene part, den andre part, eller begge. Sitatet ovenfor handler om at *mennesket* bryter forbindelsen til Gud, mens BB handler om at *Gud* kan tenkes å avbryte forbindelsen til menneskene.

Jeg forstår av CEs argumentasjon at han mener at når et menneske bryter forbindelsen til Gud, så er dette ensbetydende med at også Gud bryter forbindelsen, men VmL er full av eksempler på at dette ikke er tilfelle, og det er virkelig overordentlig merkelig at ikke CE klarer å ta til seg dette. Det aller beste eksempelet må vel være de eldste, som gjennom deres fall for mørket, satte seg selv i kontakt med mørket og mistet forbindelsen til lyset. Men dette

medførte på ingen måte at Gud brøt forbindelsen til de eldste – tvert imot, Han fulgte all deres ferd på jorden, og når Han så at deres tanker begynte å beskjeftige seg med ideen om å skape egne vesener av mørket, så advarte Han dem, for å forsøke å forhindre at de utsatte seg selv og sine vesener for de enorme lidelsene en slik skapelse ville medføre. Hvordan kunne Gud vite at de eldste planla å skape egne vesener, dersom Han ikke hadde bevart forbindelsen til dem?

Men CE påstår på s. 102 at…

"Mer end denne enkle Lysets lov, der allerede kendes fra De gyldne Frygter, behøver man således ikke for at dulme sin mulige ængstelighed for Bispebrevets meldinger."

Og i en fotnote knyttet til denne til denne setningen skriver han:

"Således er skildringen af Ardors tilbakevenden ét stort eksempel på denne lov i praksis: Angeren, der genopretter forbindelsen til Gud".

Problemet i forhold til meldingene i BB er bare det at skildringen av Ardors tilbekevending *definitivt ikke* er et eksempel på at Gud har avbrutt forbindelsen til noen, for så å gjenopprette den! Eksempelet med Ardor er snarere et bevis på at Gud aldri oppgir noen og aldri avbryter forbindelsen med noen, for Gud visste til enhver tid, helt fra fallet, hva de eldste opplevde og hva som foregikk i deres tanker, og når Gud så at de sto ved en korsvei der gjennomføringen av deres planer ville trekke dem enda lengre ned i mørket, så advarte Han dem mot å gjennomføre planen! Og hadde noen av de eldste svart på Guds anrop, så ville vedkommende ha trukket lyset til seg i så stor grad at en bønn om tilgivelse ville ha gjenopprettet forbindelsen til lyset og til Gud, *fra vedkommende eldstes side!* Fra Gud sin side var noen gjenopprettelse aldri nødvendig, for fra Hans side var forbindelsen *aldri brutt!*

Nei, i dette spørsmålet har CE valgt å legge et premiss til grunn for sine synspunkter, som gjør at det faktisk ikke er mulig å nå frem til ham med logiske argumenter og eksempler fra VmL.

Derfor er han heller ikke i stand til å se at de teksteksemplene som BB-motstanderen, Lars Frølund Jensen har fremtrukket som beviser på at Gud har lovet å alltid opprettholde forbindelsen til menneskene (gjengitt på side 102) har gyldighet som udiskutable beviser på nettopp dette:

" da Gud til alle Tider hjælper enhver, der i god Hensikt paakalder Ham i fuld Tillid til Hans Almagt" (V.m.L. s. 186)

"Han (...) der til alle Tider har et aabent Øre og et kærligt Hjerte for de dybtfølte, længselsfulde og inderlige Bønner fra de angrende Mennesker" (VmL. S. 325.

"Men ingen Sinde bør Mennesket glemme: at en Bøn til Gud om Hjælp altid vil Bønhøres, hvis Bønnen er dyb og inderlig." (Andet Supplement s. 54)

Men i stedet for å se hva som her uttrykkes, at Gud *alltid* vil bønnhøre menneskene, og klare å ta inn over seg at dette er absolutt og uten forbehold, så svarer CE, som altså har lagt inn det premisset at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med menneskene, at en bønn kan *gjenopprette* den av Gud brutte forbindelsen. Men om all forbindelse er brutt, hvordan kan Gud vite at noen ber til Ham? Se, det ikke helt ubetydelige spørsmålet berører CE overhodet ikke! Men hva skal det egentlig bety når det står i BB at Gud kanskje må bryte all forbindelse, dersom Han likevel hører våre bønner? Er det ikke da en forbindelse til stede?

I virkeligheten er dette meningsløst, men når man som CE mener at det som ikke kan skje, det kan likevel skje, kan han da "forklare" selv den mest åpenbare selvmotsigelse på denne måten:

Gud vil aldri bryte forbindelsen med oss, men dersom vi bryter forbindelsen med Ham, så bryter Han forbindelsen med oss. Den kan likevel gjenopprettes gjennom bønn.

Denne setningen er en selvmotsigelse, men det er ikke CE i stand til å oppfatte, til tross for at han er universitetsutdannet i retorikk!

Og til dette må man så legge det faktum at det ifølge BB overhode tikke er tale om at det er menneskene som avbryter all forbindelse med Gud, men det er tvert imot tale om at Gud kan komme til å avbryte all forbindelse med menneskene fordi Han ikke lengre kan utholde å følge all den synd og lidelse som menneskene gjennomgår. Men CE har altså tillat seg å snu alt på hodet, og forstår ikke en gang selv at han taler om helt andre forhold enn det som faktisk står i BB! Han har ingen grenser for hvor fritt han tolker BBs utsagn, og vrir og dreier på innholdet, slik at det som står i BB kommer til å bety noe helt annet enn det som faktisk står der! Og på den måten klarer han å forsvare hva som helst og et hvilket som helst utsagn kan modereres og endres i meningshold fordi BB ikke behøver å tas helt alvorlig fordi det kun er ment som en skremsel.

CE ender disse overlegningene med å fastslå:

"Mennesker, der angrer og søger Gud, vil altid få forbindelse til Ham. Men når det i Bispebrevet advares om noget så alvorlig, som det, at Gud kunne blive nødt til at afbryde forbindelsen i lange tider, må det jo netop skyldes, at Gud har set en risiko for, at ingen ville bede; altså at ingen ville ønske forbindelse til Ham i den mørke, areligiøse og krigshærgede fremtid, de sidste Ældste erbejdede på at skabe. At en sådan fremtid var en reel mulighed, mener jeg allerede at have sandsynliggjort i de sidste kapitler."

Nå må jeg stanse opp å spørre om hva det egentlig er CE mener om når avbrytelsen av forbindelsen vil kunne skje? Tidligere i sin bok har han argumentert for at det var tilstrekkelig at *størstedelen* av menneskeheten hadde sluttet å be til Gud, så ville Gud svare med å avbryte forbindelsen til hele menneskeheten, men nå går han et skritt videre og påstår at sannsynligheten var stor for at ikke *et eneste menneske lengre ville be til Gud.* Det kan nå virke som CE ser det hele i et helt annet tidsperspektiv, og at det ikke var i 1940 at Gud ville bryte forbindelsen, men etter at de eldstes Orwell'ske skrekkregime hadde fått lov i virke i generasjon etter generasjon, over meget lang tid, helt til minnet om Gud var utvisket blant menneskene, og *så* ville Gud avbryte all forbindelse med dem. Men når ville dette inntreffe, ifølge CE? Vel, det sier han intet om, men man må vel ha lov til å antyde at det ville ta en god del tusen år å helt viske ut alle begreper knyttet til Gud i vårt språk? Men hvor har det nå blitt av det premisset som eventuelt skulle kunne utløse Guds avbrytelse av kontakten, at de danske bispene innen en frist på to år måtte reformere den danske kirken? Nei, det er forsvunnet helt ut av bildet i CEs nåværende argumentering, og han har gjort det mektig enkelt for seg selv, og har definert alle utsagnene i BB som tvilsomme i sin sannhetsgehalt, slik at han uten videre kan se bort fra dem når det måtte passe i hans argumentasjon. Frist på to år? Reformasjon av kirken? Nei, det var jo bare nevnt som et mulig scenario, så det kan man ganske enkelt se bort fra. Gud kan ikke i lengden utholde å følge menneskenes lidelser? Gud evner ikke lengre å hjelpe menneskene? Nei, det ble bare nevnt for å skremme bispene til handling, så det trenger vi ikke å forholde oss til. På denne måten tar CE seg den friheten å egenmektig endre hele innholdet i BB, og man kan kanskje undre seg på hvem som har

bemyndiget ham til å sette til side alt det som er ganske presist uttrykt i et brev som ifølge ham selv har Gud som øverste ansvarlige?

Det som er skjedd i løpet av de to siste kapitlene i CEs bok, gjør det i realiteten umulig å ha noen meningsfull ordveksling med ham om innholdet i BB, fordi han redefinerer alt som står i BB alt ettersom hva som passer inn i den aktuelle argumentasjonen. Men hans måte å forholde seg til BB på får noen ganske alvorlige følger som jeg ikke vet om han har reflektert over, for dersom alt som står i BB skal betraktes som skremsler fordi Gud var desperat og ikke visste hva som kom til å skje, så vil jeg påstå at hele brevet fremstår som en *eneste stor vits*, som man heller burde le av enn å ta alvorlig, og "Gud" fremstår nærmest som en litt småhysterisk og panisk, lettere uintelligent tåpe! Dette er selvsagt Gud så langt derifra, men vi må visst bare akseptere ar dette er det bilde av "Gud" som CE bærer i sitt indre.

Mot slutten av kapittel 13 kommer CE nok en gang med påstander om at både IA og JA stadig vekk har kontakt med og mottar tankeinspirasjon fra Leo, til tross for at det står det motsatte i begge Argerskov'enes brev fra 1938. Men sin vane tro, har CE et ganske fritt forhold til det skrevne ord, og legger inn fantasifulle tolkninger på temmelig fritt grunnlag. Hva som faktisk står skrevet, bryr han seg visst mindre om. Men la meg igjen minne om hva JA faktisk skriver i et av brevene:

"Dernæst vil jeg pointere – skønt min datter har sagt det samme i sit Brev – at Leo ikke oftere giver Kommentarer til noget som helst. Hans arbejde med "V. M. L." er forbi!"

De aller, aller fleste vil sannsynligvis tolke det ovenstående sitatet dit hen at Leo ikke lengre ytrer seg gjennom tankeinspirasjon til JA, og at Han intet mer har å tilføye. Står det ikke det ganske klart og entydig? Hans arbeide med VmL er forbi? Men oppfatter CE det slik? Nei, så langt derifra, han tolker setningen som at JA fremdeles mottar tankemeddelelser vedrørende VmL fra Leo, og at han har opprettholdt forbindelsen. Hva er det som gjør at CE så til de grader kan mistolke selv det enkleste budskapet i en setning? Tja, det er et godt spørsmål, og særlig med tanke på at vi har med en mann å gjøre som har en universitetsgrad i retorikk.

Men JA hevder i sitatet ovenfor, der hun meddeler at Leo ikke oftere kommenterer noe som helst, at datteren har sagt det samme i sitt brev. Så kanskje vi skulle se nøyere på hva IA sier om det samme emnet? Hun svarer følgende på grunnlag av et spørsmål fra Chr Jørgensen om hennes brev baserer seg på hennes egne tanker, eller på noen nye opplysninger som moren eventuelt har mottatt fra oversanselig side i brevet fra 10. marts 1938:

"Min Mor har ikke modtaget nogen som helst yderligere Oplysninger, for det første, fordi hun er syg, og for det andet, fordi ingen saadanne nye Oplysninger behøves, thi enhver, der har tilstrekkelig Kendskab til "Vandrer mod Lyset" med tilhørende Skrifter, kan selv finde Besvarelserne ved at læse omtalte Værk, samt de to aabne Breve med Omtanke. Baade Brevet af 3.ds. og dette Brev har jeg skrevet paa Grundlag af "Vandrer mod Lyset", Supplementerne og de to aabne Breve, samt paa Grundlag af Samtaler med min Mor. –

Jeg vet ikke om CE fremdeles vil hevde at brevene fra IA og JA er fremkommet gjennom tankeinspirasjon fra Leo, eller at de har mottatt noen ytterligere opplysninger eller meddelelser fra ham? Står det ikke ganske klart at brevene er skrevet utelukkende på grunnlag av verkene og de to åpne brevene? Kan det i det hele tatt sies tydeligere enn dette at verken IA eller JA mottok noe som helst hjelp mer fra Leo i dette tilfellet?

Men fremdeles hevder CE hardnakket at brevene var inspirert av Leo, og på side 103 mener han å vite hvorfor ikke Leo hadde noe å tilføye:

"Da Gud igennem Bispebrevet altså fremstiller den yderste konsekvens af Mørkets anslag – "afbryde al Forbindelse" – er det for at advare sine udsendinge om situasjonens umådelige dybe alvor, og derfor havde det da også været tåbeligt, hvis man – for at trøste brevets læsere – i næste sætning havde mindet om den Lysets lov, hvorigennem en evt. Brudt forbindelse genoprettes, en lov der som sagt allerede var kendt fra De tre gyldne frugter.

Dette er vel også en væsentlig grund til, at Leo ikke ville uddybe Bispebrevets indhold under Agerskovs brevveksling med Chr Jørgensen."

Og han siterer fra IAs brev fra 10. marts 1938:, der hun uttaler seg om at ingen vet ennå hvilken vei Gud vil bestemme seg for:

"...og vi faar heller intet at vide desangaaende, da Menneskene selvfølgelig ikke har noget som helst Krav paa at faa Guds planer med Hensyn til deres Udvikling specifisert i Enkeltheder. Derfor har min Moders aandelige Leder heller ikke faaet nogen Bemyndigelse til at give *Kommentarer af nogen Art – Menneskene maa nøjes med det, der foreligger om Sagen".*

Og CE fortsetter med å hovere over BB-motstanderen Søren Østergaard i en fotnote:

"Det ville være klædeligt, hvis Søren Østergaard havde anerkendt denne logiske forklaringen på "Leos taushed", som han kalder den, i stedet for (i et debatindlæg på V.m.L. Nyhedsforum af 7. mai 2009) hårdnakket å påstå, at tausheden skyldtes Leos manglende forbindelse til JA i Bispebrevsperioden."

Nå tror jeg ikke Søren Østergaard er så veldig oppatt av hva som er kledelig eller ikke, men det er da ikke han som hardnakket påstår at Leo ikke gir flere kommentarer, det bekrefter jo både mor og datter Agerskov? Og de grunnene IA oppgir i sitt brev, at moren ikke mottar flere meddelelser fordi hun er syk og dessuten fordi det ikke er nødvendig, er en helt annen en den begrunnelsen som CE har fantasert seg frem til, nemlig at det ville være tåpelig å opplyse om at den brutte forbindelsen ville kunne gjenopprettes. Men Leo trengte da slett ikke å opplyse om noe slikt, han kunne bidratt med så mye mer for å gjøre det enklere for Agerskov å forsvare BBs ekthet, og det var jo nettopp det som skulle være hovedformålet med å opprettholde forbindelsen, at Leo skulle kunne forsvare VmL mot angrep. Men det gjorde han altså *ikke* i 1938 og aldri senere, så vidt noen kjenner til. Og vi må vel kunne trekke den konklusjonen at CE mener at Leo nærmest var mindre begavet, som kunne finne på å forkludre hele den strategien som "Gud" sto bak med utsendelsen av BB.

CE hevder videre at det som står i FOG om at forbindelsen til JA kan opprettholdes til hennes død er et bevis for at forbindelsen virkelig ble opprettholdt. Men det er selvsagt overhode intet bevis, i så tilfelle måtte utsagnet ha vært fremsatt etter hennes død. At "jeg" sier til en venn i 1920 at jeg vil opprettholde kontakten med ham til jeg dør, er jo intet bevis for at jeg virkelig hadde kontakt med ham i 1938 til tross for at jeg fremdeles var i live. Noe kunne ha skjedd underveis som gjorde at vi mistet kontakten. Dessuten så synes CE å ha glemt at det står i Supplement II, Spm 15, om at JAs virksomhet med å besvare spørsmål kunne opphøre på et tidligere tidspunkt:

"Fristen for Spørgsmaalenes Besvarelse blev, med vor jordiske Medarbejders Billigelse, sat til at vare saa længe, som hendes Jordeliv varede - længere kunde den jo ikke blive. Men saafremt det maatte lykkes i en kortere Tid at fremkalde og besvare de manglende Spørgsmaal, vilde Arbejdet blive endelig afsluttet, hvorved al fremtidig Besvaren af eventuelle andre Spørgsmaal vilde ophøre, selv om vor Medhjælpers Jordeliv endnu ikke var endt."

Som det står, det kunne godt hende at det ikke ville bli besvart noen flere spørsmål fra Leos side, selv om JAs liv ikke var endt.

Men jeg må si at det fremstår som meget forunderlig at Leo ikke trådte til med sin hjelp for å forsvare de to åpne brevene i 1938, da det var tydelig fra flere avsnitt i "skriftene" at han hadde fått Guds tillatelse til å bistå JA i å forsvare verkene mot angrep frem til hennes død. Og i 1938, da den lille VmL-bevegelsen i Danmark var truet av en svært ødeleggende splittelse, vil jeg hevde at Leos hjelp ville ha vært særdeles kjærkommen. Men han forble taus. Jeg synes det er helt naturlig at Østergaard trekker den slutningen at forbindelsen var brutt, eller blokkert av de eldste som jeg selv er overbevist om. CE referer i den samme fotnoten som jeg har referert til at bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse mente at Leo sto bak brevene til IA og JA i1938. Dette hjelper så lite så lenge damene selv påstår noe annet. CE kan vel ikke mene at bestyrelsen i Selskabet var bedre orientert om hvem som sto bak brevene, enn forfatterne selv? Og IA skriver som jeg har vist at brevene var skrevet utelukkende på grunnlag av verkene og av samtaler med moren, og intet nevner de om at Leo hadde gitt noen nye meddelelser. Ja, IA skriver sågar at moren ikke kunne motta flere opplysninger fordi hun var syk! Jeg registrerer for øvrig at CE finner det nødvendig å forsvare "sluggeren" Irene Christensen fordi Søren Østergaard mener hun selv har funnet på at IA og JA mottok tankeinspirasjon fra Leo da de forsvarte BB i 1938. CE mener det er fornærmende av Østergaard mot Irene Christensen. Det var da rørende hvor stor omsorg han har for Irene, som selv har slynget ut de mest sjofle og ondskapsfulle beskyldningene noensinne i debattene om BB, og som ikke unnslår seg for å hevde at hun håper at undertegnede ikke har med barn å gjøre på grunn av min falskhet – vel vitende om at jeg både er barneskolelærer og småbarnsfar. Min falskhet, som hun mener vil skade mine barn, kan hun lese ut av mine artikler om BB – hun kjenner meg ikke personlig og har aldri møtt meg – men kan altså likevel fastslå at jeg er til skade for mine barn. Men hun er i meget godt selskap med Jørgen Degn som på sitt VmL Nyhetsforum påstår at jeg er sinnssyk, fordi jeg åpent har fortalt om at jeg var rammet av en alvorlig livskrise da jeg var yngre, og han mener jeg er en fare for dem jeg hjelper gratis med mine varme hender. Disse menneskene, Jørgen Degn og Irene Christensen, er representanter for en måte å omtale sine meningsmotstandere på som er en stor skam for hele VmL-bevegelsen!

På side 104 presterer CE ennå en av sine etter hvert tallrike selvmotsigelsene: På den ene siden hevder han at Gud ikke lot Leo komme med noen nærmere forklaring på BBs skremmende og truende innhold, for at dette ikke skulle medføre at folks tanker begynte å kretse omkring de truende eteropptegnelsene og dermed trakk dem nærmere å virkeliggjøres, men dersom dette virkelig var noe som bekymret Gud, så burde "Han" jo aldri i verden utgi BB i første omgang, for vi vet gjennom mange meddelelser fra lesere av BB at de ble plaget av angst og forskrekkelse etter å ha lest dette skremmende brevet! Og hvorfor skulle Leo absolutt i sine svar gjøre BB ennå mer skremmende? Kunne han ikke heller hjelpe til med å forklare brevets betydning uten å legge ytterligere skremsler til? Jeg mener, Leo var vel ikke så lite begavet at han ikke evnet å finne den rette balansegangen mellom å understreke alvoret uten å redusere "presset" på bispene om viktigheten av deres handling? Dette virker som en temmelig oppkonstruert begrunnelse fra CEs side må jeg innrømme.

I en "Anmærkning" til dette kapittelet kommer CE inn på noen forhold han mener beviser Leos medvirkning i arbeidet med BB. Det første er et sitat fra IAs brev og lyder:

"Derfor har min moders aandelige Leder heller ikke faaet nogen Bemyndigelse til at give Kommenarer".

CE hevder at dette er en henvisning til en kommentar som må være gitt direkte av Leo, men det står det da absolutt intet om! Setningen er kun en påstand fra IAs side og står fullt og helt for hennes egne regning, som en eventuell tolkning av hvorfor Leo intet mer har å tillegge. Å påstå at dette er en meddelelse fra Leo er en ganske sleip tilsnikelse fra CEs side. Jamfør hva IA her skriver med hva hun uttaler om Leos eventuelle nye meddelelser:

"Min Mor har ikke modtaget nogen som helst yderligere Oplysninger, for det første, fordi hun er syg, og for det andet, fordi ingen saadanne nye Oplysninger behøves,…"

"Baade Brevet af 3.ds. og dette Brev har jeg skrevet paa Grundlag af "Vandrer mod Lyset", Supplementerne og de to aabne Breve, samt paa Grundlag af Samtaler med min Mor. –"

Det må vel på bakgrunn av disse to setningene kunne fastslås at IA ingen flere meddelelser fikk fra Leo?

CE henviser også til bestyrelsen for Selskabet til VmLs Udbredelse som skriver:

"Således er det Leo, der ogsaa i dette Tilfælde staar bag Fru Agerskovs Breve til Dem".

"…det skulle glæde os meget, om De engang kom til Forstaaelse af, at Fru Agerskovs Breve til Dem – skrevet pr. Tankediktat ved Leos Hjælp – er skrevet for at hjælpe Dem og ikke for at ærgre og irritere Dem".

Jamfør dette med hva JA selv skriver i et av brevene som de henviser til:

"Dernæst vil jeg pointere – skønt min datter har sagt det samme i sit Brev – at Leo ikke oftere giver Kommentarer til noget som helst. Hans arbejde med "V. M. L." er forbi!"

Fru Agerskov selv avviser altså kategorisk at hun har mottatt noen som helst tankemeddelelser av Leo i forbindelse med brevskrivningen!

Hvem er det mest sannsynlig som har rett? Bestyrelsen i Selskabet eller JA som skrev brevene? Svaret er vel unødvendig å komme med.

CE henviser til slutt til det som sies flere steder om at de yngste hadde fått tillatelse til å opprettholde forbindelsen til JA til hennes død, for … (som JA selv skriver i Copibog for 1920-1928 s. 59):

"…at jeg altid kan være i Stand til at imøtegaa alle eventuelle Angreb paa de Værker, der er fremkommet ved meg som Tolk for Lysets Aander".

Men dette utsagnet beviser slett ingenting om hva som skjedde i 1938 så lenge JA selv opplyser da at hun ikke har fått noen ytterligere hjelp av Leo. Man kan hente frem så mange sitater man vil fra årene forut for 1938, men de er jo alle temmelig likegyldige all den tid JA selv er helt klar på at hun ikke mottok noen hjelp til brevbesvarelsene i 1938. Mekrelig at ikke CE kan slå seg til ro med JAs egne ord, som er temmelig udiskutable?

I en fotnote på denne siste siden i kapittel 13, presterer for øvrig CE å komme med følgende nonsens:

"Blant de talrige spørsmål, modstanderne af De to åbne breve har vist sig ude af stand til at besvare, er således følgende: Hvis brevene virkelig stammede fra de Ældste, hvordan kan det da være, de intet konkret nævner om æteroptegnelsernes inhold? Havde det ikke været oplagt

at skabe frygt herigennem, og vha. det således tiltrukne Mørke fremme Ardors planer paa Jorden? Endvidere: såfremt en Mørkets ånd stod bag, hvorfor skulle han eller hun indtrængende opfordre bisperne til at anerkende V.m.L.? Ja tilmed beskrive den forfærdelige sonebod, de ville påføre sig selv ved ikke at anerkende V.m.L.? Og sådan kunne man blive ved med utallige spørgsmål, som kritikerne mer eller mindre behændigt viger utenom."

Vel, nå må jeg innrømme at CE aldri har stilt meg så mye som et eneste spørsmål vedrørende BB, og jeg er den som har skrevet absolutt mest om BB noensinne – mine artikler som avslører BBs løgner utgjør flere hundre sider på min webside: www.vandrermotlyset.net Men la meg her komme med en utfordring til den godeste Herr Eversbusch: Du kan få stille meg ethvert spørsmål angående Bispebrevet som du måtte ønske skriftlig på mail til meg til s_avnskog@hotmail.com Jeg lover på tro og ære at jeg skal svare utførlig på et hvert spørsmål du kan tenkes å ønske svar på, og jeg lover å offentliggjøre både spørsmålene og svarene på min webside. Så bare fyr løs, CE! Kom med spørsmålene, så skal du få svar.

Som svar på hvorfor ikke forfatteren av BB avslørte ennå mer av de truende eteropptegnelsene i BB, så er mitt svar at jeg personlig er overbevist om at de eteropptegnelsene som f eks gjaldt andre verdenskrig allerede var utløst og ikke kunne stanses i 1938, og de eteropptegnelsene som kunne avverges, var allerede avverget. Forfatteren, dersom han var en av de eldste som ønsket at menneskenes fremtid skulle bli verst mulig, hadde altså ikke noe å tjene på å utmale disse eteropptegnelsene i noen flere grusomme detaljer i BB. Forfatteren av BB var nok dessuten klar over at dette skriftet ikke ville nå ut til særlig mange lesere, og ikke ville kunne få noen avgjørende betydning for eteropptegnelsenes videre virkning. Der kunne de eldste gjøre langt større skade andre steder, f eks ved å inspirere til skremselspropaganda i dagspressen! Det var sikkert rikelig av de eldste som skrev for å fremme angst og dommedagsfølelsen hos folk, og således trakk eteropptegnelsen frem til virkelighet på jorden.

Til det andre spørsmålet om hvorfor forfatteren av BB oppfordret bispene til å anerkjenne VmL og hvorfor han utmalte de fryktelige konsekvensene av en eventuell unnlatelsessynd, så er svaret meget enkelt. Forfatterens mål var *ikke* å få bispene til å omvende seg, men hans mål var å skape splittelse mellom VmL og kirken, og ødelegge mulighetene for at kirken skulle stille seg vennlig overfor VmL for flere årtier fremover. CE kan vel ikke være helt ukjent med den taktikken at noen utgir seg for å være vennligsinnede og for å ha et positivt ønske om kontakt, men at det bare er en dekkoperasjon for å gjøre skade så å si innenfra. Overfor tilhengerne av VmL oppnådde forfatteren å legge skylden på bispene for krigens grusomheter, og overfor bispene oppnådde forfatteren å skape avsmak for VmLs "Gud" som en utpresser og dommedagsprofet, med den følgen at kløften mellom VmL og kirken ble nærmest uoverstigelig, og fremdeles er det – i Danmark. Og det er CEs bok et meget godt eksempel på – den oser av en skremmende dyp forakt for kirken og for bispene og CE tillegger dem de aller verst tenkelige motiver. Jeg kan ikke fatte og begripe at han ikke nå, så mange år etter, makter å se kirken i et annet lys. Men han sitter tydeligvis svært godt fast i BBs løgner!

Til slutt noen avrundende ord om dette kapittelet, som jeg oppfatter som kanskje det aller mest formørkede i CEs meget formørkede bok. CE er nå tydeligvis meget forvirret og mangler oversikt over de mange forskjellige argumentene han har anvendt i løpet av over 100 sider, og i kapittel 13 fortsetter han med å snu det meste på hodet, og dessuten velger han den snedige logikken å påstå at intet av det som står i BB om fremtidige hendelser nødvendigvis ville komme til å skje, men i 1938 så var Gud desperat og panikkslagen, og visste intet om hva slags grusomheter som kunne komme til å inntreffe, og derfor fikk Han laget et meget skremmende og truende brev som skulle få bispene til å reformere kirken, selv om dette

strengt tatt ikke nødvendigvis ville føre til noe som helst av betydning, men for sikkerhets skyld valgte Han å påstå at dersom ikke bispene reformerte kirken i løpet av to år, så ville Han ikke lengre kunne utholde menneskenes lidelser og ville muligens avbryte all forbindelse med dem for flere millioner år. Dette var strengt tatt heller ikke nødvendig å true med, for Gud gjenoppretter kontakten med alle som ber til Ham, men hvorfor ikke true med de kortene man har på hånden? Men Guds panikk og rådvillhet viste seg i ettertid å være feilslått, for ingen reformasjon fant sted, men likevel ble menneskenes utvikling i det store og hele god, bortsett fra noen år med noen onde tyranner, men stort sett ingen av de grusomhetene som den skrekkslagne Gud fryktet, ble til virkelighet. Kort sagt: BB, som har Gud som øverste ansvarlige, er en samling panikkslagne angstscenarioer som ingen trenger å bry seg om. Alt løste seg til det beste for alle parter, men dessverre sitter vi alle igjen med inntrykket av Gud som en temmelig forvirret, angstbitersk tåpe, men Han vil oss alle i hvert fall alt godt, selv om BB er blitt en samling tomme trusler - men det kunne jo ikke Gud vite, stakkars - alt ifølge Christian Nicholas Eversbusch.

Et av de siste bildene som eksisterer av Michael Agerskov. Det er tatt i 1931 og ved hans side sitter datteren, Inger Agerskov. Man ser tydelig at Agerskov er merket av sykdommen som tok hans liv i 1933. Bak står søsteren, Anna sammen med sin sønn Mogens, som var psykisk utviklingshemmet. Foto: Privat.

Kapittel 14: *"En menneskehed uten Guds direkte ledelse"*, side 105-108.

Vel, så går jeg løs på det fjortende og siste ordinære kapittelet i Christian Eversbusch' (CE) forsvarsskrift. Det vil si, han har skrevet ytterligere to kapitler som et tillegg til sin "avhandling", med de skal jeg la stå i fred, for de handler bare indirekte om Bispebrevet. Jeg skriver "avhandling" i anførselstegn, fordi jeg tviler på om denne boken vil kunne kvalifisere til et slikt begrep. Jeg vil heller kalle den "En samling forvirrede og selvmotsigende argumenter til forsvar for mørkets seier over Gud". CE skriver med en tro på seg selv som om han var å regne som en virkelig kjenner av VmL, og føler seg tydeligvis høyt hevet over oss som stiller oss avvisende til Bispebrevets (BB) sannhetsverdi, men i realiteten avslører han gang på gang i sin argumentsamling at han mangler oversikt over innholdet i VmL, har misforstått verket på vesentlige punkter, og har en egen unik evne til å tolke tekster på et så fritt grunnlag at det intet er igjen av den opprinnelige ordlyden!

I kapittel 14 gjør CE det, som så mange ganger før, utrolig lettvint for seg selv, idet han uten å fundere noe videre over hva som oppgis i BB å være den egentlige årsaken til at Gud kanskje må avbryte forbindelsen med menneskene i millioner av år, lansere den ideen at da kan jo bare de yngste overta ledelsen. Den er ikke hans egen, men han har hentet den fra et av Inger Agerskovs brev fra 1938, en ide som Elsa Folmer-Hansen slutter seg til i sitt forsvarsskriv fra begynnelsen av 1970-tallet. Men før vi aksepterer en slik tilsynelatende nærliggende tanke, synes jeg det er verdt å ta en ørliten pause for å undersøke hva som var årsaken til at Gud etter sigende ikke lengre kunne utholde å følge menneskene:

"Men husk, at Gud ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden. Millioner af Menneskers Lidelser og Elendighed har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind. Han længes inderligt efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskab. 0g vil I ikke gøre det, da maa Han, muligvis, for lange, lange Tider afbryde al Forbindelse med Menneskeheden-maaske i Aarmillioner - indtil Menneskene er kommet saa dybt ned i Mørke, Synd, og Ugerninger, at Han ved sine Udsendinge kan begynde - helt forfra - et nyt Forsøg paa at lede dem ud af Mørket, fremad mod Lyset!"

Som man ser av sitatet så er det helt klare årsaker til at Gud kanskje må bryte forbindelsen, og det er at Han rett og slett er så full av sorg, at Han ikke lengre er i stand til å følge menneskenes lidelser og elendighet. Skal vi tro BB, så er Gud altså nå satt helt ut av spill og er blitt overmannet av sorg, og Han har nådd en grense der han ikke er i stand til å takle å følge menneskene. Gud er overmannet av mørket, og vi må vel nesten kunne si at Han har glidd inn i en depresjon.

Selvfølgelig vet alle som har et tilnærmet sant bilde av vår kjærlige Fader i sitt hjerte at dette er det reneste nonsens, men vi må jo nesten ta BBs ord for pålydende og drøfte saken ut fra det som faktisk står der. Vi kan ikke gjøre som CE når det står noe i BB som han finner vanskelig å forsvare, påstå at det som står i BB ikke skal tas helt alvorlig, fordi det ble skrevet for å legge press på bispene og skremme dem til å reformere kirken. Nei, en virkelig troverdig drøfting av innholdet i BB, må selvsagt ta teksten på alvor, og tro at det som står der faktisk er alvorlig ment.

Men om Gud er satt helt ut av spill av en dyp depresjon, er det da sannsynlig å tro at hans 12 tjenere, Kristus og de andre yngste har beholdt sin fulle mentale styrke? Jeg vil holde det som svært lite sannsynlig, da det vel ikke kan være slik at de 12 tjenerne og de yngste kan utholde *mer* enn Gud, som er universet sentrum, lysets hersker og skaperen av alle de andre? Nei,

selvfølgelig er det en helt umulig tanke å tro at noen av Guds skapninger skulle være mer utholdende enn Ham, at de skulle kunne tåle mer smerte og sorg enn Ham, og likevel bevare sin fulle styrke. Nei, vi kan uten videre gå ut fra, at dersom Gud var satt ut av spill av depresjon, så ville det også gjelde alle lysets representanter, og at en utbredt tilstand av depresjon ville herske i hele Guds rike. Det er Gud som gir sine skapninger påfyll av fornyet energi når de er trette og oppgitte og det er Gud som viderebringer en uutømmelig lysstrøm som aldri går tom. Alle vi andre Guds skapninger er faktisk helt og holdent avhengig av Guds energistrøm for å makte å fortsette vår eksistens når vi er slitne og tomme for energi.

Igjen kan jeg ganske kort slå fast at BBs påstand om at Gud ikke kan utholde mer selvfølgelig er det reneste vås, og det at noen i det hele tatt kan tro at det er noe Gud ikke kan utholde, viser bare med all tydelighet hvor lite de faktisk har oppfattet av Guds og av lysets vesen. I realiteten er Gud selve lysets sentrum og fra ham utstråler et lyshav fra den uuttømmelige lyskilden Gud innebærer. Om noen skulle miste motet og være nær ved å oppgi det videre arbeidet, måtte det selvsagt være de yngste, for de utsetter seg regelmessig for det energitapet som de stadige inkarnasjonene i en mørkeverden medfører. Det hadde derfor kunnet gi mening dersom det ble hevdet i BB at det var de *yngste* som trengte en pause fra sitt arbeid som menneskenes ledere, men at Gud skulle være nær ved å gi opp er utenkelig! Gud forsyner de yngste med energipåfyll når de behøver det, og dette kan Han gjøre uten noensinne selv å tape lysenergi fordi Han er selve lyshavets kilde!

På side 106 avslører CE også en annen grunnleggende misforståelse som han lider av, når han skriver:

"Ej blot viser citatet os, at Gud har begrænset sin forutviden mht. de gejstliges valg, Han må tillige have undladt at følge dem på den tid, da de traf deres valg(om at afvise V.m.L.), for ellers giver det ingen mening, når Kristus i citatet siger, det er ham, der skal overbringe sin Fader nyheden om, når hva kirkens mænd bestemte sig for: Gud ville næppe forvente at blive orienteret om noget, Han allerede vidste.

Formentlig vil ovenstående passus fra Kristi anden tale altså kunne betragtes som en prøve på. Hvordan Gud kan undlade at følge nogle af sine børn i tanken, altså for en tid afbryde forbindelsen til dem, fordi ansvaret for deres ledelse midlertidig er overdraget til en anden, i dette tilfældet Kristus".

Ja, den Christian, den Christian, han er som en liten gutt på barneskolen som fremdeles tror at læreren spør barna om innholdet i leksene fordi læreren ikke vet svaret selv! Jeg kan ikke annet enn å le litt for meg selv, og føle medynk med denne åpenbare umodne mannen som sliter med et stoff som er alt for vanskelig for ham til å forstå særlig mye av. Som jeg har forklart til så mange barn opp gjennom årene, så skal jeg også ta meg tid til å orientere Christian Eversbusch: Når jeg som lærer stiller spørsmål til elevene, så gjør jeg det ikke fordi jeg ikke vet svaret, men fordi jeg vil høre hva de selv kan. Og akkurat det samme gjelder i forholdet mellom Gud og de yngste! Når de yngste overbringer Gud informasjon, så er det ikke for å fortelle noe som Gud ikke allerede vet, men det er fordi de også er under Guds ledelse, akkurat som menneskeåndene, og for at Gud skal kunne støtte dem og veilede dem i deres utviklingsprosess følger Han også dem i all deres ferd på jorden og i Himmelriket, og vet alltid hvordan deres utvikling som åndelige vesener foregår. Jeg kan igjen nevne eksempelet med Jesu forhold til Josef av Arimatea. Fordi Gud mente at Jesus bar en stor del av skylden for splittelsen mellom de to, påla Gud ham å alltid søke etter Josef for å finne ham og hjelpe ham tilbake til lyset. Dette gjorde Gud til tross for at Han hele tiden visste hvor Josef befant seg, nemlig i det ødelagte riket, men først da Gud så at Josef var ved å "våkne" til bevissthet om at det fantes en vei tilbake, viste Gud Kristus hvor Josef befant seg, slik at

Kristus kunne oppsøke ham, og hjelpe ham "hjem". Det sier seg forresten selv, at Gud, fordi Han hele tiden følger hvert eneste menneske, enten de vandrer i det klareste lys eller i det dypeste mørket, samtidig også følger de yngste, som er dem som leder menneskene i det daglige liv. Gud er alltid rede til å gripe inn dersom skytsånden feiler i å lede sin myndling på den rette måten, og det vil si at Han også kontinuerlig følger skytsånden. Gud har lovet menneskene å aldri svikte dem, og at Han skulle trekke seg tilbake og overlate alt til de yngste alene, kan vi derfor se helt bort fra. Det vil aldri skje, og det som står i BB kan dermed ikke være sant, fordi Gud lover noe annet i VmL, og det kan aldri oppheves!

Legg også merke til at CE forsøker å alminneliggjøre uttrykket *"avbryte all forbindelse"* ved å forsøke å sannsynliggjøre at Gud stadig vekk bryter forbindelsen med noen av sine skapninger fordi han har overdratt den daglige ledelsen til deres eldre søsken. I realiteten er det jo de yngste som har fått i oppdrag å stå ansvarlig for det aller meste av den daglige ledelsen av menneskene, men det er absolutt intet i VmL som skulle tyde på at Gud dermed avbryter forbindelsen hverken med menneskene eller de yngste, tvert imot følger Han alle sine skapninger i sin tanke kontinuerlig dag og natt! Og uansett om det skulle være slik at Gud i perioder ikke følger de yngste, så er det helt malplassert å påstå at Han dermed avbrøt forbindelsen med dem! Hvem ville si at man *avbryter forbindelsen* f eks med sine foreldre dersom man ikke snakker med dem på en uke? Har man da avbrutt forbindelsen med dem? Nei, selvsagt ikke, en slik måte å uttrykke seg på ville man kun anvende dersom det var et brudd av en mer alvorlig art og mye mer langvarig! Man kan jo også spørre seg om hvordan Gud skal kunne fungere som veileder for de yngste, dersom Han ikke vet hva de foretar seg eller opplever? Jeg kan ikke forstå annet enn at Han følger dem alle i sin tanke, akkurat slik som Han gjør med menneskene.

Men dersom Gud nå likevel, slik det står i BB, skulle bryte all forbindelse med menneskene, så måtte Han selvfølgelig også bryte all forbindelse med de yngste, for de yngste beskjeftiger seg jo nesten utelukkende med å være menneskenes ledere, utenom i de periodene de hviler ut i Guds rike mellom inkarnasjonene, men vi vet fra VmL at selv om de yngste har krav på en slik hvileperiode, så er det bare de færreste av dem som benytter seg av den, fordi de er så oppsatt på å hjelpe menneskeheten fremover. Men at Gud skulle følge de yngste ville jo naturnødvendig føre til at Han også måtte følge menneskene, og det forteller BB oss kan han ikke kan utholde fordi Han er så nedbrutt av sorg. At Gud i tilfelle av at BB var riktig skulle være i stand til å yte de yngste noen hjelp i deres oppgave som menneskenes ledere, må derfor sies å være helt utenkelig, og det som CE skriver om dette på side 106, virker dermed helt ulogisk:

"Fra Ardors beretning ved vi desuden, at Gud altid har givet de Yngste større og større magt og større styrke, når de har haft brug for det i deres arbejde for menneskeheden. Fra Kristi anden tale i Forsoningslæren og Genvejen ved vi tillige, at Gud har båret hele den byrde for Kristus, som kristne mennesker lagde på hans skuldre, da de udråbte ham til Gud. En hjælp, Gud faktisk allerede indvarslede, da Kristi gerning for menneskeheden begyndte: "Men jeg, din Fader, vil staa ved din Side, at du ikke skal blive træt"(V.m.L. s. 15). At al sådan støtte selvfølgelig ville blive forøget fra Guds side i en situasjon som den, der kunne være opstået i følge Bispebrevet, virker indlysende".

Tja, hvor innlysende er det egentlig at støtten fra Gud ville økes i den situasjonen som kunne oppstå i følge BB? La meg igjen minne om hva det står om Guds tilstand i BB:

"Men husk, at Gud ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden. Millioner af Menneskers Lidelser og Elendighed har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind.

Han længes inderligt efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskab."

Gud er altså ifølge BB nærmest satt ut av spill av sorg, i hvert fall i så stor grad at Han ikke klarer å verken følge eller hjelpe menneskene. Men dersom Gud ikke klarer å hjelpe menneskene, hvordan skulle Han da klare å hjelpe de yngste? Når Gud er rammet av en så uendelig stor sorg at Han ikke en gang klarer å følge med på hva som skjer med menneskene, kan dette ikke bety annet enn at Han må ha mistet forbindelsen med den uuttømmelige lyskilden, og har begynt å tape energi. Det er meget forunderlig at CE ikke synes å ha oppdaget hva som er selve årsaken til Guds eventuelle avbrytelse av kontakten med menneskene, eller kanskje han som sedvanlig velger å se bort fra en viktig omstendighet som ikke passer inn i hans egen argumentasjon?

Selvfølgelig vil en slik situasjon som beskrives i BB *aldri* kunne inntreffe, fordi Gud innebærer lyset uuttømmelige lyskilde, og ved at Han selv har ført en kamp mot mørket og beseiret det, så kan mørket aldri mer true Ham. Ja visst kan Gud være sorgfull, og det er Han da også på grunn av menneskenes store lidelser, men at denne sorgen skulle kunne sette Gud ut av spill i en så stor grad at Han ikke lengre kunne utholde å følge menneskene og heller ikke kunne hjelpe dem, er en gedigen kortslutning fra CEs side. Og det er nettopp det som også ville skje med Gud som personlig vesen dersom Han gikk mot lyset, og brøt sitt løfte om å aldri svikte menneskene. *Han ville kortslutte og utslette seg selv*. Mest sannsynlig ville dette skje ved en mektig eksplosjon som samtidig utslettet alt det liv Gud har skapt. Etter en gang å ha blitt mørkets bekjemper, og inntatt plassen som lysets og universet sentrum, er det komplett umulig at Gud noensinne kan tenkes å velge bort lyset og heller velge mørket uten å ødelegge seg selv og alt Han har skapt.

CE skriver videre på side 106:

"Igjen må jeg sige: blot fordi man har svært ved at forestille sig, hvorfor eller hvordan Gud skulle træffe de mulige nødforanstaltninger, der omtales i Bispebrevet, bør man ikke råbe "bedrag!"."

Det er selvfølgelig ikke fordi jeg har vanskelig for å forestille meg hvordan Gud kunne treffe de nødvendige foranstaltninger at jeg mener BB er et bedrag! Lar man fantasien løpe løpsk uten å ta de faktiske opplysningene fra BB med i betraktning så kan man jo dikte opp nær sagt en hvilken som helst måte for Gud å opptre på. Problemet til CE er at han ikke tar BB på alvor, han leser ikke hva som faktisk står i teksten og forholder seg heller ikke tro mot den! Der hvor teksten i BB ikke passer inn i hans argumentasjon, så velger han ganske enkelt å overse realitetene, eller definerer dem bort ved å hevde at de ikke var alvorlig ment, men hadde som hensikt å skremme bispene! For oss som holder oss til det som faktisk står i BB, fordi vi mener at Gud aldri vil stå som øverste ansvarlige for et brev fullt av skremsler og tomme trusler, er det ikke fullt så enkelt som for CE, som kan spekulere helt fritt og uhemmet og komme med de mest utenkelige løsningene uten å blunke, og uten å oppdage at det han foreslår enten er helt i utakt med hva som faktisk står i BB, er i fullstendig motsetning til hva som står i VmL, eller er totalt selvmotsigende og usammenhengende. Jeg har faktisk sjelden sett maken til ubegavet vrøvl i noen sammenheng tidligere, og CE befinner seg i realiteten så fjernt fra å fatte essensen i VmL at det er rent nedslående. Han er som en liten gutt som vil utforske universet, men som bare har en liten kikkert til hjelpemiddel. Der har du CE i et nøtteskall: Han er som den lille gutten som ser på himmelen i kikkert og bare ser noen få stjerner på stor avstand, men innbiller seg at han kan se hele universet. Det gjør han definitivt ikke! Jeg håper inderlig at *ikke* CEs gudsbespottelige og blasfemiske tankeverden når ut og får tilhengere blant uvitende og godtroende mennesker! Det ville være en tragedie, rett og slett!

Og når CE på side 107 refser oss motstandere av BB for at vi har liten tillit til Gud, og formaner oss til ikke å la tvilen vinne fotfeste, så sier han dette vel vitende om at han selv egentlig er en tviler. Som jeg har vist fra hans tidligere skrifter om BB, så var CE selv i mange år i tvil om ektheten av BB! Det ser han nå ut til å fornekte, ja, han fremstår som så sikker i sine vurderinger at han mener seg berettiget til å hovere over motstandernes synspunkter. Men i sine nedlatende holdninger kan han aldri skjule det faktumet at han selv har tvilt seg frem til sine synspunkter. Det er derfor temmelig frekt å påstå at det er den som går mot BB som er rammet av tvilen.

Igjen påstår CE også at dersom man ikke uten videre kan godta alt som ble utgitt gjennom JA er sannheten, så har man ingen rettesnor til bedømmelsen av verkene! Igjen velger CE å overse at vi alle har den aller beste rettesnor både i bedømmelsen av VmL og i livet selv gjennom vår samvittighet og gjennom vår direkte kontakt til Gud gjennom bønn. Og den som spør Gud i oppriktighet gjennom bønn, vil alltid få svar, i motsetning til hva som står i BB om at Gud vil avbryte forbindelsen med oss kanskje i millioner av år!

CE avslutter de ordinære kapitlene i sin bok på side 108 med følgende ord:

"I håpet om, at denne utredning vil medvirke til at lede Vandrer mod Lyset!-kenderes opmærksomhed bort fra nedbrydende spekulationer og ind i tiltag af mer gavnlig art for Vandrer mod Lysets sag…"

Det store spørsmålet er så: er det de som hevder at Gud *aldri* kan tenkes å svikte oss, eller de som hevder at Han kanskje vil bryte all forbindelse med oss for flere millioner år fordi Han ikke kan utholde å følge våre lidelser som bedriver nedbrytende spekulasjoner?

Boken er underskrevet av følgende medlemmer av bestyrelsen i Vandrer mod Lyset Fond og Forlag:

Christian Nicholas Eversbusch,

Jørgen Degn,

Ole Enghave,

Konny Falck Jensen,

og Jens-Ole Larsen.

Videre har 11 personer satt opp sitt navn til støtte for innholdet idet de skriver at de håper boken vil styrke tilliten og minnet om Johanne Agerskov:

Birgitte Blad,

Steen Ribers,

Merete Brønnum,

Inger Boas,

Irene Christensen,

Carsten Skaarup,

Frank Laungaard,

Martin Laungaard,

Enid Pattyn,

Oscar Andersen,

Og Nina Hammen.

Fra gode venner i VmL-miljøet har jeg fått vite at tre av disse menneskene, nærmere bestemt Carsten Skaarup og brødrene Laungaard, har trukket deres navn fra fremtidige opptrykk av boken, fordi de ga sin tilslutning til bare en liten del av verket, mens boken har blitt noe helt annet enn de ble forespeilet!

Og jeg må dessverre innrømme at jeg tror de undertegnende vil bli sørgelig skuffet i deres ønske om at CEs bok, som jeg personlig har omdøpt til *"En samling forvirrede og selvmotsigende argumenter for mørkets seier over Gud",* skal styrke minnet om Johanne Agerskov. Snarere bringer CEs sammenraskede argumenter hele VmL med tilhørende verker i vanry for mange tiår fremover, dersom oppegående og søkende mennesker kommer over og leser hans bok i den tro at den representerer det nivået VmL og tilhengerne befinner seg på åndelig sett. Fri og bevare oss alle for at det skulle skje! Det ville være en tragedie for VmL og for tilliten til vår alles kjærlige Fader! Dermed anser jeg mine kommentarer til de ordinære kapitlene i CEs bok for avsluttet og jeg kan med stor tilfredshet konstatere at jeg skal slippe å beskjeftige meg mer med dette meget utiltalende verket! Det har virkelig vært en kraftanstrengelse å komme seg så langt i CEs tunge og fatalistiske skrift. Sjelden har jeg lest en bok så neddynget av elendighet og fremtidspessimisme, og lesingen oppleves som en krafttappende vassing i kvikksand; i form av mørkets forsimplede og forvrengte utgave av VmLs lyse og kjærlige budskap. Denne heslige forfalskningen av VmLs glade fremtidsbudskap legger seg som et tykt gjørmelag omkring leseren, og gjør sitt beste for å dekke til alt det lyse, gode og kjærlige håp man fylles med ved å lese VmL! VmL overbeviser leseren om at lysere tider er i ferd med å vinne frem; de eldstes æra på jorden er over, og ingen av dem er lengre inkarnert som onde og maktsyke mennesker, og ingen av dem kan lengre som diskarnerte stå usett ved vår side og fylle oss med onde tanker og forbannelser! CEs bok trekker oss, og ikke minst Gud, ned i søle og kloakk, og tilgriser den allmektige og allkjærlige Gud, og forsøker å gjøre ham til en simpel og upålitelig sviker! For den som bærer et levende bilde av vår elskede Faders kjærlige og milde, men sorgfulle åsyn i sitt indre, er det en lidelse å kjempe seg gjennom dette skriftet, så fullt av misforståelser, forfalskninger og forvrengninger. Er det ikke en tåre vi ser, som triller nedover Guds kinn, i sorg over at en av dem som forvalter hans bok på jorden, så fullstendig har glemt Guds allkjærlighet, hans barmhjertighet og allmektighet? Hvordan kan en som skulle være talsmann for Guds opphøyethet og hellighet bruke sitt kløkt og sin formuleringsevne som retoriker til å utbre mørkets løgner? Se, det spørsmålet kan kun Eversbusch selv og Gud besvare!

Til slutt vil jeg gjengi en setning fra et av de skjønneste avsnittene fra VmL-verkene overhode, fra Supplement I, spm 39. Om man leser denne setningen og tar til seg dens innhold, er det i realiteten tilstrekkelig til å forstå at Bispebrevet kun er en samling ondsinnede løgner. Vi er forbundet med Gud ved Lysets livsnerve, kjærligheten, og den kan selvfølgelig aldri brytes! Og det som står i BB om at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse

med menneskene for flere millioner år, vil selvsagt aldri kunne bli en realitet! Men noen er tydeligvis ikke i stand til å fatte selv det enkleste og mest entydige budskap.

*"Ved Lysets Livsnerve er Gud saaledes **forbundet** med alle sine Skabninger, og ved sin Kærlighed, der **gennemstrømmer dem alle**, drager Han sine Børn til Faderhjemmet, til Livet i al Evighed."* (Min uthevning)

Oslo, 09.05.2011,
Sverre Avnskog

(Noen små endringer er gjort og noen flere bilder lagt til vinteren 2018.)

Sverre Avnskog fotografert i 2006 på Teknisk Museum i Helsingør i forbindelse med stiftelsen av The International Rasmus Malling-Hansen Society. Skrivemaskinen er den aller siste utgaven av Malling-Hansens store oppfinnelse, den såkalte skrivekuglen. Foto: Privat.

Litteratur:

Hagel-Sørensen, Iver og Karsten, Fællesbrevet og VmL, 1972

Hagel-Sørensen, Iver og Karsten, En supplerende redegørelse om Bispebrevet contra V.m.L, 1972

Hagel-Sørensen, Iver og Karsten, Tredje redegørelse om Bispebrevet contra Vandrer mod Lyset, 1972

Heiberg, Gert F., Slægten Heiberg, Personalhistoriske og genealogiske oplysninger, Kristiania 1907, side 170-172, om Cathrine Georgia Heiberg og Rasmus Malling-Hansen og deres døtre.

Holst, Helge, Opfindernes Liv, første del, København og Kristiania 1914, side 348-352, kapittel om Rasmus Malling-Hansen, skrevet av Fritz Bech.

Illustreret Tidende, diverse artikler.

Mathiesen, Emma, Aabent brev til domprovst Martensen-Larsen, Næstved 1922

Müller, Jørgen Peter, Blant Engle og Djævle, Bind I og II, 1932

Petersen Anders, Den Jonstrupske Stat, Personalhistoriske meddelelser 1790-1884, København 1884, side 123-124, om Malling-Hansen.

Personlige intervjuer med etterkommere i Malling-Hansen- og Agerskov-slekten.

Politikens Konversationsleksikon fra 1910, om Michael Agerskov.

Goos, C., Dr. jur., Det Kongelige døvstumme-institut i København 17. april 1807-17.april 1907

Houmark, Chr., Intervju med Johanne og Michael Agerskov i Berlingske Tidende i oktober 1923.

Illustreret Tidende, diverse artikler.

Jørgensen, Chr., Religionens Renæssance, J. S. Jensens Forlag, København 1920

Jørgensen, Chr., En Reformation af vor Kristentro, 1938

Jørgensen, Chr., Vor Personligheds Bestaaen efter Døden, Uranus Forlaget, København 1948

Jørgensen, Chr., Sjælevandring og Åbenbaring, Strubes Forlag, 1957

Jørgensen, Chr., Årene der gik - Erindringer, Strubes Forlag, 1963

Kjærulff, Peter, Ringbærerens dagbog I og II, 1985

Martensen-Larsen, Hans, Spiritismens Blændeværk og Sjæledybets Gåder, 1922

Politikens Konversationsleksikon fra 1910, om Michael Agerskov.

Sverre Avnskogs webside om VmL: www.vandrermotlyset.net

"Våpenhuset", dansk kristent tidsskrift, årgang 1950

Websiden til Det Interasjonale Rasmus Malling-Hansen Selskapet, www.malling-hansen.org

Hans Martensen-Larsen: Spiritismens Blændværk og Sjæledybets Gaader, 1 og 2, 1922

Biografi om Hans Martensen-Larsen på nettet, pdf-dokument, side 88.

Jørgen Peter Müller: Blandt Engle og Djævle, 1 og 2, 1932

Ludvig Dahl: Livet efter Døden i nyt Lys, 1925

Ludvig Dahl: Nutids-Undere, 1927

Ludvig Dahl: Vi her! 1930

Ludvig Dahl: Død! Hvor er din Brodd? 1933

Ludvig Dahl: Vi overlever Døden, 1934

Thor Edvin Dahl: Død! Hvor er din brodd? 1975. En dokumentarroman om Køber-saken

Forfatteren Chr Jørgensens etterlatte brevsamling, Det Kongelige Bibliotek

Johanne Agerskovs Copibøger, 1-4.

Artikler om Bispebrevet fra nettet av Birgitte Blad, Jørgen Degn og Christian Eversbusch.

Til slutt gjengir jeg en liten hilsen som er sendt meg av Christian Nicolas Eversbusch på mail den 1. april 2018. (Nei, hans hilsen var ikke en aprilspøk!) Han protesterer der mot at jeg har sitert den lille, ærlige epistelsen han skrev om sin oppfatning av Bispebrevet i 2005. Han mener han har opphavsrett til den, og krever den fjernet fra min webside. Til det har jeg svart ham at hans lille skrift ble lagt ut på en webside med hans godkjenning, og websiden hadde ingen opphavsrettslige klausuler. Teksten er altså å anse som offentlig. Og en sjekk av den såkalte sitatretten avslører at den er meget vid, og i tilfeller med relativt korte ytringer, kan det oftest gis rom for at man siterer hele teksten. Et særlig hensyn som bør tale for en offentliggjøring av hele CE's lille epistel, er at hans påstand om at vi som mener BB er et falsum, er preget av tvil, en av menneskenes verste fiender i følge VmL. I sin bok forteller CE intet om at han selv har vært preget av tvil overfor BBs ekthet, og for å sette hans bok i det rette perspektiv, bør hans egen tvil være kjent for offentligheten.

Det hører også med til historien, at Eversbush helt uten å spørre forfatterne på Jørgen Degns VmL-forum, har sitert flere utsagn i sin bok fra dette forumet, uten å spørre opphavsmannen om tillatelse, til tross for at forumet hadde en klausul som sa at det var forbudt å kopiere fra forumet uten tillatelse fra opphavsmannen.

Eversbusch er ikke en mann av akkurat hjertelige ord, og i mailen til meg bruker han uttrykk som:

"Hvilken dybt underlig og barnlig opførsel!", "ynkelig udenomssnak", "jeg finder dit virke - som det kommer til udtryk på din hjemmeside - forstemmende."

Og så avslutter han med følgende «vennlige» hilsen:

"Jeg protesterer således i almindelighed over din hjemmeside – denne jungle af skidt og kanel i uskøn og forvirret sammenblanding – men i særdeleshed protesterer jeg over, at du nægter at fjerne en misvisende og længe forældet tekst fra min hånd, til trods for, at jeg har ophavsretten til den. Du skulle skamme dig.

At du ikke selv evner at se, hvor forvirret og forstyrret du opfører dig, er i sig selv et klart udtryk for, hvor meget Mørke du må have tiltrukket gennem årene.
Jeg har intet mere at sige til dig. Og jeg ønsker ikke at modtage flere af dine besynderlige udredninger.

- CNE"

Så langt en av utgiverne av Vandre mot Lyset!, Christian Nicolas Eversbusch. Måtte Gud velsigne ham!

Vedlegg 1: Christian Eversbusch' betraktninger omkring BB fra 2005.

Følgende åpenhjertige betraktninger omkring Bispebrevet, som er forfattet av Christian N Eversbusch, sto med hans tillatelse offentliggjort på Peter Kjærulffs groupcare-forum i april 2005. Her møter man tvileren Eversbusch, som er helt åpen overfor at det er problematiske sider ved Bispebrevet. Fra dette ståstedet har han nå utviklet seg til å bli en meget skråsikker og dogmatisk forsvarer av Bispebrevet.

Kære alle!

Ja, nu forulemper jeg jer påny - denne gang med de tanker, jeg siden vores spændende diskussion i onsdags, har gjort mig om bispebrevet. Jeg læste det endnu engang, inden jeg lagde mig til at sove den aften. Og jeg tænkte meget indgående over de vanskelige passager - ikke mindst i lyset af det, du sagde, Georg: Det om den modsigelse, der tilsyneladende ligger mellem hhv. første og anden del: først får vi at vide, at Gud – uanset, hvad bisperne gør eller ikke gør - nok skal vide at få sit budskab igennem. Dernæst får vi - henimod slutningen - at vide, at Gud (alligevel) ikke kan hjælpe alle de nødlidende, Han længes efter at hjælpe - før bisperne har knæsat Hans budskab. Nej, ikke engang den rolige udviklingslinje, hvor de Yngste inkarneres nogle få grader over menneskene, kan han videreføre, hvis ikke bisperne 'kender deres Besøgelsestid', som det hedder. Altså nogle meget voldsomme modificeringer af Guds almagt, synes det. **Og jeg har været oprigtigt i tvivl om ægtheden af netop disse passager, må jeg indrømme.***(Min uthevning- SA.)* For første gang. Også fordi det står så kategorisk, at al forbindelse må afbrydes - tilmed i millioner af år. Som jeg ser det, kan disse dele af bispebrevet kun skrive sig fra lysets ånder, dersom en for os mennesker fuldstændig ubegribeligt stor katastofe stod for døren - i og med Ardors æteroptegnelser. Det kunne være den altødelæggende atomkrig, Klaus Hafstrøm har talt om i sin spændende analyse af bispebrevet. Altså en katastrofe, der ville ødelægge stort set alt liv på jorden, og derfor indebære det behov for et helt nyt 'forsøg' på at lede menneskeheden frem mod lyset, der står omtalt i bispebrevet. Vi ved, at Ardor - da han indså, at lyset ville sejre - bestemte sig for at ødelægge alt for menneskene. Jeg husker ikke, hvor det står, ej heller den nærmere formulering, men jeg er ret sikker på, der står et sted, at Ardor satte så meget desto mere ind på at fremprovokere en altødelæggende krig på jorden, da han forstod, at Lyset ville sejre over ham. Vi ved ikke, hvordan disse æterbilleder kan have set ud. Vi ved ikke, om det i 1938 – fra oversanselig side - har set så sort ud, at Gud og de Yngste oprigtigt har ment, at alt liv på jorden kunne blive udslettet som følge af den begivenhedsrække, der var sat i gang med hhv. den spanske borgerkrig, Japans besættelse af Kina, Hitlers indtog i Sudeterlandet og Nazitysklands på dette tidspunkt allerede planlagte invasioner af hhv. Østrig, Tjekkoslovakiet, Polen og Frankrig. Vi ved ikke om det kunne være gået sådan, at Nazityskland og Stalins Sovjet på omtrent samme tid kunne have fået a-våben, og på den måde ville have igangsat et totaltbombardement af dels hinanden, dels alle deres forskellige fjender. Vi ved ikke om der endda kunne have været et endnu værre våben, der endnu ikke er blevet opfundet, men måske kunne være blevet det i de år, dersom forskellige ting var gået anderledes. Et endnu værre våben, der kunne have betydet endnu større ødelæggelse, end de nu kendte a-våben. Var noget sådant sket, der ville det vitterligt have været sandt, at Gud ikke kunne fortsætte den udviklingslinje, der blev afbrudt ved de Ældstes egenmægtige inkarnationer (altså den mulighed, der er angivet det nævnte sted i bispebrevet). For da ville der ikke være nogen at lede på jorden. Livet ville være udslukt, og så ville det også være sandt, at al forbindelse mellem menneskeheden og Gud ville blive afbrudt. Ikke mellem menneskeånderne - der så ville befinde sig i sfærerne - men mellem Gud og den på jorden levende menneskehed.

Er bispebrevet fuldt ud ægte - hvilket jeg trods alt stadig tror - ville de dunkle og i negativ forstand tankevækkende passager kunne skrive sig fra det forhold, at den forestående trussel om en total tilintetgørelse af livet på jorden rummede så mange ubekendte, at de Yngste ikke ville skræmme menneskene ved at gå i detaljer med udseendet af de æteroptegnelser, de frygtede, da de forfattede bispebrevet. Det kunne endvidere tænkes, at de Yngste ville undgå at udpensle årsagerne til den mulige begrænsning af Guds handlerum i forhold til den forestående totalkatastrofe. For dette ville jo have nødvendiggjort en direkte nævnelse af muligheden for en fuldkommen katastrofe, hvilket ville have skræmt menneskene og således tiltrukket æteroptegnelser endnu stærkere (Jf. det tankediktat, du fik, Georg: "Vent til du får vores indsigt"). De Yngste valgte således - forestiller jeg migud fra denne tankerække - at holde sig til den helt overordnede og værst tænkelige konsekvens: afbrydelse af forbindelsen mellem den på jorden levende menneskehed og Gud. Ved at nævne denne ekstreme risiko, var der en chance for at de kunne vække dé Yngste, der på det tidspunkt sad som danske bisper op af deres dvale.

Perspektivet : total tilintetgørelse af livet på jorden forklarer også den umådelig hårde medfart, bisperne får: over deres hoveder vil stå et "Mene tekel: vejet og fundet for let". Ved således at skræmme bisperne, kunne de Yngste bag bispebrevet måske bedre få dem til at forstå, HVOR alvorlige ting, der stod på spil i 1938. Den noget ukærlige formulering ville således være et såre lille onde sammenlignet med dét onde, der muligvis har været i vente. Og sammenlignet med det onde, det ville være (og givetvis HAR været) for de pågældende kirkens mænd at vågne op i lysets verden efter den endte inkarnation som "tavs bisp".

Dette ser jeg (med mit begrænsede menneskesyn) i skrivende stund som den eneste mulige forklaring på de problematiske passager - hvis hele bispebrevet altså skal være ægte. Hvis man derimod antager, at de nævnte passager er falske, kan jeg ikke se, hvorfor hele Bispebrevet skulle være falsk. Man ville kunne forestille sig, at nogle af de diskarnerede Ældste har formået at snige nogle fejlopfattelser ind i Fru Agerskov under hendes arbejde med at nedskrive bispebrevet - uden at det lykkedes Leo at fange dem. Jeg kan simpelthen ikke se, hvordan det skulle lykkes de Ældste fra ende til anden at få et dokument som bispebrevet igennem til Fru Agerskov. Et menneske (ja, én af de Yngste), der - siden 1912 - fuldt ud havde arbejdet ud fra dé lysets love, hun frivilligt havde underkastet sig. Under Guds ledelse. Et menneske, der vel nærmest dagligt har været i kontakt med sin afdøde far eller andre af de Yngste.

Og hvis de Ældste skulle få sådanne muligvis fejlagtige oplysninger om Guds kontaktafbrydelse med menneskeheden igennem, hvorfor ville de da ikke ødelægge mere? For tænk på alle de mørkebekæmpende oplysninger, der også gives i bispebrevet. Kristendommen skydes, om muligt, endnu mere i sænk, end den allerede er blevet det i VmL. og Forsoningslæren og Genvejen. Vi advares endda mod de Ældste, der fra kirkemenigheder og andet hold vil søge at bekæmpe en reformation! Vi opfordres til at afvise alle selvbestaltede midlere med angivelige budskaber fra den oversanselige verden (Martinus, I.P. Müller??), bisperne opfordres på det indstændigste til at følge VmL. og reformere kirken, vi opfordres til at anerkende Hilsen til DK og give den den anerkendelse, den fortjener, vi får at vide, hvordan udbredelsen af VmL. bør ske (opslag i dagspressen, kirkemøder o.a., der så med tiden vil give ekko langt ude over DK's grænser). Ja, Johanne Agerskov er endda blevet opfordret til at sende den meddelelse, der indeholder alle disse håndsrækninger til lysets sag, til bisperne. Bisperne får at vide, hvor forfærdelige konsekvenser det kan få, hvis ikke de følger VmL. osv osv. Alt dét skulle de Ældste altså foranstalte med det formål for øje at få plantet et par enkelte tvivlsomme passager om Guds Almagt. Ville det være dét værd for de Ældste? Nej, det tror jeg virkelig ikke. ER det mørket, der står bag de tvivlsomme passager i brevet, må det

skyldes en mindre kile, det er lykkedes diskarnerede ældste at skyde ind i Leos forbindelse til Fru Agerskov - ikke en sammenhængende meddelelse fra en diskarneret mørkeånd.

Det var de tanker, jeg har gjort mig siden sidst. Er der nogen af jer, der har fået nye idéer - eller måske fået en indskydelse, haft en symbolsk drøm el.l. som fingerpeg fra jeres skytsånd? Hvem ved?

De kærligste hilsener til jer alle

- Chr.

Vedlegg 2. Sitater fra Esneda Olsens webside som hun kaller «Sverre Avnskog versus Vandrer Mod Lyset». https://sverreavnskog.wordpress.com/

Esnesas innledning:

JEG ANKLAGER OFFENTLIGT DEN NORSKE SELVBESTALTEDE "JOURNALIST" OG "VmLs FORSKER" – SVERRE AVNSKOG – FOR OVERGREB OG UNDERGRAVENDE VIRKSOMHED MOD VANDRER MOD LYSET*!

Et utvalg sitater:

-Det er sygt!

-Det må siges, SAs mental tilstand efterlader mange ubesvarede spørgsmål!

-Hvor er hans samvittighed? Han tager sig åbenbart ikke af sin samvittighed eller er han "samvittighedsløs"?

-Det er så syg en tankegang!

-SA må være syg, men ikke så syg, at han selv er i ledtog med mørkets kraft mod Johanne Agerskovs minde!

-...hvor målrettede han har arbejdet med det ene formål for øje, at miskreditere mediet Johanne Agerskov og smadret VmLs udbredelse, får man det umiddelbart indtryk af, at denne mand har frivillig ladet sig overtage af mørkets ødelæggende kraft.

-Er der ikke elendighed nok i verden for det menneske, SA?
Man får det indtryk af, at SA vil så gerne beholde den kristne dogmatik i hele den formørkede struktur

-Hans troværdig er så lavt, at man behøver ikke at gå tilbage i tiden før Ardors tilbagevenden for at mene, at SA selv er grimt angreb af mørkets kræfter.

-Dersom Bispebrevet ikke eksisterede, vil et menneske som Sverre Avnskog finde på helt noget andet for at ødelægge VmLs udbredelse – uanset!

-Det er nok for mig! Det er så sygeligt dette her!

-SA undervurderer Lysets intelligenser på den meste surrealistisk, mystisk og åndssvag måde!

-Dette menneske, Sverre Avnskog, er gået ud af forstand!

-Han har gjort sig fortjent til at blive fritaget for flere åndssvage inkarnationer her på jorden!

-Helt ærligt, der er noget galt med denne mand,...

-Ustandseligt forsøger SA at give et forvrænget billede af de omstændigheder, der udspillede sig på jorden i kampen mellem de Yngste og de Ældste

-SA kan overhovedet ikke tænke rationelt og endnu mindre… abstrakt!

-Hvis jeg ikke vidste, at det her blev skrevet af SA, vil jeg mene, at det var et barn der havde jo gjort det!

-Er der ikke VmL han vil så ivrig formidle? Nej, det er det ikke! Det er først og fremmest SIT STORE EGO!

-Jo mere jeg læser hvad SA har skrevet i tidens løb, jo mere overbevidst er jeg blevet over, at han INTET har forstået hvad der står i værkerne!

-...han har haft nogle utroligt høje tanker om sig selv.

-Det er meget uheldigt at læse karikaturagtige dele af VmL, som SA plejer at gøre for egen vinding skyld!

-Uanset hvordan og hvor meget SA vil fordreje alt hvad der står i VmL...

-...SA, der ihærdig forsøger at forpurre VmLs mulighed for at blive kendt og anerkendt af endnu flere mennesker, her og i udlandet!

-SAs konstante forsøg for at så tvivl, om Johanne Agerskovs troværdighed og integritet som midler, er under al kritik. En opmærksom og rettænkende læser, skal nok fornemme i hans omstrikte skrifter også et vidnesbyrd om et menneske (SA), der på så usædvanlig måde, dyrker sit uhyrlige kæmpe stort alter ego!

-...et klart bevis på, at SA er så selvbestaltede og så usaglige i hans såkaldte analyser, at det skriger til "himlen"!

-...hvis det omstridte dokument ikke fandtes, havde SA alligevel ført undergravende virksomhed mod VmL...

Vedlegg 3: Bigitte Blad (tidligere Brønnum) om Bispebrevet. Også hennes lille utredning har vært offentliggjort på internett.

BEMÆRKNINGER TIL CLAUS' SYN PA BISPEBREVET

Der har igennem årene været en del mennesker, som ikke har kunnet forstå, at det virkeligt er rigtigt, at der, som der står i bispebrevet fra 1938, skulle have været mulighed for, at Gud ville vende sig bort fra menneskeheden, når man sammenligner det med 1. supplement kap. 13.

For at forstå bispebrevet er det en forudsætning, at man har gennemstuderet "Vandrer mod Lyset!" med tilhørende værker og er overbevist om, at værket er et budskab, som Gud står bag. (Det centrale i budskabet er betydningen af bønnen for og tilgivelsen af Ardor, hvilket desuden resulterer i, at Ardors forbandelser mod een selv bliver ophævet. For enhver, der gør det, er bogen næsten en selvfølgelighed.) Med VmL er det et "enten-eller", - der kan ikke på noget punkt laves et kompromis. Og hvis man er klar over, at det er sandheden om tilværelsen, som man står med, så er man også klar over, hvad Johanne Agerskov har magtet sammen med Michael Agerskov i deres inkarnation. I "Forsoningslæren og Genvejen", side 46, står som bekendt et budskab til Johanne Agerskov fra een af Guds tjenere:

"Tre gyldne frugter vil falde i Dit skød, del disse frugter med Dine medmennesker, men behold selv kernerne!". Og længere nede siger Ignatius Loyola, at "den rigdom, der ligger i det at eje frugternes kerner, den tilkommer med rette vor jordiske medhjælp; thi kernerne er den åndelige berigelse, der er opnået gennem vort samarbejde, og kernerne er visheden om: at ved vort fælles arbejde er det mål nået, som vi alle i årmillioner har stridt os henimod! I mennesker, søg at værdsætte de gaver, der således er givet Eder, og som er givet under udfoldelse af en intensiv psykisk kraft."

Dengang da Guds tjener bragte budskabet om "de tre frugter", da havde JA bevist (som man også kan læse mere om i "Psykiske Oplevelser" og i Efterskriften i VmL), at hun een gang for alle havde formået at tage afstand fra de Ældstes forsøg på at forvirre hende og komme med falske meddelelser. Hun havde således lært at skelne mellem Lysets og Mørkets ånder. Og hvis det ikke var lykkedes for hende, så var hun jo ubrugelig som tolk.

Fra 1912 hvor bønnen for Ardor blev bedt og til 1920 arbejdede JA som tolk for Lysets ånder - menneskehedens åndelige ledere, og det enorme arbejde med at modtage og nedskrive "Hilsen til Danmark", "Vandrer mod Lyset" og "Forsoningslæren og Genvejen" blev fuldført.

I "Forsoningslæren og Genvejen" står s. 46 i fodnote 2 : Den forbindelse, der for længst er bleven oprettet mellem os (de Yngste) og vor jordiske midler, vil blive opretholdt, indtil den jordiske død frier vor midler fra al videre forpligtelse. Vi kan således i fremtiden (fra 1920) vedblivende støtte og vejlede hende overfor de angreb, der rettes mod de værker, som vi, gennem hende, har overgivet til menneskeheden."

Desuden stod JA i åndelig radiofonisk forbindelse med sin far - sin åndelige leder - resten af sit liv.

På baggrund af alt dette er man klar over, at JA har fået konsolideret sine evner som tolk i en sådan grad, at al tanke om fejlvurdering fra hendes side af de meddelelser hun fik er udelukket. At nogle mennesker tror, at bispebrevet er et falsum, er en følge af, at disse mennesker ikke forstår, hvilken stor personlighed JA var, og de tillægger hende små menneskelige fejltrin og egenskaber. Læs II supplement s. 125 midtpå og fortsæt på næste

side øverst: " Men også dette havde vor Fader forudset og taget med i sin beregning, hvorfor Han, da Han bad vor jordiske medhjælper om at deltage i fremstillingen af VmL og de øvrige skrifter, sagde til hende: "Tænk ingen sinde på menneskers mening, tænk ingen sinde på menneskers modstand, på deres mulige tavshed, latterliggørelse eller tåbelige fordømmelse af din gerning, men søg bestandig at holde fast ved den ene tanke: at din hjælp er nødvendig for dine åndsfrænder, thi svigter du, da må dine åndsfrænder, gennem mange og besværlige inkarnationer, stykkevis bringe menneskeheden det, som de nu ved din hjælp kan bringe som en samlet helhed. Lad mine ord bestandig lyse for dig, lad dem være den ledestjerne, som du vandrer efter i dit menneskelige liv. Thi slukkes den ledestjerne - da er du ubrugelig i den gerning, som jeg her giver dig. Og glem ingen sinde: at jeg, din Fader, står bag det givne, glem ingen sinde: at du arbejder for mig og for dine åndsfrænder!" - Vor Faders ord blev den lysende stjerne, der vejledede og styrkede vor jordiske tolk i hendes vanskelige, ofte så trættende gerning. Vor Faders tak og vor tak har hos hende for længst opvejet menneskenes mangel på forståelse." - Efter at have læst dette er der vist ingen der kan tro, at JA har taget fejl af bispebrevets meddeler.

I 1929 og 1930 udkom Supplement I og II, og på dette tidspunkt har Gud ikke kunnet se, hvor galt det efterhånden ville gå de næste 10 år. Han har jo begrænset sin forudviden på grund af menneskenes frie vilje. Og mange af de ældste var endnu inkarneret.

I årene efter 1. verdenskrig stak først kommunismen hovedet frem og senere nazismen, foruden at der over hele jorden var uro og mange krige, alt sammen en følge af Ardors æterbilleder, som de endnu inkarnerede ældste trak ned over jorden. I 1938 havde Hitler taget magten og verdenskrig nr. II truede. Og derfor ville Gud prøve at gøre et direkte forsøg på at bringe orden i det jordiske kaos. Af den grund kaldte JA's åndelige leder på hende og meddelte hende, at vor Gud og Fader på ny havde brug for hendes hjælp, for at menneskehedens åndelige ledere kunne komme i kontakt med de mænd, som på den tid beklædte de daværende biskoppelige embeder.

Man må forstå, at bispebrevet er et historisk dokument, som er stilet til bisperne på den tid i 1938 for at prøve at få dem til at erindre deres løfte til Gud om at være med til at reformere kirken med VmL som bærende kraft. Det var et "katastrofe"-brev for at få bisperne til at vågne op. Der var som sagt uhyre meget mørke på jorden på det tidspunkt, og det kulminerede med 2. verdenskrig. Det forholder sig nok således, at selv Gud ikke kunne vide, om Hitler underlagde sig hele Europa og udryddede alt åndsliv. Men bisperne magtede ikke eller turde ikke erkende, hvad VmL er. Hvis de havde kunnet se det og havde iværksat en reformation, så havde det jo givet genlyd ud over hele jorden, og Lyset havde rimeligvis sejret over Mørket, så bl.a. Hitlers plan var løbet ud i sandet på en eller anden måde.

Derfor var bispernes ansvar så stort.

Hvis det var lykkedes for Hitler at underlægge sig hele Europa (måske også ved hjælp af atombomben), og alt åndsliv var blevet udryddet, så var det måske blevet så forfærdelig en mørkeverden, så ingen af de tilbagelevende mennesker tænkte på Gud endsige bad om hjælp, og når ingen mennesker havde brug for Gud, så var de jo så omsluttede af mørket, at Han intet kunne stille op, fordi Han tvinger jo ikke nogen til at gøre det rette. Man kan sige, at det i virkeligheden så havde været de inkarnerede mennesker selv, der afbrød al forbindelse med Gud.

Bispebrevet prøvede at vise bisperne i al sin gru, hvilke mulige fremtids-perspektiver, der eksisterede, hvis ikke de forstod budskabet. Bisperne forstod det desværre ikke eller ville ikke forstå eller turde ikke.

Når vi nu i år 2000 ser tilbage på den tid, der er gået siden 1938, så synes jeg, man må sige, at der trods alt er sket mange positive ting i Lysets retning efter 2. verdenskrig, selv om der stadigvæk ser forfærdeligt ud, både i Jugoslavien og mange andre steder. Og der er jo masser af mennesker, der virkelig fra deres hjerters inderste beder Gud om hjælp til at få alle disse konflikter og problemer løst.

Jeg mener personligt, at Mørkets magt er brudt - men der er en ende endnu, forstået på den måde, at muligheden for, at Gud blev nødt til at afbryde al forbindelse med menneskeheden på jorden, ikke mere eksisterer. Men at der stadig vil være mange mindre krige og ufred rundt omkring på jorden i mange, mange år endnu, det er der vist desværre ingen tvivl om. Man må også tænke på, at de 85% af menneskeheden er unge og uudviklede menneskeånder.

Med hensyn til Claus' svar på kritikken af bispebrevet er jeg slet ikke enig i hans hypotese om "menneskedyrene". Jeg forstår ikke, hvorfor det er så vigtigt at udtænke en løsning på den situation: "at Gud muligvis måtte afbryde al forbindelse" med menneskene på jorden: Vi er jo slet ikke i stand til at overse, hvordan det evt. ville have udviklet sig. Vi har jo kun en begrænset indsigt:

1. Men vi kan jo alle se, at det ikke blev de frygtelige tilstande med "Atomvinteren", som Claus beskriver så udførligt. Jeg mener, at Mørkets magt er brudt - men der er en ende endnu.

2. Det er ikke kærlighed at fjerne alle problemer, når et barn skal opdrages og udvikles! Menneskene må løbe linen ud og nå så langt ned, at de bliver modtagelige for hjælp! Sådan er vilkårene på jorden med inkarnationerne.

3. Vi har jo desuden tillid til Gud og lægger alt i Hans hænder, også hvis Han muligvis måtte afbryde al forbindelse med menneskeheden. Hvis der ikke ville være nogen, der bad Ham om hjælp, så kunne Han jo ikke tvinge dem til det. Og skytsånden ville ikke kunne trænge igennem Mørket. Så ville forbindelsen være afbrudt. Men selvfølgelig ville menneskene stadig ikke være kommet ud for mere end deres karma iflg. gengældelsesloven, for Kristus og de Yngste ville jo stadig have haft styr på situationen fra sfærerne, hvor Gud ville have stået bag.

4. Claus har glemt de 3 linier med udhævet skrift efter den velkendte sætning på s. 21: "indtil menneskene er kommet så dybt ned i Mørke, synd og ugerninger, at Han ved sine udsendinge kan begynde - helt forfra - et nyt forsøg på at lede dem ud af Mørket, fremad mod Lyset!" Et menneskedyr uden ånd kan ikke synde eller begå ugerninger. - Altså er der tale om mennesker med ånd. Således falder hypotesen om menneskedyrene væk!

5. Side 4 i Claus' redegørelse gør han sig skyldig i en forkert konklusion: midt på siden konkluderer han, at "lidelserne i den jordiske verden kan altså blive så store, at Gud ikke er i stand til at udholde at være vidne til dem længere og derfor for en tid må afbryde forbindelsen til menneskeheden". Selvfølgelig er der ikke noget Gud ikke kan udholde - man må stadig huske ordet "passivt vidne". Og derfor bispebrevet!!

Jeg vil slutte med at bede Gud om at hjælpe og styrke alle de mennesker rundt omkring på jorden, som prøver på at skabe fred, således at de kan se klart, hvilken vej de skal gå!!

Birgitte Blad,

Kokkedal